

Thư Phong

T H U
V I
H I
Đ O

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66: Ngoại Truyện

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Chương này hơi nặng đơxiu nên đề nghị quývị chuẩn bị tinh thần trước cho đỡ sốc nhé:>.

Trong phòng tắm, khắp nơi đều là hơi nước bảng lảng. Ngoài khung cửa, trắng sáng hoa khoesắc, giólùa bóng trúc lay.

Giữa bể tắm thả nổi từng bóđạm trúc điệp [1], do ngâm nóng đã lâu màchuyển màu từ xanh biếc sang vàng nhạt, hương thơm dịu mát cũng hòa tan vào làn nước.

“Mấy ngày nay thấy công công vất vả quá, nên nōgia mới bỏ thêm ít đạm trúc điệp trong nước để giải bớt nhiệt độ.Hôm nọ cóphải công công than phiền khóchịu vìtiểu không dứt cơn không? Đạm trúc điệp này cũng có công dụng lợi tiểu đấy.”

Phùng Thời nằm trên giường trúc, toàn thân trùng trọc trắng hếu, bóng nhẫy, đầy ã, tựa như một con rắn múp. Lão nhắm mắt ậm ừ, nói: “Tối nay ta không phải vào cung, nàng hãy hầu hạ cho tốt.”

Côgái vâng lời cúi đầu, dùng lụa trắng lau tay thật khô, rồi kéo hộc tủ bên cạnh, lấy ra một lọ dầu thuốc.

Dầu thuốc này đổ sậm, trong suốt, cô gái xoa đầy hai tay rồi chà sát vào nhau, sinh nhiệt nóng hổi. Thân thể gầy yếu đã ngồi lên người Phùng Thời, đôi tay choàng lên nắn vành tai lão...

Trúc thừa chao đón gió, xào xạc những âm vang. Giữa hết thấy tiếng động, bắt đầu mơ hồ văng ra đôi lời thỏa mãn vo ven hư muối của lão hoạn quan.

Dưới chân tường ngay cửa phòng tắm, Lý Nhu Phong lặng yên ngồi bất động.

Đây là buổi tối thứ sáu Lý Nhu Phong vào ở nhà họ Phùng.

Đến tối ngày thứ ba chàng đã muốn diệt khẩu Bão Kênương nương, nhưng cuối cùng lại không thể ra tay giết người.

Buổi tối ngày thứ tư thì dùng hết tro cốt. Bão Kênương nương sai chàng sang ngôi phật đồ lấy thêm, chàng chỉ cầm một hũ.

Đọc đường, chàng tiếp tục nghe mấy lời xì xào chuyện phiếm của đám quý hồn dạo đêm, biết tin trắc phi Cảnh thị của Ngô vương vừa sinh một tiểu vương tử, ngay trong ngày đã bị đưa đến chùa Đại Từ Ân xuất gia.

Kẻ sáng suốt đều nhìn ra, đây rõ ràng là thủ đoạn do chính phi của Ngô vương dùng để áp chế trắc phi.

Thông Minh tiên sinh được chính phi mời tới đã xem tướng cho tiểu vương tử. Tiên sinh nói lời kinh người, phán tiểu vương tử hại cha khắc mẹ, buộc phải xuất gia quy y, cả đời không vào cung đình thì may ra có thể hóa giải tai kiếp của thân sinh.

Thông Minh tiên sinh là cao nhân, là thầy tướng không xuất thế, Ngô vương thà rằng tin theo chứ chẳng dám khinh suất. Thế là tiểu vương tử mới lọt lòng, còn chưa kịp đặt tên đã bị đưa ngay vào chùa Đại Từ Ân.

Qua tối ngày thứ năm, chàng rắc rắc rải rải, vung tay quất trán, nháy mắt đã dùng hết tro cốt. Bão Kênương nương mắng chàng một trận, lại sai sang ngôi phùđồ lấy thêm.

Đọc đường, chàng lại nghe quý hồn kháo nhau, Dương Đăng bắt đầu lòng bắt dư nghiệt Trùng vương ở thành Kiến Khang. Tổng quản nội giám Phùng Thời cũng tiến hành thanh tẩy nội cung, hôm nay đã xử quyết tận mười hai người.

Ngôvương cực kỳ vui mừng.

LýNhu Phong bắt đầu nôn nóng, thậm chí đã mất sạch hứng thú dập bia.

Buổi tối ngày thứ sáu, Phùng Thời rời cung trở về, chàng quyết định thăm dò thêm ít tin tức từ phía lão.

Bên kia mặt tường, giọng lão hoạn quan càng lúc càng lớn, LýNhu Phong nghe thấy màng rợn chín, cứ nhấp nhòm không yên. Khi trước, tuy từng nghe bên cạnh Trùng vương có vài hoạn quan ham mê đối thực [*], nhưng chàng không biết bọn họ còn hưởng thụ loại chuyện này đến thế. Mà cũng chẳng thể ngờ Bão Kênương nương gầy gò, mỏng manh lại có thủ đoạn khiến một lão hoạn quan tận hưởng như vậy. Trong lòng LýNhu Phong, cảm nhận về cô gái này càng lúc càng phức tạp. Đủ loại cảm xúc trộn lẫn vào nhau, chẳng thể nói rõ là căm hận, là thương hại, là hiếu kỳ, hay là kinh thường.

cung nữ có quan hệ vợ chồng, hoặc quan hệ đồng tính giữa các cung nữ.

Cả phòng tắm đèn đuốc sáng trưng, trên mặt nước trong vắt phản chiếu ánh lửa sóng sánh, hắt lên trần thành vô vàn bóng ảnh vắn vện ma mị.

Nhưng rồi lão càng thô lỗ, cơn xúc động đấy càng hao tổn nhanh hơn. Trùng chết dưới kia sao có thể hóa rồng, chưa được bao lâu, cơ thể già nua, béo trắng đã bất động, thở hào hển ép xuống người nàng.

Cô gái hơi nheo mắt, kín đáo thở phào, hai tay lại níu lấy bờ vai Phùng Thời, thỏ thẻ gọi: “Nhị lang —— ”

Phùng Thời ngẩng đầu, trong mắt vẫn không cam lòng lóelên lửa dục. Lão xoay người, ôm chặt thân thể mảnh khảnh, thưởng thức nỗi sợ hiểm hoi thoáng hiện trên mặt cô gái, tiếp đó bóp quai hàm nàng ép mở to miệng.

Trong miệng, trên dưới là hai hàng răng trắng sáng, sát khít và đều tăm tắp.

Ngón tay Phùng Thời cạ nhẹ vào răng nàng, thở dài than: “Tốt thay hàm răng gạo nếp trời sinh. Răng như gạo nếp, tất có động tiên... Đáng tiếc ta lại không có phúc hưởng.” Phùng Thời lầm rầm, đúng là càng nói càng hận, từ đôi mắt đục ngầu bắn ra ánh nhìn căm ghét đầy cay nghiệt.

Trương Thúy Nga thấy vậy thì rùng mình, chột nghelão nghiêng răng nghiêng lợi: “Đã là phụ nữ của ta, dùng không được, chẳng lẽ còn không thể phá!”

Mắt thấy lão vươn ngón tay nhăn nheo qua, Trương Thúy Nga cả kinh, lập tức vùng thoát khỏi người lão, quỳ sụp xuống khẩn cầu: “Công công! Công công! Trước đó chẳng phải nô gia đã nói với ngài rồi sao? Pháng nguyên âm, tướng thuật cũng bị hủy! Công công ở trong cung như giẫm trên băng mỏng, nô gia sẽ không thể đỡ đần ngài nữa!”

Phùng Thời đứng dậy khỏi giường trúc, thân hình cao lớn phủ bóng lên cô gái nhỏ đang quỳ rạp dưới đất. Lão cười lạnh tanh, da thịt nhão bệu trên mặt dần thành nếp uốn sâu dữ tợn: “Con điếm! Tao đã hỏi Thông Minh tiên sinh, trong môn tướng số làm gì có chuyện nguyên âm nguyên dương! Thứ ti tiện mà dám khua môi múa mép lừa tao bao nhiêu năm!”

Lão giáng tay tát, khóemiệng Trương Thúy Nga liền bật máu tươi. Vừa thấy eo thon xoay nhẹ, tàhóa lại bốc lên, Phùng Thời lật ngược nàng, chỉ muốn phánggay “động tiên” biến kia.

Mặt Trương Thúy Nga trắng bệch, đêm này đã quyết đối nghịch đến cùng! Thế làcứ khép chặt chân, xô mạnh Phùng Thời, giẫy thoát khỏi người lão. Nàng với tay quơ vôi tẩm khăn trắng bên bể tắm, quần lấy mình chạy ra ngoài.

Trong phòng tắm ấm áp như xuân, bên ngoài kia lại đầy sương lạnh. Trương Thúy Nga vừa ra khỏi cửa thìgặp LýNhu Phong đang dựa tường chưa kịp tránh đi. Phùng Thời đã khoác áo đuổi tới. Trương Thúy Nga thân làphụ nữ, lại thêm xiêm y chưa chỉnh tề thì làm sao trốn khỏi lòng bàn tay Phùng Thời? Nàng nhận thấy đã không còn đường chạy, đành bất chấp, trốn ngay vào sau lưng LýNhu Phong, nhỏ giọng khẩn cầu: “Mau giúp ta.”

Ánh đèn từ phòng tắm hắt ra, trải khắp mặt đất. LýNhu Phong mặc y phục đầy tứ lam thẫm, vóc người dong dỏng, đuôi tóc buộc cao thẫm nước nhu hòa, càng tôn lên thần thái thanh thoát phiêu dật, tuấn mỹ vôsong.

Tuy hai mắt mùlòa, chàng lại ở vào lúc thanh xuân tràn sức sống. Trước mắt Phùng Thời chỉ có một mình, làm sao có thể khó để được chàng.

Phùng Thời nheo đôi mắt đục ngầu, hàng mày trắng rung động, cười lạnh mắng: “Con điếm mày giỏi lắm, đúng làcánh cứng cáp rồi! Được, được! Đêm nay tha cho mày!”

Lão xoay người quay vào phòng tắm, xách y phục của Trương Thúy Nga ra ném tới trước mặt nàng: “Mặc vào!”

Trương Thúy Nga không biết lão có gì, nhưng vẫn nhặt ngay y phục dưới đất lên mặc vội, dây lưng cũng thắt kỹ càng.

“Tối nay mà khỏi cần ngủ.” Phùng Thời chụp cổ tay Trương Thúy Nga, lôi nàng ra sân. LýNhu Phong đuổi tới, ngật nổi mắt mù chỉ nhìn thấy quầng lửa kia thụp xuống mấy lần, chắc là trượt chân.

Trương Thúy Nga không ngừng giãy giụa: “Công công! Ngài muốn bắt tôi đi đâu?”

Phùng Thời kéo cổng lớn, đẩy nàng ra ngoài, lạnh lùng nói: “Hôm nay trong cung vừa giết bốn tên nô tài có dính tới Tiêu Yên, mà hãy tìm về đây mấy đứa thay thế. Nhớ phải là lý lịch trong sạch, trung thực, nghe lời!”

Ầm vang một tiếng, cổng lớn đã bị khóa trái. Trương Thúy Nga run lẩy bẩy giữa gió rét. Nàng đi vòng quanh tòa nhà cả vòng lớn vẫn không tìm được chỗ để vào lại, đành phải qua ngòi phù đồ dắt ngựa ô đi.

Cưỡi lên ngựa, nàng bắt đầu do dự. Đây có lẽ là cơ hội cuối cùng để thoát khỏi tay Phùng công công, nàng nhất định phải đi chứ? Rồi khỏi nơi này, vĩnh viễn không trở về?

Vó sắt to như chiếc bát của ngựa ô đập vỡ đêm tối hư không, tung bước ngang dọc khắp phố phường. Đúng lúc đang phóng về cổng thành duy nhất còn mở thì bỗng bị ghìm cương, nó hất đôi vó trước hí vang vọng, rước lấy mấy tiếng mắng mỏ của lính gác.

Ngựa ô nấn ná chốc lát trước cổng thành, cuối cùng là ròi dài vung lên, chỉ thẳng về phía chợ quý.

[1] Đạm trúc điệp (cỏ lát re, sơn kê mễ, áp chích thảo, *Lophatherum gracile*): Thực vật có hoa trong họ Hòa thảo, có vị ngọt, nhạt, tính hàn; dùng để thanh nhiệt, tiêu viêm, trừ phiền, lợi tiểu. Ngoài ra còn gây tác dụng thúc sinh nở, nên phụ nữ có thai uống sẽ gây sinh non.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Ngựa ô dừng lại trước cổng lớn treo bảng gỗ khắc ba chữ to “Tích Thiện đường”. Đây là một tiệm thuốc, tuy đã đóng chặt cổng, nhưng hương thảo dược nồng đậm vẫn len qua khe cửa tản mát bốn phía.

Lý Nhu Phong ngửi được mùi hương đó thì biết đã đến đúng chỗ. Chàng xuống ngựa trước, lấy từ tay nải ra một đôi giày vải sạch sẽ, lần đến đôi chân Bão Kênương nường, giúp nàng mang vào.

Dương бата rất cuộc vẫn là dương бата, để chân trần trên ngựa lâu như vậy, bàn chân vẫn nóng rực, hai tay buốt cóng của chàng vừa chạm vào đã được sưởi ấm ngay.

Bão Kênương nường giương mắt lạnh nhìn Lý Nhu Phong đi giày cho mình. Chàng đặt đầu bàn chân nàng vào mũi giày, áp ngón tay mát rượi sát mặt bên bàn chân, đầu ngón tay luồn vào mép giày để kéo lên, trượt dọc đến tận gót, chỉnh ngay ngắn, rồi lại lướt nhẹ tay một vòng quanh mép giày, kiểm tra xem đã xỏ chỉnh tề cho nàng chưa.

Cả đời Lý Nhu Phong chưa từng phải làm công việc hầu hạ này, nhưng chàng cư xử với mọi người hết sức tinh tế, cẩn thận. Bão Kênương nường nhìn kỹ khuôn mặt đang cúi thấp của chàng, biết cách chàng đối đãi với nàng khác hẳn cách nàng hầu Phùng Thời. Thái độ chàng chuyên chú, như thể đã xem nàng là người mình quý trọng nhất.

Nhưng như thế thích gì? Đều là giá.

Khi chàng kiên quyết bế nàng ra ngoài, bảo phải đi xem bệnh, trong lòng nàng thật sự có đôi phần hân hoan. Dầu chỉ bởi nàng là dương bật, mạng của nàng gắn chặt với mạng chàng, mới khiến chàng trân trọng gìn giữ, thì trong đó ít nhiều vẫn còn tồn tại chút thực tâm.

Đáng tiếc, chàng chỉ xem nàng là ngọc trang, là cái có để đến đưa tin cho Tích Thiện đường.

Chàng không hề tiếc mạng nàng, cũng hết như chàng không tiếc mạng chính mình.

Lý Nhu Phong vươn tay đỡ Bảo Kênương nương xuống ngựa. Bảo Kênương nương cười nhạt, lẳng lặng bước đi.

Gõ công mấy lần không ai đáp. Bảo Kênương nương nhìn mấy chữ “Miễn tiếp khách” gắn trên cổng, đoán: “Hay là chạy nạn rồi?” Từ ngày chiến loạn nổ ra, vương kỳ của thành Kiến Khang đã bao phen thay đổi, rất nhiều thế gia vọng tộc ở ngô ÔY cùng kéo nhau trốn xa lánh nạn.

Lý Nhu phong vẫn chưa chịu đi. Gần đây cả thành Kiến Khang nghiêm tra dư nghiệt Trùng vương, trên đường rất ít người qua lại, trong ngô ÔY càng vắng vẻ hơn. Lý Nhu Phong nghiêng tai lắng nghe. Dọc con ngõ này, ngoài trừ hai người là chàng và Bảo Kênương nương ra thì chẳng còn ai khác. Chàng bèn áp sát khe cửa, ép giọng xuống thật nhỏ: “Xin thông báo giúp, con trai thứ ba tên Băng của nhà họ Lý ở Trùng Châu, đến đây thăm chú Phạm. Cách biệt vài năm, chẳng hay chứng đau cứng khớp của chú đã đỡ hơn chưa?”

Bên trong chột có âm thanh vọng ra, hình như là thứ gì rơi xuống đất. Chẳng mấy chốc, lại nghe sau cổng truyền đến tiếng gậy chống vội vã nện xuống sàn, từng tiếng từng tiếng âm vang như cơn mưa nặng hạt kéo tới. Cánh cổng hé, một con mắt nhìn quanh thăm dò. Lý Nhu Phong bình

thần đứng trước cổng, khom người làm lễ lớn: “Cháu LýBăng, xin kính chào chú.”

Cổng lớn rộng mở, một ông lão vội vàng ra đón, vươn tay vịn chặt LýNhu Phong, cẩn thận quan sát thật kỹ chàng từ trên xuống dưới, cuối cùng làrun giọng hỏi: “Nhu Phong, thật làcháu sao?”

Những lúc bình thường, người cõi âm ngoài thân nhiệt hơi thấp ra thìtrông chẳng khác gìcon người, rất khóphân biệt. Pháp Tuân đến bãi tha ma, nếu không nhìn thấy tay chân LýNhu Phong hư thối thì mắt thường làm sao nhận ra được chàng là người cõi âm.

LýNhu Phong mỉm cười đáp: “Vâng thưa chú, làcháu đây.”

Người này họ Phạm, tên Bảo Nguyệt, làthế giao với cha của LýNhu Phong. Nghera giọng LýNhu Phong, Phạm Bảo Nguyệt càng không dám tin, lại kéo chàng đến gần nhìn tới nhìn lui, rưng rưng nói: “Cháu... Ta nghe kể cả họ Lýcháu bị Tiêu TửAn sát hại, nhà thờ họ cũng bị phóng hỏa đốt sạch, thật thế sao?Cháu... nhờ đâu màthoát được?”

LýNhu Phong thấy Phạm Bảo Nguyệt hỏi chuyện họ Lýở TrùngChâu, còn nhắc tới nhà thờ họ thì không khỏi hai mắt nhòa lệ.Chàng cố giọng cười trả lời: “Chẳng biết làmay mắn hay bất hạnh, trời cao ban ân cho cháu sống lại, chỉ có đôi mắt không dùng được nữa. Bởi vậy lễ nghĩa không thể chu toàn, kính mong chú thông cảm.”

Phạm Bảo Nguyệt thở dài, liên tục an ủi: “Còn sống là mừng rồi! Còn sống là mừng rồi!” Đoạn dẫn LýNhu Phong vào nhà thờchuyện.

Bảo Kênương nương vịn lưng ngựa ô rề rà theo sau. Phạm Bảo Nguyệt quay sang gã hầu bên cạnh giao phó: “Đi, dắt ngựa vào chuồng, nhớ cho ăn uống tử tế.” Lại thấy Bảo Kênương nương uể oải, lừ đừ, tướng mạo vầy phục cũng không mấy đặc biệt, ông nghĩ làtôi tớ của LýNhu Phong nên tiện thể chia việc, “Người cứ đứng canh ngoài đây.”

LýNhu Phong bước đến đỡ Bão Kênương nương, thưa với Phạm Bảo Nguyệt: “Chúa, đây là ân nhân cứu mạng của cháu —— ”

Bão Kênương nương chột lên tiếng, giọng nói vô cảm, nghèn nghẹn như tắc trong cổ họng: “Tôi là vợ chàng, chàng là Tam lang của tôi.”

LýNhu Phong hơi sững lại. Phạm Bảo Nguyệt cũng quá sức chấn động: “Cháu, cháu đã... kết hôn rồi ư?”

Chưa đợi LýNhu Phong trả lời, Bão Kênương nương vẫn đáp thay bằng ngữ điệu đều đều kia: “Chúng tôi ngủ cùng một giường, chàng hứa sẽ ở bên tôi suốt đời suốt kiếp.”

“Thế là—— cháu...?” Bấy giờ Phạm Bảo Nguyệt mới phát hiện nàng vẫn tóc kiêu phụ nữ có chồng. Ông hốt hoảng nhìn qua LýNhu Phong, trên mặt viết rõ thật không thể tin và cũng không muốn tin —— Công tử thứ ba của nhà họ Lý Trùng Châu, đã từng hiển quý, cao nhã là thế, cứ sao lại lấy một thôn phụ lỗ mãng nương này? !

LýNhu Phong thầm thở dài, chẳng lẽ cứ kể rõ với Phạm Bảo Nguyệt mình là nô bộc của nàng? Nói là vợ chồng, quả thật có thể giảm được khâu giải thích phiền phức. Bởi vậy thuận thế gật đầu: “Vâng. Hai cụ thân sinh nhà cháu đều không còn tại thế nên cháu tự quyết định luôn. Kết hôn với vị công nương này, cũng xem như báo đáp ơn cứu mạng của nàng.”

Phạm Bảo Nguyệt hết nhìn LýNhu Phong, rồi quay sang Bão Kênương nương, lặng im mãi lâu, rồi cuộc giậm chân đánh huych, thương xót thở dài. Ông than: “Cháu à, lẽ ra cháu nên sớm đến đây tìm lão phu... Mà thôi, thế đạo bây giờ, cháu còn giữ được tính mạng, giữ một mạch hương hỏa cho họ Lý thì đã là vạn hạnh, vạn hạnh lắm rồi!”

Phạm Bảo Nguyệt rất biết nhìn mặt lựa lời. Ông quan sát LýNhu Phong cẩn thận đỡ cô gái kém nhà này, nhận ra trong ngôn từ cử chỉ của chàng hiện rõ thái độ tôn kính. Lại xem kỹ, ánh mắt cô gái này nhuộm màu

âm u, buốt giá, còn hàm ẩn một loại vô tình, thấu suốt của kẻ hiểu rõ sự đời. Ông mơ hồ linh cảm cô gái này có vẻ không tầm thường, bèn hỏi tiếp: “Thế quý danh cháu dâu là gì, nên xưng hô thế nào?”

Lý Nhu Phong đáp: “Là Trương —— ”

Trương Thúy Nga lạnh lùng chen ngang: “Tôi tên Bảo Khê.”

Lý Nhu Phong im bật.

Phạm Bảo Nguyệt kéo dài giọng “À ——” lên, gật gù, cân nhắc, miễn cưỡng tìm ra được một điểm để khen cô gái gầy yếu trước mắt: “Trương Bảo Khê [*], tên này quả có bao hàm ý thiên và sự sắc sảo.”

Trong Tích Thiện đường rất trống trải, cũng chẳng còn lại bao nhiêu tời tở, có thể thấy được cuộc sống của lang chủ Phạm Bảo Nguyệt đã giản tiện và kín tiếng tối đa. Đi vào phòng thuốc, sát hai bên tường đều kê hàng dãy tủ thuốc cổ kiểu dáng nhã nhặn, trông không chỉ sạch sẽ, ngăn nắp mà còn rất trang nghiêm. Phạm Bảo Nguyệt tự mình hỏi han, xem bệnh cho Trương Thúy Nga, chẩn đoán là giónóng xâm nhập phổi. Ông nói bệnh này tàn phá cơ thể rất nhanh, may mà phát hiện kịp thời, nếu kéo dài thêm một hai ngày nữa, để chuyển thành bệnh lao thì sẽ rất khó trị.

Trương Thúy Nga nhìn vào mắt Lý Nhu Phong, chỉ thấy chàng thật điềm nhiên, không hề có ý kể công với nàng.

Phạm Bảo Nguyệt kê một đơn thuốc, sai học trò đi bốc thuốc sắc ngay. Khi Trương Thúy Nga cảm ơn Phạm Bảo Nguyệt, Lý Nhu Phong đột ngột lên tiếng: “Trên người nàng cũng bị thương, xin phiền chú chữa giúp luôn ạ.”

Phạm Bảo Nguyệt hơi chững lại, nhìn Lý Nhu Phong bằng ánh mắt lạ lùng. Trương Thúy Nga trờ trợn giang hồ từ bé, còn hạng người nào mà chưa gặp qua, làm sao không nhận ra mới rồi Phạm Bảo Nguyệt đã nảy sinh hoài

nghe về mối quan hệ thực sự giữa nàng và Lý Nhu Phong? Song Lý Nhu Phong vừa nói thế, Phạm Bảo Nguyệt đành phải tin là thật, trên mặt đầy vẻ than tiếc vì ván đã đóng thuyền.

Lý Nhu Phong không thấy được gì, tất nhiên chẳng thể nhận ra những ý nghĩ quanh co từ phản ứng của Phạm Bảo Nguyệt. Trương Thúy Nga nhìn khuôn mặt dịu dàng đa tình của chàng, lại biết tâm tư chàng sâu sắc, thấu đáo hơn xa những gì khuôn mặt này biểu lộ ra ngoài.

Nàng chưa từng đề cập đến việc “trên người bị thương”, thế mà Lý Nhu Phong lại biết. Cũng giống như việc dờn tin “Tiêu Yên chưa chết” từ miệng Phùng Thời, chàng giấu kín hết thảy trong bụng, chỉ chờ đến khi nàng chưa kịp chuẩn bị, không thể phản bác mới bất ngờ dùng tới.

...

Vì nam nữ cần giữ khoảng cách, Phạm Bảo Nguyệt gọi một hầu gái nhanh nhẹn qua, giao việc xử lý ngoại thương trên người Trương Thúy Nga cho cô ấy. Riêng ông thì dẫn Lý Nhu Phong đến phòng nghị sự ở nhà sau.

Trương Thúy Nga đương nhiên biết rõ họ tránh mặt nàng để thương nghị chuyện gì. Nàng thức thối không thăm dò, không theo đuôi. Hầu gái liền đóng hết các cửa sổ phòng, bảo Trương Thúy Nga trút bỏ xiêm y để tiện băng bó vết thương. Động tác của hầu gái rất thuần thục, hiển nhiên lành nghề được chân truyền của Phạm Bảo Nguyệt.

Trương Thúy Nga chuyện phiếm câu được câu chăng với cô ấy: “Sao tới giờ Phạm tiên sinh nhà các cô còn ở lại Kiến Khang vậy?”

“Thưa, là do lang chủ mắc chứng đau cứng khớp, đi đứng khó khăn, cũng chẳng nỡ bỏ gia nghiệp gầy dựng bao năm, cho nên vẫn ở lại đây.”

“Cuộc sống có yên ổn không?”

“Không yên ổn chút nào, cứ dăm ba bữa quan binh lại đến lục soát. Nhưng lang chủ nhất là danh y, từng chữa bệnh cho vương phi, bởi vậy Ngô vương cũng có đôi phần nể trọng.”

“Vương phi nào thế?”

“Trắc phi Cảnh thị đấy.”

Trương Thúy Nga đang quay lưng về phía hầu gái, bất giác chau mày.

Trắc phi Cảnh thị chính là Cảnh phu nhân vừa sinh tiểu vương tử. Sau khi tiểu vương tử bị đưa đến chùa Đại Từ Ân xuất gia, bà tự cảm thấy thân mang tội nghiệt nên lòng cũng nguội lạnh. Từ đó bắt đầu thanh tâm quả dục, để tóc tu hành trong cung, cả ngày cầu phúc cho Ngô vương.

“Nữ lang thứ lỗi tôi lăm miệng. Ban nãy vừa tới thì tôi thấy Phạm tiên sinh đóng cửa từ chối tiếp khách, phải chăng có liên quan đến việc Cảnh phu nhân thất sủng?”

Hầu gái thở dài đầy âu sầu, xác nhận rồi không nhiều lời nữa.

Bảo Khê nương uống thuốc xong, chớp mắt một lúc trên giường trúc ở phòng thuốc, khi tỉnh dậy thì đã dương vừa khuất núi, màn đêm đang dần buông. Phạm Bảo Nguyệt không hổ là danh y đương thời, chỉ mới dùng một thang thuốc mà nàng đã cảm thấy tinh thần khoan khoái, nhẹ nhõm hơn rất nhiều, cơ thể cũng bắt đầu phục hồi sức lực.

Phạm Bảo Nguyệt dẫn Lý Nhu Phong ra khỏi phòng. Ông hỏi: “Cháu thật không muốn ở lại đây với lão phu sao? Tuy cuộc sống trước mắt còn đơn sơ, nhưng tính ra vẫn là sạch sẽ, dư dả.”

Lý Nhu Phong chấp tay từ chối: “Nhà cháu không quen ở cùng người khác, chúng cháu chẳng dám làm phiền chú thêm.”

Trước đó Phạm Bảo Nguyệt từng nài giữ chàng rất nhiều lần, biết tâm ý chàng đã quyết, ông chỉ đành sai học trò gói kỹ dược liệu, dắt ngựa ô đưa bọn chàng qua lối cửa sau rồi đi.

Ánh mắt Bão Kênương nường lấp ló nhìn hai người họ, chẳng nói lời nào. Nàng và Lý Nhu Phong đều đã gây ra án mạng, Lý Nhu Phong không muốn tạm trú ở đây, chắc hẳn là để tránh liên lụy Phạm Bảo Nguyệt.

Trên đường đi, hai người vẫn lặng thinh không lên tiếng. Đi về métây, qua được vài con phố thì Lý Nhu Phong đột nhiên gợi ý: “Nương nường, chúng ta đến khu chợ Tây nhé?”

Bão Kênương nường hỏi: “Để làm gì?”

Lý Nhu Phong nói: “Muốn mua thức ăn khuya thì cứ qua chợ Tây cho tiện.”

Chợ Tây là khu phố sầm uất nhất bên sông Tần Hoài, có rất nhiều cửa hàng, quán rượu. Nhắc đến chuyện ẩm thực ở thành Thạch Đầu thì nhất định phải kể đến chợ Tây. Từ đây về quán trọ đúng là cũng có đường đi ngang qua đó.

Bão Kênương nường ngẫm đồng ý đề nghị của Lý Nhu Phong.

Hiện nay chợ Tây đã kém thịnh vượng hơn hẳn khi Trùng vương cai quản, song vẫn giữ nguyên được khung cảnh bóng đổ chiều buông tàn cuộc rượu, dập dìu giai khách khắp muôn phương. Đây chính là thời điểm nhộn nhịp nhất. Xuống ngựa ngay đầu phố chợ, đây trong mắt là chuỗi đèn lấp lóa vô tận, rộn bên tai là lời rao bán đủ loại củ ấu, ngó sen. Cả con đường huyền ảo, sôi động cùng dòng người tấp nập ngược xuôi.

Lý Nhu Phong ngoái quanh bốn phía, vào giờ này chàng đã nhìn thấy được hồn phách. Những hồn phách đấy ít nhiều gì cũng giúp chàng xác định được phương hướng.

Bảo Kênương nương biết chàng đến chợ Tây chắc là lại tính toán nào đó, nhưng nàng không vạch trần.

Dắt ngựa ô theo sau chàng, nàng nhận ra chàng đã có thể dễ dàng dựa vào tiếng bước chân và đối thoại của người xung quanh mà linh hoạt tránh đường. Chàng thong thả tiến lên trước, cũng không cần dựa dẫm vào nàng.

Bảo Kênương nương bỗng nảy ra một ý nghĩ tai ác.

Nếu chàng đã không cần nàng.

Nếu trong lòng chàng đã không dành bất kỳ vị trí nào cho nàng.

Như vậy, hãy bỏ chàng đi.

Bỏ chàng đi thôi.

Bảo Kênương nương dắt ngựa ô, đột ngột tách khỏi dòng người, ẩn vào đầu hẻm bên cạnh.

Lý Nhu Phong lập tức sửng lại.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Lò rèn được xây ở sâu trong chợ quý, thợ rèn làm một đạo sĩ, rất bản.

Lý Nhu Phong vừa bước vào lò rèn đã hít phải thứ hỗn hợp kinh khủng khiến người ta buồn nôn. Mặn làm mùi mồ hôi rỉ ra từ râu tóc lùm xùm của thợ rèn, tanh làm mùi đồng thiếc trộn lẫn máu tươi, chua làm mùi đồng y phục mốc meo, rách rưới xếp xó bao năm chưa giặt.

Đạo sĩ thợ rèn, hay thợ rèn đạo sĩ, cả hai thân phận này đều quan trọng với lão. Lão chẳng thích người khác gọi thẳng tên mình, thực tế là chính lão cũng quên mất tên mình từ lâu.

Trên đời này đầy rẫy thợ rèn, vô vàn đạo sĩ, nhưng thợ rèn đạo sĩ, thì chỉ có mình lão đây.

Thợ rèn đạo sĩ nhắc thấy Lý Nhu Phong liền cười khề khà, trở vào chàng nói với Bão Kênương nương: “Thầy cậu chàng này vào lò tôi luyện nhé, nương nương. Tôi sẽ tạo cho cô lưỡi đao sắc nhất tam giới.”

Bão Kênương nương cười nhạt: “Tốt thế cơ à?”

Lý Nhu Phong chau mày liếc nhanh qua Bão Kênương nương. Lửa trên thân nàng còn mãnh liệt, diễm lệ hơn cả lửa đỏ nung chảy gang thép của đạo sĩ thợ rèn.

Đạo sĩ thợ rèn buông kẹp sắt xuống, tháo bộ phòng hộ ra, chùi chùi mồ hôi trên mặt, mặc cho ít râu vàng lửa thừa dính ướt nhờn nhờn. Lão chớp đôi mắt thèm thường, hỏi: “Nương nương, sao hả?”

Bảo Kênương nương bình thản đáp: “Được thôi. Chừng nào tôi chán ngấy thì sẽ đưa tới đây.”

Đạo sĩ thợ rèn cười khà khà: “Bữa nay nương nương muốn rèn gì thế?”

Bảo Kênương nương nói: “Rựa đấy.”

Đạo sĩ thợ rèn duỗi một ngón tay, lắc lắc trước mặt Bảo Kênương nương.

“Một quan à?”

Ngón tay đạo sĩ thợ rèn xoay vòng: “Mười quan.”

Hàng mày dài của Bảo Kênương nương lạnh lùng nhướng lên: “Lại giở mảnh rao giá trên trời.”

Đạo sĩ thợ rèn thô lỗ hừ mạnh, vung chùy sắt đập xuống miếng phôi nóng đỏ trên đe: “Một quan là giá thời Trưng vương, nay đã là thiên hạ của Ngô vương, tiền ngày trước đều chẳng còn là tiền nữa. Mười quan đã là quá hời cho cô rồi đấy!”

Lão bổ sung: “Rựa kia của cô là dùng để chém người cõi âm, có thể so sánh với rựa bình thường được sao? Toàn phải mất cả nửa tháng trời mới làm xong.”

Bảo Kênương nương mặc cả: “Thanh lần trước ông rèn cho tôi ấy, chưa chém được mấy nhát đã mẻ hết rồi, mười quan là quá đắt.”

Bấy giờ đạo sĩ thợ rèn mới im thít, rồi xuống nước: “Thôi thôi thôi, vậy cứ năm quan đi. Sau này cô đừng tới đây nữa, làm ăn với cô chả có lời

lãi nào.”

Bão Kênương nương nói: “Cho khát tạm tiền cọc nhé.”

Đạo sĩ thợ rèn không chịu, hất cằm chỉ túi vải nhỏ bên hông nàng: “Trong túi kia toàn bảo bối kìa, lấy bừa một món cọc cho tôi đi. Ít nhất cũng phải có gì làm tin chứ, nương nương. Chúng ta làm ăn trong chợ quý này, phải tuân thủ phép tắc mới đỡ rầy rà được.”

Bão Kênương nương mở túi vải nhỏ ra. Đồng ngũ thù lúc trước đã bị bọn lính ở nhà lao công thành cướp đi, giờ chỉ còn sáu chiếc móng bạc, một lọ nước mật, một cây bút son, mấy tờ giấy vàng... Nàng dẫn đo, rồi đưa chiếc mai rùa dùng xem bói cho thợ rèn đạo sĩ.

Thợ rèn đạo sĩ cầm mai rùa, lật qua lật lại quan sát mấy lần, mặt mày hớn hờ: “Đồ tốt này. Nương nương, cả cần câu cơm mà cũng không tiếc lấy ra à?”

Bão Kênương nương hừ khê.

Ra khỏi lò rèn, Bão Kênương nương cầm đèn lồng, nói với Lý Nhu Phong: “Người chờ ở đây, ta đi tìm một người. Sẽ trở lại nhanh thôi.”

Lý Nhu Phong nhẹ gật đầu.

Bão Kênương nương nhìn sâu vào chàng, chàng chẳng hỏi nàng tính đi đâu. Nàng ngập ngừng do dự, nhưng rồi chỉ dặn: “Người chớ đi lung tung, ngộ nhờ gặp chuyện gì thì gọi ngay thợ rèn đạo sĩ.”

Dõi mắt theo quầng lửa kia đến khi biến mất ở cuối con đường, Lý Nhu Phong xoay người quay trở vào lò rèn.

“Tôi muốn đúc một đỉnh đồng.”

“Ba mươi quan.”

“Tôi trả một trăm quan, nhưng phải đúc theo ý tôi, không được tiết lộ ra ngoài.”

“Phóng âm miệng đâu chỉ dừng ở gần này.”

“Đến khi hoàn thành sẽ hậu tạ trăm lượng vàng.”

“Đồng ý.”

...

Sau một khắc (15 phút), Bão Kênương nương trở lại trước lò rèn. Gió mùa hiu hắt thổi qua, cuốn lên dăm chiếc lá khô rải rác trên mặt đất, quanh đây chẳng thấy một bóng người.

Bão Kênương nương hơi sửng sốt, đi một vòng quanh lò rèn nhìn thử, vẫn không thấy bóng dáng Lý Nhu Phong. Lòng nàng chợt chùng xuống, mơ hồ nảy sinh dự cảm xấu.

Nàng gần như xông thẳng vào lò rèn: “Thợ rèn đạo sĩ, ông có thấy người vừa rồi đi chung với tôi không?”

Thợ rèn đạo sĩ hết sức tập trung đập khối sắt nung: “Chẳng phải đã ra ngoài với cô rồi à?”

“Trong vòng một khắc này, ông có nghe tiếng gù lạ không?”

“Không.”

Bão Kênương nương lo lắng: “Thật không có?”

“Lừa cô làm gì?”

Ánh mắt Bão Kênương nương quét quanh lò rèn. Căn nhà cũ này bài trí rất đơn giản, phía ngoài là nơi rèn sắt, phía trong là một gian phòng, bên

góc chất đống đệm chần rách rưới, cạnh đó đặt một cái nồi, bàn thờ thì để tượng Tam Thanh, chẳng có chỗ nào giấu người được.

Đạo sĩ thợ rèn cứ chuyên tâm rèn sắt, không đếm xỉa tới nàng.

Ngoài tiếng chùy nện đinh tai ra, bốn phía tĩnh mịch như mộ địa hoang vu. Bão Kênương nương chỉ thấy tim mình như tứa mảnh, tiếp sau làn ngọn lửa liếm lên, đốt cháy nàng tưởng chừng diên đảo.

Nàng tông cửa xông ra. Sau lưng vang lên giọng của thợ rèn đạo sĩ: “Mấy người khác chẳng thấy được đâu, vừa rồi có một ông cụ râu dài mặc đạo bào tím đi ngang đây.”

Bão Kênương nương hét lớn: “LÝ NHU PHONG! LÝ NHU PHONG!”

Cổ họng nàng nghèn nghẹn, chỉ cần to tiếng là vỡ giọng khản đặc, lạo khạo như tiếng chiêng bể. Mới gọi vài lần, nàng đã ho sặc sụa, ho ra nước mắt, cũng không ai đáp lời.

Chỉ sợ đã bị bắt mất. Chàng làm một người côi âm, trên thân không có lửa sáng để truy dấu, nàng biết phải tìm từ nơi đâu? Nàng hận mình ỷ y, hận mình cố gài đến Thái Chi trai, chẳng lẽ lại còn mong chợ quý này sẽ giống chợ Tây, bỏ mặc Lý Nhu Phong rồi vẫn có thể lên cầu đất tìm về?

Nàng hoảng hốt hoang mang, nàng vội vàng hấp tấp, nàng mất hồn mất vía, nàng nước mắt lưng tròng.

Nàng chạy quanh các ngõ nhỏ vắng lặng trong chợ quý. Nàng nghĩ kẻ bắt Lý Nhu Phong nhất định cần tránh đường lớn, vì phải thế mới đỡ bị phát hiện. Nàng nghĩ mình có thể dùng cả đời để tìm Lý Nhu Phong, tìm kẻ đã bắt chàng đi. Sinh mệnh nàng xiết bao cần cỗi, xiết bao trống rỗng, tịch mịch, nếu không có Lý Nhu Phong chàng để hận, để yêu, để giày vò, để bị giày vò, nàng làm thế nào vượt qua được cả đời đặng đặng này.

Nàng muốn giết kẻ kia. Nàng muốn giết kẻ đã cướp mất LýNhu Phong. Nàng muốn bầm thây hãn thành muôn mảnh. Nàng nguyện lòng tế cả sinh mệnh vạn kiếp về sau, để niệm chúnguyên rửa hãn, khiến hãn đời đời kiếp kiếp không được siêu sinh.

Cuồng phong vùn vũ, chuông trấn hồn rung vang ba nghìn dặm. Lửa nóng của dương bặt cháy bùng dọc con đường, đốt lộ tuyến âm dương này thành một vùng khói lửa mịt mù, quỷ gào thêthiết, hồn kêu xélòng.

Chúng oán quý khóc than: “Đủ rồi!”

Dương bặt bỗng nghetiếng gọi “Trương Thúy Nga”, thìdừng phắt lại.

Một bóng áo bào tím thoắt hiện từ trong bóng đêm.

ThôngMinh tiên sinh.

Bảo Kêương nương cảm giác được cóâm khíquần quanh ông cụ, làhơi thờ quen thuộc.

Nàng mở to miệng, dây thanh đau đến mức không thể thốt nên lời. Nàng khàn khàn thều thào: “Trả cho con.”

Áo bào tay thụng của ThôngMinh tiên sinh căng phồng trong gió, giữa chốn âm u như mộ địa này, toàn thân ông lại bọc kín một tầng tiên khí.Râu dài phơ phất tung bay, ông nghiêm giọng: “Sách người lấy trộm đâu, mau đưa ra đây.”

Bảo Kêương nương sửng người, cổ vờ trấn định: “Con nào cótrộm sách gì!”

ThôngMinh tiên sinh lạnh lùng: “Trương Thúy Nga, chớ cóép ta thanh lýmôn hộ.”

Thân thể Bão Kênương nường run bắn, bước lui ra sau, nhưng vẫn cắn răng phủ nhận: “Con không biết ngài nói tới sách gì.”

“Đêm qua ở phường rượu linh lục, người đã bắt quyết girdể loại trừ lệ quý trên người LýNhu Phong?”

Trong gióđêm sesắt, hai bên tóc mai Bão Kênương nường đã ướt đầm mồ hôi lạnh, nàng thưa: “Chỉ làm một chúthuật khử tàdo sư phụ dạy con thôi.”

“Nghiệt súc!” ThôngMinh tiên sinh quát to, “PháiDương Ẩn ta quang minh chính đại, thanh tịnh an nhiên, lấy ở đâu mấy thứ bùa chúđó! Người trộm bản mẫu pháp quyết từ chỗ nghiệt đồ Pháp Tuân của ta, tự mình tu luyện tàthuật bực này, còn cứng đầu không hối cải. Vậy thìđừng trách lão phu vô tình!”

Vừa dứt lời đã sải bước tới, áo bào đột nhiên phồng to, bàn tay giơ cao, toan vỗ lên thần đình nàng [*].

Huyệt đạo chính giữa vạch mép tóc vắt ngang trán.

Thân hình gầy yếu của Trương Thúy Nga chợt quỳ sụp xuống đất, giơ một quyển sách mỏng lên quáđầu: “Tiên sinh!” Nàng chẳng dám gọi sư thúc tổ, khàn giọng giải thích, “Con lấy chưa được mấy ngày, chỉ mới học xong một chúkhử tàđấy. Còn lại, con hoàn toàn không hề xem tới!”

Ánh mắt khắc nghiệt của ThôngMinh tiên sinh đảo qua Trương Thúy Nga, đoạn vươn tay cầm quyển sách nhỏ kia, mở ra, hỏi: “Visao muốn trộm sách?Visao muốn học chúkhử tà?”

Trương Thúy Nga vốn không định trả lời, ThôngMinh tiên sinh lại quát to: “NÓI!”

Thân thể gầy gò của nàng bị chấn động giật bắn, hai mắt cay xè, cuối cùng bật thốt: “Con có tư tâm.”

“Tư tâm gì?”

“Con yêu chàng.” Trương Thúy Nga ngã ngời xuống đất, bémọn tựa bụi trần. Hai mắt nàng trống rỗng như người mất hồn, lấm bầm, “Con không cho phép kẻ nào đoạt xác chàng, không một kẻ nào được phép. Con chỉ yêu mình chàng, đổi thành hồn kẻ khác cũng không được... Tuyệt đối không được...”

Ánh mắt Thông Minh tiên sinh sắc bén, giống ngàn vạn mũi kim đâm xuyên nàng. Chợt ánh mắt hắt hắt đó dờ đi, ống tay áo ông bung lên, đó là chiêu “tụ lý càn khôn” (thế giới trong tay áo). Từ giữa ống tay áo bay ra một người, rơi phịch xuống trước mặt Trương Thúy Nga.

Trương Thúy Nga định thần nhìn kỹ, người kia còn ai khác ngoài Lý Nhu Phong? Tiếc rằng nay toàn thân chàng đã cứng còng, hai mắt nhắm nghiền. Trương Thúy Nga luống cuống ôm chàng vào lòng. Đặt ngón tay dưới mũi chàng, không có hơi thở, bắt thử mạch cổ tay chàng, cũng không còn nhịp đập.

Nàng hoảng hốt ấn lên nhân trung chàng, khàn giọng gọi chàng tiếng được tiếng tắt, nhưng vẫn không thể nghe lời đáp. Chàng thế này thì có khác gì một cái xác? Chàng vốn đã làm một cái xác, giờ đây chẳng qua đã trở thành xác thật mà thôi. Hai mắt Trương Thúy Nga đỏ tươi, ngẩng phắt đầu, nhưng quanh đây nào còn tung tích của Thông Minh tiên sinh?

Nàng ôn chặt thi thể lạnh cóng của Lý Nhu Phong, vậy mà nhiệt độ từ dương bặt mãi vẫn không thể sưởi ấm chàng. Nàng cúi đầu thẫn thờ nhìn chàng, cứ nhìn thế thật lâu, thật lâu... Rốt cuộc òa lên, gào khóc thất thanh.

Cuối cùng cũng hiểu được, bất kể đã hận chàng bao nhiêu, đã giận dữ mà bỏ rơi chàng, hay đã oán trách chàng, ban chiều kia nghe xong mấy lời

chàng nói, nàng thậm chí còn muốn giết chàng, từ đây chấm dứt mọi chuyện, chẳng còn chấp niệm nữa... Thế nhưng lúc chàng thật sự không còn hơi thở, thật sự không thể mở mắt, không thể mở miệng, không thể gọi nàng hai tiếng “nương nương”, nàng bỗng chốc chẳng còn mong muốn sống tiếp.

Hóa ra yêu một người, cũng chỉ có thể yêu. Hận không được, ghét không xong, oán không đành, chẳng biết làm gì, khiến lòng tuyệt vọng.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Bảo Kênương nường sang ngôi phùđồ lấy một hũ tro.

Vào tới nơi thì không thấy Xuân đâu cả. Nàng cầm đèn lồng rà quanh Phật đường một vòng, phát hiện cô ấy đang co ro nằm ngủ trong bụng tượng Phật to chưa tu sửa xong. Một cuộn trắng trắng tròn tròn, yên tĩnh, an tường, trông như thai nhi được tượng Phật bảo bọc. Có lẽ bởi vì không có dương bặt ở bên, Phật khí trong ngôi phùđồ lại quámông, cô ấy buộc phải ngủ trong bụng tượng Phật để chữa lành những thương tổn da thịt.

Ôi, như Lý Nhu Phong thì sau này biết phải làm sao nhỉ? Cái người thích sạch sẽ, ưa bắt bẻ, còn vì quá ồn ào phiền nhiễu mà thà rằng thức suốt đêm đây, chằng đâu thể cũng trốn trong bụng tượng Phật ngủ như thế.

Bảo Kênương nường âu sầu suốt quãng đường.

Trở lại tòa nhà cũ, trong đình trước sảnh đã châm rất nhiều đèn, chiếu rọi cả mặt đất sáng choang. Nhoc Đinh Bảo cầm cọ nhỏ và khăn ướt, đang xăng xái giúp Lý Nhu Phong lau sạch mấy khối bia cũ xếp đầy dưới đất. Cún vàng ngồi một bên góc cũng hồ hởi liên tục vẫy đuôi.

Bảo Kênương nường đưa hũ tro qua. Lý Nhu Phong nhận lấy, rắc bột tro lên vài tấm bia, dùng cọ mịn dàn đều, sau đó cầm quạt hương bồ gạt phần tro thừa đi.

Lúc này, hàng dãy chữ sáng xanh đã bày ra trước mắt chàng, đối diện làm một dọc bốn nhóc quý ngồi chồm hồm bị quạt tro xuyên qua mặt.

Bốn nhóc quý đồng thanh: “Ghét quá nha.”

Bão Kênương nường thắc mắc: “Trên này có tư liệu về nhào lao công thành à?”

Lý Nhu Phong cẩn thận xem kỹ những chữ khắc đã gần mòn vẹt trên tấm bia, chỗ nào nhìn không rõ thì sờ bằng tay: “Lần trước chỉ mới đọc sơ, nhưng tôi nhớ là đã gặp một đoạn nào đó, hình như liên quan đến nhào lao đá.”

Bão Kênương nường quay qua nhóc Đinh Bảo: “Nhóc Đinh Bảo, tối nay sau khi ta rời khỏi đây, nhóc hãy tránh sang ngôi phù đồ với Xuân đi. Đừng ở nhà này nữa, rất nguy hiểm.”

Nhóc Đinh Bảo lơ mơ chưa rõ lắm nhưng vẫn gật đầu, hỏi: “Vậy bọn Đại lang quân phải làm sao ạ?”

Bão Kênương nường nói: “Tùy nhóc xử trí.”

Vành mắt Nhóc Đinh Bảo chợt ho đỏ: “Mai một nường nường và Nhu Phong ca ca không về đây nữa sao?” Cậu bé bỗng sực hiểu điều gì, “Nường nường tính làm chuyện nguy hiểm ạ? Sẽ chết phải không?”

Bão Kênương nường xoa mớ tóc lia chia êm nhưng sau ót nhóc Đinh Bảo, chẳng nói gì. Nàng giơ đèn soi những ký tự khắc trên bia đá. Đống chữ ấy ngoằn ngoèo xiên xẹo như giun, nàng chẳng nhận ra được chữ nào.

“Không muốn nường nường chết đâu, cũng không muốn Nhu Phong ca ca chết.” Trẻ con nào biết kiêng kỵ là gì, cậu bé gục đầu xuống, ngồi tách ngón chân, buồn bã nói, “Con còn tưởng mình có gia đình mới rồi.”

LýNhu Phong chột ngẩng đầu lên trấn an: “Nhất định sẽ trở lại, nhóc đừng tin ngài ấy.”Chàng dặn cậu bé, “Nhóc nhớ trốn kỹ, chớ để chúng ta lo lắng.”

Nhóc Đinh Bảo nhìn qua LýNhu Phong, gật đầu lia lịa.Cậu béchạy bịch bịch bịch đến bên LýNhu Phong, chụm hai tay thìthào vào tai chàng: “Tam lang ca ca, đệ tin huynh.Huynh phải bảo vệ nương nương thật tốt đấy.”

LýNhu Phong cam đoan: “Nhất định rồi.”

Nhóc Đinh Bảo vui vẻ chạy ù về phòng soạn túi hành lýnhỏ của mình.

Bảo Kê nương cầm đèn lồng đứng thẳng lên, lãnh đạm cảm ràm: “Mới tíuồi đầu đã nói năng như ông cụ non, không phải con chàng mà còn thân hơn cả con ruột.”

LýNhu Phong cúi đầu tiếp tục nhận diện câu chữ trên mặt bia, mím môi cười nhẹ.

Bảo Kê nương trách: “Cười gì mà cười? Đã là lúc nào rồi, chàng còn cười được.”

LýNhu Phong đáp: “Nương nương, ‘Tử – sinh đều đáng trọng’.”

Trích «Thiếp Lan Đình», Bảo Kê nương đã sớm thuộc lòng, đọc ngược cũng trôi chảy.Một câu này, rõ ràng là chàng dùng giọng ngâm ở Lan Khê mười năm trước, nàng vừa nghe đã ngây ngẩn.

Nàng tự hỏi, chàng đang cười nhạo nàng sao, hay làgiễu cợt nàng, hay lại chòng ghẹo nàng?Chàng gắn viên gạch “VĩnhHòa năm thứ chín” vào đúng chỗ, thì rằng đã đọc hết cả những viên có trong sân rồi. Bao nhiêu tâm tư nàng giấu kín đã sớm bị chàng hiểu rõ mồn một. Nàng cứ như bị lột sạch trước mặt chàng, giận khôn tả xiết. Nàng giận, nhưng chẳng phát tác nổi.

Ngữ điệu và thần thái khi chàng ngâm câu này, tự nhiên mà toát lên vẻ hòa nhã, phong lưu, phóng khoáng nhẹ nhàng, làm nàng phải nghiêng rặng, làm lòng nàng chộn rộn, làm tim nàng ngứa ngáy không thể xoa dịu. Ánh mắt chàng chăm chú tập trung vào mặt bia, chẳng ngẩng đầu, rõ ràng vẫn hết sức nghiêm túc làm việc. Chàng như rất dễ tâm, lại như chỉ lơ đãng... Chung quy chính là khiến nàng hận đấy, nhưng thật không nỡ quyết liệt.

Cuối cùng nàng đã hiểu vì sao Tiêu Yên yêu chàng. Trong chàng có một loại tĩnh lặng, đại sự xảy ra chàng cũng lo lắng như bao người, song khi chuyện thật sự tới trước mặt, lòng chàng lại khoáng đạt, bình tĩnh mà kiên định, không gì có thể ngăn trở.

Lý Nhu Phong, Lý Nhu Phong. Nàng nghiêng rặng nghiêng lợi lấm nhấm cái tên này ngàn lần vạn lần, đi chân trần loanh quanh trong sân ngàn bước vạn bước, cứ cảm thấy đây đúng là mỗi nghiệt duyên ở Lan Khê, nàng cuối cùng chỉ có thể lãnh trọn. Yêu hận, tử sinh, hay tan xương nát thịt, nàng chỉ còn cách nhận lấy.

...

Lúc sau, nàng ngồi xếp bằng bên tấm bia cổ, khàn khàn nói: “Ta chẳng biết chữ nào cả, chàng đọc ta nghe thử xem trên đó viết gì vậy.”

“Nương nương, ngài có bao giờ nghĩ thử, sao thành Kiến Khang lại gọi là thành Thạch Đầu chưa? Hay khi khởi công xây thành thì lấy đá ở đâu?”

Bảo Kê nương nương hơi sửng sốt: “Chưa hề nghĩ tới... Chàng có biết không?”

Lý Nhu Phong đáp: “Sao tôi biết được.”

Bảo Kê nương nương ghen lời, đang muốn mắng, lại nghe chàng bảo: “Loại chuyện này, tôi mà không biết thì chắc cũng chẳng mấy ai hay.”

Bão Kênương nường khoanh tay, nhếch miệng châm chọc: “Chàng chỉ giỏi được mấy thứ linh tinh này.”

LýNhu Phong vừa ngược mắt, đã thấy quầng lửa trong vắt kia đang chậm chậm nhịp theo một điệu vũ riêng, tựa như ánh sáng bỗng bành được dát tia vàng óng ánh.

Lòng chàng chột xúc động, rất muốn chạm vào nàng, nhưng lại muốn giữ bí mật nho nhỏ về ánh lửa ấy cho riêng mình. Chàng dời mắt đi, nói tiếp: “Trên tấm bia cổ này chép rằng, ngoài thành Kiến Khang có một động trời dưới lòng đất [1]. Ban đầu khi xây thành, tất cả đấtảng đều được khai thác từ đó. Tôi xem vị trí của động trời ghi trên bia, thấy không xê xích với nhà lao công thành mấy.”

Hàng mày dài của Bão Kênương nường khẽ động: “Ý chàng là... thông qua mỏ đá động trời, theo đường ngầm dưới lòng đất đi cứu người?”

LýNhu Phong gật đầu: “Cứu người ngay trong nhà lao công thành gần như là bất khả thi rồi, tìm đường tắt may ra mới có hi vọng.”

Bão Kênương nường nghi hoặc: “Đào địa đạo từ mỏ đá động trời à? Ta thấy bốn phía thủy lao kia đều là đá phiến nguyên khối, giờ mới đục đá thì bao giờ mới thủng?”

LýNhu Phong nói: “Nường nường, mấy tiếng ồn chúng ta nghe được khi vào thủy lao, nào phải tiếng cỏi âm gị chứ? Tiếng từ cỏi âm đâu phải như thế.” Chàng khẳng định chắc chắn, “Đó là tiếng gió tiếng nước do mỏ đá động trời vọng qua thôi.”

Bão Kênương nường vẫn chưa quên buổi tinh mơ ngày đầu tiên dẫn chàng từ chợ quý về. Chàng bảo nàng, không cần đốt long não để át mùi xác thối, vì nửa canh giờ sau sẽ nổi gió đông nam, vừa kịp xua tan hết uest khí trước khi Phùng Thời trở về.

Chàng trời sinh nhác việc, chẳng ham khoa cử công danh, chỉ ưa thích nghiên cứu những điều này.

LýNhu Phong hỏi: “Nương nương, ngài còn nhớ lờiDương Đăng không? Nước trong thủy lao cứ đến giờ Thìn (7h) làrút xuống, giờ Tuất (19h) lại dâng cao. Lúc đótôi đã thử thăm dòdưới đáy, ở đáy thủy lao cóđường thông ra bên ngoài. Nếu rảhết các đường dẫn xuống lòng đất trong động trời, thìcó lẽ sẽ tìm ra được.”

Bảo Kê nương nương lặng thinh. Thật lâu sau, nàng nhả từng chữ: “Đáy nước đấy —— rất —— sâu.”

LýNhu Phong đáp: “Tôi là người côi âm.”

Bảo Kê nương nương ngược mắt nhìn chàng. Ngay khoảnh khắc ấy, nàng bỗng nhiên buộc phải thừa nhận, chàng biến thành người côi âm, căn bản không phải bởi vì chấp niệm của nàng với chàng.

Mà là bởi chấp niệm của chàng với Tiêu Yên.

~♥~♥~♥~

[1] Động trời: Phỏng theo danh thắng động trời Trường Tự ở Chiết Giang, là quần thể động đá nhân tạo to nhất, được hình thành trong quá trình khai thác đá vào thời Nam Bắc triều.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Đại loạn.

Thoắt chốc, vương kỳ chữ “Dương” trên đầu thành bị gỡ xuống, lại đổi trở lại là “Tiêu”. Tiểu vương tử với pháp danh “Duyên Giác” được đưa từ chùa Đại Từ Ân về cung, kế nhiệm Ngô vương.

“Nhật nguyệt cùng hãm, khắc mẹ hại cha”, người người trong vương cung đều đang lén lút bàn luận, Thông Minh tiên sinh xem mệnh cho tiểu vương tử này quả nhiên ứng nghiệm. Tiểu vương tử còn chưa biết đi đã khắc hại chết cả Ngô vương và trắc phi Cảnh thị.

Mà ngoài cung, từ công khanh đại phu cho tới bách tính bình dân, tất cả đều trải qua một phen hú hồn. Họ tụ vào góc khuất xôn xao bàn luận việc Bảo Kê nương kia có yêu pháp, có thể khiến Dương Đăng vừa gặp nước đã đổ bệnh nguy kịch. Còn nói, nuôi người côi âm, thế chẳng phải nuôi quỷ à? Liên tiếp giết cả hai vị vương, Bảo Kê nương đấy cũng là yêu quái rồi!

Bất kể là nhà phú quý hay nghèo hèn, họ đều căn dặn thân thích của mình —— Về sau có gặp Bảo Kê nương thì tránh thật xa vào! Hai con mắt bé của ả mà nhìn một cái là sẽ bắt mất vía ngay!

Câu chuyện từ tiểu nhị trong phường rượu linh lực còn li kỳ hơn cả, kể rằng, lần đó Bao Kênương nương gập mấy ngón tay dài ngoẵng như Bạch Cốt tinh lại, vừa bắt một quyết làn người côi âm kia liền bay qua!

...

Hiện tại Lý Nhu Phong không thể không mở mắt, bởi vì cả mi mắt cũng đã rửa hết, chỉ còn lại đôi con ngươi tròn xoay gẩn trong hai hốc.

Chàng chưa từng hư thối đến mức này. Máu mù từ người chàng nhỏ lách ta lách tách, từng chuỗi nối nhau, trông hết như phụ nữ tới tháng. Thi thoảng trên thân có một mảng thịt bục ra, rơi bẹp xuống đất, trên đó hung nhúc giò bọ trắng nhờn.

Phía dưới cổng thành treo chàng đã không còn ai đứng xem. Ngay cả lính gác cũng tránh xa xa, do mùi xác thối đã nồng nặc đến mức buồn nôn.

Cổng thành hướng về bắc, nắng rất chiếu từ đông sang tây, vẽ một đường cung cháy trên người chàng. Lý Nhu Phong chưa từng cảm hận nắng trời đến thế, mỗi một tia rơi lên thân chàng đều là cực hình. Nhưng dấu sao thì hiện tại đã gần hoàng hôn, chỉ còn lại ánh chiều tà gay gắt cuối cùng. Sắp kết thúc rồi. Chàng tự hỏi, còn bao lâu nữa? Một canh giờ, hay hai canh giờ? Hay chàng lại may mắn qua thêm một đêm, sau đó sẽ như hạt sương tan vào màu nắng sớm mai? Chàng chưa từng hóa cốt, chàng cũng chẳng biết được.

Nương nương, nương nương có tới đây không? Chàng vẫn còn lời hứa chưa kịp thực hiện với nàng. Song chàng bỗng nhiên thôi hi vọng Bao Kênương nương xuất hiện. Chàng biết mình đã chẳng còn ra hình người, bộ dạng hiện giờ, chàng mong là không một ai phải nhìn thấy nữa. Tiêu Yên sống sót trở về, Tiêu Tử An chết, kỳ thực, chấp niệm sâu nặng trên thân chàng khi biến thành người côi âm đã hoàn toàn hóa giải. Nếu phải hóa cốt ngay bây giờ thì chàng cũng chẳng nuối tiếc gì nữa.

Dẫu vậy...Giả như cóthể, chàng muốn nghengười nọ nói một câu, màhơn cả là——

Được một lần gặp lại quầng lửa rừng rực cháy sáng kia.

...

Chàng cảm nhận rõ ràng một chùm nắng chiều cuối cùng chầm chậm dờn từ thân chàng xuống dưới chân, chàng tưởng chừng sắp được vớt khỏi nôi nước sôi. Thở dốc một hơi —— Thực ra chàng đã không còn hơi để thở nữa. Trước ngực đã lộ hết xương sườn, cả nửa bên mặt cũng tuột sạch da thịt.

Trên cổng thành vẫn rất náo loạn, chàng nghe tiếng ủng da của lính gác hấp tấp tới tới lui lui.

“Đổi cờ này!”

“Lại đổi nữa?Hôm nay đã đổi ba lần rồi!”

“Bảo mày đổi thì cứ đổi đi, lảm lòi cái gì!”

“Đây cũng làvương kỳ chữ ‘Tiêu’ mà?”

“Đồ ngu!Vương kỳ chữ Tiêu viền đen chứ cóphải viền đỏ đâu, không thấy à? Đại quân của Trùng vương vừa đến rồi!”

“Trùng vương?! Trùng vương còn sống sao?!”

“Khởi tử hoàn sinh! Đólàthiên mệnh!”

Tiểu vương tử với pháp danhDuyênGiác chỉ ngồi trên vương vị được một canh giờ. Trùng vương dẫn binh vào từ cổng nam, không gặp bất cứ kháng cự nào.

Quá hỗn loạn. Đầu óc Dương Đăng chẳng còn tỉnh táo, hiện cũng đã rơi vào tình trạng nguy kịch. Đội quân của hắn tuy đông, song lại như răn mất đầu, vừa liên tục tự cắn xé lẫn nhau, vừa phải đối kháng với thế lực cũ của Ngô vương.

Trùng vương mặt mũi hốc hác nhưng hết sức hùng dũng trong bộ giáp trụ, giương cao ngọn cờ lớn giữa khung cảnh bát nháo ấy, lạng lẽ mà yên ngang tiến vào thành.

Tòa thành này vốn là của Y. Y vốn là vương của tòa thành này.

Dân chúng cả thành đồng loạt quỳ bái trước vương kỳ của Trùng vương. Trùng vương không đội nón trụ, ngồi đường bệ, uy nghi. Kia đôi mắt như ngọn lau phết, kia mi dài như dây rong dày lá, giờ phút này đang toát ra khí thế ngút trời, rét lạnh mà oai nghiêm. Y để chúng dân nơi đây nhìn rõ tướng mạo mình dưới vệt nắng cuối cùng của buổi hoàng hôn, cũng khiến từng người họ sau khi nhận rõ Y đều thần phục cúi đầu, chấp tay quỳ bái.

Y muốn thu phục mỗi một người dân. Trong loạn thế này, chỉ có thể có duy nhất một vị vương là Y.

Y tiến quân thần tốc, xông thẳng vào vương cung, đặt tay lên vương tọa thếp vàng, dễ dàng như lấy đồ trong túi.

Đám nội thị và cung nữ run lấy bầy, đều cho rằng Trùng vương sẽ xử trí họ như Dương Đăng đã làm với hậu cung của Ngô vương, mà trước tiên hết là lấy mạng tiểu vương tử.

Tiểu vương tử pháp danh Duyên Giác kia lại không khóc. Khi nằm gọn trong lòng bàn tay Trùng vương thì chỉ mím môi, giương đôi mắt như ngọn lau với con người đen nhánh nhìn chòng chọc vào Trùng vương.

Còn bé tẹo thế này mà ánh mắt đã quá hung ác.

Trùng vương thờ ơ quan sát tiểu vương tử, đoạn kéo vạt áo nólên liếc sơ qua, rồi đưa cho người bên cạnh, ngẩng đầu ra lệnh: “Đưa đi chùa Đại Từ Ân, trông coi cẩn thận.”

“Vâng!”

Những nội thị và cung nữ đang quỳ liền xông xáo mở to mắt.

Dưới sự giúp đỡ của thân vệ, Trùng vương cỡi giáp, trên thân y là áo bào đen tuyền dành cho vương gia. Lạnh lùng, bệ vệ, uy nghiêm. Y thản nhiên hất áo bào, từ tốn thả người ngồi xuống vương tọa, giang, sơn, đã định.

Tất cả mọi người chột như thỏ phào. Bất kể là theo phenào, thủ hạ của Ngô vương, thủ hạ của Dương Đăng, hay mấy kẻ chỉ lo thân, tùy thời nghiêng ngả, trong lòng tất cả cùng thỏ phào nhẹ nhõm.

Màn kịch nhốn nháo cả ngày cuối cùng cũng kết thúc, rốt cuộc, đã kết thúc. Trùng vương không hạ lệnh giết tiểu vương tử, cũng không lập tức xử tử Dương Đăng. Những hành động ban ân lạng lẽ này đều mang hàm nghĩa, hết thảy, đều có thể bắt đầu lại từ đầu —— Chỉ cần người người cùng thần phục Trùng vương y, từ đây trong thành Kiến Khang không có kẻ thù, kẻ thù chỉ còn là hoàng triều Đại Ngụy đang dần tàn lụi.

Tia tà dương cuối cùng đã tắt giữa tầng không mênh mông. Hiện tại là thời khắc âm dương tương giao, ngày đêm luân chuyển. Làn sương nhàn nhạt lơ lửng bay lên, hòa theo luồng khói toát ra từ vương cung to lớn, hợp lực đẩy cao âm vang dậy đất rung trời, hào hùng mà tề chỉnh ——

“Chúng thần tham kiến Trùng vương —— Trùng vương điện hạ —— Thiên thu vạn tuế!”

Vô số bó đuốc bùng bùng chia thẳng hướng trời đêm. Hai mắt Lý Nhu Phong không còn lớp mi che kín, bị khói đặc bốc lên kia hun cho vừa

khôvừa cay, đau đớn cùng cực, màngay cả nước mắt cũng chẳng thể chảy ra.

Đêm nay nhất định làmột đêm trắng. Toàn bộ quan binh gác cổng đều được thay đi, đổi vào làbộ hạ cũ của Trưng vương. Trong thành vẫn cókhông ít kẻ ngoan cố làm loạn, cần xử lýrất ráo ngay trong đêm nay. Để thành Kiến Khang yên ổn, đêm nay chính làthời khắc then chốt.

...

Giao phóxong mọi sự, TiêuYên vẫn áo bào đen, còn chưa kịp đổi qua thường phục của vương gia đã vội vã leo lên cổng thành.

“Điện hạ, điện hạ, ngài chớ nên đến đây. Kẻ này ngenói làngười côi âm, chỉ cần vung tay đã móc luôn tim Tiêu TửAn ra! Thối rửa tới mức này rồi, chưa biết chừng trên thân đã lên độc...”

“Im miệng!” TiêuYên trầm giọng quát, “Trước đóđã lệnh cho các người thả cậu ấy xuống, đưa qua chùa siêu độ, tại sao vẫn chưa ai làm hết?!”

“Bấm điện hạ!Cái tên người côi âm này, chẳng ai dám đụng vào cả!Họ bảo phải phơi nắng ròng rã ba ngày mới cóthể hóa cốt hoàn toàn, không quấy phá làm bậy.Cho nên là... chúng thần bèn tự quyết định, chưa thả nóxuống ngay!”

TiêuYên nghiêng răng giữa bóng đêm, bàn tay to siết lấy chuôi đao bên hông.Y lên tới cổng thành, bắt gặp LýNhu Phong chao lay trên dây thừng như một phiến lágiữa đêm đen lộng gió.

Mùi xác rửa nồng nặc đến mức một kẻ đã dạn dày kinh nghiệm sa trường như y còn phải khóchịu.

LýNhu Phong đã làxác tàn chảy rữa quánh.

Thế nào là người côi âm để hư thối? Nay, y mới chính thức trông thấy. Đây vẫn là Lý Nhu Phong ngày trước của y sao? Vẫn là Lý Nhu Phong thanh thoát, tuấn nhã như ngọc kia sao?

Nhưng chính là một Lý Nhu Phong như thế đã từng bước công y từ tầng mười tám dưới nhà lao đả ra đến động trời, lại một mình đơn độc tiến vào vương cung, dùng xác tàn mục nát ấy lấy mạng Tiêu Tử An.

Lý Nhu Phong muốn giết Tiêu Tử An, nhưng chưa từng nói cho y, cho Phạm Bảo Nguyệt, hay bất cứ ai thân cận y biết. Tiêu Yên của giờ phút này chẳng phải Trùng vương, mà là Tiêu Luyện Nhi đã gỡ bỏ mọi phòng bị khi ở bên Lý Nhu Phong, đang đắm chìm trong phong lưu và đa tình của thiếu niên này. Tiêu Luyện Nhi cố chấp tin tưởng, lúc ấy Lý Nhu Phong của y rời bỏ y trước mặt Thông Minh tiên sinh, hoàn toàn là để thực hiện kế hoạch giết Tiêu Tử An mà không làm y lo lắng, là để tự mình dọn sạch mọi chướng ngại cản đường y trước khi y trở về.

Tiêu Luyện Nhi cố chấp tin tưởng Nhu Phong làm hết thủy đều là vì. Dầu chàng có hóa thành bạch cốt, thì cũng là hóa vì Tiêu Luyện Nhi y.

Lý Nhu Phong của y, Nhu Phong của y, của y.

Bàn tay y trên chuôi đao bắt đầu vì thế mà run rẩy. Y toan sai bước tới trước, lại bị mấy tên thân vệ xung quanh xúm vào giữ chặt.

“Điện hạ! Ngài tuyệt đối không thể qua đó!”

“Điện hạ, nếu ngài thấy tên người côi âm đấy quá xui thì thuộc hạ sẽ thả nó xuống, đưa vào chùa ngay!”

Tiêu Luyện Nhi tránh khỏi họ. Đúng lúc này, y chợt thấy Lý Nhu Phong rút xuống!

Dây thừng kia thoát tuột, LýNhu Phong suýt chạm đất, bỗng dừng phắt lại. Bấy giờ trái tim muốn bật khỏi lồng ngực của Tiêu Luyện Nhi mới tạm ổn định. Đang tính đi tới, đã thấy một cô gái nhỏ gầy lao ra từ sau thành, vung tay lóe sáng chặt đứt dây thừng, đỡ lấy thi thể gần như hư thối triệt để, ôm chặt vào lòng — Đằm nhiên không để ý mùi hôi và dơ bẩn, ôm ghì lấy thi thể vào lòng.

“Mẹ kiếp — Tới phiên đứa nào! Lúc đổi ca lại dám để sếnh cho con bènày lên vào à! Làm ăn kiểu gìđấy hử!” Thủ lĩnh nhóm thân vệ tức giận mắng to, đoạn quay qua bắh với TiêuYên, “Thuộc hạ xuống đuổi kẻ điên này đi, xong sẽ xử mấy đứa xao nhãng nhiệm vụ!”

TiêuYên chậm rãi giơ tay phải lên — Y ra hiệu cho tất cả im lặng, lui hết ra sau.

Chúng binh tướng đều ngơ ngác, bọn họ chưa rõ, rốt cuộc làvương của họ đang cósuy tính khó lường gì.Càng không rõ, vìsao tên người côi âm hôi thối ai ai cũng ghê tởm tránh xa kia, lại được một cô gái ôm trong lòng như bảo vật.

Bộ dáng cô gái ấy ôm người côi âm, thật giống như đang nâng niu điều quý giá nhất trên đời. Nàng không nói tiếng nào, không nhúc nhích, chiếc áo đơn bạc khoác lên tấm lưng gầy gò dần hiện vết ngấm dãi. Nàng ôm siết hình hài mục nát vào lòng, mặc cho máu mủ thấm đẫm chùm hoa kim ngân trên váy áo. Nàng không run rẩy, cả thân thể suy nhược ấy đã hóa thành một núi đá vững chãi giữa gió táp sương sa.

Nàng làn gợn cỏ nển bé mọn, mà cũng là rừng sừng núi cao.

...

Trừ rất ít thân binh bên cạnh TiêuYên, trong toàn bộ thành Kiến Khang này, không một ai hay biết ở buổi đầu tiên vào thành, vương của họ đã đứng trên cổng thành nam đón gió trợn đêm thâu.

Tất cả cùng lặng im. Ngoài tiếng đuốc cháy lách tách, ngoài tiếng gió to xào xạc, thì không nghe bất cứ ai lên tiếng.

Cô gái ngồi vững như núi đá kia chưa động đậy, thì vương của họ cũng bất động.

Chẳng ai dám khuyên bảo, bởi đây đã là tình cố hữu trước nay của vương thượng.

Một canh giờ trôi qua, lại thêm một canh giờ, giá sương vương trên mái tóc đen huyền ngưng kết thành từng giọt trong veo. Một canh giờ trôi qua, lại thêm một canh giờ, từng giọt trong veo trên mái tóc đen huyền đông tụ thành muôn mảnh băng trắng.

Tầng không nơi phương đông dần ửng ánh rạng. Tiếng gà gáy sáng đầu tiên vang lên giữa thành Thạch Đầu ba trăm năm tuổi, dương khí chậm bốc hơi.

Nhóm thân binh tận mắt thấy trong lòng cô gái cơ hồ đã hóa ra sương tuyết đầy, thế mà lại xuất hiện một dáng người hoàn mỹ không tì vết. Người kia trút bỏ diện mạo đáng sợ, đã chẳng còn máu thịt bầy hầy, cũng thôi hết mục nát hư hao. Gương mặt chàng hòa dịu như gió, còn đẹp hơn cả ánh trăng hư ảo giữa sương giăng.

Bọn họ ngạc nhiên trợn mắt, nhìn người kia khe khẽ cử động, nhắc tay, run rẩy giữa không trung, cuối cùng vượt lên gương mặt tái nhợt, tê cứng của cô gái.

Chàng nhẹ mím cười.

Chàng nói, nướng nướng, nướng nướng, nàng xem, biến giáp lần này đâu xấu lắm nhỉ?

Thân binh trông về vị vương thượng bất động nơi đó, trên hàng mi dày đã kết tầng băng mỏng, hai bên tóc mai cũng chuyển thuần sắc trắng. Thật không phân rõ đây là màu tóc bạc phai, hay chỉ là tuyết sương đọng lại suốt đêm dài.

~♥~♥~♥~

[1]Cỏ nển láhẹp (Typha angustifolia, hương bồ láhẹp, bồn bồn, thủy hương, bồ hoàng):

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Trương Thúy Nga thoát chết.

Lúc tỉnh lại, nàng phát hiện mình đang ở trong một tòa nhà trống. Tòa nhà không quá to, nhưng tường rất cao, khoảng chừng gấp ba lần nàng.

Các vết thương nhỏ trên người gần như đã lành hết, vết thương lớn thì chưa khỏi hẳn. Bởi vậy mọi cử động của nàng còn hơi khó khăn, chỉ có thể miễn cưỡng xuống giường đi lại.

Nàng thấy mình đứng là sống dai như đĩa, trúng bao nhiêu tên vậy rồi mà vẫn chả chết nổi. Hoặc cũng có thể là do chưa chịu đủ báo ứng, nàng điềm tỉnh nghĩ.

Qua chốc lát, nàng chậm chậm rời giường. Không biết đã hôn mê bao lâu, các cơ ở bắp chân bắp tay đều nhão hết ra, chẳng còn sức lực nữa. Nàng thả bộ dạo quanh một vòng, đứng là trong nhà trống trơn, tất cả các cổng đều bị khóa ngoài. Tuy nhiên, y phục và đồ dùng hàng ngày chuẩn bị cho nàng đều rất đầy đủ, thậm chí còn có ít món trang sức vàng bạc, châu ngọc.

Ở đây nàng gặp được hai người sống. Một là cô hầu câm, chuyên lo nấu cơm, giặt giũ, thay thuốc cho nàng. Một là lão bộc câm, chỉ làm mấy việc tốn sức như chẻ củi, đun nước.

Hai người kia cũng chưa từng ra khỏi nhà. Trên tường đã trở sẵn một cửa sổ nhỏ nên mỗi ngày đều có thịt cá, rau quả tươi và được liệuhết qua đó.

Bọn họ cứ êà, dùng tay trao đổi với nhau, song từ đầu tới cuối chẳng hóhề lời nào với nàng. Nàng bắt chuyện thì họ cũng không nghe, chỉ xua tay, chẳng biết là không nghe thấy hay không được phép nghe.

Trương Thúy Nga đành chui vào góc tường đào ba ba đếm ngày. Nàng lấy một vò rượu của lão bộc cầm, mỗi ngày bỏ một con ba ba đào được vào đó. Lúc vò rượu ngâm tới mười tám con thì mọi thương tích trên người nàng đều khép miệng. Thuốc đẩy đúng là cực tốt, đơn thuốc cực công hiệu, nên cứ đem đến là nàng nhận tất, cũng không bám theo hầu gái cầm để dò hỏi tình hình nữa. Mười tám ngày này nàng rất yên phận.

Sau khi bỏ vào con ba ba thứ mười chín, nàng thả một mồi lửa trong kho củi, rồi dùng than viết một hàng chữ to đẹp mà rất đơn giản dễ hiểu:

Ai dám làm gì hai người hầu cầm này, thì đừng trách ta luyện người côi âm về giết sạch cả nhà.

Nàng đã gom hết trang sức vầy phục vôtúi, lựa lúc hai người kia lo dập lửa là chui ngay vào đường hầm đào ba ba, trốn ra ngoài.

Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, chuột sinh ra con tự động biết đào hang. Tường quá cao chẳng bay thoát được, chả lẽ lại không nghĩ ra nổi vài biện pháp khác?

...

Vẫn lơ trong thành Kiến Khang, nàng xác nhận. Nhưng nàng đột nhiên phát hiện nơi này đã khác hẳn khi trước, cứ như được lột xác hoàn toàn.

Cả tòa thành đều trắng sáng lóa mắt, yên tĩnh khiến lòng người hoảng hốt. Nàng giơ tay che nắng, ngắm nhìn xung quanh. Quả nhiên đã chẳng phải thành Kiến Khang trong trính sử của nàng. Hiện nay cả vương thành này đều không còn một sợi âm khí, bùn đất bị máu huyết nhuộm đen hầu như đã biến trở lại màu sắc vốn có. Nàng cảm giác được, yên tĩnh đây thực ra không phải là không có thanh âm. Trái lại, mọi người lui tới rất huyền ảo, chỉ là những tiếng động kia đan chéo giao thoa, nhưng chẳng một tiếng cụ thể nào truyền được vào tai nàng. Trên mặt mỗi người đều an tĩnh, đã thôi hết những hoang mang, căng thẳng khi xưa.

Là—— thiên hạ thái bình rồi sao? Nàng nghi hoặc, bối rối hết sức, do dự chưa dám khẳng định chắc chắn. Ngẩng đầu nhìn về đầu thành vờn vờn ở nơi xa, dưới bầu trời xanh thẳm là một lát vương kỳ khổng lồ đang bay phát phới, chính giữa khung viền thêu chỉ đen trang trọng hiện rõ một chữ “Tiêu” lớn.

Vấn là thành của Trùng vương.

Vậy Lý Nhu Phong đâu?

Nàng chạy đến vương cung, cửa cung đóng kín. Nàng níu lấy một ông lão đứng gần đấy: “Xin hỏi cụ, hiện giờ người ở vương cung này là Trùng vương phải không ạ?”

Câu này của nàng rất kỳ quái, cứ như đã sống trên núi rất lâu, không biết năm tháng ở nhân thế. Ông lão thấy nàng ăn mặc chỉnh tề, sang quý, nói chuyện cũng lễ phép, liền đáp: “Đúng là Trùng vương ở, nhưng cũng rời cung khá lâu rồi.”

“Trùng vương đi đâu vậy ạ?”

“Ngài ấy đang xuất chinh thảo phạt Đại Ngụy đấy.”

“Vậy cụ có biết Lý Nhu Phong thế nào rồi không?”

“LýNhu Phong lài?”

“Công tử thứ ba nhà họ LýTrùngChâu, tên LýBăng.Chắc làchàng vẫn theo bên Trùng vương...”

“Chưa từng nghethấy.”Ông lão trả lời, “Con trai lão làthân binh của Trùng vương đây, nhưng đâu nhenói bên cạnh ngài ấy cóngười nào như vậy.”

“Thế... Thế bây giờ ai ở trong cung ạ?”

“Chuyện này màcônương cũng không biết à? Tạm thời thay mặt quản lýtriều chính làNam Bình vương, còn trông coi cung cấm làthái tử Tiêu Thuần Phong.”

Trương Thúy Nga rất ngạc nhiên. Nam Bình vương anh em của Trùng vương thìnàng biết, nhưng thái tử Tiêu Thuần Phong làchui từ xónào ra vậy?Chẳng phải tất cả con cái của Trùng vương đều bị giết hết rồi à?

Nàng xin ít thông tin về Tiêu Thuần Phong, ngặt nỗi ông lão im rekhông đáp.

Trương Thúy Nga chưa thỏa lòng, nhưng đành cảm ơn ông lão.Vừa tính đi thìsực nhớ tới một người, bèn hỏi: “Cụ ạ, còn ThôngMinh tiên sinh hiện đang ở đâu nhỉ?”

“ThôngMinh tiên sinh à, ngài ấy đến tháp vuaADục [*] để thọ giới lễ Phật rồi.”

Trương Thúy Nga “Ồ” lên, thắc mắc sao lại thế, ông lão giải thích: “Trùng vương điện hạ sùng bái Phật giáo, ThôngMinh tiên sinh vốn làông sư Đạo gia, nếu không thể Phật – Đạo kiêm tu, thìlàm sao cóthể được Trùng vương tín nhiệm, bảo toàn pháiDương Ấn?”

Trương Thúy Nga ngơ ngẩn. Sau khi chào ông lão, nàng lững thững loanh quanh khắp thành. Đi rất nhiều nơi, hỏi rất nhiều người, đáp án nhận được không mấy khác biệt với ông lão kia.

Nàng mệt lử trở lại nhà cũ. Cổng nhà khóa chặt, nhìn qua khe cửa thấy trong đó chẳng có thứ gì. Lại sang ngôi phù đồ, trái ngược hẳn là bên này được tu sửa, đổi mới hoàn toàn, tượng Phật to đã được bọc vàng, bắt đầu nghi ngút khói hương. Ấy vậy mà chẳng thấy bóng dáng Xuân và hóc Đình Bảo, đến Đại lang quân, ngựa ô, cả lửa xám cũng chẳng biết đi đâu rồi.

Trương Thúy Nga trèo vào nhà cũ ở một đêm. Khuya vắng, vẫn là một đêm gió lạnh se sắt thổi bóng trúc chao lay.

Nàng bước quanh sân, thấy gạch chữ từ «Thiếp Lan Đình» vẫn đan xen lát đầy trước mắt.

Đột nhiên, nàng cảm giác tựa như mình vừa trải giấc mộng dài. Là giấc mộng có bao người chân thật, mộng tỉnh rồi lại chẳng còn ai.

Cả thành Kiến Khang không còn cảm nhận được tâm khảm nào, cứ như thể ba ước nguyện trong mộng kia của nàng đều biến thành hiện thực:

Thế gian này không có người côi âm.

Thế gian này dương bạo chỉ là người thường.

Thế gian này đã không còn những chuyện như của nàng và Lý Nhu Phong.

Đều là cơn mộng dài.

Nhưng sao nàng lại là người còn sống? Mộng nay tỉnh, người đâu mất rồi?

Nàng chột cười to. Cười đến vang vọng nhất thì bắt đầu bật khóc, ngã xuống đất khóc òa. Cứ khóc, khóc mãi, bỗng chốc cảm giác thật trống rỗng, thậm chí chẳng hiểu vì sao mình rơi lệ.

Nàng chỉ còn thấy buồn bã, mất mát, hồn vía cũng trôi vào hư không.

***

Nàng rời khỏi thành Kiến Khang. Nàng chẳng thấy phương hướng, cứ lang thang vô định. Khi thì cưỡi ngựa, khi thì nhờ xe, đói thì ăn, khát thì uống, mệt thì ngủ, trong đầu hoàn toàn trống không. Bàn tay nàng rách rữa, ngón tay kẹp móng bùa, nom vô cùng hung hãn, ngay cả trộm cướp có gặp cũng phải đi vòng qua.

Thân mình nàng ngày càng đầy đặn.

Tới một sớm nọ dậy thay đồ, nàng đột nhiên phát hiện như bị béo bụng, vòng eo to bất thường. Bấy giờ mới giật nảy, tự hỏi sao bỗng nhiên lại phát phì thế chứ.

Nàng đoán chắc là do nhẹ lòng nên tăng cân nặng. Lang bạt bấy lâu, những người những việc trước kia nàng gần như sắp quên cả. Đây cũng là ý định ban đầu của nàng. Đã chẳng chết được, vậy cứ quên sạch sẽ thôi, quên hết rồi thì nàng sẽ được giải thoát.

Cơ mà để béo thế này cũng không hay lắm.

Nàng bèn ngừng cưỡi ngựa, tự mình đi bộ. Đến giữa trưa thì dừng chân ở một trấn ven sông ăn cơm. Vì hôm nay vận động nhiều quán ăn không dẫn lòng được, phải gọi ngay một suất lớn đầy thịt. Nàng nhận thấy dạo gần đây mình rất thích ăn thịt.

Ăn xong rồi lại tiếc đứt ruột vì suất lớn thế này rất đắt. Nhưng sờ vào đồng thịt trên cổ và bụng, nghĩ, thôi béo cứ béo đi, đều là tiền cả. Mặc dù tiền

này chẳng phải của mình, vào bụng thành mỡ dù sao vẫn hơn lànôn hết ra.

Vừa tự an ủi thế, bỗng đâu thấy buồn nôn thật, buồn nôn hết sức. Ban đầu nàng còn cố nhịn, ai ngờ nó cứ òng ọc trào lên, không thể ép xuống nổi. Thế là phải tấp vội vào lề đường xả tuốt tuột bao nhiêu thứ mới ăn ban này, còn nôn cả nước chua.

Nàng thở hồng hộc cầm túi nước ra sông súc miệng rửa mặt, thầm lo kiểu này là rách quá nhiều nên hỏng bụng hay sao nhỉ? Nhưng rõ ràng chẳng thấy đau, với cả bụng nàng xưa nay đâu ngán thứ gì, từng ăn cả chuột bọ mà vẫn bình thường đấy thôi.

Nàng quỳ trên bờ lau mặt, chợt phát hiện phần cảm nhọn của mình nay đã vô cùng mượt mà, hai má cũng đầy đặn hơn rất nhiều.

Chớp lóe, một ý tưởng nàng chưa từng dám nghĩ bay vút qua đầu. Nàng lập tức hóa đá quỳ ngay đơ ở đó.

Đơ hồi lâu, nàng lại vội run rẩy đặt hai ngón lên mạch cổ tay mình. Nhà chồng đầu tiên của nàng theo nghề thuốc, mẹ chồng là bà đỡ nên nàng cũng được truyền ít tay nghề.

Nàng bắt mạch mãi lâu, nhủ bụng không thể nào không thể nào, nhất định là do tinh thần bất ổn nên phán đoán sai thôi. Nàng tĩnh tâm ngồi cả nửa ngày chỉ để tự bắt mạch, bắt đi bắt lại mấy chục lần, nhằm tính thời gian ——

Hơn ba tháng.

Nàng lập cập đứng bật dậy, suýt nữa giẫm luôn lên váy tén hào. Nàng cầm rửa giơ hai tay, hướng ra khung cảnh non xanh nước biếc, khàn giọng hét to:

“Lý Nhu Phong! Mẹ nhà chàng này!”

[1] Vua ADục (Ashoka, ADuCa, ADuGià...): Vị vua kiệt xuất của Ấn Độ xưa, là người có công ủng hộ và lưu truyền Phật giáo. Ông từng chiêm bái hết tất cả thánh tích ở Ấn Độ, ở mỗi thánh tích đều cho xây bảo tháp, bia đá, trụ đá để đánh dấu nơi đức Phật từng đi qua.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Ngón tay Lý Nhu Phong lần lần theo dây vải tới nút buộc áo. Chàng nhẹ nhàng kéo bung, liền nghe tiếng vải mỏng trượt khỏi thân.

Giữa mùi máu tươi mới, chàng loáng thoáng nhận ra một hơi thở bình hòa, dịu êm, thoang thoảng hương sữa nhẹ.

Dân ở chợ quý thường đồn rằng, Bão Kênương nương từng gả cho ai đó đoán mệnh tại Trùng Châu, rồi tái giá với lão thái giám Phùng Thời, bởi vậy chàng mới nhận định Bão Kênương nương hẳn đã hơn ba mươi tuổi. Về sau chàng chạm vào tay Bão Kênương nương, cảm giác vừa sần thò vừa vững vàng, lại nghe giọng nàng đều đều, ngang ngang, ào ào đơn điệu, thì càng củng cố phỏng đoán của mình.

Nhưng bây giờ giúp Bão Kênương nương rửa sạch vết thương trên lưng, đôi khi lỡ tay chạm vào phần da thịt lạnh lặn, chàng phát hiện nơi đó vẫn còn mịn màng, nõn nà, hiển nhiên là thân thể của một thiếu nữ. Chàng thấy thật kỳ quái, nhưng không dám hỏi rõ.

“Tôi đắp thuốc nhé, phu nhân. Nếu đau thì ngài hãy nói ngay cho tôi hay.”

Người này trước đó vẫn sai chàng chạy ra chạy vào như chó, giờ đây lại ngậm chặt miệng, không thốt một lời.

LýNhu Phong chẳng đoán được ýnàng, bất đắc dĩ đành đặt tay song song, mòm mẫm từng chút từ sau gáy nàng xuống.Chàng không dám lơ là một tấc da thịt nào, sợ sẽ còn đâu đó bỏ sót.Chạm đến nơi bắt đầu ram ráp thì biết là vết thương, bèn dùng ngón tay trái cố định vị trí, ngón trở tay phải quét thuốc cao, nhẹ nhàng thoa lên. Thoa hết một lượt lại thoa thêm lượt hai, rồi dùng vải xô băng kín lại.

“Hồi ở chợ quý tôi có nghe kể, phu nhân là người Trùng Châu phải không?”

“Không, chỉ tạm dừng ở Trùng Châu vài năm thôi.”

Bảo Kênương nương đáp bằng ngữ điệu phẳng lặng, như chẳng mấy hứng thú, nhưng LýNhu Phong lại mở cờ trong bụng.Chỉ cần bằng lòng trò chuyện cùng chàng là đủ rồi.

“Tôi cũng là người Trùng Châu đây.Vậy là phu nhân gặp tôi ở Trùng Châu sao?”

Bảo Kênương nương chột cười nhạt: “Đừng tưởng ta từng sống ở Trùng Châu thì cũng là người của Trùng vương các người.Hãy sớm dẹp ngay cái ý nghĩ nhờ ta hỗ trợ đó, may ra đời người sau này sẽ bớt thảm hơn.”

LýNhu Phong nhất thời á khẩu chẳng thốt nên lời.Rốt cuộc là chàng còn đánh giá quá thấp vị Bảo Kênương nương này.

Xưa nay chàng vẫn hay xem thường lớp người hạ đẳng, luôn cảm thấy họ là phường thất học, ngu muội, vô tri, làm người mà chỉ sống như loài thú, cả ngày hấp ta hấp tấp, ngoài sinh đẻ bệnh chết ra thì cứ ngô nghê như mất trí.

Nhưng vị Bảo Kênương nương này, một thiếu phụ “trông” giống hệt con cá khôm mắc cạn, lại cứ lẳng lẳng mà giương mắt sói sáng rực, quét nhìn thấu triệt hết thảy xung quanh.

Hôm nay bị Phùng công công tra tấn, đến tột cùng lànàng cókhả năng tránh khỏi hay không? LýNhu Phong chẳng biết. Nhưng hiện tại chàng mơ hồ ý thức được, Bão Kênương nương đúng là cố ý tự tạo thảm trạng cho mình.

Sau khi bị đánh, nàng không xử lý vết thương, không rửa sạch vết máu trên mặt mà chỉ ngồi chờ đợi dưới đất cả canh giờ. Mãi tận khi Dương Đăng đến mới thôi.

Nàng đang đợi cho Dương Đăng thấy.

Bởi nàng chẳng muốn đoán mệnh cho Dương Đăng. Dù sao thì, với một kẻ chỉ còn sống vồn vẹn bảy ngày, nếu lừa hấn và phá hủy danh tiếng của mình, nói thẳng ra, nàng thân là hạng thấp hèn, chắc chắn sẽ không nhận được kết cục tốt gì.

LýNhu Phong nghiên ngẫm rõ mọi sự, chợt lo sợ Bão Kênương nương phát hiện ra đôi phần tâm tư chàng giấu kín sâu tận đáy lòng, là tín niệm nhỏ nhoi đã vực chàng gượng qua bao đòn roi ngược đãi của gã dương bạo liệt, nhẫn nại đến hôm nay. Chàng sẽ giọng giải thích: “Lần trước phu nhân bảo là biết tôi, tôi chỉ tò mò làm sao phu nhân biết thôi. Nhà họ Lý chúng tôi, tuy hai huynh trưởng của tôi thanh danh vang xa, nhưng bên ngoài rất hiếm người nghe được về tôi.”

Bão Kênương nương cười nhạt: “Người năm nay hai mươi bốn tuổi, sinh vào tết hoa mừng hai tháng hai, đúng chứ?”

LýNhu Phong rất kinh ngạc. Ngày sinh của chàng chỉ có cha mẹ, huynh trưởng và Tiêu Yên nắm rõ, sao nàng cũng rành rẽ điều này? Bèn lập tức đáp: “Thưa đúng vậy, từ đâu mà phu nhân biết thế?”

Bão Kênương nương lại chẳng nói nữa.

LýNhu Phong hoang mang không thôi, nhưng cũng hết dám thăm dò thêm. May mắn là từ bé chàng nghiên cứu kim thạch học ①, thường lăn lộn đập bia [1], chinh lý văn tự cổ, nên đã luyện được tính nhẫn nại cực cao. Chàng tiếp tục đắp thuốc cho Bão Kênương nương, hai người trầm lặng không nói gì. Qua hơn nửa canh giờ, Bão Kênương nương nằm trên giường trúc đã ngủ mê man. Khi quần quanh một lớp vải xô cuối cùng, cần luồn vòng qua bụng, chàng cảm nhận được eo nàng thật nhỏ nhắn, mềm mại, chỉ một cánh tay đã đủ ôm trọn.

***

Cả đêm này, Phùng Thời không trở về.

LýNhu Phong trần trở thao thức trên giường. Từ khi thành người cõi âm thì chàng đã không cần ngủ nữa. Giữa đêm đen, chàng phảng phất xuyên thân vào một tầng thế giới khác, thế giới của trăm quỷ dạo đêm, thất thanh kêu gào, inh ỏi quấy chàng chẳng cách nào yên giấc.

Bão Kênương nương kia ngủ một mạch không tỉnh giữa chừng, chàng thì quên mất đã ăn gì, càng về nửa đêm càng đói, bụng sôi như nổi trống. Ráng chịu đựng đến canh tư (1h), rốt cuộc đành nhóm dậy, lọ mọ vào bếp. Chàng thấy được quỷ hồn, nhưng chẳng nhìn ra những thứ không mang sự sống như thức ăn. Thế là cứ phải hít trái ngữ phải, mất rõ lâu mới mò được một chiếc màn thầu nguội cứng trong xửng hấp.

Khi bước ra sân ăn màn thầu, LýNhu Phong phát hiện có quỷ hồn của bốn đứa bé đang chơi trong sân, là bọn trẻ từng sống ở đây và đã chết đi.

Đám nhóc ấy xếp dọc từ cao xuống thấp, mỗi đứa chiếm một chỗ ngồi giữa không trung.

LýNhu Phong qua đósờ thử, hóa ra chúng đang ngồi vắt vẻo trên thang gỗ. Sau chiếc thang là một cội long não già. Gió đêm xao động, hương lá thơm mát nhẹ nhàng tỏa lan.

Bécon thứ nhất tuyên bố: “Giờ nha, em muốn trèo tít lên ngọn kia.”

Bécon thứ hai hòa theo: “Em cũng trèo nữa, em muốn tìm xem ba mẹ đâu rồi.”

Bécon thứ ba nhắc: “Ngỗ quá, mấy đứa biết bay mà.”

Bécon thứ tư ngây ngô: “Ờ ha, em cũng toàn quên mình biết bay.”

LýNhu Phong khẽ cắn môi, xuyên qua thân bọn trẻ, sờ soạng bước lên thang. Hồn phách của hai đứa bé lơ lửng giữa không trung, hai đứa còn lại đang nghiêm túc leo cây. Chàng không nhìn thấy gốc long nhãn nên phải theo đuôi nhóm bám trên cây kia, leo thẳng đến ngọn cao.

Tại nơi cao nhất, trông thấy toàn bộ Kiến Khang, tim chàng bỗng thắt lại.

Tòa thành chàng từng chiêm ngưỡng này, thành Thạch Đầu phần hoa tráng lệ, thuở xa xưa được gọi là ấp Kim Lăng, nay đã biến thành miền đất quý. Ở đằng xa ấy là sương mù đen đặc, trôi nổi trên chi chít đốm ma trời đang chập chờn phiêu tán ra muôn hướng. Quan sát kỹ, lại là vô số âm hồn chen chúc vờn quanh.

Hóa ra hồn linh nơi đây đã nhiều đến vậy, chàng biết phải bắt đầu tìm từ đâu?

Suốt mấy tháng qua chàng cam tâm tình nguyện công gã dương bạt liệt tới Kiến Khang, nấn ná trong chợ quý, chẳng qua là vẫn ôm hi vọng tìm thấy người nọ. Người nọ bị Tiêu Tử An giết ở Kiến Khang, hồn phách không cam lòng, hẳn là còn lưu lại Kiến Khang chứ? Và nếu chàng tìm ra người nọ, phải chăng rồi sẽ giao được cả thể xác thuần âm này cho y? Tương truyền thể gian có một loại bí thuật, hồn phách kẻ chết muốn chiếm thân thể người sống để hồi sinh là như lên trời, song, đổi qua dùng thể xác của người cõi âm thì lại tương đối đơn giản. Huống hồ, y lợi hại hơn

chàng rất nhiều. Người trên đời đều chỉ là quân cờ cho y sử dụng, dương bặt nhỏ nhoi thế, há có thể làm gì được y?

Qua chốc lát, Lý Nhu Phong đã ăn xong màn thầu, bèn chậm chậm trèo từ ngọn cây xuống. Chàng hồi tưởng, lần trước sau khi gã dương bặt kia chết, chờ hết một đêm, đến thời khắc dương khí tiêu tan sạch thì chàng mới bắt đầu hư thối. Từ đầu ngón tay lan dần lên, rồi biến thành bộ dáng rữa nát ở lần đầu gặp Bao Kên vương nương. Tính ra là tròn hai ngày một đêm. Nếu thế chàng chỉ cần rời đi vào buổi tối, tranh thủ trở về trước khi Đại lang quân cất tiếng gáy lần ba, thì chắc là sẽ không phải chịu cơn đau bực cơ thấu tủy.

Chàng bẻ một cành long não vừa tay, tuốt hết lá rồi vịn tường đi ra ngoài. Có cành cây làm gậy dò đường phía trước nên chàng đã vững dạ rất nhiều. Hơn nữa, còn là lần đầu tiên trong nhiều tháng qua, chấp chới hân hoan.

Xưa kia mỗi khi buồn phiền, Tiêu Yên muốn bày vẽ để chàng vui lên thì luôn cần phí bao công sức. Hoặc phải mời đào kép giỏi nhất về múa hát cho chàng xem, hoặc phải sai người chạy xa vạn dặm đến đất Tam Tần lụng gạch Tần ngói Hán về tặng [2].

Chàng nào biết rằng, vui vẻ của hôm nay, lại đạt được dễ dàng nhường này.

Khi ngón tay chàng chạm lên then cửa, trong lòng thậm chí bắt đầu dâng lên một loại hưng phấn trước cuộc trốn chạy. Dầu chàng hiểu rõ cuộc trốn chạy này là ngăn ngủi, thì tự do ngăn ngủi, lẽ nào lại chẳng phải tự do? Tình cảnh hiện nay của chàng đã khác hơn trước rất nhiều, vào buổi tối đã không còn bị gã dương bặt liệt dùng xích trói chặt bên người.

Đáng tiếc, then cửa vừa được nhắc lên nửa chừng, đằng sau chột vang lại một giọng nói như quý mị, lạnh băng không sức sống:

“Muốn đi đâu?”

Lời tác giả:

① Kim thạch học xuất hiện sớm nhất vào thời Hán, hình thành trong thời Bắc Tống, chủ yếu nghiên cứu đồ đồng cổ và bia đá khắc chữ. Thiết lập bối cảnh truyện này hơi mô phỏng Nam Triều, nhưng thực chất vẫn là giả tưởng, bởi vậy xin đừng lẫn tẩn quá nhiều về việc bám sát tư liệu lịch sử, cũng xin miễn đối chiếu. Với cả khi đó còn chẳng có danh xưng “thái giám” thế này.

[1] Lăn mực dập bia: Cách lấy mẫu chữ, mẫu hoa văn trên bia đá, hay những dạng đồ cổ khác như chuông, trống, gạch... Cả quá trình bao gồm các bước: làm sạch bề mặt bia rồi lau khô; thoa hồ loãng lên mặt bia để tạo độ dính (VN dùng chuối chín); trải giấy Tuyên lên bia (VN dùng giấy dó); phun nước cho giấy ăn vào các chỗ lồi lõm của chữ; dùng con lăn thấm mực để lăn đều hay dùng quả đấm thấm mực vỗ đều lên mặt giấy, phần lồi chịu mực, phần lõm chưa trắng; cuối cùng là lột bản dập xuống. (Hình minh họa bản dập để chung với phần dưới)

Gạch Tần ngói Hán: Các loại gạch ngói cầu kỳ, hoa mỹ dùng trong trang trí kiến trúc của thời kỳ này. Nhờ chất liệu bền chắc, lên màu bằng khoáng vật nên có thể lưu giữ theo thời gian, rất có giá trị sưu tầm.

Gạch Tần: Chủ yếu dùng họa tiết thái dương, ô gạo, ô vuông nhỏ... kết hợp với cảnh săn bắn hay yến ả. Cũng có loại gạch mang họa tiết rồng, phượng hay vài hình khác, dùng để lát bậc thềm hoặc xây tường. Hiếm gặp loại gạch chữ.

Qua thời Hán thì nội dung trang trí phong phú hơn với các dạng nhân vật, ngựa xe, săn bắn, ca múa, yến ả, tạp kỹ...

Gạch Tần – Song long giao hội và bản dập:

Gạch Hán và bản dập:

Hán: Cụ thể là ngôi diềm, dùng nhiều tạo hình động vật, ngoài 4 thân thú thanh long, bạch hổ, chu tước, huyền vũ còn thêm báo, hạc, thỏ, hươu, trâu, ngựa, hoa lá... Thời này loại ngôi chữ rất phổ biến với các thể chữ khác nhau, số chữ không giới hạn, dài nhất có khi lên đến 10.

Thời Tần trước đó thì chủ yếu dùng 3 loại tạo hình làm mây nước, động vật và thực vật.

Hán – 2 mẫu ngôi diềm chữ Thiên thu vạn tuế và Doanh Khâu hộ phủ:

Hán – bộ ngôi diềm tứ thần:

Ngôi Tần:

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Da đầu LýNhu Phong tê rần.

Sợ bị Bão Kênương nương phát hiện mục đích mình ra đây, chàng vội xoay người nói: “Tôi, qua xem đã khóa cửa kỹ chưa.” Hai tay chàng chắp sau lưng, áp sát then cửa, đầu ngón tay hoảng hốt run rẩy, then cửa đã rút ra nửa chừng lại được cài về.

Quầng lửa trước mặt đang cháy rùng rục, chàng không rõ lúc này dương bặt có thái độ gì. Chàng cố gắng phỏng đoán tâm tình của dương bặt thông qua ánh lửa chớp động ấy, nhưng kết quả lại khiến chàng thất vọng.

Quầng lửa trông không khác đêm trước là bao.

Nhưng nháy mắt kế tiếp, thanh gỗ trong tay bị giật mất, quất mạnh vào mông chàng ——

“Này thì chõng gậy! Này thì chõng gậy!”

LýNhu Phong chật vật trốn tránh, học lối xin tha của Bão Kênương nương: “Phu nhân, xin đừng đánh nữa! Tôi biết sai rồi!”

Bão Kênương nương rõ ràng là khác hẳn Phùng Thời, cứ làm như chẳng hề nghe thấy, ngược lại còn đánh tới tấp: “Thân là người cõi âm

mà không biết dùng tai, mũi sao? Mất gậy chống là sống chẳng nổi nữa à? Còn dám dùng gậy, ta đánh gãy chân người!”

Lý Nhu Phong hoàn toàn không hiểu vì sao nàng cứ cố chấp việc cấm chàng dùng gậy như thế, gãi dương bặt liệt khi trước đã bao giờ cản chàng đâu. Tuy vậy, lời của Bão Kênương nương quả thật làm chàng xấu hổ. Chàng hiện giờ đã có tai, mũi và xúc giác cực nhạy, chỉ cần tốn chút sức tập trung tinh thần, đích thực có thể nghe tiếng gió để xác định phương hướng. Chẳng qua là chàng nghĩ bớt việc nào hay việc đó thôi.

Một khi đã hổ thẹn thì chàng không còn giải thích xin tha nữa. Bão Kênương nương cũng dừng tay. Lý Nhu Phong ngửi được mùi máu tanh nhàn nhạt, bèn nhắc: “Thưa phu nhân, miệng vết thương của ngài rách ra rồi.”

Bão Kênương nương thờ ơ đáp: “Không cần người lo.” Nàng cầm gậy gõ gõ xuống nền gạch, “Đi theo ta.”

Lý Nhu Phong theo nàng bước ra sân, hỏi: “Phu nhân muốn tôi làm gì?”

Bão Kênương nương nói: “Làm việc nặng.”

Lý Nhu Phong vẫn chưa hiểu. Bão Kênương nương vừa đi vừa giải thích: “Sửa nhà. Người quên lý do ta đến chợ quý mua người rồi à?”

Không phải Lý Nhu Phong quên mất, mà vốn dĩ chưa từng nghĩ tới phương diện này.

Mắt chàng không thấy đường, làm việc vất vả trong nhà còn tạm được, chứ sửa nóc hay trát bùn trát tường thì đúng là gay go.

Chàng cứ tưởng, mục đích Bão Kênương nương đưa mình về là để xem tử kỳ của Dương Đăng thôi.

Bão Kênương nương như tự lầm rầm: “Suýt nữa quên mất, người côi âm đầu cần ngủ nghê. Đã vậy thì ban đêm cũng nên tìm ít việc cho người làm, đỡ phải nhọc người nửa đêm còn lo cửa nẻo khóa chưa.”

LýNhu Phong nghĩ bụng, hồi theo gã dương bạt liệt mình còn chẳng cực thế này.

Với cả đã vậy thì chàng đâu còn cơ hội ra ngoài tìm hồn phách người nọ? Bèn vội từ chối ngay: “Thưa phu nhân, việc này là quá sức tôi rồi!”

Bão Kênương nương thờ ơ liếc chàng: “Quá sức chỗ nào? Người còn trẻ mà đã không còn sức lao động?”

LýNhu Phong phân trần: “Phu nhân, không phải tôi không đủ sức làm việc, vấn đề là...”

Bão Kênương nương ngắt ngang: “Đủ sức là được rồi.”

LýNhu Phong cố nói: “Tôi không thấy gì...”

“Yên tâm, ta đã nghĩ cách cho người.”

Giây lát sau, LýNhu Phong chợt thấy một khối lửa tươi đẹp tung vào không trung, tựa như pháo hoa nở rộ.

Bão Kênương nương vác một bao vải to, trèo thang lên nóc nhà chính. Nàng đứng trên nóc, bốc từ bao vải ra một nắm bụi, nương theo gió, rải đều khắp bề mặt mái ngói. Rải liên tiếp vài lần, không bỏ sót cả đầu thút đặt giữa bờ dải.

Mà ở trong mắt LýNhu Phong, toàn bộ quá trình ấy lại là cảnh tượng diệu kỳ.

Từ quầng lửa lớn giữa không trung, vô vàn hạt lân tinh nối nhau phiêu tán thành một dải sáng bành bồng, nhấp nháy ánh xanh thắm sâu, thấp bưng

lên thế giới đen tuyền.

Bóng dáng một tòa nhà cổ kính chầm chậm thành hình ở ngay trước mắt. Ngói câu đầu, ngói yếm, đầu củng, đầu vát cong, năm bờ mái sáu linh thú, toan nghệ, đầu ngư, giải trãi, phượng, áp ngư, cũng dần dần hiện rõ tướng mạo [1].

Tường chùng như muôn vàn đom đóm hội tụ, lấp lánh trôi sáng rõ như tinh hà. Lầu quỳnh điện ngọc chân chính, có lẽ thật đúng thế này đây.

Thế giới nào ta cách biệt đã lâu.

Lý Nhu Phong đặt tay lên ngực, nơi đây, trái tim vốn tưởng đã chết lại đập rộn ràng.

Thứ bụi sáng kia là gì? Là tro cốt ít phút trước đó. Bao Kênương nương dẫn chàng qua ngôi phù đồ gom góp vào bao vải. Ngay trước ngôi phù đồ này có đặt khán hiêu hũ tro, xếp thành một mảng tường dài. Bao Kênương nương cũng bảo chàng xách về vải hũ.

Quầng lửa đầy di chuyển đến đâu, dáng hình phòng ốc hiện dài đến đó, càng lúc càng rõ nét.

Lại nghe giọng nói cực mảnh kia cất lên: “Thấy rõ chưa?”

Lý Nhu Phong bỗng nhiên bật thốt: “Đợi chút.” Trên thềm đá nơi góc phòng, bởi vì Bao Kênương nương bước xuống thang mà để rơi ít tro cốt, làm nổi lên một vùng loang lổ. Chàng với tay về phía quầng lửa, chạm vào tay Bao Kênương nương, lần theo vốc lấy một nắm to trong bao vải.

Chàng quỳ xuống, rải bụi tro lên mặt thềm kia, rồi cẩn thận gạt qua lại để san bằng bề mặt.

Ở một đầu có ít họa tiết, là khối bia mẹ.

LýNhu Phong nín thở, tỉ mỉ dàn đều lớp tro, một vài chữ đã lơ mờ hiện ra. Ấn rồng triện phượng, Bão Kênương nương không biết là gì, thế mà LýNhu Phong vừa nhìn đã kinh ngạc: “Đúng là bia kým năm xưa đổi tên ‘Mạt Lãng’ thành ‘Kiến Nghiệp’, do Tôn TrọngMưu lập khi dời đô về đây [2]. Xem dạng chữ và kỹ thuật điêu khắc thì chính xác là bia thật rồi! Hiếm hoi lắm mới thấy bia đá khắc chữ thời Đông Ngô lưu truyền được tới nay, tấm bia này giá trị cực cao đấy!”

Bão Kênương nương dừng dừng “À” lên, lại nói: “Cũng có bán lấy tiền được đâu.”

LýNhu Phong cầm bao vải từ trong tay nàng, vốc tro rắc khắp các hướng xung quanh. Quả nhiên, tất cả thềm đá của tòa nhà cũ này đều được ghép từ những tấm bia đá cổ!

Một tòa nhà cũ kỹ, với kẻ khác chỉ như giày rách, gặp LýNhu Phong thì lại thành nơi giấu bảo vật.

“Phu nhân.” LýNhu Phong cố nén kích động trong lòng, khẩn cầu, “Có thể cho tôi đập bia trong viện này được không? Tôi làm vào ban đêm thôi, quyết không để Phùng công công hay biết, cũng sẽ không trễ nãi công việc.”

Chàng xoay người nhìn về phía quầng lửa giữa một vùng tối đen như mực, lại phát hiện mới rồi mình rắc tro, rất nhiều hạt li ti bị gió nhẹ chợt nổi thổi bay sang đối diện, dính lên thân Bão Kênương nương.

Trong quầng lửa, dương bát hiện ra với dáng hình mảnh dẻ.

Lần nọ trên lưng ngựa, Bão Kênương nương ngồi phía trước, LýNhu Phong đã biết vóc dáng nàng không cao. Hiện tại xem lại, hóa ra chỉ tới ngang ngực chàng.

Khi đắp thuốc, chàng biết vòng eo nàng rất mảnh, lúc này mới nhận rõ cả người nàng đều gầy yếu, ước chừng chỉ cỡ bégái mười mấy tuổi. Cả khuôn mặt cũng mơ hồ nhìn ra được đôi chút, lông mi thật dài dính kha kháp bụi tro, và còn không ít vương trên bờ môi.

Chàng vẫn nhận định Bão Kênương nương độ chừng ba mươi tuổi, như vậy xem ra, nhiều nhất cũng mới chỉ hai mươi, có khi còn nhỏ hơn chàng.

Trong lòng LýNhu Phong dâng lên thứ cảm giác cổ quái. Một cô bé con như thế, hai ngày này cứ hoành hợ sai bảo chàng chạy tới chạy lui?

Bão Kênương nương vẫn nói với giọng hờ hững đều đều: “Tùy người.” Trước sau như một, tẻ ngắt, vô vị, ráo hoành như cỏ khô.

Nhưng rõ ràng, LýNhu Phong trông thấy ý cười nhè nhẹ lướt qua viền môi sáng lấp lánh. Thậm chí chàng còn cảm nhận được trong nụ cười ấy là khắc chế đầy phức tạp... Song khi nhìn thật kỹ, lại chẳng có bất cứ gì.

Lẽ nào chàng nhìn lầm?

Bão Kênương nương gõ gậy long não xuống đất: “Đi theo ta, ta dẫn người đến phòng chứa đồ lặt vặt. Phòng này rường cột xạc các thứ vẫn còn tốt cả, chỉ phải sửa nóc và trát tường nứt thối, người học một lúc là biết.”

LýNhu Phong đứng bất động, cố chấp hỏi: “Phu nhân, thứ tôi vô lễ, ngài bao nhiêu tuổi rồi?”

Bão Kênương nương ngoảnh đầu, bắt gặp đôi mắt chàng mở to, dăm dăm nhìn mình. Lòng nàng bỗng giật thót, bất giác sờ lên mặt, chột thẹn quá hóa giận, đập ngay một gậy sau gối LýNhu Phong.

LýNhu Phong chẳng ngờ sự thể ra thế, bị đánh quỳ rạp xuống đất, nghetiếng Bão Kênương nương phần nộ quát:

“Bao nhiêu tuổi thì liên quan gì người? Cho dù hiện tại ta mới ba tuổi, người cũng phải nghệta sai như chó!”

[1] Ngói câu đầu và ngói yếm: Gọi chung là ngói diềm/ngói viền, là 2 loại ngói lợp diềm ở chân mái trong kiến trúc mái ngói âm dương, có các kiểu hoa văn cầu kỳ để trang trí.

loại ngửa lên để dẫn nước mưa) và ngói ống (hay còn gọi ngói dương/ngói tiểu, là loại úp xuống để ngăn nước mưa rỉ qua gờ tiếp giáp giữa 2 hàng ngói máng).

Dạng ngói máng có phần yếm ngói tạo hình lấ đề cách điệu.

Một mẫu ngói yếm lưu ly xanh thời Thanh:

Dạng ngói ống với phần đầu hình tròn.

Hai mẫu ngói câu đầu Vĩnh thụ gia phúc thời Tây Hán và Thiên thu vạn tuế ở lăng Hán Dương:

cột trụ giao với xà ngang, gồm 2 bộ phận chính là đầu và củng xếp chồng lên thành nhiều tầng. Đầu là các miếng trụ kê dạng khối vuông có xẻ rãnh. Củng là các thanh ngang từ cột trụ vươn ra, ráp vào phần rãnh của đầu.

Một mẫu dấu cùng thời Đường ở đại điện chùa Phật Quang Ngũ Đài Sơn, với phần đầu cùng được vát cong:

có 5 bờ mái gồm 1 bờ nóc và 4 bờ dải (như hình dưới), trên mỗi bờ dải sẽ đắp tượng 6 linh thú gồm một đầu thỏ ở giữa và 5 thú nhỏ xếp thành hàng cuối bờ dải (toan nghê, đấu ngư, giải trãi, phượng, áp ngư). Vì kiến trúc bờ mái này là dành cho người thân phận cao, đồng thời cũng rất tốn kém, nên chỉ có quan lại quyền quý hoặc nhà giàu chọn xây.

Nói về tác dụng của tượng thú, trước hết là dùng chắn gió, tránh lật ngói, tiếp theo là ngăn nước mưa thấm làm rỉ sét đỉnh cố định các viên ngói úp trên bờ mái. Ngoài ra còn để trang trí và mang lại may mắn, nhờ linh thú bảo vệ căn nhà khỏi hỏa hoạn, tai họa.

Quá trình đổi tên thành Kim Lăng:

-Ban sơ, Uy vương nước Sở thời Chiến quốc lập một ấp, lấy tên là Kim Lăng (mộ vàng).

-Nhà Tần đổi thành tên Mạt Lăng.

-Nhà Ngô thời Tam Quốc cho xây thành Thạch Đầu, đổi thành tên Kiến Nghiệp (建业) và nơi đây lần đầu được đặt làm kinh đô (như chương này nhắc tới bia đá do Tôn Quyền Tôn Trọng Mưu lập khi dời đô, chương trước có nhắc tới tên Kim Lăng và Thạch Đầu).

-Nhà Đông Tấn đổi qua tên Kiến Nghiệp (建邺) do kỵ húy, rồi thay bằng tên Kiến Khang (bối cảnh truyện là ở Kiến Khang vào khoảng năm

500, tức là sau thời Đông Tấn này gần trăm năm).

-Các triều đại tiếp theo lần lượt dùng những tên Bạch Hạc, Thăng Châu, Giang Ninh, Tập Khánh, Ứng Thiên...

-Từ nhà Minh đến nay thì là thành phố Nam Kinh, tỉnh Giang Tô.

XD)

Tương truyền đất này vương khí thịnh, ban đầu có đến 6 triều đại chọn đặt làm kinh đô, xưng là Lục triều, hay Lục đại hào hoa. Nơi đây cũng là tiêu biểu cho nền văn hóa Nam triều, cùng với La Mã được xem là hai trung tâm văn minh cổ, có ảnh hưởng mạnh trong lịch sử nhân loại.

Tuy nhiên, cả 6 triều đại đầu đó đều chỉ tồn tại ngắn ngủi (Đông Ngô 52 năm, Đông Tấn 104 năm, Lưu Tống 60 năm, Tề 24 năm, Lương 56 năm, Trần 33 năm). Bởi vậy mới có thuyết ngay từ đầu vương khí đã bị Sở vương chôn vàng trấn yểm, và Tần Thủy Hoàng xẻ núi cắt long mạch, gây ra ảnh hưởng xấu đến các triều đại kia.

Về sau có thêm Nam Đường, Minh, Thái Bình Thiên Quốc và Trung Hoa Dân Quốc lần lượt định đô ở Nam Kinh, vì thế còn được xưng là Cố đô của 10 triều đại.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

L Nhu Phong vn đnh hi rs tui ca Bo K nng nngđnhm tnh xemnng đn TrngChu trong khongnonh th cl s gipchng nh ralm sao nngbit mnhĐng ticl Bo K nng nng khng chu nichngcng đnh tb.

Đng vi tnt đc Tiu Yn ban tngbntnh chng nhuhanh gi ngnta sc rongchinh nc chythnh thi xuidngTnh tnh thny vn lunlm ph thnqu c ngngm th dicmthy chng khngbng hai vhuynh trng chhng cao xahonl thnh thangThnhng sau khigp nntnh cchnh vy ngcli đ bov chng khinhng nghtiu cc.

Ln nychng chm phivy ngc ca Bo K nng nng, Bo K nng nng đuingay chng linc nh thayht ngi vgmcd vy cnbt lm khngngi nghch cnhi chm taycht đnh lb n đnti tp.

L Nhu Phong im l ng nh n nh n. B o K n ng n ng đ r a m t s ch s thay y ph c v d ng kh n m ng che m t hi n t i đang c m g y ng i b n c đ n đ c c ng vi c B n nh c qu kia c ng d n h ng ng i c nh B o K n ng n ng C đ m c ng hai tay ch ng c m h t s c ngoan ngo n đ ng y u.

Bcon th nhtbo: “Hnh nh emngi thy bam quanhđy đ.”

B con th hai t n đ ng: “Đ ng nha nh ng ba m đi gi t D ng Đ ng m ? D ng Đ ng v n ch a ch t th đ u v nh đ c.”

B con thba ch: “My đang nyti byđang ngi trntro ct bam đ.”

B con th t nh y d ng l n ph i m ng: “ y da!”

C b n đ a c ng bay m t.

L Nhu Phong cu ng qu t ch p tay nh m m t l m r m s m h i: “...T i kh ng c l y h tro c a c c v đ u t i v đ ngay ngo i n n v i tay l c m đ c.. Th t xin l i th t xin l i.”

Bo K nng nng vunggy kh taychng: “Lm g vy?”

L Nhu Phong ch n ch gi y l t r i gi i th ch: “C qu .. B n đ a b n i ch ng ta r i tro c t ba m ch ng.”

Bo K nng nng th: “C g mxin liLnh ca Dng Đng gitc nh hđnc con mocng khng thaThict su nginh h lta thu limvonghn cng dota siu đbnh ti givn cha chudi th tabit lm sao?” Nngg coong coongvo chu stđng nginghim nghnhc“Mau lm vic!”

Cth mi đnkhi Đi langqun snsau gy vangln th bacnhtng trec mt L Nhu Phong dndn nht nhaliri vo mtvng đen đchn đđnChng ddt gi Bo K nng nng: “Tha phunhn..Ti khng thyg na.”

Chng cmgic đc ging Bo K nng nng cnglc cng xamnhđn dn rixung gian phngbn di.

“C yn trn đđi.”

L Nhu Phong vi hito: “Sao vy?”

“Đi lcNh lang vth phi thyngi đang sanc.”

L Nhu Phong nghn lir ngi thrahi lu saumi vn ncnh d đmnhch quاتم cchleo xungNgt nirađn tn mpnc ri mlm th nocng chng sthy

thangMi nhva ny cnghe my tinglp cpha ral Bo K nng nng ct thang đi.

Đngn gia trath Phng Thi tr v. L Nhu Phong đang trtbnthay ngi trncaoton thn lmlem khng rahnh ngi. Phng Thi thy cmng nc lnd sng sahn ln nnkhng cht vng nach đithng vo snh.

Trng Thy Ngad chun bsn ba tracho lo. Phng Thi n xongbnchm nc trvit ln bnm dy ngythngcanh gi.

Trng Thy Nga nhngmikn do ltmt qua khunmt Phng ThiSc mt lovn rt khngkhng hin btc biu ld tha nođ nng phngdon.

“Tha cng cngđyl bt tca tiu vngt do trephi ca Ng vng mi sinh.”

Hngmy hoa rmca Phng Thi kh git: “Khng saiNngxem l tngmnh th no?”

nhmt Trng Thy Nga chp đngbt đubm dt tnhdi tay olngmy nhu cht: “Mnhs v nyrt d thngcđi ln đnlndnhnhng li ltng đ vng.”

“Đvng ra sao?”

“Đihung đi st.”

Đimt m đcca Phng Thi bng danh li: “Cungph mu thth no?”

“Nht nguyteng hmkhc mhi cha [1].”

“Lmsao ha gii?”

“Cth cho ngikhc lm contha tSong đych l tmk chu nnthaycha m nuivn b khcbhi.”

Trng Thy Nga ni xongbn ngc mtquan st Phng ThiLm nghdon mnhbit byphnni trc haiphncn li nmphn th nhnmtxem thi cm la li.

Nhng Phng Thi trmngm giy luthnhlnh ci vangkotay phi đangbm đt tnhon ca Trng Thy Nganm tronglmg bn tay: “Nnggii lmngoi cchha gii rath qu nngtnh ging htca v caonhn Dng nva đc vngphi mi v.”

Trng Thy Ngahi git mnh: “Thng Minh tin sinh ni Dngn?”

“Khng sai.”

Nng btgic nh chaumynng lc ca Thng Minh tin sinh vtxa nngnu nngni hai phn, Thng Minh tin sinh phini bn phnmi đngV sao Thng Minh tin sinh khngđ cpgi nhcha đã bny c ththun li đkipth cng cc hi mtbc ln triCtng hi chakhc m cngc th chuyntnh th miuvng?

Phng Thi nhn radiu khc thngbnhi ngay: “Sao vyCch no khngđng?”

Trng Thy Nga lc đu: “Thng Minh tin sinhl s thct ca ngiad n cnhiu nm khngxut thN giach t msao Ng vng phi bn lnhthc th midc ng c.”

Giny tm trng Phng Thi rttlo v vtay nng: “Hai thngtrc Thng Minh tin sinh nhn đc smtruyndin gii rathin h ttv tay hTiuXa Ng vng phi cng tnggi thip thnhmibi vy ngta va xungniqu đu tinl xem chotiu vng tkia.”

H Tiu.

H TiunoChi h ca Ng vng Tiu T Anhaychi h bn Trng vng Tiu Yn?

Miln nng tnhqu ny thqu tng linhp nhng hndnc h cqui lc nod do lonbn trong.

Nm ngntay cng cihinr tng khpxng ca Trng Thy Nga kh runtrong lng btay Phng Thinhng ming linhu m hi: “Vy, Thng Minh tin sinh chopng php phgii th no?”

Đimi Phng Thieng mt muvi th togi chn nuđngđng m mphunra hai ch: “Xutgia.”

***

Canh ba hmd (23h), Phng Thi theo lvo cung trcdm, L Nhu Phong ln nc nhsa ngi nhc. Bo K nng nng đng tm samng che mtmt bn trngchng L Nhu Phong. L Nhu Phong b phi nngc bui sngtrn mi nnchng vui vgc ngm chtming khng nimt liChng chmong mau mausa xong ncnh đ smtm đc chi ra ngoi.

Bo K nng nngc bt đngnhn chng chevo L Nhu PhongMi đn khiphu canh gm bo canht (1h)nng btcht nhc gynng cm L Nhu Phong lnhi: “Khi noth con ngita ni di?”

L Nhu Phonggit mnđ đnhthtchng r nngc g.

Bo K nng nngtip tc đudu: “Nh ngi chnghnr rng vnlun mun rangoi tm hnpch Tiu Ynnhng li khngth khng nnli đy lmt l trivi taNgi nixeml v sao?”

L Nhu Phongc kinh sutna ln tnc nh xungmaynh Bo K nng nng nhanh tay chagy ngn li.

Chngrun ging: “Tha phunhnti đu c đ.”

Bo K nng nng chmri đng lndngnh v ngixm qu lum t chnNngvn lmbng th gingkh cn: “Tm tsu xaLng đytoan tnh—— Phiriv d nhngimc đch cangi cng đuch l tmđc hn phch Tiu Ynnngien mun giaocho y clp v ngici m khnggi nua khngh tn nyTtc v conca Tiu Yn đu b Ng vng st hisaulng chng cnainhng b hc st lieng chia ranm b byphiNu Tiu Yn c th đotx hi sinhthchi h bn Trng vng log khng thĐng Sn tikhi?”

Nh ng l i n y c a B o K n ng n ng t a nh m t tia s t b th ng v o l ng L
Nhu Phong t m can ph ph to n th n đ u v v n.

Trc khi Phng Thi vocung đ cho Bo K nng nng haylnny Ng vng
Tiu T An triu Dng Đng v ld hn nhnnhim v dnsch b hc ca Trng vngNht
lton thnh KinKhangcn phi thanhty trit đkhp ltd phngc d đng Trng vng
nnp trong đ.

L Nhu Phong ngh đ n đ y th c ng lo s kh ng y n Ch ng m u s đ m y
th ng r ng đ o n m nh g nh l y xi t bao nh c nh đ g y m t kh ti t qu n t
thanh cao h l i c th đ k kh c n i c n m h ng vi c?

Hunghdu trn đicn nhiu ngici m đnduth cng chache c ais nguyn lm
ht thyv Tiu Yn nh chng. Ng vng đ kdanghibo ngc vdoh li snhdc vi
Trng vng kin dngthngtuchuyn cn chnhs?

Ch ng ch bi t tr c m t ch ng l hi v ng duy nh t c a Tr ng v ng Ch ng
c ng ch bi t ch ng tr gi nhi u nh v y r t cu c t i đ c Ki n Khang nh ng tr n
thanh t y l n l i s p b t đ u ch ng tuy t đ i kh ng đ c ph p th t b i trong
gang t c.

L Nhu Phong nh n xo y v o qu ng l a tr c m t kia Tro c t li ti ch p
ch i theo gi đ m ho c t ho c nhi u v ng tr n ng i B o K n ng n ng Ch ng
th y r m t nh ng th n th g y y u mong manh n y ch c n đ y nh l n ng s r i
kh i n c nh kh ng ch t c ng tr ng th ng Suy cho c ng ch ng v n l đ n ng l
thanh ni n c th a s c l c vi c gi t B o K n ng n ng qu th t d nh tr b n tay
Gi t n ng ch ng s c th m đ c m t hai ng y c th s t m đ c ngay Ti u Y n c
ng c th s g p m t d ng b t kh c.

Ngntay L Nhu Phong đng nh.

Chng lithy bng ngigy yu phtsng kia chmchp dch chuynđncnh tng
th st snđng nc nh.

Nngngng đđ trngv đđg đđngnimn trí baola vn cnph mu lamthmtrc mt lgii ngn hmnh mng trirng.

Tm vy tanh ln tinhpht phi theogi đmchng nhchng my chcs vt baytheo gi.

Nng vncm thy lnnc t lmbm: “Nhng Thng Minh tin sinhng lc cang c đvt xa tavsao cn nidi ging ta?”

~♥~♥~♥~

[1] Cung Phụ mẫu: 1 trong 12 cung tử vi tướng số, giúp xem mối quan hệ với cha mẹ. Nếu cung này có:

– Cát tinh chiếu thì cha mẹ sống lâu, tình cảm tốt đẹp, tận đạo hiếu và được nhờ ân đức cha mẹ.

– Khắc tinh chiếu thì duyên bạc, cha mẹ mất sớm hoặc không thuận hòa.

Sao chiếu mệnh chia ra thành các trạng thái: miếu, vượng, lợi, bình, đắc, hãm. Miếu là tốt nhất, hãm là xấu nhất; sao ở vị trí miếu thì cát tường, vị trí hãm thì khắc hại.

Trong lá số lấy thái dương là cha, thái âm là mẹ. Nếu 1 trong 2 hoặc cả 2 đều lạc hãm địa (như trường hợp trong chương này) thì cha hoặc mẹ hoặc cả 2 có thể gặp bất lợi, bất hòa, mất sớm... Song vẫn còn tùy vào các sao, các cung khác ảnh hưởng mà biến đổi giữa cát và hung.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Chương này hơi nặng đơxiu nên đề nghị quývị chuẩn bị tinh thần trước cho đỡ sốc nhé:>.

Trong phòng tắm, khắp nơi đều là hơi nước bảng lảng. Ngoài khung cửa, trăng sáng hoa khoesắc, gió lùa bóng trúc lay.

Giữa bể tắm thả nổi từng bó đạm trúc điệp [1], do ngâm nóng đã lâu mà chuyển màu từ xanh biếc sang vàng nhạt, hương thơm dịu mát cũng hòa tan vào làn nước.

“Mấy ngày nay thấy công công vất vả quá, nên norgia mới bỏ thêm ít đạm trúc điệp trong nước để giải bớt nhiệt độ. Hôm nọ có phải công công than phiền khó chịu vì tiểu không dứt cơn không? Đạm trúc điệp này cũng có công dụng lợi tiểu đấy.”

Phùng Thời nằm trên giường trúc, toàn thân trùng trọc trắng hếu, bóng nhẫy, đầy đà, tựa như một con rắn múp. Lão nhắm mắt âm ừ, nói: “Tối nay ta không phải vào cung, nàng hãy hầu hạ cho tốt.”

Cô gái vâng lời cúi đầu, dùng lụa trắng lau tay thật khô, rồi kéo hộc tủ bên cạnh, lấy ra một lọ dầu thuốc.

Dầu thuốc này đổ sậm, trong suốt, cô gái xoa đầy hai tay rồi chà sát vào nhau, sinh nhiệt nóng hổi. Thân thể gầy yếu đã ngồi lên người Phùng Thời, đôi tay choàng lên nắn vành tai lão...

Trúc thừa chao đón gió, xào xạc những âm vang. Giữa hết thấy tiếng động, bắt đầu mơ hồ văng ra đôi lời thỏa mãn vo ven hư muối của lão hoạn quan.

Dưới chân tường ngay cửa phòng tắm, Lý Nhu Phong lặng yên ngồi bất động.

Đây là buổi tối thứ sáu Lý Nhu Phong vào ở nhà họ Phùng.

Đến tối ngày thứ ba chàng đã muốn diệt khẩu Bão Kênương nương, nhưng cuối cùng lại không thể ra tay giết người.

Buổi tối ngày thứ tư thì dùng hết tro cốt. Bão Kênương nương sai chàng sang ngôi phật đồ lấy thêm, chàng chỉ cầm một hũ.

Đọc đường, chàng tiếp tục nghe mấy lời xì xào chuyện phiếm của đám quý hồn dạo đêm, biết tin trắc phi Cảnh thị của Ngô vương vừa sinh một tiểu vương tử, ngay trong ngày đã bị đưa đến chùa Đại Từ Ân xuất gia.

Kẻ sáng suốt đều nhìn ra, đây rõ ràng là thủ đoạn do chính phi của Ngô vương dùng để áp chế trắc phi.

Thông Minh tiên sinh được chính phi mời tới đã xem tướng cho tiểu vương tử. Tiên sinh nói lời kinh người, phán tiểu vương tử hại cha khắc mẹ, buộc phải xuất gia quy y, cả đời không vào cung đình thì may ra có thể hóa giải tai kiếp của thân sinh.

Thông Minh tiên sinh là cao nhân, là thầy tướng không xuất thế, Ngô vương thà rằng tin theo chứ chẳng dám khinh suất. Thế là tiểu vương tử mới lọt lòng, còn chưa kịp đặt tên đã bị đưa ngay vào chùa Đại Từ Ân.

Qua tối ngày thứ năm, chàng rắc rắc rải rải, vung tay quất trán, nháy mắt đã dùng hết tro cốt. Bão Kênương nương mắng chàng một trận, lại sai sang ngôi phù đồ lấy thêm.

Đọc đường, chàng lại nghe quý hồn kháo nhau, Dương Đăng bắt đầu lòng bắt dư nghiệt Trùng vương ở thành Kiến Khang. Tổng quản nội giám Phùng Thời cũng tiến hành thanh tẩy nội cung, hôm nay đã xử quyết tận mười hai người.

Ngô vương cực kỳ vui mừng.

Lý Nhu Phong bắt đầu nôn nóng, thậm chí đã mất sạch hứng thú dập bia.

Buổi tối ngày thứ sáu, Phùng Thời rời cung trở về, chàng quyết định thăm dò thêm ít tin tức từ phía lão.

Bên kia mặt tường, giọng lão hoạn quan càng lúc càng lớn, Lý Nhu Phong nghe thấy màng rợn chín, cứ nhấp nhòm không yên. Khi trước, tuy từng nghe bên cạnh Trùng vương có vài hoạn quan ham mê đối thực [*], nhưng chàng không biết bọn họ còn hưởng thụ loại chuyện này đến thế. Mà cũng chẳng thể ngờ Bão Kênương nương gầy gò, mỏng manh lại có thủ đoạn khiến một lão hoạn quan tận hưởng như vậy. Trong lòng Lý Nhu Phong, cảm nhận về cô gái này càng lúc càng phức tạp. Dù loại cảm xúc trộn lẫn vào nhau, chẳng thể nói rõ là căm hận, là thương hại, là hiếu kỳ, hay là kinh thường.

cung nữ có quan hệ vợ chồng, hoặc quan hệ đồng tính giữa các cung nữ.

Cả phòng tắm đèn đuốc sáng trưng, trên mặt nước trong vắt phản chiếu ánh lửa sóng sánh, hắt lên trần thành vô vàn bóng ảnh vắn vện ma mị.

Nhưng rồi lão càng thô lỗ, cơn xúc động đấy càng hao tổn nhanh hơn. Trùng chết dưới kia sao có thể hóa rồng, chưa được bao lâu, cơ thể già nua, béo trắng đã bất động, thở hào hển ép xuống người nàng.

Cô gái hơi nheo mắt, kín đáo thở phào, hai tay lại níu lấy bờ vai Phùng Thời, thỏ thẻ gọi: “Nhị lang —— ”

Phùng Thời ngẩng đầu, trong mắt vẫn không cam lòng lóelên lửa dục. Lão xoay người, ôm chặt thân thể mảnh khảnh, thưởng thức nỗi sợ hiểm hoi thoáng hiện trên mặt cô gái, tiếp đó bóp quai hàm nàng ép mở to miệng.

Trong miệng, trên dưới là hai hàng răng trắng sáng, sát khít và đều tăm tắp.

Ngón tay Phùng Thời cạ nhẹ vào răng nàng, thở dài than: “Tốt thay hàm răng gạo nếp trời sinh. Răng như gạo nếp, tất có động tiên... Đáng tiếc ta lại không có phúc hưởng.” Phùng Thời lầm rầm, đúng là càng nói càng hận, từ đôi mắt đục ngầu bắn ra ánh nhìn căm ghét đầy cay nghiệt.

Trương Thúy Nga thấy vậy thì rùng mình, chột nghelão nghiêng răng nghiêng lợi: “Đã là phụ nữ của ta, dùng không được, chẳng lẽ còn không thể phá!”

Mắt thấy lão vươn ngón tay nhăn nheo qua, Trương Thúy Nga cả kinh, lập tức vùng thoát khỏi người lão, quỳ sụp xuống khẩn cầu: “Công công! Công công! Trước đó chẳng phải nô gia đã nói với ngài rồi sao? Pháng nguyên âm, tướng thuật cũng bị hủy! Công công ở trong cung như giẫm trên băng mỏng, nô gia sẽ không thể đỡ đần ngài nữa!”

Phùng Thời đứng dậy khỏi giường trúc, thân hình cao lớn phủ bóng lên cô gái nhỏ đang quỳ rạp dưới đất. Lão cười lạnh tanh, da thịt nhão bệu trên mặt dần thành nếp uốn sâu dữ tợn: “Con điếm! Tao đã hỏi Thông Minh tiên sinh, trong môn tướng số làm gì có chuyện nguyên âm nguyên dương! Thứ ti tiện mà dám khua môi múa mép lừa tao bao nhiêu năm!”

Lão giáng tay tát, khóemiệng Trương Thúy Nga liền bật máu tươi. Vừa thấy eo thon xoay nhẹ, tàhóa lại bốc lên, Phùng Thời lật ngược nàng, chỉ muốn phángay “động tiên” biến kia.

Mặt Trương Thúy Nga trắng bệch, đêm này đã quyết đối nghịch đến cùng! Thế làcứ khép chặt chân, xô mạnh Phùng Thời, giẫy thoát khỏi người lão. Nàng với tay quơ vôi tẩm khăn trắng bên bể tắm, quần lấy mình chạy ra ngoài.

Trong phòng tắm ấm áp như xuân, bên ngoài kia lại đầy sương lạnh. Trương Thúy Nga vừa ra khỏi cửa thìgặp LýNhu Phong đang dựa tường chưa kịp tránh đi. Phùng Thời đã khoác áo đuổi tới. Trương Thúy Nga thân làphụ nữ, lại thêm xiêm y chưa chỉnh tề thì làm sao trốn khỏi lòng bàn tay Phùng Thời? Nàng nhận thấy đã không còn đường chạy, đành bất chấp, trốn ngay vào sau lưng LýNhu Phong, nhỏ giọng khẩn cầu: “Mau giúp ta.”

Ánh đèn từ phòng tắm hắt ra, trải khắp mặt đất. LýNhu Phong mặc y phục đầy tứ lam thẫm, vóc người dong dỏng, đuôi tóc buộc cao thẫm nước nhu hòa, càng tôn lên thần thái thanh thoát phiêu dật, tuấn mỹ vôsong.

Tuy hai mắt mùlòa, chàng lại ở vào lúc thanh xuân tràn sức sống. Trước mắt Phùng Thời chỉ có một mình, làm sao có thể khó để được chàng.

Phùng Thời nheo đôi mắt đục ngầu, hàng mày trắng rung động, cười lạnh mắng: “Con điếm mày giỏi lắm, đúng làcánh cứng cáp rồi! Được, được! Đêm nay tha cho mày!”

Lão xoay người quay vào phòng tắm, xách y phục của Trương Thúy Nga ra ném tới trước mặt nàng: “Mặc vào!”

Trương Thúy Nga không biết lão có gì, nhưng vẫn nhặt ngay y phục dưới đất lên mặc vội, dây lưng cũng thắt kỹ càng.

“Tối nay mà khỏi cần ngủ.” Phùng Thời chụp cổ tay Trương Thúy Nga, lôi nàng ra sân. LýNhu Phong đuổi tới, ngật nổi mắt mù chỉ nhìn thấy quầng lửa kia thụp xuống mấy lần, chắc là trượt chân.

Trương Thúy Nga không ngừng giãy giụa: “Công công! Ngài muốn bắt tôi đi đâu?”

Phùng Thời kéo cổng lớn, đẩy nàng ra ngoài, lạnh lùng nói: “Hôm nay trong cung vừa giết bốn tên nô tài có dính tới Tiêu Yên, mà hãy tìm về đây mấy đứa thay thế. Nhớ phải là lý lịch trong sạch, trung thực, nghe lời!”

Ầm vang một tiếng, cổng lớn đã bị khóa trái. Trương Thúy Nga run lẩy bẩy giữa gió rét. Nàng đi vòng quanh tòa nhà cả vòng lớn vẫn không tìm được chỗ để vào lại, đành phải qua ngòi phù đồ dắt ngựa ô đi.

Cưỡi lên ngựa, nàng bắt đầu do dự. Đây có lẽ là cơ hội cuối cùng để thoát khỏi tay Phùng công công, nàng nhất định phải đi chứ? Rồi khỏi nơi này, vĩnh viễn không trở về?

Vó sắt to như chiếc bát của ngựa ô đập vỡ đêm tối hư không, tung bước ngang dọc khắp phố phường. Đúng lúc đang phóng về cổng thành duy nhất còn mở thì bỗng bị ghìm cương, nó hất đôi vó trước hí vang vọng, rước lấy mấy tiếng mắng mỏ của lính gác.

Ngựa ô nấn ná chốc lát trước cổng thành, cuối cùng là ròi dài vung lên, chỉ thẳng về phía chợ quý.

[1] Đạm trúc điệp (cỏ lát re, sơn kê mẽ, áp chích thảo, *Lophatherum gracile*): Thực vật có hoa trong họ Hòa thảo, có vị ngọt, nhạt, tính hàn; dùng để thanh nhiệt, tiêu viêm, trừ phiền, lợi tiểu. Ngoài ra còn gây tác dụng thúc sinh nở, nên phụ nữ có thai uống sẽ gây sinh non.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Phng Thi cm mt cy chmdinhn hotg stnt L Nhu Phong.

Lo ni: “L Nhu Phongquay quady.”

Da vo ting Phng Thi, L Nhu Phong lngl xoay đuv pha lođimt chng chply mt ln.

Phng Thili đi chmqua bn mtkia ca chngnhngcon ngi đennhnh đy vnkhnng my maydao đng.

“Đng lm tht.” Lo cmkhichng bit ltn thng haythng ticri lihi“Mt ngi gingnh b trngđc m mađ b thucngi?”

L Nhu Phong đp: “L huynhtrng ti.”

Phng Thi chcli: “Huynh trng cđc.”

L Nhu Phong nh titnh cnh ngýđChng theo thngl qua thmv chng đicadi ca nhthng l phamt tch trcho chngChng ungcha đc baolu th khngnhn thy gnadi bng cngbt đu đaum .

Chng ngheging đi carun ln: “Qun ca Ng vng spđnh ti đyhL chng tac quan hsu đm vi Trng vngskh thot kipnn nyTam đtnhđ hin lnhthintmc đi chatng thy mutiTa hi vngchođn lc chtđ cng khngphi trng thy.”

Đica cn ni: “Nginh h Lchng ta điđi hin quduc chtcng phicht cho caonhthanh sch.”

...

Ph ng Th i h i: “Mu n s ng l m ?”

L Nhu Phonggt đu: “Thamun.”

Ph ng Th i n i: “C tr ch th tr ch con đi m kia mua ng i th i.”

L Nhu Phongcp mt khngnibn tai livng vng haicu:

—— Đi vi Dc phu nhn đibta tr haiquan đy.

—— Nuphu nhn khngbng lng muatith rng tđm yt hucht ngay tidy.

K th c c ng đ u ph i n ng mu n mua ch ng.

Phng Thi kom hc tlymt hp dđda cho chngLodt ngn tay L Nhu Phong nhngvo du trndnst tai chngr r hi: “Cngia dy cchđng khng

——Thin h đukhen Bo K nng nng ngi tnh mnhcc chunvy saongay c mnhg vo nhcng th nocng khng tnhđc?

—— Đyl mnh cati ri.

Ch ng t ng cho r ng đ i ng i c th c r t nhi u l a ch n.

M i đ n khi tr th nh ng i c i m ch ng m i bi t th c ra nhi u khi ch ng h c l a ch n n o.

L m nh c a ch ng ch ng bu c ph i ch u c n r ng m ch u.

L Nhu Phonglc đu: “Khng cncng cng nhcng.”

Phng Thi ci.

Lo hilng khen: “L Nhu Phongha rangi thc thnh vy.”

Trn btm vn cnlng đng mtng hi mhnghm thanh mtca đm tredip lan tabn b. Phng Thi dn L Nhu Phong ngi lnging trcci ocho chngLo ngmnhn tng mochnng trai trecmteng nhn cngva lngthun tayvut m chng: “Conđim kia thtc mt nhnngiqu l hngtuyt phm.” Thy chngm la mngoan ngon thtronglmg đng lsinh ra them gic trumn vn phn.

L Nhu Phong khngđi tay losit mnhlin phmi quaNgay khichm đn, Phng Thi đ bitngi ny khchn đm tiuni gim tngnh lc cngmnhMi li chngcng cpc scle đn ngctnh xm lcnmh. Phng Thi ngh cm gicny mi mthvmmh cng khngphi ph scnn c nhmmt hng thQuagiy lbt chtnhn thy dithn mt lnhlolin bt dytrngmt mng: “LM CN!”

L Nhu Phongcn li bntay Phng Thi đm titay kiavn đang xmnphnh ging trnan: “Cng cng hyth lng đi.”

Cht gingchng du dumtlnhrt vo tai Phng Thiloch thy nhgia tit thuhanh hao đcnhp mt chnmt l Xuynbi mu [1]khoankhoi thm votim gan vy.

Đytth s lthi khc phpgii rp hoabd ma nhun. Phng Thi tnhthn vo cunghn ba minmno đ gpli cm gicgi m đmha ma phnhoam sc thmmun trng thnhquan nh thLotham lam thegic: “Nhanh hn chtMnhhn cht na!”

Dndn cc hnlibt vt lnchn tng caotonthn t mmbntai nh nghephp m vngvngm mt nhgp đy trima hoaNh giabao ting trngtri rn rth khng thmt si thanh rng lthng vo tai: “Tiu Yn đu?”

Phng Thi ngngy hoan lcum đp: “Tiu Yn thnh ——” Cht mtlung thebng ln trongđu, Phng Thi m chong mtqut“NGIL AI!”

L Nhu Phong kmcht hai taylo sau lngtaykia chng nln ngc loctging v tnhm tuyt vng: “Tiu Yn đuNu khngni ta sgit ngi.”

Phng Thi mngto: “Gii lm giant Trng tcDmto gn trtrn vo nhgia!” Dt li lingng sc tah langhng trnhthot khi L Nhu Phong.

Gi a b ng t i v bi n, L Nhu Phong th y đ c qu h n c a b n g n i gi m Ch ng thay nhau g i: “C ng c ng Ho ng tuy n t ch m ch ch ng i c ng đi!”

Đy l bnqu hn chnggp đc khiđui theo racngBng nhin thychng lng vngbn Phng Thi, L Nhu Phong mi v ll do Bo K nng nng va bđui điDng khca Bo K nng nng thc s qudykhi cn cnh Phng Thi th khng mtoan hn nođ can đmtip cn lo.

B n qu h n kia h n l b n n i gi m h m nay b Ph ng Th i x t v i t i gian t Trong đ c m t k b qu t roi đ n ch t m nh đ y th ng t ch m u me b b t n n o n kh c ng n ng nh t Qu h n n y c xoay v ng v ng quanh Ph ng Th i o n tr ch: “T i c ng l m ch n i đ i l i v i T i u Y n c g c ng c ng l i ch p m t i l gian t C ng c ng T i o a n l m Th t o a n c l m!”

Trong chpmt, L Nhu Phong git bn mnh—— Tiu Yn, Tiu Yn vn cha chtTho no lunh vyduy chc hn phch Tiu Yn lchng khng lnraV sao chngcha tng nghđnvn đ Tiu Yn vn chacht?!

B t gi c, L Nhu Phong th y to n th n nh mu n n tung ch ng c n l ch nh ch ng Ch ng th n th m c cho Ph ng Th i ch ng tr trong đ u ch c m t c u ong ong vang v ng: T i u Y n đ u?

T i u Y n đ u?

Ph ng Th i ch c ch n bi t Song v i ng y nay s ng t i đ y ch ng đ nh n ra l o Ph ng Th i n y h t s c th n tr ng mi ng k n nh b ng ngay c Tr ng Th y Nga c ng kh ng th l m l o h r ng l l i.

Phng Thi giy gianh đ thTuyđ l honquan gilo lithng cy mnhbñ
lnhTrong nhny chng cmy nginhng khpni đũ tređđao kimcñ trangb c
tnlnh v lakhi đ phtn hiu chonha mn Cmv qun cungđnh cch đkhng xa.

Tr c m t Ph ng Th i đ s p tho t ra th m v n ng m ch t mi ng ki n
quy t kh ng đ l t th m n a ch . L Nhu Phong nh ho n to n tuy t v ng Tuy
t v ng y quay qu t th nh s t kh c h mang sinh m nh ri ng khi n n m ng n
tay ch ng th nh l nh v n d i đ m th ng v o tim Ph ng Th i!

Nm ngn taykhng g cñnid dng xuynqua lng ngcñh đao chmbñbt
trñ tritim đđng đpthñh thchmc racng mu thđđm đđ.

Đ m qu h n hu t vang reo h nh y m a a l i k p l y h n ph ch c a Ph
ng c ng c ng r i v t bay đi.

***

Bñ ngoinh h Phngbñđđm gt ratt thyc ngđũ rng đyvñ l thinh thi
bñhthgian yn Tđng xa vngli nhp vngñ ln dñcñcng dng hñtrc ngi phđ.
Bo K nng nng xoay ngi nhyt lng nga xung đđđonquay qua đmt cu
bñhem nhuc.

M cngngi ph đñngđt nga votrongtip đ cmra mt cyso trc dikhong
hñ trng.

Bo K nng nngđñ cu bñhem nhuc quabñ hng nhh PhngĐñ vtr gn
phngtm nhtng tmkhong tng vngchcgc mt đuso trc lñđukia t mñhvñ
chcXong thhi cu b: “Trñđ đc ch?”

Cub gt đũTuycu gy trxng đynhng lilinh hot nhkh conCu vitay bñ
chñhytt ln sotrc ri leothon thotchng mychc đ chmch trñ đũtng.

Bo K nng nng hi: “Thy gkhngPhng no sngđñ?”

Cu b đp: “Tithui ht ccmi cn gnst chng tany thp đnthi.”

Bo K nng nng ngoc taycub lin trli so trctut vo xung.

Bo K nng nngvc so trcnmtay cu bdn sang lica sauNng ni:
“NhcĐinh Bolt nanhc li trovo m cacho taNh nhchn nh tayđng lm
Đilang qun cata git mnh.”

NhcĐinh Bo ngngđuna t mna hoi nghi: “Nngngđy l nhngi tht
Saongi khng vodc?”

Bo K nng nng tr li: “Đngnhin l nhata riĐi chtnhc gp Đilang qun
lbit ngay.” Nng vutln thanh rabn hnglnh lngb sung“Sau nycng l nhca
nhc.”

[1] Mật lê Xuyên bối mẫu: Thức uống có tác dụng thanh nhiệt, giảm ho khan, thích hợp cho người bị khản giọng mất tiếng, viêm phế quản, viêm họng.

Nguyên liệu chính là thu lê và bối mẫu Tứ Xuyên, cùng vài dược liệu khác như la hán quả, kim ngân, bạc hà, gừng, táo tàu... và mật ong, đường phèn.

Cách làm là xắt nhỏ hoặc xay lê, giã nát dược liệu, bỏ tất cả vào nồi ninh như rây chắt nước, bỏ đường, ninh thêm đến khi nổi bong bóng nhỏ thì quấy liên tục, nước hơi sệt thì tắt bếp, quấy thêm 20' rồi chờ nguội để thêm mật ong, tiếp tục quấy đều và trút vào lọ. Món này bảo quản trong ngăn mát, khi dùng thì múc một thìa hòa vào nước ấm.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

C ta nh h Phngti mtlng ngtCntrng trong bic ku rmrant ht tingci ca g cng vnsau.

Bo K nng nng tho giyvi đ mmdt cnh cngchbc chn trnim ngy phcv tc taicng ct bliTay phi nngvn cht chuirabn hnglngbn tay đrn m hi.

NhcĐinh Bo rrrn đi saunng mt qungMiri Bo K nng nng va dn, Phng cng cng mun btngnu thy nnggp nguy himth cu nhcphi chy trnngayC m nhc Đinh Bo c nmcht na ccgchđ quyttmphi bo v Bo K nng nng thttt.

Đi thng vonh chnhvn khngnghe đc tingca bt caiĐng nh banny nhc Đinh Bo m ttt ccc phng đuti đench thygia nhng cnhtre la đl thp thongnh đn htra t phngtm.

Bo K nng nng dn taist ca nghengngbn trong lngngt nh tĐngni l tingngy ca Phng Thingay cting ngi htth cng chngtn tiNng ngira th mikhc thngngm kcmgic nh lmi mu tanhlnh but.

Trong đunng m hc d cmxubn gi rađy ca..Va nhcthy mt mntrc mt đgit bn!

Nhc ĐinhBo nhy bnvttigi: “Nng nng!”

Bo K nng nngvi xoay ngichehai mt nhc Đinh BoNng đycu b quamt
bnch vophng bp trecmt: “Đi tm mtchic ti lnbt tt clng kh ctrong bp voNhtđy
xong thngoan ngon đita đyhiuch?”

Nhc Đinh Bova nghe thcn l haimt sng rnutnc ming hi: “Conc đc nkhn
ạ?”

Bo K nng nng v vbng nh lpkp ca cubđp bng gingđu đu: “n nothoi mi.”

Nhc ĐinhBo hn hchy vo đi.

B o K n n g n n g b c v o p h n g t m tr tay kh p c a l i .

Cả gian phngkhng cncht hi mnosinh kh cngcn schTht sbntrong đ
honton chng cngi sngm khbut gi tanh m đcđp thng vomtkhin Bo K
nng nng l dng btm cng phigit mnh.

Ph ng Th i hai m t tr n ng c ng a m t n m tr n gi ng tr c C ng i l o l
a l tr c ng c l m t l h ng to đ m đ a m u to n th n b o tr ng th t gi ng l n
ch x th t.

Trnmt đt đri th gnhy nha mume, Bo K nng nng nhn khn ral mt
tritim.

Gi a b t m c n m t ng i tr i n i .

N i ch nh x c l m t thi th n m p xu ng ng p v o trong n c ch hi n l n
t m l ng cao d ng.

Nh c tr ng nh m t con c voi ch t gi a bi n kh i .

Nc đchuyn thnh lnbnghi th cngđ cng.

B o K n n g n n g nh n ch ng ch c v o thi th trong n c h i l u b n tay
si t r i l i bu ng g n xanh h t l n l i n i R t cu c v n đ n b n b v i tay m đ c

c nh tay ch ng k o ra ngo i.

Trn ngcv c chngđu c nml mu suhomđng l dngngn tay đmquaThm ch lmu hukt cn xuyntng ra saugyc th thyđc khi đmvo đ quyttuyt bao nheu.

Bo K n ng n ng th th n chuy n m t đi l i b t g p l d u tr n m n p n m d i đ t Gi ng n ng ngu i l nh: “L Nhu Phong m t ng i ch t s kh ng ch t đ c n a.”

N ng x m nh v i tr ng s ch s n m l n ng i ch ng: “L y m li m x c.” Ng n tay n ng ph t qua nh ng l m u kia tho t ch c đ l nh l n.

L Nhu Phong khng đngđy.

Bo K nng nng cm mtcy ko lidngvi trng bctn thn L Nhu Phong đ thmbt ncxong thm thi thlnh lo yvo lng.

Ming nngli mng ttt: “Th h tinSngph ht criTa m vtr cht nal ngi strng snh lnChngđ ngi cmun sng thcng đng hngđc ta gip!”

Tngđng dng khmnh m rtvo thi thcng cngkhin lnda trng bchphn dn dnkhi phe nguyntng. L Nhu Phong sc ho rat ne xmngtcui cng trnmt đ xuthin đi chtsinh kh.

Bo K nng nng thychng m mtbđđu ht thtr li thmi thi mchtcm ko ctmng tay chng.

Mingn tay L Nhu Phong đu mcmng di chnghai tesc nhnsngtrng nh bc. Bo K nng nng ctng ko mvn phi dnsc bm xungcmgic tht cngnh đXong htmi ngn thli ko đcong veo.

Nng cmmi mng taylp lnh bngbc ngm nghagiy lungm cvt mu khđng đumngsau mi bvo ti vinh bn hng.

“Bingip me lndu ca ngici mtht himc.” Ging Bo K nng nng v
cm“Bin gipchnh l mngtay me dikhi chuyn thnhthy maSau nyngi vn
nntnrh đ binthy ma thhnS ln xyra cng nhiuthigian mt the s cnglu.”

Nng nng ngntay L Nhu Phong đ đc cttā gn gngln quan stđi nh
đnhhg b sung: “Quantrng nht lmcra bin gipri th cnglc cng xu.”

L Nhu Phongch nh vhnchng phn nggmc k nngvn v.

Bo K nng nng cidu nhnthy trnvng trn chngl ngp trnmi mthn scr ri
nhkhng thit sngnaNng đng ngaydyth ni: “Lndu git ngittnhin cha
quenngay đcv saus kh hn.”

Nngci xung gitphng tm vitrng trn ngichngra lnh: “Đng ln!”

Thnth phi trndi nh đn, L Nhu Phong hihi phc tinhthncung qut
nhtmnh vi diđt ln cheli.

Bo K nng nng lnh lngbung thm mtcu: “Hay ho gmt ci xc.”
Tngging nychnng hiusao li butvo xng ty. L Nhu Phong rngmnhghe
nng ralnh tip“Mc yphc đng hongvot gi titrc khi trisng cn phix l Phng
Thi cho schs.”

Bo K nng nng đi vngqua mt bnging tregi chndp xc Phng Thi ln
vobtc th lmbn ln ctnc st rtgu vyTip đnggly ra chtlo thnh vidon.

“Ngi thng gitngi lm ?”

Btcht nghe thyging L Nhu Phongchic ra trongtay Bo K nng nng
chng libn thnGingchng ta hc g đkhc trcnh đr b vnhn nhng.

Bo K nng nng thothan chn btmdng nc lnhbut pha mulong v
vnxng cng tuno ranh mtng li rixung thi th Phng Thikheming nhch
cima mai: “Git nginh nge.”

...

Đ m đen v n t nh m ch qu nh v ng Gi a tr ng g y vang c a Đ i lang qu n, L Nhu Phong k o m t bao b to ch a m nh x c Ph ng Thi i, B o K n ng n ng v c hai tay n i nh t đ y y ph c v trang s c, nh c Đinh B o m m t t i l n đ ng m n th u ngu i c ba c ng v ng l i c ng sau t a nh .

Bn nhc conqu hn nhynt tung tngngay sau lng.

B con th nh t h n h : “Đi r i đi r i D ng b t đi r i k a!”

B con thhai xc nhn: “Đngha..Cui cng cngchu đi!”

B con th ba khinh: “Ng c M y đ a t ng đi lu n kh ng v n a Th y đ Đ i lang qu n l i kh ng!”

B con th t than: “D ng b t đ t em n ng g n ch t.”

B con th ba l i khinh: “Ng c T i m nh ch t t đ i n o r i!”

L Nhu Phong thnth nghha ramy cu bq hn nycng ging chngvnlun qun mtmnh đ chtt lu.

***

Mt Innagia sn ngiph đ lini la ngtriTrn thn Phng Thi dy mrxung la chyvng xo xonh ting duci trong cholm nhc Đinh B o nghem chy ncming.

Bo K nng nng đã cho nhc Đinh B o hail ba vngđy ch đcxp tam gic: “SangPht đngđt trongl nhang trctng Phtxong thni cho mv em gibit l nhcđ xin đvcic trng nhcho Bo K nng nng.”

Nhc Đinh Bot n Bo K nng nnglon tonchy qua Phtđng. L Nhu Phong trng thy đisau cu lmt n qukhng đutay phibng c bcontay tri

xchđu ca chnhmnh.

Hai l bavng nht chysng vo hkhng, nhc Đinh Bo lm rm: “M iemi, Bo K nng nng rt tt viconNgi y bot ry vsauĐi lang quncmy b xca Đilangqun đđ cho con nuiChcn nui ttl con sđc n trngg.”

Chic đđ trntay n qukhng đđ chtmm ci thanhthnlp tc cngcon gi hathnh hai lungkhi xanh xoayvn ln caomngdn ri tanbin.

L Nhu Phong đđ ngtni: “Ti khng muncht.”

Bo K nng nng git mnhđp: “Tt.”

Đngla bp bngt tch reovangva rn rngva m plm L Nhu Phong nhti nhng ngygiao tha trongqung đđ ninthiuKhi y cgia đđnh cngquy qun chuyntu thu đmbn nh lamng m rnr.

“Sao ngi lichu bnPhng cng cng?”

Bo K nng nng chau mycmgy g cilavn khng muntr li vnd nyNhng quahi luvn tv mt kinnhđp: “Đ sng.”

“L nongi khng ctm nim hoibo ring gNh lm cngvic yu thchchng hn?”

Bo K nng nng cikhancht ging vndn dtlo khomch rt phintai. L Nhu Phong chau myđ nghe Bo K nng nng ni: “Tady ch munm ca timtrong ch qudonmnh cho ngitahoc bn ccth c quillngging th ny—— ”

Nng rt mtchic mng tayt ti vinh bn hngĐinh lachic mngy lp lnhsg r nhtng bcNng bngnh vonghe mvanglanh lnh nhting kim thchngnga rung đngmi khng thi.

Đngtic L Nhu Phong chng nhn thyNuthy đchng đsm bitha rac gi nyc nt cidp nht thgian.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Xc thiu mt cm ladmby loi tmt.

Nhc Đinh Bocun trn ngon lnh bđng lađu giln tay ninh đng yphc bc kntrang scTay nito hn nhtđy y phcth chn saulng đ cngi đm rtmt.

L Nhu Phong v Bo K nng nng ngi đidin nhaukhng aini li no.

Bo K nng nngbm đt taynhumy lng ltnh đi tnhliNng tin chctrc đ mnkhng h tnhsait k ca Phng Thi vnd đu phitrong nm nay.

Chtnh ti qubi bynm trcnng xemthy trong mnha Tiu Yn c mt đikipnu vt quacđ s hngth đn tmmi su tuiRrnhin hin lth.

Nhng đng thimnhs ca L Nhu Phong li qunthnh mt vnghn đnkhnng tkhnng sinhnkhng maykhng rikhnng thkhng yukhnng hakhnng phc ——Tng s ccdkhin nng mm tht th.

Chođn đm nyrtcuc nng đthng sutHt thyno phi binng hc nghkhng tinhđu ldo lc ykin the chađ rng.

Chnh xcl nng cth tnh chongi dng giansongchng th tnhđc chuyn mphCh cn cngi ci mln vott ckt qu nngbi ra đuc kh nngthay đi.

Đi langqun trong nhh Phng lity vang lnhtmn tri dngnh nhy mtbng lnRng đngva hinsng đmcha tanVo thikhc m dngtng giao ny, Bo K nng nng lyt ti vinh bn hngra su đngng th ThngLm Tam Quanging nhau nhđcnm ln caotgieo mt qukim tin chochnh mn [1].

Ccxui.

Khe ming Bo K nng nng git gitcnhtay dng giakhng trungmi lumi t tth xung.

Cng ltrong d liu.

Nngb su đngng th votili rt ramt tm bagiy vngdng btchm chu savit ln vich ri gpgn b vong tay o.

Nngv v đi L Nhu Phong: “Duir.”

L Nhu Phong khng bitng cn lmgnhng vn vngli dui chntipsau lin cmgic đc nnggi lnMt đmkinh hibn bachngđc chp mthinti ging nngđ đy mimt: “Đ yn chota ngc aiti tnh sau.”

L Nhu Phongva đnh hik tip phith nođ nghe Bo K nng nng hungng nt: “Cm mm!”

Đudng bt khnhcn rt nhcgi ln đibao lu cngkhng lm chngmi đcHn cl trn thndng bt cmt loi nhitng m pthunkhit v khrodng nh cth tinh lcht thy trongchng.

Tr c đ đ n ch nh ch ng c ng c m th y gh t m b n th n L i huynh tr ng n i “Ng i nh h L ch ng ta đ i đ i hi n qu d u c ch t c ng ph i ch t cho cao nh thanh s ch” đ t v o th n ch ng l i nh m t tr đ a tai c Ch ng ch a t ng ngh c ng y b n th n s l m nh ng chuy n kia.

Chng ttuyt phc mnhl đng giThibnh thnh thch c Tiu Yn to đchod chng phiha thnh bnnh đ ngđi gim đpth cng xgKhi hai chnbc ln đnghoang tn cagia tekhi bnmi ngp mikhi caytro tnechnglin tin chediu ny.

Song h quy t t m l m t chuy n th t s đ i m t l i l chuy n kh c Khi c u n i “Ti u Y n th nh” c a Ph ng Th i đ t ng t im b t b t k c l m th n o c ng kh ng c y đ c th m n a ch th ch ng v n ng p tr n tuy t v ng D u đ n l c h t th y g y v n h t th y cu i c ng v n ch đ i l y b n ch đ dang.

Nc lnbut gid clm th nocng khng tysch xit baod bn vmu tanh nhpnha trn ngichngChng s hikinhtmcm ght mt bChng đrng dng bts khng quaylinng c ldo g đquay li chuivo lng giamchNgoi nhng linhc m vchui ngy tratn v chngmc t Phng Thicho đnichtng cn nhđc g nađuChng đ git Phng Thimtngi ci mm la nhchng lm saothot khi taylnh cm v.

L Nhu Phong b t gi c s l n c m nh l i d i xu ng ng c t t c đ u nguy n v n kh ng th ng t n T ng ch ng n m ng n tay m c ra m ng d i d đ ng đ y ch a t ng đ m th ng ch hi m y u tr n ch nh th n ch ng khi đ cam ch u bu ng xu i.

Hi n t i th ngay c m ng tay c ng đ ch n chu g n g ng.

D ng b t bi t r m i chuy n ph t sinh tr n ng i ch ng nh ng n ng ch ng nh c đ n d ch m t ch C nh th t s ch a t ng x y ra đ i u g .

Rtcucv sao nngcn tr v?

Ch ng c ng l c c ng kh ng hi u n i d ng b t.

...

Thì lạnh dớn thì thì ngẫm Chngcm nhìn đcm thì đang lnh dng mp lan
quadr vai trichngri xung đnhđu chngsau trđn tai phi.

Bo K nng nngng lin mtmchnhp th suv diChng thì phi chngtt c phn
khi ngđu an tnhnh vy.

Nhc ĐinhBo m rnti ngi bcnhđã cho chngmt ci mnthuChng ch
ncht t đdn xung cncn rut.

Nhc ĐinhBo r r: “Tamlang ca catimnh lm quendiĐ l ĐinhBonm
nay sutui.”

L Nhu Phong quay đũaqua hng phtra m thanh: “Nhegi ta?”

Nhc ĐinhBo gt đu: “Đngri.”

L Nhu Phong hi: “Sao ligi ta lTam lang cacaNhc bit tađng th
batrong nh?”

NhcĐinh Bo lcđu: “Đu c.” Cu bch v phadng bt đanggih trn
đichngdn st taichng th tho“Nngng c ĐilangNh langgi Đilang v
Nhlang đu khngcnchng phi huynhchnh l Tamlang ca ngiy sao?”

L Nhu Phong kinhhong: “Ta đu phiTam lang ca nng nng.”

NhcĐinh Bo hoangmang gi đu: “avy sao nng nng li ngtrn đi
huynhKhngphi nam nth th btthn?”

L Nhu Phong đp: “Tal...” Chng gian nantm t“N bcthi.”

“A —— vy?” Nhc Đinh Bovn hoang manglmcu hi“Th nhng nng
nng bođ phi chmhuynh đCn nihuynh khng hiuchuyn bng đengch gi
bngđ.”

L Nhu Phong khuchng tr liđc: “Ta???”

C hai đàng r rrbng nghe tingph cng bnnngoi ngi phđ: “Mau vo lcsotXem Trng Thy Nga c trn trongđ khng!”

L Nhu Phong cungqut lay tnh Bo K nng nng: “Cngi ti!”

Bo K nng nng xoamt cho tnhto hnNgoi kiali vang voting cng gy. Bo K nng nng cptic chp lyhai tay nidi đtbt dyđy L Nhu Phong v nhc Đinh Bo qua mt bnPht thp đnthi: “Trn mau!”

Nng chh vo hnttrong Pht thpđ th nhthai tay nicho L Nhu PhongĐon rt lba vng đgp gn ttay o ran vo lngbn tay nhc Đinh Bo. Bo K nng nng dn: “Nu giny ngý maita vn chav th nhchy dn vca ca đyđi tm Thng Minh tin sinhc giaora phong thny th ngc s giphai ngi

Nng linhn L Nhu Phongbnh thn ni: “L Nhu Phongngichng vic gphi lo lngChcn ngoan ngonngi đi tiPht thp nytrongvng mt ngys khng bra ntSau mtngý đ th Thng Minh tin sinh sgip ngi tmdng bt mi.”

Dnxongnng vn chayn lngli ko nhc Đinh Bo qua: “Nhcnhđ đnh phidn mt vongi nykhng chophp ri khiPht thpNu hnhđ quyđ rđđi th hybo: ‘Huynh munra ngoi chuchtvý đ đtheo cht vihuynh!’ R cha?”

Dtinng lin sabc ra cng.

Miri nng nice nhanh, L Nhu Phong ngm kxem cu “Sau mtngý đ th Thng Minh tin sinh sgip ngi tmdng bt mihm gHay lngđ đi chuynnyđ bit chache c thsng st trv?

Lng L Nhu Phong bng tht linhb mt bntay st sitchtChng nm tayni xungtoan chyra ngoi Phthpgi: “Nng nng!”

Qung qungđm đu vodng gch vlmct đ riro roNhc ĐinhBo ht scđn th lica Bo K nng nngnn nho ngayti m chtchn L Nhu Phonghc đng

gingđiu ca Bo K nng nng lp tngch: “Huynh mun rangoi chu chtvyđ đ theocht vi huynh!”

Bnngoi truyn đnting binh lnhqut thonghe nhs lng khngtG đng đuni: “Bt ngay Trng Thy Ngap giiv nha nithm vn!”

L Nhu Phong vnmun da vom thanh đuitheonhng nhc Đinh Bo c m ghlyc ngi đutr thn chng: “Nngnng bo khngcho huynh rakhi Pht thp!”

L Nhu Phongth ht rabtle ta vomng tng vloang l bidtHai tay chngbng kn mtngnhngo kh gokhanC đi khichng cm thymla th đsaotrđ đi nyc qu nhiuth chng khngmun nhn tmmtNhng vo lcnychng vn thngn mnh saov dng.

...

Nh c Đinh B o r t cu c l tr con tin t ng tuy t đ i v o B o K n ng n ng trong đ u c ng ch ng ch a bao nhi u s u kh . B o K n ng n ng b o ch n ng m t ng y c u b li n y n t m ch m t ng y C l ng kh n no c y ph c m c m đ m v a bu ng l c u đ ng ngon l nh tr c trang th đ to b ng c b c t ng trong Ph t th p.

L Nhu Phongcng ngi davo tng Phtđ bn tngChngchm ri vutdc ngn taymnhtrong lng dyln nghi hoc.

Ng n tay v n nguy n v n kh ng th ng t n.

Dng bt cchxa chng đna ngym licn l buisngVi kinh nghimtrc kia cachng th voban ngych cncch dng btna buichng đcm nhn đctay chn btđu xut hindm xcmng tayt t bongtređa tht dnthi raVý mm ln nytrngi chng likhng c phnng g.

V sao nh ?

L c y xao đ ng s ng l nh ng m th n. L Nhu Phong nh n tro c t t s n gi a ng i ph đ b th i tung bay l ng đ ng chao nghi ng l p l nh kh p tr i M t đ t hi n đ n l p l p c c y trang nghi m th th ng khi n nh n gian tr c b ng h a th nh T nh th l u ly [2].

Trong ng i ph đ c kh nhi u qu h n si m v ng l ng l b ng phi u linh [3] Tro c t c a Ph ng Th i đ đ n t i v i h n ph ch quen bi t l o. L Nhu Phong nghe h khe kh b n lu n.

“...Chng chng thacho nng tca Phng cng cng đu.”

“B o K n ng n ng đ bi t qu nhi u, Ph ng c ng c ng m ch t th ch ng s kh ng đ B o K n ng n ng s ng ti p...”

L Nhu Phongcht giy thotkhi Pht quangmong manh đangbao ph.

~♥~♥~♥~

[1] Đồng ngũ thù Thượng Lâm Tam Quan: Đồng tiền phổ biến ở triều Hán.

(Thượng Lâm Tam Quan: Tên quan viên quản lý việc đúc tiền. Thù: Đơn vị đo trọng lượng thời cổ. Đồng ngũ thù là đồng kim loại được sử dụng lâu nhất trong lịch sử tiền tệ Trung Quốc, hình dạng ngoài tròn trong vuông, tượng trưng cho thiên địa càn khôn.)

Bói kim tiền: Phép bói gieo 6 đồng tiền, tương truyền do Chu Văn vương (người sáng lập Hậu Thiên bát quái) đặt ra, vì có nguyên lý bắt nguồn từ Chu Dịch bát quái nên cũng dẫn tới 64 quẻ.

Khi gieo dùng 6 đồng tiền bỏ vào mai rùa hay ống trúc, một tay cầm một tay úp kín, xóc rồi đổ ra theo thứ tự, 3 đồng ra trước là ngoài,

3 đồng ra sau là trong, mặt giữa là dương, mặt sấp là âm, từ đó được 1 trong 64 quẻ.

[2] Thù thẳng: Khái niệm trong đạo Phật, là điều vượt trội, đặc biệt, siêu việt hiếm hoi.

Tịnh thổ hay Tịnh độ: Khái niệm trong đạo Phật, là cảnh sạch sẽ, thanh tịnh bên ngoài, là nơi trú xứ ở ngoài thân, tâm của chư Phật.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Dng Đng khoan chn ngi chmch trn lanca đ cavm cu PhĐ.

Ao phng sinh cha ĐiT n rnhn ba mutrongao c bachic cu đđng vnttheo tht l cuĐi Giccu PhĐ v cuCm ngCu PhĐ nm gial chic caonht.

Trng sao ktođn đuc quythngphi cho bngđm b ximy lng lyGiaqung sng đl Dng Đng đng chm chngm nhn ngnmu vng trđng lng khngtc trong tay.

Đykhng phi lloi mu thngthngđy l mtngn mu đcbit m l.

Chuimu đc đct thp tinhluynthn chui ckhc hnh smst sc so. Dng Đng thunh tng bst đnhđi nnkhng chtkhi tnhdy th saulng lu lidu n hnhsmHn tin tngnhn sm kiac th gipmnh lun ginhthng li.

Li mutr dng lngkhng tc bnnghai bn sngmu c li “ungmu” m vngMi khiđm ngp vothn ngimu tis trn volu “ung mu”rt xungthn chui rngGitngi cng nhiuthnchui cng đmsdng cng thuntayNu cn chinchinh cp bchtrđng hnh qucn nc thch vic cmngn mu diny su xunglng đtcng cth khi đcngun nc.

Ngn muvng ny nayđ nng trutrong tay Dng ĐngSong khith nhc lnvncn cm gichi chao đng—— Mu ngivn cha rđy.

Ngn tr hnhcm chm vutdc theo hnhsm but lntronglng tro dngmt th cncu sinh tđi kht.

Hn ngđi mt botbn nh nhnhung mnh quatrñ quyť đuc lit bnao phng sinh.

Thnbinh ca hđđang vy cngmy g vtng.

Nhng v tngkia khng phitng s thtHnguyñ l mtnnh v đidi tay Tiu Ynsau khi Tiu Yñ chinbi th codulm gi giychng nhñ tuhnñ [*]đng thñphñ tng lvn du lntrñ trong chaĐi T ñHmñaybi v mutñh bt cctiu vng tva vo chaxut gia nnh mi bil thñ phñđñ Dng Đng ti.

Hai bñđđ đ thithi vi ngivtng ch cñli bađi khngvi by tñthñ binhDu vycchin đđ caba v tngđđ đng lcc k dngmñhly t đchnhiu m vñchim th thngphong.

B ñg t i nu t l y m t ao ph ñg sinh m nh m ñg Hoa sen l ñ c ñg x ñg b ken d y r m r p th nh m t m ñg nh p ñho ñg ch m v o đ m th m m ñg lung Ph a b đ ñ m v i con r a to đen nh m tr ñ m t ñ c c ñg tr i ñ i kh ñhi u r a ch l ra ph ñ l ñg đen nh ñh.

CtcCt mu tixi x phuncaovng vo aoncmi tanh ñngtc th dñti ctrngMñ muny cng đngthi khi dyham mun stsinh ñi Dng ĐngHñ nhcon mnñ hlc lngphng thngt trñ cuxungđang ñg tayđihai bñ snvt giCh thynñ kim chplengñ mu thotđm thngngay ñgñxuyñ thng timmt v tngKhonhkhc ñg chđđ ti tunvo li “ung mu”haimt Dng Đng rc ln ñhsao mai saohm sng ñhñpha chñ tri.

Tr ñg m u r t ra, D ñg Đ ñg tr tay th c ti p v o l ñg m t v t ñg kh c x qua l ñg ñg c V t ñg ñ g ñg tay si t ch t đ u m u xuy ñ ñ ñ tr c m t kh ñg cho D ñg Đ ñg r t v Đ ñg ti c D ñg Đ ñg cao to v m v s c l c kinh ñg i H ñ ñh c b ñg lu ñ c m u l ñ ñg i m ñ l c qu ñ t ñh h t v t ñg v ñg v o kh ñg trung v ra m t đ ñg cung đ i r i r i th ñg xu ñg ao ph ñg sinh b t tung th ñh lu ñg ñ c tr ñg x a.

Di svy đnh cathn binhg vtng cui cngcng đ trngthngquanh thn bbt muG phnn m đauxt go tochtmm ly đailng v tngtt th didtñhy vo aophng sinh.

M u v ng kh ng t c m ng n rung nh r ng ng m h g m đ i m u đ ch thi u m t d ng nhi t huy t ch y b ng sau c ng. D ng Đ ng kh ng mu n ch a b t c l i tho t n o cho g đ nghi t Tr ng v ng kia H n v c m u lao t i b m s t g v t ng duy nh t s t l i nh y v o ao.

D ng Đ ng nh r ao ph ng sinh n y r t n ng T ng nh n ch a Đ i T n t ng đ ng gi a ao v t b n m c n c ch d ng ngang h ng m t t ng nh n tr ng ki n.

y v y m l n n y h n nh y xu ng c m gi c l i nh s u kh ng l ng đ c H n cao ch n th c n c ao l nh c ng v n t c kh c d ng qu đ nh đ u N c kia đen ng m s n s t tr n l n gi a b n v m u. D ng Đ ng b ng ch c c n s ch s c l c m t h t ph ng h ng G v t ng n đ s m bi t t m, D ng Đ ng đ nh d ng tr ng m u ch ng xu ng d i nh ng c m i v n h ng v o h kh ng.

Phiu k tngqun Dng Đng kiu hng vidanh xng “Li thn”cđi ny chatng bit “s” l gSongđn gi khcnyth cm giert run đlan dn tchn lntng chngc hng trmbn tay trcon but gidang bm dcsng lng hn.

Nh y m t trong đ u h n tho t hi n hai c u n i kh kh c m ch c a B o K n ng n ng:

——Trong by ngynytnng qun cnthn trng vitt thy mith

—— Đng đngn mp nc

Đ NG Đ N G N M P N C!

N m ch kia nh s m r n gi a tr i quang đ ng v o tai h n Qua b y ng y b nh y n v s h n đ s m qu ng l i c n d n c a B o K n ng n ng ra sau đ u

Ng m k b y ng y gi n y đ m nay ch ng ph i hai canh gi cu i c ng c a ng
y th b y sao!

Dng Đnght nhìn bungtrng muc bithe mng vpha hn chol bn trn.

Tinggi nhn nhoca đm thnbinh c htruy n đ n tkhp bn phngtm hng.

“Tng qun!”

“Tngqun!”

“Tng qun!”

Hn libt cht khngphn bit đcđn tt cngl h hng no.

Dng Đng đincung quy nc.

Nhngbt k hnc bi thnoth vn lcng ccAo phngsinh ny tah v binv
tnkhng đnhkhng đykhng phngkhngkhng dng hnh.

Tinggi long thongm h tđm thn binhtrn b dnri xaHn thynh mnh
đangco rtcng lcng nhtr thnhmt ht btnc gia thi ng hthnhmt ht bichi vi
giav ngn thinhkhngKhng ni buvukhng cn sclctri ni lnhđnhkhng đng
khngghng.

Đng lc Dng Đng ng mnhsp ha voh vbng đutri gic libm v mtc
chnHn chnhn thy bnchn sit chttonthn đt ngtkhi phc cmgic tn tiMtngun
sc mnhđy hn lnkhi vng ncđen sttrc mtcht la nhđnli v đnnhn gian!

Dng Đng hokhng khckhc raton bn đenv nc bnHnbit bn đenkia l
bnmuHn dng nhđ b ngvvn con đachui khp thnthT khoang
mingxoangmiyt huph tngđu c lnth mi tanhraxua khng htbunnn đ n
cngcc.

Cht li trngthy nenc đendcHn s hico rm ngilmcm chng taygit li rasau.

— Đng đngn mp nc.

Gingni cn cinghnghn ca Bo K nng nng li vangst bn taimtrmht nh cb lo khqut tr xngbm vo taihn th tho.

“Đyl đu?” Đng Đng but minghing điu runrybt an.

“Sng TnHoi.”

Mt thanh mmt lnh. Đng Đng git mnhpht hin thts c ngi bnbđ đamt nhn quani pht rating.

L mt chngtrai tr mcy phc lamthm cho đyt.

L con ngi.

Đng Đngth pho nhnhmHn đ nhrady l tnn bc đngcanh cho Bo K nng nng hm đnnh h Phng.

Hnnhn quanh thysng snh nctrongđn hoa ginglixc the lbn sng TnHoiChng trai trecmt ny tonthn t sngnctrn mt lnxung tng gittrong vtđi nhđn lp lathtđng l tunt phi thng.

Đng Đngkhng nhn thyt ngi chngcht kh cadn luyn vbitchng chng quach l thsinh vn nhbnh thng nning cnh gicđ vi đđi phnHn hi: “Ngil ai?”

Chng traidp: “Ti l đyt trong nh Bo K nng nngLtn Nhu Phong.”

“Sao ngi bitta đy?”

“Bo K nng nngtnh ra đmnay tng qungp nlnh choti đn cungi.” L Nhu Phong cung knh trlithi đ khngkiu khng nnhmnhun nh ngcgiplng Dng Đng an tnh hnnhiu“Va ri tngqun b cqu qun thncunthng t aophng sinh rasng Tn Hoitheo đng thotnc ngm.”

Dng Đng quanst L Nhu Phongthy hai mtchng trng rngnhnhn hng vpha hn đynhng li khngc tiu cHnhoi nghi: “Chng phingi b mMt thn mtmnh th lmsao tm đcta?”

L Nhu Phong đp: “Ti cmt mdu khngthy đc tngqun th vnnhn ra quthn.”

Dng Đng “” ln: “Th đo nyc lm kt xng mangthin nhn mdngm the tchng đc myngi.”

L Nhu Phong ngm mingkhng đi co. Dng Đng nhnra v thanhcaokiu ngo tet ty trnthn chngr rngđang ngm bongi tin cngđckhng tin cngchng saoHn tuyl v phunhngtheo chn Ng vng bao nmnay cng gprr nhieu thsinh đn thunnh vyHn bittn L Nhu Phong ny khng phiphng la đobngkhng th Trng Thy Nga s chngv c thunhn mt đyt m latri g khngcht.

Lng nghi ngca hn linđc d b. L Nhu Phong đchng thy gnhvy cng khngbit đc hnhđng mt mtca hn banny.

Dng Đng hi: “Trng Thy Nga đuri?”

L Nhu Phong cht qusp xungdp đum rng: “Phng cng cng đtt trong nh, nng nng đb btKhn cutng qun banncu mng nng nng.”

Dng Đng chaumyHm nay hnd nghe chuyn Phng Thi mtchC điu tregi hn khnga lo thigim m himxotr đthnh thcha tng hihan.

Hn ni vi L Nhu Phong: “Bitringi hy đitheo ta.”

***

C ch a Đ i T n đ nh o nh o h t l n Đ n đ u c nh n m v y k n quanh ao ph
ng sinh r i s ng t a ban ng y kh i đ en h ng h c b c t n tr i cao Ch ng t ng
nh n run l y b y co c m v o nhau xung quanh l b n l nh đ ng đ ng s t kh
v c gi o d i ch a th ng v o h .

Trong ao phngsinh c vs tng nhnv binh lnhđ na thntrchen chc
cmli vt luntayKh nic nhcln li thykhng phi raden th cngl c bttanh tch.

“Th a tr tr B n n y kh ng c !”

“Bm hiu ychti cng khngc!”

V tr l u to n b t ng t c m t d i đ y ao ph ng sinh đ u đ c c o qua Th
nh ng ngo i m t thi th v t ng th m ng n m u v ng kh ng t c c a Đ ng Đ ng
th ch ng c k t qu g .

Hi u y th y m i ch a m ra Đ ng Đ ng n n t c gi n qu đ i: “Mau th o
h t n c ao n y cho ta Ta đ y kh ng tin kh ng t m đ c N c n ng nh th r r ng
l m t th y ng i s ng h n hoi nh y v o l m sao nho ng c i đ m t t m!”

T ng nh n tr ng v n run gi ng th a: “Đ i đ i nh n ao n y đ u c đ ng
th o n c...”

“Vy xung ttnc lnTt cl tre chngbayk c cly go cmme nc thđm nay
cngphi tt cnao cho ta!” Hiuy gm vangYngh bngtng qunLi thn Dng
Đng khng chint sa trngm cht chmtrong mt ciao ngay trecmt bn h, Ng
vng mbit th thno c đithn binh bnh cng bbu đ u thchng!

Y v n r t ph n n l i g o to: “Li u Nguy n đ u!”

LiuNguyn chnh ltng nhn qunl Vn Thyđng trong chachuyntng coi
sv lin quandı tng lvn đ uV LiuNguyn ny đ b p giđn ch snmt bnBinh

lnhva đy rath cu tađ lp cpqu rp xungtre mt hiuy than khe: “ĐinhĐi
nhnTiu tngtkt khng bith l ngica Trng vng!”

“Tr ng v ng! Tr ng v ng kh g G i Tr ng t c!” Hi u y vung tay ch m
chi c đ u tr n vo tr c l c c a Li u Nguy n l n th ng ra ao ph ng sinh r i t
m xu ng đ y n c.

Hi u y g m l n B n l a tr c ch n y Ra h t đ y t m cho b S ng ph i th
y ng i ch t ph i th y x c

“Ngi munthy xc ai?”

Hiuy hong htzoay đud gpngay thn hnhvm v ca Dng Đng
saulngHn t lthttrong tay cnko l thith mt vtngbn cnh lmt thanh nincng t
rtnh th.

“Tng qun!”

“Tngqun!”

Đm thn binhrt đnglot qu mtgi xung.

m khn mn xngtyqut qua tngtrn khi p ngi. Dng Đng chngmun nn
lilubn nghim gingban lnh: “T qundxc l phnlonTrung quntra xttt c
phngxHu qundm naylu li boh tiu vngtCn lirt!”

Qun lnhnh sntrong chpnhong tt cthn binh đtn điTr trcha Đi Tn bc
titrckhom mnhhai taydng ngn mukhng tc nngtru cho Dng Đng.

Dng Đng cmlyc lngcht ngangi vung taynm vt điNgmu vt baytrn
khngvng quaba cy cud Cm ngPhĐĐi Giccui cngri vo mtgc ao
phngsinh.

“B.”

Dng Đng mt mycng thngxoay ngim đi.

Khng mtai ch đngngay thi khctrng mu vtqua ba cycu đ bkia ao phngsinhchnh gia gianphng đc trngbinh canh gcnghim mtđa bđang b satrong lng vnui bng dngpht lidi đimt sng qucxuyn thu quaca snhn vpha ngn muva x đibng đm.

Mt ngnmu m ltinhxost kh ngtriv rt đymu ti.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Trng Thy Nga đang b p giira bi thama bu đuth đc ngli gia đng.

Khungcnh p giđy sao mquen thucTrong lonth nyCm vqun git ngichng
cn bntm qu nhieuKhngc thm vntrn cng đngkhnglu li hs v nkhnghc bt đca đi
quanph chun Chngc lc schht đ đngtin trn thnphm nhnri thnam đnh mtrrn
hip lunphindi đđn ging ba khchm sau kothng ra bitha ma gitl xong chuyn.

Nhngtrng hp lnny c lb mang tingl hon quandng quavc ngili gy
gkhngkheonn Trng Thy Nga nhn phi đđng nh đng.

Ln ny nngrt bnh tnh.

Gia Ct Phng Sinhtrng xem qucho nngxem xongch vit đcmt dng trnl
sSau ngli lc đuxnt l sri chng nichng rng.

By ginng rt hiukhiu k munbit cuc đimnh ri sra saohiu kđn mc khngg
snh niThnn ch tina đmtha dp Gia Ct Phng Sinh ngsay th nngln m lim giy
vnkiaKhi đ nngvn cha bitchhon ton davu mt quyn«Thuyt Vn GiiT» [*]
đchp ghp lil s đy.

Tr n l s ch v n v n b n ch : M a gi m t m ng.

Trng Thy Nga hedon mnhtc raban đđu lhc trmPhi tngs Dng
nnguy n l truy n nam khng truy nnci ng Gia Ct Phng Sinh lum

thumngoanc đy vnd cha tngc đnhtruyñ th btc g chonngThu nhñ Trng Thy Ngach yuv pht hinnng l mtdng bt.

D ng b t tr n th gian n y th c s qu hi m hoi.

Phimi sau ny Gia Ct Phng Sinh trnggi lit nangikhng th khngnh nng chmlomi đnh phinhñ v đđ Trng Thy Nga đySong nh thl lm trimn quycho nng chng dmd nng bis nhp mn.

Đ i đ n l c h c h t b n l nh c a Gia C t Ph ng Sinh đ kh n ng t đ o n m nh cho m nh, Tr ng Th y Nga m i nh n ra đ m đ en sao m t m t i qu mu n th m bao nhi u c b y nhi u D ng b n ch “m a gi m t m ng” đ h nh dung th c ng l ch t th ng x t sau c ng trong l i qu c a ph i D ng n.

Khi đ n ng c n nh kh ng tin s m nh.

Nh ng ch a qua bao l u ch c n m t l n v o b i tha ma n ng đ ph i tin.

Ln nyđñ bi thamang rt bnhtnhC th sngđñ tui haimi mt nyvinng đ lk tchMnh canng hin gicng gn nhl trm đcmimt ng y sngst đ u ltrm đc.

Hu ng chi n ng c n g p l i L Nhu Phong.

Duch c byngy.

B t t c a L Nhu Phong v n ng th t nh n c v i l a v a kh o t ng ph n c ch bi t nhau v a đ t ng kh c tri t ti u nhau Ch ng tr n tr i n ng đ i đ t Ch ng nh h ng nh n bay cao n ng t a b n s u trong tuy t.

B y n m tr c đ ng l l c n ng ch a tin s m nh n ng c th b c l i g n L Nhu Phong Ng n ng i v y th i đ su t m t m ng.

Mayl ln nynnng đ btr liVi byngy ch đnt kipch trongby nyđ đnhđ mng đgiy vđ nmtay m vaicn gi đung cnh bnchnng. Trng Thy Nga s mn

đct trong tivi nhđm lnhkia tch thumt su đngng thTht đngl c mtkhng
trngng bumi ci nht.

Cncha đn bitha manng đngi thy mixc thiNgay giatradng kh
tngmnhm kh tiutanNng gt lmmi thi thphn hy ngngt bc hiđmđc nh
thnha cy kttHai tn lnhp gii bcnh đ smđng vi trngbt kn mingmi.

Khi trc bdn ra bitha ma, Trng Thy Nga gp mayv bn lnhght ban
ngynng mimi diqua bui tiNuchng phi tritinng cng khng thu htngi ci mt
gia nithygit bn lnhkia m gidc mng.

Ln nynngkhng may mnth na.

Song tronglng nng rtbnh tnh.

...

Bi thama l mth đt lnCmv qun đng Kin Khangc cch bangy s
phngha thiu schđtrnh dn đnghoi t gyra n dch.

Hm nay vn chađn hn bangythy phi trongh đ xpthnh chng caoHaitn
lnh pgii b mixc thi huncho m bunnchng mun đngn nn quyđnh x l
Trng Thy Nga ngayti ch. Trng Thy Nga nh bngth cng ttvtthng t trđn
đm quahin đ nhimtrng sng tyln riHn nal khi đng b nhtrong nh laodđi
cngthnhphng giam tt tngmi hai vam mc vart butrm khcng mc rahtNng
ngi rmqu bn nnkhng dngmi bcng c đmvasng ra thbt đđ lcn snay
đchng cn scnhc bc na.

Nngnhm mt lichtnh ti giny hm qua, nhc Đinh Bo gi L Nhu
Phong: “Tamlang ca ca!”

Tamlang ..Khi mych ny chpqua đunghe tinggi rt tđi đao
vunglnng kh nhchmingNng nghqu lngi sp chtngth m đht hn L Nhu
Phong.

...

Đi đảokhng ri xungnh d liuSaumt ting “coong”li nghe “lengkeng”
rt xung đt.

Trng Thy Ngam chong mtngonh đubt gpmt v quano tm đeocung
đang phngnga tigi lnhbi v phahai tn lnhp gii: “Xin đctihai vPhiu ktng
qun lnhcho ti đndy bt ngiphicn sng.”

Lnh bđy c hahnh smtrn otm ca vquan cng thuhnh sm. Dng Đng c
uydanh “Li thn”bao ngitrong thnh KinKhang ch cnnhc thy hnhsm kia
ld co vingay.

Gp v quanty xchdy thng tri Trng Thy Ngatmng đn bngahai tn
lnhp gii htsc kh xvitin ln ni: “Thadi nhnk nyđ git Phng cng cng Phng
Thivic xquyt ny ltheo lnh trongcung ban ra.”

Vquan tnh ravn kh khchkh vi Cmv qunlp tcgi đao hi: “Lnh ca Ng
vng đin hNu phith tigit ngay.”

Hai tnlh quay quanhn nhau: “Cng khngphi lnh ca Ng
vngnhng...”

Vquan nm chochng hai thibc: “Cc v cv trnh ld git ridiMt con đnb
nho nhth nyc aithm quan tmch?” Va dt lith khng chchng phn nggxc
ngay Trng Thy Nga đt nganglng ngavung roiphng đi.

Hai tnlh p giđng thngch loham bcm đuhay thiu phchng c gđc bit
đyno phi hngv danh tiuttCha bit chngri s clc bi thny m mtmng.

***

Tr ng Th y Nga b x c tr n ng a su t qu ng đ ng cu i c ng khi v quan đ y t
i tr c m t D ng Đ ng to n th n n ng đ đau đ n m c su t ng t N ng c m nh

n đ c m kh tr n th n D ng Đ ng n ng h n r t nhi u th m ch c n nhi m ph i m i t vong t ng i c i m đ m ra kh ng kh i chau m y C đi u l n ng cu n m nh đ i đ t m t m i v n c ng nh n nh u s n v qu đầu th nh th D ng Đ ng kh ng h ph t gi c.

Đ qua byngy, Dng Đng vn cn sng.

Tr c kia n ng t nh đ c t k c a D ng Đ ng ngay trong th ng n y ch ch a x c đ nh r l ng y n o N ng tin L Nhu Phong n i chu n x c.

Thnhng hin ti Dng Đng vncn sngtrn thnli mang mit vongvy chc mt nguynnhn: Hn đc L Nhu Phong cu.

D ng Đ ng h i: “Nghe n i ng i t nh ra t k c a ta?”

Tr ng Thy Nga co ro nh g t đ u.

“Th đ m qua ta đ tho t đ c r i đ n khi n o m i ch t n a?”

Trng Thy Nga yu thiging vn phnglngkh khan: “Tng qunc mun bitngy mnhtvy sao?”

D ng Đ ng đ p: “Con ng i đ u s ch t duy ta kh ng s Bi t đ c ng y ch t ng c l i s h t b tay b ch n tr c l c nh m m t c oanh li t x l cho xong m i s v l n nh th ch ng hay l m sao?”

Trng Thy Ngathm nghha rangi ny thes to ganthutritch tic lithiu lng nhncncung st nhmngNng t didt nghing đunhn lt lnlipht hin trongmt Dng Đng thong hin shi.

S đi u g S ch t.

Trng Thy Nga cp mtxunghi tip: “Gn đyphi chng tngqun thng thysau lng lnhgithi thong sđt ngt rngmnhm thn khngyn?”

Dng Đng nghe vynchmt kh đng.

Trng Thy Ngatha hiu trongbngbn b sung: “Tuytng qun đthot đc mtkip nnnhng mqu qun quanhthn vn chatn đism muns tm đcc hi hitng qun.”

Dng Đng hlnhna tin nang nhn nng: “Vyngi ni xemphiha gii thno?”

Trng Thy Nga tr li: “Chcn gi ngich dng bncnhm qu skhng dm đngn.”

“Tm ngi chđng đu?”

“Chnhl n tđy.”

Dng Đng nhn nngghi lucht ciph ln hah: “Trng Thy Ngangi c bitmt loi tmqui tm bbin chuyn sngnh trong vc khngC vno hng thli đi ngayv khc.” Hn nhcmi giy nngcm Trng Thy Nga ln“Ta thy ngiđng l thtm qui kiady.”

Hai mt Trng Thy Nga trng rngngkh ging: “Tin haykhng l tytng qunMnhth aicng tnh radc, Thng Minh tin sinh cn tnh chunhn ti nhieuNhgkhng ngi tript gip ngisa mnhe rngch c thtm qui mtng cu mongsnng st trecmt nh tđy.”

Dng Đng nghe vyth th chnxungnh mt nhn Trng Thy Nga đingay thnh nghimtc hnHn cmthy Trng Thy Nga ni rt clNhg thy tng hay quan chpqu khctng thngs trnh titl thin cgipngi sa mnhTrtt nhn giand đnh sntheo trinulm ri lonnts b tript.

Ch c hngthp hn philun lch tmdng sng gialon th nh Trng Thy Nga kiaminguyn trgi nhieu đnth.

Hn ni: “Đc riVyta s gili ci mngny ca ngi.” Hngi mt hugi ti “Đn vBo K phunhn ny đitm ra nghngi điTin thtm thy langđn tr thnglun.” Hn đi xngnhng ging điuvn đy trophng nh trc.

Trng Thy Ngakhu đu lytli tip: “Xin hitng quntn nbc h Lca ti đang đu vy?”

Dng Đngth “” ln: “Tn đe l nhimdch bnh grTri ti khngđ sng ranhn k thtay chn đuthi ra c.” Hnchc li tv gh tm “Thđy l phix l schsgi ny chcd b bnhu trong phta vt choch n ri.”

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Trng Thy Nga tm đc nga ca mnh trongchung nga.

Đon chngl thy ncao lnkhe khonnn tn chnnga mun chimlm ca ringLcnng bt gpth tn đvn đang cmbnh đu nnhcho n n.

Trng Thy Ngadi ti dnngatn đ laoai oi ngli: “n my thiđu ra đyDmtrm nga catng qun h!”

Trng Thy Ngaqut: “XoNga ny cata!”

Nng bn quanh mt sclmtc th datn đ sngngi.

Trng Thy Nga ko gitnga đinvn c nghingđuh ming đplun ming bnhđu st litrn tay tnchn nga.

Ra khiph ca Dng Đng, Trng Thy Nga mc chonga phinc đimnh thđp bm bpvo đu n: “nn n!” —— BP—— “Ch bit nthi!” —— BP —— “Chtao ngho h?” ——BP —— “Thy nh Dng Đng sng lm đngkhng?” —— BP —— “Cch ra trnđi xem myc b bnthnh nhm khng!” —— BP!

Nga b đnh m r ngoođuri li ngheci ging đuđu ro honhkia ct lnmy li cxa k qui:

“ChuCng nh baykhng nh,

Đt tpngi nbp đg.

Vn th rathnmi th đon,

Ngicho ch gmdunga tha.

Ru nngca xng mgiai lc,

Huynh đcng tng đumit mi.

Kit Thchnon cao trngthng hi,

Gi xunmi dm ngpthi hi [*]

Tng cidy m khngphi citng khcdy m khngphi khcnh htđy m khngphi
htnh ngmđy m khngphi ngmcng chngbit phi chngđ đin mtri.

L Nhu Phong cu Dng Đngmnh sca Dng Đng đc sa liCnglc đvn mnha
L Nhu Phong cng v thm dt quamt phng hngkhc.

Ngi ci mta nh mtbn tay vnhhd dng xlch mnh sk khcM đlm mnh kkhc
thay đithmnh ca chnhmnh cng bquy ln ribi.

Hin ti Trng Thy Nga mi hiuvsao mnh sca L Nhu Phong li nhiu lonnh
m bngbong th kiaThtging nhng cuch khc trnvch đ cheoleoc l tuytte m lv
song đnduth tri baonm thng gisng mi mncuicng cng chcn mt mngđ nhp
nhadm nt vchv ngha.

...

M t b n đ s ng g n th y tri u d ng t d ng đ i nh kh i v ng nung ch y r t xu
ng tr n t ng d ng ch i chang l i b kh đen t m t n c b c l n nu t s ch.

Mđ cn lixp san stv s lutranh v nhđt đp bngbn trn rmTtc đu lpxpc
nttrng nhva b cungphong thi mng nghing.

Khi gi t n ng cu i c ng r i xu ng tri n đ trong ng i l ng y b m s t ru t
ph i x ch tai c u con trai ham ch i l i v l u tranh nh m ng d n c ng h
vang đ u i h t b y chim c c ra kh i r o ch n M i nh đ u c a đ ng then c i c
nh s p g p ph i đ i đ ch.

Trng Thy Ngarn rn rtthanh ra bnhng rathe mira qua khecachm
chm gythen ci lnmca sndt nga vo.

Gi a s n nh ph i kh nhi u đ o b o to r ng c chi c đ th m th u h a ti t
m u m s c s c chi c xanh bi n nh n nh m t t i c ng h ng t b đ m c trong s
n r ch th ng l ch đ c đ n m c kh ng nh n ra m u g Tr n m t đ t ch t đ ng b
a b n c c lo i ph p kh : C l nh tr ng phan v r i n i h t Thi n B ng x ch d y
ph p x tung v qu n n t ch t [1].

L luy n đ an ng l n tro t n đ v ng v i B n g c t ng c m t con l a đ ang
ng g ng g t ng a đi qua h y h y m ng n .

Đy lni cađo s Php Tun.

Dng nmdng tin mua L Nhu Phong vns t taygia đinh caph
Dngchnh lđo s tn Php Tun.

Trng Thy Ngabit k nyLotng l đt ca Thng Minh tin sinhng xemnh
l sd ca Gia Ct Phng SinhBi vlin tc tmti bng mnt đolo b Thng Minh tin
sinh trexut khi phiDng nsau thchuyn qua tpthut php NamThin S
[2]tphong l “Thin sThn cng ThiThng Linh Bo”.

Php Tunng c thigian nui chlm vng scho Tiu Yntr gip Tiu Yn rui
ngachim Trung Nguynnhtthng thin hKhnni, Tiu Yn gai mt tht thut
btchnh ca lobnli ra trchmng mt phenri tre xutkhi Giang Đng.

Chngng Php Tun mai danh ntch nhieu nmnayli xut hin Kin Khang.

Trng Thy Ngannng ranhch đnv pha cnnh đtch thyni ny vam thp vahi thiNng chcgiy dn cas quan stbn trongC gianphng m unukhng k đngphp kh vba ch cnba bn hn ngoi snthch c mtngi treo trnx nhhai tayb tri saulngmc y phclam thmtc đenla xa chekhut khun mt.

Sithng kia đym php “tri qu“Haidu dy cdu m đuirn đc đngmc stxuyn thngxng vai vcnh snri qunqua tay vngln trntht chtvo tht mikhc dy chngln nhau cnbp ti tnxng.

Đ dng phptri ny ththn qu đukh thotĐi quangi sngc lđn ng vmveng trng đndu cng phicht ngt vqu đau.

Du ngikia gc xungbtđngnh nhp suvo khong khngtnh mch giabng đm. Trng Thy Nga nhn mingn tay đra xng trngkhkhc gi: “L Nhu Phong —— ”

Ngikia chng đngđycng chng đpli.

Ban ny trv ngi phđ ly ra, Trng Thy Nga khnggp nhc Đinh BoNng kim traht ltpht hintay ni đngy phc vlng kh đcgiu kn trongkhe đ khutmtmn thu đgim đi haici.

Trng Thy Nga bit l nhc Đinh Bo lmNngkhng lo lngv nhc Đinh BoCu b nythng minhbit philm sao đt bo vmnh.

Nng c chucn đau đđi qua mtb đ lnhln, L Nhu Phong mi khin nngbn tm hnNngđ đnh giqu thp sc h cangi nyChng gitngitt s chngchu đ nnggnh ti thay.

Tuyc y phcche kn khngnhn thy gnhngtnh ti giny th đl trn mtbui sngc mngc hai tayhai chn chngđu ph mtri.

Trng Thy Nga đang đnhvung ra phca xng vochtem gic phasau bng sngnh laVa quayđu đ gpngay mt lođo s bnthu cm dythngđt mt gđn

ng trungnín c vging quan lĩđi tíG trungnín ny đria vnh cong v ru đđimc
o limt vngton thntrng snhti nhtmtmi ni đyđm xcG đanghtt tha thttu b
lođo s kodi.

Trng Thy Nga sa smmtli mt ngici m.

“n trm đũ ra!” Lođo hu kimch qua“Long vinngoimau git nbnthin
s scho ngi trngsinh bt lo!”

Longvin ngoi xuahai tayu suthan: “ng thin sich ni lgit ngic điti cn
chatng git mtcon g nođũ!”

Trng Thy Nga thng tayvung rachm đđđi kha đngtrn ca.

“Mt connhi tong teonh que cim ngi cngkhng đnh ni?” Lođo tc
ginvnh rulm ngaymt đon gyđng di đđđi vo tayLong vin ngoi.

Longvin ngoi vadnh thoi thclođo đ hunghn da: “Khng gitnta s
gitngi trcxong thgit sch conchu nh ngi!”

Longvin ngoi vcgy đngrun rychy v pha Trng Thy Nga. Trng Thy
Nga nhngminghing đũ licgLong vin ngoicht sng ngigyđng ri longxong
xung đt.

“LaLam qu!” G dangrng hai tayhar ha dichy vt tichmun m
chtqung la rngrc trc mtkia.

Nhn t lavng ng trngi g, Trng Thy Nga ch thygai mtNhiu
nmtrccha ca nhc Đinh Bo đ chtđi v ngaca g Longvin ngoi ny.

Gcn dm nic đđi chatng git cong no.

Nng đmt cc vongc Long vinngoiLong vin ngoili m ghly chn nng.

“mp lm nh?”

Longvin ngoi gtdu lia la.

“Dchu lm nh?”

Longvin ngoi gtnh b ci.

“Vyhy h gedo s thikia đi!”

Long vinngoi nht gyđng Incm bng hai taygi caoqu đuh t vangmt ting quidn ri phngti ch Php Tun.

Dng btđi vi ngici m ginght nh nedi vi clv cng thityuBn nng cangi ci ml lao vola ca dngbt. Trng Thy Nga trn trnh ngici m byludn nay gp li t thihn mn mtsch tn nghimti thiu camt con nginyng mi bit, L Nhu Phong rivo chn trnai nh nhucm vn gicho mnđ đegii hn thanhsch d chnh nhoi kialđng qu nhngno.

“D NG B T?!” Ph p Tu n h t th t thanh tr n m t kh ng nh n r l c kinh hay c m ng Nh ng l o đ ch ng k p ng m ng i k tay tr i gi cao ki m g đ o tay ph i kh p ba ng n gi a d ng th ng k t “ n t nh thi (thctnh thy ma) T mi ng l o tu n ra m t lu ng ch thu t bay th ng t i gi a mi Long vi n ngo i.

Ming Php Tun nimchn ngn cut ca phiNam Thin S: “Lm – Binh – Đu – GiGiai – Trn – Lit – Tin – Hnh[3]!” Đon ht vang“ST!”

T c th đ th y hai m t Long vi n ngo i tr n tr ng con ng i co v t c n nh ch ng l kim L p da to n th n g tho t bi n tr ng to t r ng m c b n ng t t c b c tu n d i h n tr ng.

Trng Thy Ngachm đt ctay cm gyđng ca Longvin ngoic tayđ lp tcmc tr liNngva b mnthm mt nhtva mng to: “Yudo Php Tunlo va xiba ch thitha g hNgayln đu binthy ma đli hi th!”

Ph p Tu n c i h a h : “B n thi n s nghi n c u ng i c i m h n ch c n m nay sao l i kh ng th s n đ c t tuy t chi u?”

B ng m t lu ng m phong p t i th i tan t c đ ng t n h ng v ph p kh b a b i d i đ t. Tr ng Thy Nga ch t ph t hi n trong gian ph ng n y kh p n i đ u l h i c t đ h a c a ng i c i m m kh u m ch kh c than đ t ng t b ng l n ng n ng t.

Hai tay Tr ng Thy Nga n m ch c chu i r a b a m nh ch nh ch ch ch t bay đ u Long vi n ngo i Chi c đ u r i b p xu ng h m r ng nh n t a m u v n đ ang đ p đ p T ph n c c t c a g đ b t đ u m c ra x ng th t L ng b n tay Tr ng Thy Nga r m m h i l i d n s c ch m m nh.

“Hm nay khngm ghn gta chng nhnra mi đc.” Php Tun đngđnh chm tammui chn ha bn genh“Ha ra mil dng btTac ni shuynh Gia Ctkia ca tasaot nhin lithu nhn connhc h tinnh mi bnngit ra lc t tm!”

Lotc gin btbnh: “Lc tre tach mi btvi ngi cim m đb ngy qunt Thng Minhtre xut khiphi Dng nCntng phi Dngn ton lchnh nhn quntbit đư aiai cng lnl tnh tonvic ny!”

Trng Thy Nga chngcn hi scđi co viloG Long vinngoi vn chngđc bao nhiusc leva binthy ma đcc kh điphNgi ci mbin thy maln sau slu hn lntrecn đin cunghn ln tredncui cng tritđ bin thnhthy ma thhon ton mtsch l tr.

Chngbit Php Tun dng ch thutg vi Longvin ngoikhin gngay ln bindi đư tind tng đngtrng hung cangi ci mbin trn chcln.

Cng thm cnng l dngbt bn cnhtcđ phc hisau khi binthy ma caLong vin ngoitng vt gpmi my ln L Nhu Phong. Trng Thy Nga đnhphi cht htntht ny tinht khcNgt nibn thn lmt c gigy yutr nngicn b thngnngngng mi chmđc my chcln đ scng lc kit.

Khpmnt đt xpđng bao nhiul đuctaychnVa thyrtr cuc đchm nt thnth, Trng Thy Nga mng r đvng khi thtdang ng nguymc li kiabay qua tngcaoĐng lc thpho nh nhmcmng thnh lnhtht cht, Php Tun đ sitmnh dy php.

[1] Tràng phan: 2 loại cờ trong Đạo giáo, Phật giáo, dùng để trang nghiêm đạo tràng và cúng dường.

Một mẫu tràng:

Một mẫu phan:

Hốt (ngọc bảng, tấu bản, triều bản, chương mộc...): Vốn là một thanh ngọc, ngà, hay trúc dài và dẹt, được các quan cầm trong tay lúc lên chầu vua, dùng để ghi lại những điều cần tấu trình. Trên pháp đàn Đạo giáo cũng dùng như thế, tức là để pháp sư tấu trình với Đế Tôn, đạo sĩ thỉnh mời thần minh, trình báo mọi sự... Việc cầm hốt cũng là cách bày tỏ lòng tôn kính giống khi đại thần tiếp kiến hoàng đế, chỉ khác là hốt làm bằng các chất liệu đều có tác dụng như nhau, không chia ra cấp bậc.

Các mẫu hốt Song long triều giản và Thái cực triều giản của Đạo giáo:

Thiên Bồng xích: Một trong các pháp khí Đạo giáo, dùng trấn đàn trừ tà, thưa thỉnh quỷ thần khi tế lễ, thỉnh bùa, hóa giải thuật trấn

yêm...

Dây phép (roi phép): Một trong các pháp khí Đạo giáo, là đoạn dây dài có một đầu là tấm gỗ hình đầu rắn, trên khắc bát quái dưới khắc thất tinh, phần dây thường kết thành thân và đuôi rắn, dùng làm roi đánh hung thần ác sát, triệu hồi vạn thần (tương đương nghi thức quất roi mở màn các buổi lễ trọng trong cung đình xưa).

[3] Chân ngôn cửu tự: 9 chữ chân ngôn phổ biến của Đạo gia và binh gia, do nhà luyện đan Cát Hồng (Cát thiên sư, Cát tiên ông) ghi lại, dùng để trừ tà ma khi lên núi. 9 chữ đó mang nghĩa như sau:

- Lâm: thể xác và tinh thần ổn định, giữ vững ý chí.
- Binh: năng lượng tích tụ trong cơ thể.
- Đấu: vũ trụ và tâm linh cộng minh.
- Giả: hàm ý tự do, có thể chi phối thân thể của mình hoặc người khác, tận dụng hoàn cảnh xung quanh, điều khiển vạn vật.
- Giai: trực giác cảm ứng nguy cơ (kiểu như giác quan thứ 6).
- Trận: thạo kỳ môn độn giáp.
- Liệt: đạo tâm kiên định.
- Tiền: khống chế 5 nguyên tố (kim mộc thủy hỏa thổ).
- Hành: cảnh giới quang minh của thánh nhân.

* Ngoài lề tí XD: Lúc câu này truyền vào Nhật Bản thì đổi 2 chữ cuối thành “Lâm binh đấu giả, giai trận liệt tại tiên”. Đây lại là 9 chữ chân ngôn tương ứng với 9 thế thủ ấn, dùng để phá và phong ấn tà ma của phái Mật Tông. (Xem Sailor Moon, Tokyo Babylon, Naruto đồ cử thấy mấy bạn hươ tay trước khi xuất chiêu thì là nó đó :)))

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

“Ta đây quả là kỳ tài bậc nhất... Trước giờ cứ chờ đêm xuống mới ra bãi tha ma tìm người cõi âm, mà không có dương bặt thì tìm được nhiều mấy cũng chết sạch!” Pháp Tuân vừa tập tễnh kéo Trương Thúy Nga vào nhà vừa luôn miệng huyền thuyên, “Sao ta đây lại là kỳ tài thế chứ, lại tự nhiên nảy ý đi tìm chúng vào ban ngày? !”

Lão nói dây thả người đang treo trên xà nhà xuống, đặt lên giường. Khuôn mặt trắng bệch kia được lật lại, chỉ thấy hai mắt nhắm nghiền, hàm răng nghiền chặt. Pháp Tuân vỗ vỗ gò má lạnh cứng của chàng, tán thưởng: “Mồi này ngon quá nhỉ! Chưa cần nửa ngày đã câu tới dương bặt — rồi.” Hàm răng lão thiếu mất mấy cái, nói chuyện bị lùa gió, lúc nhắc đến “dương bặt” thì hết sức đặc ý, thanh điệu chọt kéo vút lên cao.

Trương Thúy Nga khan giọng hỏi: “Đạo sĩ thôi, cái thầy ta nuôi này, sao không động cựa nói năng nữa hả?”

Pháp Tuân nghera nàng chẳng biết gìnêndương dương đặc ý: “Đây là “chú định thi” (đông kết thầy sống) do bốn thiên sư độc chế. Nó rúng chú thuật này rồi thì đừng mơ ngộ ngộ hay mở miệng, mà lợi hại nhất là cũng không biến thầy ma được luôn.”

Lão nghiêng qua một bên khạc đờm, lắc đầu chê: “Chậc, cái bọn người cõi âm này mà biến thầy ma rồi là chẳng khác gì mấy con ả qua tay

đàn ông. Số lần biến càng nhiều thì càng giống giày rách thối hoắc, chẳng đáng một xu!”

Lão quăng cho Trương Thúy Nga một ánh mắt thô tục: “Bão Kênương nương, mi thấy đúng chứ?”

Bão Kênương nương cười hắt ra, ngạo mạn bật lại: “Giày rách có niềm vui của giày rách, cái ngữ trai tân năm mười năm già khún như lão làm sao hiểu nổi.” Nàng liếc qua bên giường, “Cái thầy ta nuôi này ngàn năm không gặp. Lão mà làm hỏng thì không yên với ta đâu!” Nàng đã chậm chậm dịch tới bên tường, tựa lưng ngồi dậy, hai tay vẫn bị trói ngoặt ra sau, hai chân cũng bị cột chặt.

“Ngàn năm không gặp? Ha!” Pháp Tuân tỏ vẻ xem thường ranh con chưa biết mùi đời, “Mặt mũi ừ thì đẹp đấy, nhưng rớt cuộc vẫn là hàng mù! Ta mà mò tìm hiểu người côi âm hơn chục năm nay, gặp cả đồng lứa có phẩm tướng tốt hơn nó nhiều! Thứ điểm thú như mi thì thấy được bao nhiêu mà bày đặt lên mặt!”

Pháp Tuân giơ tay giải trừ dây phép đang trói Lý Nhu Phong, tức giận mắng: “Con tiện nhân mi mà không ép ta hạ ấn tình thi cho lão Long, thì còn lâu ta mới thèm xài tới thằng mù rục thầy này!”

Ấn tình thi quá mức độc hại, một khi đã hạ xuống, Long viên ngoại sẽ mất trí triệt để, hoàn toàn không thể khôi phục lại bình thường. Trương Thúy Nga lờ mờ đoán ra Pháp Tuân muốn làm gì, vừa ngược mắt, đã thấy sợi thừng sần sùi đang rút khỏi bả vai và hai bên sườn Lý Nhu Phong, để lại cả mảng máu thịt nát bầy.

Lý Nhu Phong vẫn nhắm chặt mắt, hàng mi đen run rẩy, trên làn da trắng bệch lấm tẩm mồ hôi.

Trương Thúy Nga dựa sát tường, hai tay bắt sau lưng từ từ dịch chuyển túi vải nhỏ bên hông.

“Tiểu vương gia phải làm quý lâu vậy, nhất định rất muốn lại được ngắm nhìn nhân gian này lần nữa.” Pháp Tuân vừa rút dây phép, vừa lải nhải như mục giãlầm điều, giọng điệu đầy oán độc, “Lão Long tuy hơi giàđấy, nhưng thân thể vẫn còn lành lặn, ít nhất làmuốn làm sao thìlàm. Chứ nhập vào thân thẳng mùnày thì còn nhìn ngó gì được! —— Thứ tiện nhân mi mà không phải dương bặt làta đã bằm thây vụn đoạn ngay luôn rồi!”

“Tiểu vương gia lão nói là con trưởng của Tiêu Yên à?”

“Hừ!” Pháp Tuân nhổ toẹt một bãi, mắng, “Tiêu Yên chết tiết có mắt không trông! Nó phải đoạn tử tuyệt tôn, chết sạch sành sanh mới đúng!” Lão cười to toét để hở cả hàm răng giólùa, “Ta đây là chọn con trưởng của Ngô vương. Sắp tới ta mà giúp tiểu vương gia sống lại thật thì còn lo gì không thể làm vương sư của Ngô vương?”

Lão cười khùng khục, âm hiểm đến đáng sợ, còn dọa bay cả lũ quạ đang đậu trên mái hiên.

“Tới chừng đó, lão giàngụy quân tử Thông Minh kia thì tính là gì! Còn không phải ngoan ngoãn quỳ dưới chân ta, gọi ta hai tiếng thiên sư sao!” Lão vẩy tay, “Ta muốn lão ta rửa chân cho ta!”

Trương Thúy Nga nghĩ bụng, kẻ này mong làm vương sư đến mức tấu hỏa nhập ma rồi. Trước kia Ngô vương Tiêu Tử An quả có một đứa con trai độc nhất, nhưng lớn được chừng mười mấy tuổi thì năm ngoái đột ngột qua đời. Gã ngờ là Tiêu Yên gây ra, cho nên ngay sau thăng lợi đã giết sạch cả nhà Tiêu Yên.

Bóng đêm ngoài cửa sổ cứ sâu dần, âm khì càng lúc càng nồng đậm. Quanh con đê không biết có bao nhiêu âm hồn bắt đầu rục rịch trở dậy.

Trương Thúy Nga cười khẩy: “Lão giúp tiểu vương gia sống lại thì sao? Trong thân thể kia, lẽ nào vẫn chảy huyết thống của Tiêu Tử An? Ta không ngại nói cho lão biết, kẻ này tên Tiêu Tai, là em ruột Tiêu Yên. Lão

đưa hãn đến bên Ngôvương, lờ đâu hãn sinh được con trai kế thừa vương vị, vậy chẳng phải thiên hạ của Ngôvương đều lọt hết vào tay pheTrùng vương à!”

Lời này lập tức chọc trúng bản khoản của Pháp Tuân, làm lão đang lom khom vẽ trận đồ dưới đất nhất thời sững lại.Song lão nghĩ tới nghĩ lui, TiêuYên lấy đâu ra em ruột!Còn tên Tiêu Tai? Hao tài tiêu tai, đốt tiền giải hạn chắc?Rõ ràng làcon nhãi này bịa chuyện! Lão tức giận vênh râu, nhảy chồm tới tát bôm bốp lên mặt Trương Thúy Nga, mắng: “Con điếm hạ tiện!Còn dám gạt ta!”

Trương Thúy Nga mĩa mai: “Biết đâu làthật?”

Pháp Tuân giậm chân nạt: “Bốn thiên sư sẽ đổi qua thân đứa khác!Mi tưởng ta cứ dùng thẳng mù này mãi à? !”

Lão chợt phát hiện hai tay Trương Thúy Nga bị trói sau lưng đang động đậy, bèn đẩy nàng đến giữa phòng cạy mở tay ra.Chỉ thấy trong lòng bàn tay nàng nắm chặt một con rết đầu đỏ. Pháp Tuân giật ngay lấy con rết, bứt thành mấy đoạn ném xuống đất, vừa đập giày cỏ lên nghiền nát, vừa văng nước bọt thóa mạ: “Con điếm nhami! Ta màkhông cần dương bặt duy trì mạng của tiểu vương gia thì đã băm xác mi cho lừa ăn rồi!”

Pháp Tuân hậm hực xoay người, đột nhiên cảm giác nơi tim lạnh thấu.Cúi đầu nhìn, trước ngực làmũi kiếm gỗ đào đã xuyên qua cả tấc, nhỏ máu thấm đỏ.

Lão mơ hồ nghethấy Bảo Kêương nương bám sát bên tai thìào, rót xuống thứ giọng dèn dẹt, không chút độ ấm, như sợi âm phong mỏng mảnh lọt vào tai ——

“Ta cứ muốn tên người côi âm này, cứ muốn phần hồn này đấy. Đừng nói làhồn của tiểu vương gia, cóđem đổi thành hồn của lão thiên vương thìà cũng không cho phép!”

Mũi kiếm gõ đào trước ngực xoáy mạnh, giật rút ra sau. Pháp Tuân trợn ngược hai mắt, ngã nhào xuống đất.

Lão đang nghĩ, con nhãi này tay không tắc sắt, làm thế nào tự cởi trói được.

Song đã chẳng còn ai giải đáp cho lão.

Sau khi lục tung căn nhà đất, vợ vét hết ít thứ tạm có giá trị nhét bừa vào người, cô gái gầy nhỏ bèn cõng Lý Nhu Phong lên lưng. Vóc người dong dỏng cao của chàng khiến thân thể thấp bé muốn khụy xuống, nàng gần như không thể đứng vững, phải vịn tường loạng choạng nhích từng bước ra ngoài. Ngựa ô đội ở trước nhà, nàng chậm chậm, chật vật nâng chàng lên lưng ngựa. Động tác này cơ hồ đã tiêu hao toàn bộ sức lực, đến lượt bản thân nàng ngồi lên thì chợt bật ho ra một búng máu.

Nhưng chẳng mấy chốc, ngựa ô chở hai người đã phóng khỏi cổng nhà, mất hút vào màn đêm. Con lừa ngốc nọ cũng theo đuôi bọn họ.

...

Ngọn lửa ở bốn góc nhà đất vẫn còn cháy sáng. Từ tâm lửa bắn ra vô số đốm tàn đỏ rực, bị bóng đêm nhuộm màu đen sẫm, rơi lên đồng tay chân, đầu tóc đang ngọ nguậy đầy sà.

Một bóng người cao to bước ra từ trong bóng đêm, tay áo phất phơ phiêu bồng. Người đó chấp hai tay sau lưng, thong thả bước vào nhà đất.

Đến giữa nhàm mới dừng lại, quan sát khắp lượt toàn bộ thập phương, khi quét mắt xuống đất thì dừng ở đồng dây thừng rối tung và con rết bị giẫm nát bét. Người đó nhặt một mẫu dây dài, thấy chỗ đứt từa ra do bị cắt bằng vật gì đó không đủ sắc bén, bề mặt dính rất nhiều máu.

“Si nghiệt!” Người đócầm dây thừng lạnh lùng trào phúng, “Đã là vật tục như bản mà còn không biết thân biết phận, còn dám vọng tưởng bầu vú bảo ngọc tôn quý.” Nói đoạn quăng mẫu dây qua một bên, cười nhạt, “Đốt đàn nấu hạc, trâu gặm mẫu đơn.”

Ánh mắt lại rơi xuống thi thể ngã sấp giữa trận đồ chưa hoàn thành. Người đóbước tới, quần lụa trắng kín tay, vịn hai bên cổ Pháp Tuân kéo lão đứng dậy. Rồi tay phải lại chắp hai ngón, kẹp một lá bùa vàng bùng cháy đâm vào lỗ thủng sau lưng Pháp Tuân.

Đợi luồng khói xanh tiêu tan, Pháp Tuân bất chợt ngẩng đầu trợn mắt, từ trong cổ phát ra một chuỗi âm thanh lục khục. Lão cúi đầu, cất giọng vô hồn:

“Sư phụ.”

***

Bão Kênương nương công LýNhu Phong vào một quán trọ nhỏ vô danh. Bà chủ cầm đèn ra đón khách, đang tính hỏi người được công kia chết rồi à, Bão Kênương nương đã rút ngay một thỏi bạc nhét vào miệng bà chủ. Bà chủ cắn bạc thử, xong liền ân cần dẫn họ vào một gian thượng hạng, còn hơn hờ dặt ngựa và lừa đi ăn.

Bão Kênương nương đặt LýNhu Phong nằm ở mé trong giường, nhét tay nải đựng y phục vào đầu giường. Nàng cũng mệt mỏi leo lên, thối đèn, buông màn.

Nàng bỗng hơi hồi hận, tắt đèn rồi thì chẳng còn thấy gì nữa. Nhưng chung quy vẫn không còn sức châm đèn lại, cơn buồn ngủ cố dần xuống bấy lâu chợt dâng trào như sóng triều mãnh liệt ập tới. Trước khi chút tỉnh táo cuối cùng bị nuốt chửng, nàng sờ lên mấy chiếc móng tay hoặc cong vòng hoặc nứt toác trong túi vải nhỏ, nghĩ bụng, rốt cuộc vẫn hỏng mất bốn chiếc.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Bão Kênương nường từ trong mộng tỉnh lại, cảm giác bên người đã hết sạch mùi xác rữa. Bất chấp việc đầu và cổ họng bỏng rát như lửa thiêu, nàng vẫn ráng mở mí mắt đang dính chặt, nhìn người bên cạnh.

Đối với Bão Kênương nường, ở nhân thế này có vài chuyện đáng để vui mừng:

Thứ nhất, mở mắt phát hiện mình vẫn còn sống.

Thứ hai, bên gối thật là Lý Nhu Phong.

Thứ ba, đêm qua nàng ngủ quay mặt về phía Lý Nhu Phong, lúc này thức dậy chẳng cần tốn sức xoay đầu.

Nàng không giống Lý Nhu Phong, xuất thân từ họ Tiêu Lan Lăng, hay họ Lý Trùng Châu. Danh môn vọng tộc như thế, trong sinh mệnh tự có cốt cách thanh cao, hiển quý. Lý Nhu Phong hỏi nàng, sống có tâm niệm hoài bão nào không... Nàng thì có thể tâm niệm gì hoài bão gì. Tâm niệm hoài bão là chuyện cho người no bụng nghĩ, còn như nàng thì, sống cũng chỉ để sống thôi.

Đương nhiên có gì đó để tâm niệm vẫn tốt hơn. Có điều để tâm niệm rồi thì người ta sẽ chịu khổ được lâu hơn. Nàng không biết đêm ấy làm sao

LýNhu Phong nhẫn nhịn nổi nhục do Phùng công công gây ra, có lẽ là niêm tên TiêuYên. Nàng chỉ biết, trước nay nàng dẫu hận chàng tận xương, thì mỗi khi đến thời điểm không thể không đối mặt với Phùng công công, nàng vẫn luôn niêm tên LýNhu Phong.

LýNhu Phong mở mắt, hàng mi đen nhánh như lông vũ thỉnh thoảng lại chớp động. Chàng đã tỉnh, nhưng xem ra chú định thì vẫn còn hiệu lực nên chưa thể động đậy hay nói năng được.

Thần sắc chàng đã khálên nhiều, mặt mày hồng hào, môi như thoa son. Bão Kê nương nương nhớ rõ khi xưa chàng rất ưa cười. Làn cười như dương liễu nhẹ lay, như gió xuân nồng ấm, chỉ cần vô tình khẽ lướt qua, bao nhiêu giá lạnh đều tan biến. Hiện tại chàng đã thôi không cười nữa.

Nàng chỉ gặp chàng không vui duy nhất một lần, sâu muộn cô độc đứng ở bờ sông. Sau đó TiêuYên tới, chẳng biết nói gì với chàng, cúi đầu chạm khẽ vào môi chàng, và chàng lại cười. Chàng cúi đầu vội lùi vài bước, hơi hơi hốt hoảng nhìn quanh, sợ có người trông thấy, nhưng ý cười vẫn sáng bừng trên mặt.

Bão Kê nương nương nhóm dậy, ngắm nhìn thật kỹ LýNhu Phong. Nàng biết LýNhu Phong không thấy được nàng. Ánh mắt chàng dời qua phía nàng, cũng chỉ bởi nghe tiếng nàng ngồi lên.

Bão Kê nương nương ngừng thở, chậm thật chậm cúi người, đến cách môi chàng chỉ còn gang tấc. Nàng nghe được từ chàng từng nhịp thở thanh khiết, mát rượi. Dẫu rằng đã chết, hơi thở ấy vẫn luôn thật sạch sẽ.

Nàng cứ giữ mãi tư thế đó, đến khi không nín thở được nữa mới thôi. Nàng tung màn xuống giường, chợt phát hiện trong phòng sáng đèn, thử nhìn ngoài cửa sổ thì trời đã tối mịt.

Bão Kê nương nương thoát cái đã sầm mặt, nghiêng răng, kéo cửa phòng lao ra ngoài. Vừa tới hành lang thì gặp bà chủ. Bà chủ ân cần phân bua

ngay: “Ôi phu nhân, ngài cả ngủ một ngày một đêm rồi đấy. Tôi cứ sợ ngài gặp chuyện gịnên cho người gậy cửa vào xem thử.May thấy ngài vàlang quân đều bình yên. Lại nghĩ chắc ngài cũng sắp dậy dùng bữa rồi nên để đèn trên bàn luôn.” Bàta khom lưng nhận lỗi, “Ngàn vạn lần xin phu nhân đừng trách cứ.Dạo này trong thành tra dư đảng Trùng vương rất nghiêm... Chúng tôi chỉ làquán trọ nhỏ, mong ngài thông cảm cho...”

Bảo Kênương nương đoán chắc làcóquan binh đến đây tra xét.Dùsao thìtay nải đầu giường vàtiền dưới gối vẫn còn nguyên, nàng liền gặt đầu, nhân thể nhờ bàchủ đun hộ nước tắm. Nàng không muốn ăn đồ trong quán trọ nên tranh thủ ra đường mua ít món về. Đến đầu đường, nàng chúýngóqua bảng cáo thị mới dán, không thấy nhắc đến mình vàLýNhu Phong, trong lòng mới hơi yên tâm.

Trở lại phòng, bàchủ đã sai hai cậu người làm dùng xedây nhỏ đưa thùng tắm vànước nóng tới. Ban nãy Bảo Kênương nương cóhái vài bóhoa dành dành to mọc dại trên đường, giờ đem ra gấn ở cạnh giường, rải vào trong nước, khắp phòng lập tức thơm ngát hương hoa. Khi đang tắm rửa, trong đầu Bảo Kênương nương chỉ quanh quẩn duy nhất một chuyện:Mới rồi LýNhu Phong cótrông thấy nàng không?

Nàng cónghĩ nát óc cũng chẳng ra kết quả. Nàng đoán, mình trong mắt LýNhu Phong, nhiều nhất chỉ làmột đồng lửa, gấn gấn xa xa, nóng nóng lạnh lạnh... Bằng không thìcòn thể nào được nữa? Nàng lau khômái tóc, ngồi bên mép giường, hỏi: “Người muốn tắm chưa? Tắm thìchớp mắt hai lần, không tắm chớp một lần.”

LýNhu Phong nhắm nghiền mắt.

Bảo Kênương nương đảrầm vào chân giường, ra ngoài gọi người giúp đổi nước, tiếp đólột sạch LýNhu Phong thả vôthùng tắm, nhấn chìm từ đầu tới chân.

Nàng thoãn thoắt đổi khăn trải giường và võ chăn, quần áo cũ lấm máu không còn dùng nữa thì cho cả vào chậu than đốt đi. Xong xuôi hết mới trở lại bên thùng tắm, vớt Lý Nhu Phong lên, thoa ít nước bồ hòn gội đầu cho chàng. Suốt quá trình nàng chẳng nói chẳng rằng, nhưng vẫn cẩn thận rửa sạch cả những vụn dây thừng nhiễm máu cài trong móng tay chàng.

Lau đến ngực, nàng thấy vết thương dưới cạnh sườn chàng đều đã lành lặn, không có lấy một vết sẹo nhỏ, vuốt ngón tay qua cảm giác thật nhẵn mịn. Nàng ngẩng đầu, gặp Lý Nhu Phong đang mở mắt nhìn mình đăm đăm. Vẫn là hàng mày anh tuấn, là đôi mắt trong veo, tựa núi xanh sau mưa thoáng hiện, thanh tịnh khắp một màu như tấy.

Bảo Kê nương nương chau mày, liếc quanh ngoài cửa sổ, hạ giọng hỏi: “Ta bảo người đi tìm Thông Minh tiên sinh, sao người còn đến cứu Dương Đăng? Có phải người cảm thấy, Thông Minh tiên sinh đã theo Ngô vương, chắc chắn sẽ cản trở người tìm kiếm Tiêu Yên?”

Nàng nói tiếp: “Phải thì chớp mắt hai lần, không phải chớp một lần.”

Lý Nhu Phong lập tức nhắm mắt.

Bảo Kê nương nương ra lệnh: “Mở mắt ra!”

Lý Nhu Phong chẳng nghe theo.

Bảo Kê nương nương rút hai tay khỏi thùng nước, quát khê: “Không mở mắt thì đừng trách ta bỏ đi, mặc người ở đây mà ừ chết!”

Hai mắt Lý Nhu Phong càng nhắm chặt hơn.

Bảo Kê nương nương cười nhạt: “Giỏi lắm Lý Nhu Phong, nay còn dám đối nghịch với ta. Đừng tưởng rằng người khiến Dương Đăng cứu ta, thà để đạo sĩ thổi bùng thuật trời quỉ cũng không khai ra ta, thì ta chắc chắn phải thay đổi cách nhìn, phải mang ơn mà dõc lòng báo đáp! Lý Nhu Phong

người nằm mơ đi! Người chẳng qua chỉ là cái cây ta nuôi, ta muốn cho người sống thì người được sống, muốn bắt người chết người cũng phải chết!”

Lý Nhu Phong như kiên quyết tới cùng, cứ không chịu mở mắt. Thậm chí chàng còn dùng cả hít thở, trên mặt đã trắng bệch, thật sự chẳng khác gì tử thi.

Bão Kênương nường tức điên, vung tay đứng dậy, tông cửa bỏ đi. Ra bên ngoài hứng gió lạnh hồi lâu, lại xông vào phòng lại, sập cửa đánh rầm.

Lý Nhu Phong trong thùng tắm vẫn nhắm nghiền mắt. Bão Kênương nường cầm nhánh hoa dành dành gõ mặt chàng: “Còn không mở mắt là đánh người, lột truồng quăng ra giữa đường!”

Lý Nhu Phong mở ngay mắt nhìn về phía nàng.

Bão Kênương nường hầm hừ: “Người không nói ta cũng biết. Vẫn một câu kia ——Hãy sớm dẹp ba cái tâm tư của người đi. Ta sống thoải mái, may ra người sẽ bớt thảm hơn.”

Nàng đỡ Lý Nhu Phong ra khỏi nước, cầm tấm khăn to sạch sẽ quấn quanh chàng, lau cho thật khô: “Ta chẳng hơi đâu tắm giúp người nữa. Đợi khi nào chú định thi giải trừ thì tự tắm đi!” Xong thì lôi chàng thả lên giường, nghĩ tới điều gì, lại dùng nhánh hoa gõ gõ bụng chàng, “Người muốn đi tiêu chưa? Muốn, hai chợp. Chưa, một chợp.”

Lần này, Lý Nhu Phong ngoan ngoãn chợp một cái.

Bão Kênương nường nghĩ cũng phải, mấy ngày nay chàng không ăn không uống thì có gì để tiêu. Nàng đặt bánh hấp mua bên ngoài lên mép giường, dặn: “Chừng nào cử động được thì tự lấy mần.”

Nàng dọn sơ thùng tắm, cảm thấy trên trán vẫn nóng ran. Nhưng đêm hôm khuya khoắt không tiện ra ngoài mua thuốc, đành phải cứ vậy lên giường, thổi đèn, nặng nề thiếp đi.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Quá trưa ngày hôm sau, trong phòng Bão Kênương nường vẫn không có động tĩnh. Bà chủ và mấy cậu người làm bồn chồn chụm đầu thảo luận.

“Hai vị khách này lạ lùng quá sức, không ăn không uống, chỉ toàn ngủ thôi. Chẳng lẽ có vấn đề gì?”

“Đêm nọ thấy công gã trai kia vào đã hơi bất thường rồi. Ta nói, cả mặt trắng bệch, còn xanh xanh đen đen, ngóy chang xác chết!”

“Hôm qua chúng ta tới xem, gã đó cũng đâu động cựa gì đâu nhỉ? Nằm thẳng đờ luôn.”

“Bà chủ, nghe bảo hồi đêm lại có chuyện đó, cả đám người đột nhập chùa Đại Từ Ân bắt tiểu vương tử. Bữa trước thủ hạ của Dương tướng quân để sống mất gian tế màn hi, hay là cùng bọn...”

Bà chủ vỗ bàn bật dậy: “Không xong! Vẫn phải qua kiểm tra thôi!”

Bà chủ cùng hai cậu người làm, rón ra rón rén, đầu tiên làm đến ngó nghiêng dưới cửa sổ. Ai ngờ mặt trong cửa đã treo đầy áo che kín, chẳng nhìn được gì nữa.

“Hôm qua vô vấn để trống mà?”

“Chắc chelúc tằm đó.”

Thế làđành phải lại gầy then cài.Vừa gầy ra, bàchủ đang tính nhẹ tay đẩy cửa, đã thấy cánh cửa bị kéo soạt qua. Người mở làmột chàng trai mặt mày tuấn tú, hồng hào. Tuy chỉ khoác lên mình áo lam tằm thường của dân chúng, nhưng quả làthân cao như ngọc, vẻ người sáng sủa, tuấn lãng.

Bàchủ này kinh doanh bao nhiêu năm, vừa ngótướng mạo trước mắt đây làbiết ngay không phải hạng xoàng xĩnh. Bàta vỗ tay đánh bộp, đon đả cười: “Ôi chao, lang quân đã dậy rồi, thất lễ thất lễ.”

LýNhu Phong nghegiọng nhận ra làbàchủ, bèn chấp tay làm lễ chào, nói: “Phu nhân, số là——”Chàng ngừng giây lát, “Tối hôm nọ vợ tôi nhiễm lạnh phát sốt, ngủ mêman hết một ngày hai đêm vẫn chưa thấy đỡ. Phu nhân từ bi, liệu cóthể chuẩn bị ngựa vàchỉ đường hộ tôi đến chỗ thầy lang chẳng?”

Chàng cố ýpha thêm giọng Lan Lăng, bàchủ kia quả nhiên hỏi: “Thế ra lang quân làngười Nam Lan Lăng à?”

LýNhu Phong nhã nhận đáp: “Vâng, tôi họ Lý, gia đình gặp cảnh truân chuyên, vừa nhớ ra cóbạn cũ làm quan trong triều nên cùng vợ đến đây nương tựa. Nào ngờ chưa tìm được người thìđã bị cướp, bị thương.”

Bàchủ rất thích tướng mạo vàthái độ lễ nghĩa chu toàn của chàng, nhất làlối nói văn vẻ du dương của dân Lan Lăng. Nên biết rằng Nam Lan Lăng làđất của đại tộc họ Tiêu, Trùng vương TiêuYên vàNgôvương Tiêu TửAn đều xuất thân Nam Lan Lăng, làđòng dõi quýtộc mấy trăm năm.Với người đời thì cả tiếng chó mèo gàyặt ở Nam Lan Lăng cũng dễ nghe hơn các nơi khác mấy bậc.Chàng nói chuyện rành mạch thế, mỗi nghi trong lòng bàchủ lập tức tiêu tan. Bàta hết sức vui vẻ: “Được chứ được chứ, tôi đi chuẩn bị ngay đây. Tôi cóquen một ông lang mát tay lắm, còn rẻ nữa.”

LýNhu Phong chấp tay cảm ơn.

Bà chủ vẫn còn quyến luyến, muốn chuyện phiếm thêm đôi câu với chàng, bèn ân cần hỏi: “Lang quân chưa dùng bữa trưa nhỉ? Trong quán chúng tôi có chuẩn bị sẵn ít thức ăn nóng, để tôi bưng lên cho lang quân nhé?”

Lý Nhu Phong hòa nhã từ chối: “Vợ tôi mới đến nên vẫn chưa quen thức ăn ở đây. Chốc nữa tôi đưa nàng ấy ra ngoài dùng tạm thứ gì thôi, không dám phiền phu nhân.”

Bà chủ vẫn muốn cà kê thêm, Lý Nhu Phong đã khép cửa lại. Vào trong phòng, Bão Kênương nương đang tựa lưng ngồi ở đầu giường, bờ môi khôn nết nẻ, giọng cũng khản đặc. Nàng uể oải nói: “Lý Nhu Phong, người đổi tính rồi. Người lừa gạt người ta hết câu này đến câu khác.”

Lý Nhu Phong lần theo âm thanh vươn tay ra. Bão Kênương nương ngồi kháp nết nên chàng vấp phải cạnh giường. Chàng xác định lại nơi phát ra tiếng để sờ trán Bão Kênương nương. Bão Kênương nương nghiêng người né, chàng chỉ chạm được vào gáy nàng. Nơi tiếp xúc mềm mại, mịn màng, song lại ướt đầm mồ hôi.

Bão Kênương nương mắng: “Lý Nhu Phong người giỏi lắm! Còn dám động tay động chân với ta! Đừng tưởng ta bị sốt thì không thể làm gì được người. Ta ——” Nàng với lấy nhánh hoa dành dành đã khô héo trên đầu giường, quất lên tay chàng, “—— Ta vẫn đánh người được đấy!”

Cái quất này y như gãi ngứa. Vậy mới thấy mấy ngày nay nàng trọng thương mà vẫn phải bôn ba, tinh thần luôn căng thẳng, hoảng hốt, còn ăn uống ít ỏi, thực sự đã chẳng còn chút sức lực nào. Lý Nhu Phong bất đắc dĩ hơi nghiêng đầu, khuyên: “Ngài sốt cao quá, để lâu không tốt đâu. Phải tìm thầy thôi.”

Bão Kênương nương cự tuyệt: “Ta lớn chừng này rồi mà đã bao giờ phải tìm thầy. —— Toàn bọn lang băm!”

LýNhu Phong cố khuyen: “Nhưng lần này ngài bệnh nặng lắm.”

Bão Kênương nương cười lạnh: “Người thì thấy ta bệnh bao giờ? Năm đó cả đám thầy lang đều phán ta chết đến nơi rồi, hết thuốc chữa rồi...Vậy chứ mà mụ buôn người vừa rót cho một chén nước pha mật ong là ta đã khỏe ngay.” Dứt lời lại ho khan, còn ho ra ít máu.

Khứu giác của LýNhu Phong rất nhạy nên lập tức nhận ra mùi máu tanh.Chàng nói: “Tôi nghe thái độ của bà chủ thì đoán là ha môn không dám cáo thị truy bắt chúng ta.Chắc phía bên Phùng Thời đã được Dương Đăng ém đi.Cái chết của lão đạo sĩ cũng không ai để ý.Chúng ta có thể yên tâm ra ngoài vào ban ngày.”

Bão Kênương nương bật được mấy câu mới rồi xong thì đã kiệt sức, giờ chỉ cố gắng lắc đầu, dần xuống cơn ho khan, nói không ra lời. Tất nhiên LýNhu Phong chẳng thể thấy nàng lắc đầu.Chàng lần tay qua, khẽ chạm lên bờ vai gầy của nàng. Bão Kênương nương giật nảy mình, giơ chân trần đạp chàng, lại bị chàng giữ lấy mắt cá chân, vòng cánh tay xuống dưới đầu gối nàng rồi bế bổng lên.

Lần này thì Bão Kênương nương hoảng thật sự, liên tục giãy ra.Mắt thấy đã sắp trượt khỏi, LýNhu Phong lại hơi xốc nàng lên, ôm chặt Bão Kênương nương như ôm gà con.

Bão Kênương nương rướn tới căn cổ chàng, LýNhu Phong liền vội ngăn: “Máu độc đấy.”

“Sao người biết?”

“Lúc trước chócăn xong thì lăn ra chết.”

“...”

Bão Kênương nương lại choàng tay lên bóp cổ chàng. LýNhu Phong nói: “Đừng bóp... Ngài mới cần màsờ vào làlành lại ngay.”

“VẬY ta tự độc chết mình!” Bão Kênương nương hung hãn hámồm định cắn tiếp, chợt thấy bàchủ đẩy cửa tiến đến. Nàng giật mình kinh ngạc, thu ngay về mặt dữ tợn, dịu dịu dàng dàng ngã vào bên cổ LýNhu Phong.

Bàchủ tưởng vợ chồng son đang chàng chàng thiếp thiếp, liếc mắt đưa tình nên đỏ mặt không dám nhìn thẳng, chỉ bảo: “Lýlang quân, ngựa đã chuẩn bị xong, các vị cóthể đi ngay rồi.”

Bàchủ dẫn đường phía trước, LýNhu Phong lần theo tiếng bước chân bàta cùng ra ngoài. Bão Kênương nương dựa vào lòng chàng, đột nhiên cảm giác thật mỗi mệt.Chỉ khẽ xoay đầu, đã bắt gặp chiếc cầm như tạc từ ngọc thạch của chàng, lạnh lạnh màthanh khiết. Trong lòng tưởng chừng được rót đầy sóng gợn, cứ khẽ khàng xao động. Lại nhìn qua, chiếc cổ thiên nga rần rỏi cũng giống hệt thế, lạnh băng, vững chắc, sáng ngời như ngọc.Hơi thở nóng hổi của nàng phả lên cổ chàng, tưởng chừng lập tức kết thành một tầng sương mùmờ mịt.

LýNhu Phong bỗng nàng lên ngựa ô, sờ soạn cầm dây cương đặt vào tay nàng, nói: “Tôi vôlấy tay nải rồi ra ngay.”Dứt lời thìvịn tường quay lại theo lối cũ.

Bàchủ hơi hâm mộ nhìn bóng lưng cao ráo của chàng, hỏi Bão Kênương nương: “Chồng ngài trông cử chỉ, tướng mạo thật cao quý, còn rất thương vợ...Sao ngài tìm được hay thế?”

Bão Kênương nương ngồi trên ngựa, cười nhạt: “Bàkhông thấy à? Chàng mùmà.”

...

Bà chủ chỉ đường đến hiệu thuốc cho họ, bảo là không xa lắm, qua ba dãy phố là tới nơi. Lý Nhu Phong cảm ơn bà chủ, rồi cùng Bảo Kênương nương phi ngựa mà đi.

Chàng chỉ dùng một tay để giữ Bảo Kênương nương, vừa qua một dãy phố, chàng đã ghì cương: “Ngài biết ngõ ÔY không? Ở cửa nam ngõ này có một nhàm ở Tích Thiện đường, chúng ta qua đó đi.”

Bảo Kênương nương yếu ớt cười lạnh: “Lý Nhu Phong, người đừng mơ! Tích Thiện đường kia chắc chắn là chỗ quen biết của người. Được lắm, ta đây sẽ tới tìm Dương Đăng, tố cáo bọn Tích Thiện đường gian tế đó.”

Nàng vừa giật cương, tay phải liền bị Lý Nhu Phong giữ chặt. Chàng khẩn cầu: “Nương nương, ngài giúp tôi thêm một lần này đi. Ngô vương hay Trưng vương, hay thiên hạ thuộc về ai, với ngài đâu có gì khác biệt? Chưa kể là Ngô vương tàn nhẫn, hẹp hòi, Trưng vương nhân hậu, khoan dung. Giả như Trưng vương bình định được thiên hạ này, cuộc sống của dân chúng chẳng phải sẽ tốt hơn nhiều sao?”

Bảo Kênương nương mỉa mai: “Ngô vương tàn nhẫn, hẹp hòi là không sai, nhưng Trưng vương nhân hậu, khoan dung? Hay người lại mắt tình nhìn thấy Tây Th ——” Mới nói nửa chừng, nàng bỗng sực tỉnh, “Trưng vương đã chết thì bình định thiên hạ kiểu gì?”

Lý Nhu Phong hạ giọng: “Nương nương, Trưng vương còn sống.”

Bảo Kênương nương cả kinh: “Sao người biết?”

“Phùng Thời nói.” Lý Nhu Phong đáp, “Tôi chỉ chưa biết Trưng vương ở đâu thôi. Đoán có lẽ là đang bị Ngô vương giam cầm.”

Bảo Kênương nương lặng im suy nghĩ giây lâu, mới nói: “Trời đất bao la, mạng ta lớn nhất. Không thể giúp người được.”

“Nương nương!” LýNhu Phong ôm chặt nàng, “Trước kia chẳng phải ngài không muốn tôi giao xác âm này cho Trùng vương sao?Hiện tại đã chẳng cần làm vậy nữa.Giờ tôi chỉ qua báo tin thôi, họ nhận được tin rồi thì tự phải người đi cứu Trùng vương. Nếu hôm nay nương nương giúp tôi, tôi không còn gì để tiếc nuối, từ đây sẽ một lòng một dạ theo nương nương, nguyện làm trâu làm ngựa, mặc cho nương nương sai bảo!”

Ánh mắt Bão Kênương nương rơi xuống ngón tay chàng đang nắm chặt tay mình, tuy rằng lạnh buốt, nhưng lại có sức lực và xúc cảm chân thực.Vành mắt nàng cay cay, chỉ hừ lạnh: “Làm trâu làm ngựa một lòng một dạ theo ta? E rằng TiêuYên mà được cứu ra thật thì ta cũng chẳng còn quyền quyết định nữa.”

LýNhu Phong quỳnh lên, siết chặt bàn tay gầy rộc của nàng: “Nương nương, người cỡi âm làm sao rời khỏi dương bặt được?Chỉ cần ngài sống hết đời này, tôi cũng sẽ là cái bóng của ngài cả đời!”

Bão Kênương nương im lặng thật lâu, mới vạch trần: “TiêuYên vừa thoát nạn thì người sẽ không còn lý do để sống tiếp nữa.” Nàng lạnh lùng bổ sung, “Người có thể lựa chọn hóa cốt.”

LýNhu Phong ngẩn ra, chưa từng ngờ rằng nàng nhìn thấu triệt tất cả mọi chuyện. Nhưng trước mắt, chàng đâu còn lựa chọn nào khác.Chàng đổi qua dùng tay trái nắm chặt bàn tay đang cầm dây cương của nàng, rồi giơ tay phải lên: “Ta nguyện lấy tính mạng Trùng vương lập lời thề, nương nương còn sống ngày nào, thì ngày đó ta sẽ không hóa cốt.”

Bão Kênương nương lặng thinh không nói gì, dường như đang suy tư.

LýNhu Phong biết lòng nàng đã dao động, lại sẽ giọng: “Nương nương, nếu không ai đi cứu Trùng vương, đợi ngài ấy thật sự chết trong tay Ngô vương rồi, ngài nghĩ tôi vẫn muốn sống tiếp sao?”

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Ngựa ô dừng lại trước cổng lớn treo bảng gỗ khắc ba chữ to “Tích Thiện đường”. Đây là một tiệm thuốc, tuy đã đóng chặt cổng, nhưng hương thảo dược nồng đậm vẫn len qua khe cửa tản mát bốn phía.

Lý Nhu Phong ngửi được mùi hương đó thì biết đã đến đúng chỗ. Chàng xuống ngựa trước, lấy từ tay nải ra một đôi giày vải sạch sẽ, lần đến đôi chân Bão Kênương nường, giúp nàng mang vào.

Dương bặt rớt cuộc vẫn là dương bặt, để chân trần trên ngựa lâu như vậy, bàn chân vẫn nóng rực, hai tay buốt cóng của chàng vừa chạm vào đã được sưởi ấm ngay.

Bão Kênương nường giương mắt lạnh nhìn Lý Nhu Phong đi giày cho mình. Chàng đặt đầu bàn chân nàng vào mũi giày, áp ngón tay mát rượi sát mặt bên bàn chân, đầu ngón tay luồn vào mép giày để kéo lên, trượt dọc đến tận gót, chỉnh ngay ngắn, rồi lại lướt nhẹ tay một vòng quanh mép giày, kiểm tra xem đã xỏ chỉnh tề cho nàng chưa.

Cả đời Lý Nhu Phong chưa từng phải làm công việc hầu hạ này, nhưng chàng cư xử với mọi người hết sức tinh tế, cẩn thận. Bão Kênương nường nhìn kỹ khuôn mặt đang cúi thấp của chàng, biết cách chàng đối đãi với nàng khác hẳn cách nàng hầu Phùng Thời. Thái độ chàng chuyên chú, như thể đã xem nàng là người mình quý trọng nhất.

Nhưng như thế thích gì? Đều là giá.

Khi chàng kiên quyết bế nàng ra ngoài, bảo phải đi xem bệnh, trong lòng nàng thật sự có đôi phần hân hoan. Dầu chỉ bởi nàng là dương bật, mạng của nàng gắn chặt với mạng chàng, mới khiến chàng trân trọng gìn giữ, thì trong đó ít nhiều vẫn còn tồn tại chút thực tâm.

Đáng tiếc, chàng chỉ xem nàng là ngọc trang, là cái có để đến đưa tin cho Tích Thiện đường.

Chàng không hề tiếc mạng nàng, cũng hết như chàng không tiếc mạng chính mình.

Lý Nhu Phong vươn tay đỡ Bảo Kênương nương xuống ngựa. Bảo Kênương nương cười nhạt, lẳng lặng bước đi.

Gõ công mấy lần không ai đáp. Bảo Kênương nương nhìn mấy chữ “Miễn tiếp khách” gắn trên cổng, đoán: “Hay là chạy nạn rồi?” Từ ngày chiến loạn nổ ra, vương kỳ của thành Kiến Khang đã bao phen thay đổi, rất nhiều thế gia vọng tộc ở ngô ÔY cùng kéo nhau trốn xa lánh nạn.

Lý Nhu phong vẫn chưa chịu đi. Gần đây cả thành Kiến Khang nghiêm tra dư nghiệt Trùng vương, trên đường rất ít người qua lại, trong ngô ÔY càng vắng vẻ hơn. Lý Nhu Phong nghiêng tai lắng nghe. Dọc con ngõ này, ngoài trừ hai người là chàng và Bảo Kênương nương ra thì chẳng còn ai khác. Chàng bèn áp sát khe cửa, ép giọng xuống thật nhỏ: “Xin thông báo giúp, con trai thứ ba tên Băng của nhà họ Lý ở Trùng Châu, đến đây thăm chú Phạm. Cách biệt vài năm, chẳng hay chứng đau cứng khớp của chú đã đỡ hơn chưa?”

Bên trong chột có âm thanh vọng ra, hình như là thứ gì rơi xuống đất. Chẳng mấy chốc, lại nghe sau cổng truyền đến tiếng gậy chống vội vã nện xuống sàn, từng tiếng từng tiếng âm vang như cơn mưa nặng hạt kéo tới. Cánh cổng hé hé, một con mắt nhìn quanh thăm dò. Lý Nhu Phong bình

thần đứng trước cổng, khom người làm lễ lớn: “Cháu LýBăng, xin kính chào chú.”

Cổng lớn rộng mở, một ông lão vội vàng ra đón, vươn tay vịn chặt LýNhu Phong, cẩn thận quan sát thật kỹ chàng từ trên xuống dưới, cuối cùng làrun giọng hỏi: “Nhu Phong, thật làcháu sao?”

Những lúc bình thường, người cõi âm ngoài thân nhiệt hơi thấp ra thìtrông chẳng khác gìcon người, rất khóphân biệt. Pháp Tuân đến bãi tha ma, nếu không nhìn thấy tay chân LýNhu Phong hư thối thì mắt thường làm sao nhận ra được chàng là người cõi âm.

LýNhu Phong mỉm cười đáp: “Vâng thưa chú, làcháu đây.”

Người này họ Phạm, tên Bảo Nguyệt, làthế giao với cha của LýNhu Phong. Nghera giọng LýNhu Phong, Phạm Bảo Nguyệt càng không dám tin, lại kéo chàng đến gần nhìn tới nhìn lui, rưng rưng nói: “Cháu... Ta nghe kể cả họ Lýcháu bị Tiêu TửAn sát hại, nhà thờ họ cũng bị phóng hỏa đốt sạch, thật thế sao?Cháu... nhờ đâu màthoát được?”

LýNhu Phong thấy Phạm Bảo Nguyệt hỏi chuyện họ Lýở TrùngChâu, còn nhắc tới nhà thờ họ thì không khỏi hai mắt nhòa lệ.Chàng cố giọng cười trả lời: “Chẳng biết làmay mắn hay bất hạnh, trời cao ban ân cho cháu sống lại, chỉ có đôi mắt không dùng được nữa. Bởi vậy lễ nghĩa không thể chu toàn, kính mong chú thông cảm.”

Phạm Bảo Nguyệt thở dài, liên tục an ủi: “Còn sống là mừng rồi! Còn sống là mừng rồi!” Đoạn dẫn LýNhu Phong vào nhà thờchuyện.

Bảo Kênương nương vịn lưng ngựa ô rề rà theo sau. Phạm Bảo Nguyệt quay sang gã hầu bên cạnh giao phó: “Đi, dắt ngựa vào chuồng, nhớ cho ăn uống tử tế.” Lại thấy Bảo Kênương nương uể oải, lừ đừ, tướng mạo vầy phục cũng không mấy đặc biệt, ông nghĩ làtôi tớ của LýNhu Phong nên tiện thể chia việc, “Người cứ đứng canh ngoài đây.”

LýNhu Phong bước đến đỡ Bão Kênương nương, thưa với Phạm Bảo Nguyệt: “Chúa, đây là nhân cứu mạng của cháu —— ”

Bão Kênương nương chột lên tiếng, giọng nói vô cảm, nghèn nghẹn như tắc trong cuống họng: “Tôi là vợ chàng, chàng là Tam lang của tôi.”

LýNhu Phong hơi sững lại. Phạm Bảo Nguyệt cũng quá sức chấn động: “Cháu, cháu đã... kết hôn rồi ư?”

Chưa đợi LýNhu Phong trả lời, Bão Kênương nương vẫn đáp thay bằng ngữ điệu đều đều kia: “Chúng tôi ngủ cùng một giường, chàng hứa sẽ ở bên tôi suốt đời suốt kiếp.”

“Thế là—— cháu...?” Bấy giờ Phạm Bảo Nguyệt mới phát hiện nàng vẫn tóc kiêu phụ nữ có chồng. Ông hốt hoảng nhìn qua LýNhu Phong, trên mặt viết rõ thật không thể tin và cũng không muốn tin —— Công tử thứ ba của nhà họ Lý Trùng Châu, đã từng hiển quý, cao nhã là thế, cứ sao lại lấy một thôn phụ lỗ mãng nương này? !

LýNhu Phong thầm thở dài, chẳng lẽ cứ kể rõ với Phạm Bảo Nguyệt mình là ô bặc của nàng? Nói là vợ chồng, quả thật có thể giảm được khâu giải thích phiền phức. Bởi vậy thuận thế gật đầu: “Vâng. Hai cụ thân sinh nhà cháu đều không còn tại thế nên cháu tự quyết định luôn. Kết hôn với vị công nương này, cũng xem như báo đáp ơn cứu mạng của nàng.”

Phạm Bảo Nguyệt hết nhìn LýNhu Phong, rồi quay sang Bão Kênương nương, lặng im mãi lâu, rồi cuộc giậm chân đánh huych, thương xót thở dài. Ông than: “Cháu à, lẽ ra cháu nên sớm đến đây tìm lão phu... Mà thôi, thế đạo bây giờ, cháu còn giữ được tính mạng, giữ một mạch hương hỏa cho họ Lý thì đã là vạn hạnh, vạn hạnh lắm rồi!”

Phạm Bảo Nguyệt rất biết nhìn mặt lựa lời. Ông quan sát LýNhu Phong cẩn thận đỡ cô gái kém nhà này, nhận ra trong ngôn từ cử chỉ của chàng hiện rõ thái độ tôn kính. Lại xem kỹ, ánh mắt cô gái này nhuộm màu

âm u, buốt giá, còn hàm ẩn một loại vô tình, thấu suốt của kẻ hiểu rõ sự đời. Ông mơ hồ linh cảm cô gái này có vẻ không tầm thường, bèn hỏi tiếp: “Thế quý danh cháu dâu là gì, nên xưng hô thế nào?”

Lý Nhu Phong đáp: “Là Trương —— ”

Trương Thúy Nga lạnh lùng chen ngang: “Tôi tên Bảo Khê.”

Lý Nhu Phong im bật.

Phạm Bảo Nguyệt kéo dài giọng “À ——” lên, gật gù, cân nhắc, miễn cưỡng tìm ra được một điểm để khen cô gái gầy yếu trước mắt: “Trương Bảo Khê [*], tên này quả có bao hàm ý thiên và sự sắc sảo.”

Trong Tích Thiện đường rất trống trải, cũng chẳng còn lại bao nhiêu tời tở, có thể thấy được cuộc sống của lang chủ Phạm Bảo Nguyệt đã giản tiện và kín tiếng tối đa. Đi vào phòng thuốc, sát hai bên tường đều kê hàng dãy tủ thuốc cổ kiểu dáng nhã nhặn, trông không chỉ sạch sẽ, ngăn nắp mà còn rất trang nghiêm. Phạm Bảo Nguyệt tự mình hỏi han, xem bệnh cho Trương Thúy Nga, chẩn đoán là giónóng xâm nhập phổi. Ông nói bệnh này tàn phá cơ thể rất nhanh, may mà phát hiện kịp thời, nếu kéo dài thêm một hai ngày nữa, để chuyển thành bệnh lao thì sẽ rất khó trị.

Trương Thúy Nga nhìn vào mắt Lý Nhu Phong, chỉ thấy chàng thật điềm nhiên, không hề có ý kể công với nàng.

Phạm Bảo Nguyệt kê một đơn thuốc, sai học trò đi bốc thuốc sắc ngay. Khi Trương Thúy Nga cảm ơn Phạm Bảo Nguyệt, Lý Nhu Phong đột ngột lên tiếng: “Trên người nàng cũng bị thương, xin phiền chú chữa giúp luôn ạ.”

Phạm Bảo Nguyệt hơi chững lại, nhìn Lý Nhu Phong bằng ánh mắt lạ lùng. Trương Thúy Nga trờ trợn giang hồ từ bé, còn hạng người nào mà chưa gặp qua, làm sao không nhận ra mới rồi Phạm Bảo Nguyệt đã nảy sinh hoài

nghe về mối quan hệ thực sự giữa nàng và Lý Nhu Phong? Song Lý Nhu Phong vừa nói thế, Phạm Bảo Nguyệt đành phải tin là thật, trên mặt đầy vẻ than tiếc vì ván đã đóng thuyền.

Lý Nhu Phong không thấy được gì, tất nhiên chẳng thể nhận ra những ý nghĩ quanh co từ phản ứng của Phạm Bảo Nguyệt. Trương Thúy Nga nhìn khuôn mặt dịu dàng đa tình của chàng, lại biết tâm tư chàng sâu sắc, thấu đáo hơn xa những gì khuôn mặt này biểu lộ ra ngoài.

Nàng chưa từng đề cập đến việc “trên người bị thương”, thế mà Lý Nhu Phong lại biết. Cũng giống như việc dờn tin “Tiêu Yên chưa chết” từ miệng Phùng Thời, chàng giấu kín hết thảy trong bụng, chỉ chờ đến khi nàng chưa kịp chuẩn bị, không thể phản bác mới bất ngờ dùng tới.

...

Vì nam nữ cần giữ khoảng cách, Phạm Bảo Nguyệt gọi một hầu gái nhanh nhẹn qua, giao việc xử lý ngoại thương trên người Trương Thúy Nga cho cô ấy. Riêng ông thì dẫn Lý Nhu Phong đến phòng nghị sự ở nhà sau.

Trương Thúy Nga đương nhiên biết rõ họ tránh mặt nàng để thương nghị chuyện gì. Nàng thức thối không thăm dò, không theo đuôi. Hầu gái liền đóng hết các cửa sổ phòng, bảo Trương Thúy Nga trút bỏ xiêm y để tiện băng bó vết thương. Động tác của hầu gái rất thuần thục, hiển nhiên lành nghề được chân truyền của Phạm Bảo Nguyệt.

Trương Thúy Nga chuyện phiếm câu được câu chăng với cô ấy: “Sao tới giờ Phạm tiên sinh nhà các cô còn ở lại Kiến Khang vậy?”

“Thưa, là do lang chủ mắc chứng đau cứng khớp, đi đứng khó khăn, cũng chẳng nỡ bỏ gia nghiệp gầy dựng bao năm, cho nên vẫn ở lại đây.”

“Cuộc sống có yên ổn không?”

“Không yên ổn chút nào, cứ dăm ba bữa quan binh lại đến lục soát. Nhưng lang chủ nhất là danh y, từng chữa bệnh cho vương phi, bởi vậy Ngô vương cũng có đôi phần nể trọng.”

“Vương phi nào thế?”

“Trắc phi Cảnh thị đấy.”

Trương Thúy Nga đang quay lưng về phía hầu gái, bất giác chau mày.

Trắc phi Cảnh thị chính là Cảnh phu nhân vừa sinh tiểu vương tử. Sau khi tiểu vương tử bị đưa đến chùa Đại Từ Ân xuất gia, bà tự cảm thấy thân mang tội nghiệt nên lòng cũng nguội lạnh. Từ đó bắt đầu thanh tâm quả dục, để tóc tu hành trong cung, cả ngày cầu phúc cho Ngô vương.

“Nữ lang thứ lỗi tôi lăm miệng. Ban nãy vừa tới thì tôi thấy Phạm tiên sinh đóng cửa từ chối tiếp khách, phải chăng có liên quan đến việc Cảnh phu nhân thất sủng?”

Hầu gái thở dài đầy âu sầu, xác nhận rồi không nhiều lời nữa.

Bảo Khê nương uống thuốc xong, chớp mắt một lúc trên giường trúc ở phòng thuốc, khi tỉnh dậy thì đã dương vừa khuất núi, màn đêm đang dần buông. Phạm Bảo Nguyệt không hổ là danh y đương thời, chỉ mới dùng một thang thuốc mà nàng đã cảm thấy tinh thần khoan khoái, nhẹ nhõm hơn rất nhiều, cơ thể cũng bắt đầu phục hồi sức lực.

Phạm Bảo Nguyệt dẫn Lý Nhu Phong ra khỏi phòng. Ông hỏi: “Cháu thật không muốn ở lại đây với lão phu sao? Tuy cuộc sống trước mắt còn đơn sơ, nhưng tính ra vẫn là sạch sẽ, dư dả.”

Lý Nhu Phong chấp tay từ chối: “Nhà cháu không quen ở cùng người khác, chúng cháu chẳng dám làm phiền chú thêm.”

Trước đó Phạm Bảo Nguyệt từng nài giữ chàng rất nhiều lần, biết tâm ý chàng đã quyết, ông chỉ đành sai học trò gói kỹ dược liệu, dắt ngựa ô đưa bọn chàng qua lối cửa sau rồi đi.

Ánh mắt Bão Kênương nường lấp lánh nhìn hai người họ, chẳng nói lời nào. Nàng và Lý Nhu Phong đều đã gây ra án mạng, Lý Nhu Phong không muốn tạm trú ở đây, chắc hẳn là để tránh liên lụy Phạm Bảo Nguyệt.

Trên đường đi, hai người vẫn lặng thinh không lên tiếng. Đi về métây, qua được vài con phố thì Lý Nhu Phong đột nhiên gợi ý: “Nương nường, chúng ta đến khu chợ Tây nhé?”

Bão Kênương nường hỏi: “Để làm gì?”

Lý Nhu Phong nói: “Muốn mua thức ăn khuya thì cứ qua chợ Tây cho tiện.”

Chợ Tây là khu phố sầm uất nhất bên sông Tần Hoài, có rất nhiều cửa hàng, quán rượu. Nhắc đến chuyện ẩm thực ở thành Thạch Đầu thì nhất định phải kể đến chợ Tây. Từ đây về quán trọ đúng là cũng có đường đi ngang qua đó.

Bão Kênương nường ngẫm đồng ý đề nghị của Lý Nhu Phong.

Hiện nay chợ Tây đã kém thịnh vượng hơn hẳn khi Trường vương cai quản, song vẫn giữ nguyên được khung cảnh bóng đổ chiều buông tàn cuộc rượu, dập dìu giai khách khắp muôn phương. Đây chính là thời điểm nhộn nhịp nhất. Xuống ngựa ngay đầu phố chợ, đây trong mắt là chuỗi đèn lấp lánh vô tận, rộn bên tai là lời rao bán đủ loại củ ấu, ngó sen. Cả con đường huyền ảo, sôi động cùng dòng người tấp nập ngược xuôi.

Lý Nhu Phong ngoái quanh bốn phía, vào giờ này chàng đã nhìn thấy được hồn phách. Những hồn phách đấy ít nhiều gì cũng giúp chàng xác định được phương hướng.

Bảo Kênương nương biết chàng đến chợ Tây chắc là lại tính toán nào đó, nhưng nàng không vạch trần.

Dắt ngựa ô theo sau chàng, nàng nhận ra chàng đã có thể dễ dàng dựa vào tiếng bước chân và đối thoại của người xung quanh mà linh hoạt tránh đường. Chàng thong thả tiến lên trước, cũng không cần dựa dẫm vào nàng.

Bảo Kênương nương bỗng nảy ra một ý nghĩ tai ác.

Nếu chàng đã không cần nàng.

Nếu trong lòng chàng đã không dành bất kỳ vị trí nào cho nàng.

Như vậy, hãy bỏ chàng đi.

Bỏ chàng đi thôi.

Bảo Kênương nương dắt ngựa ô, đột ngột tách khỏi dòng người, ẩn vào đầu hẻm bên cạnh.

Lý Nhu Phong lập tức sửng lại.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Người côi âm rời khỏi dương bặt sẽ có cảm giác gì?

Bão Kê nương đã hơn một lần nghe chính miệng người côi âm kể lại.

Là lửa ấm bên mình thành linh vụt tắt, chớp mắt đã sa xuống hầm băng, từ đầu đến chân buốt cóng thấu xương thấu tủy, toàn thân tưởng chừng bị ngàn vạn mũi kim do băng kết thành châm ngập da thịt.

Đó là điềm báo thối rữa.

Nàng trông thấy Lý Nhu Phong hốt nhiên rùng mình, dừng bước ngoái đầu, hoang mang xoay khắp bốn phía.

Chẳng cần quálâu, chàng bắt đầu luống cuống. Chàng đã không thể đứng yên. Con người khi lo âu sẽ trở nên cuồng chân, bước loanh quanh vô định. Hai tầng thế giới đan cài trong chàng đảo loạn. Đôi mắt chàng chứng kiến chuyện âm gian, bên tai chàng vang vọng tiếng dương thế, một khi tâm trạng rối bời, hai tầng thế giới này liền nhiễu động.

Chàng bắt đầu va vào đoàn người nườm nượp nối đuôi lui tới trên phố chợ, nhận lấy vô số lời nhiếc mắng cay nghiệt. Chàng không dám dịch

chuyển nữa, chàng gọi: “Nương nương! Nương nương!” Mỗi tiếng mỗi nôn nóng hơn.

Phải chăng chàng luôn nghĩ, trong thế giới riêng mình trông thấy được kia, một quầng lửa như nàng là rất dễ tìm? Cái thế giới đen tuyền một màu với bao quý hồn phiêu đảng, một quầng lửa như nàng này, chỉ cần nằm trong tầm mắt của chàng thì chẳng lý nào có thể mất dấu.

Nhưng Bão Kênương nương biết chàng không còn thấy mình nữa. Nàng ngồi lọt thỏm giữa tàng lá rậm rạp của một cội hòe già. Loại cổ thụ nửa cây nửa quý mấy trăm tuổi này đều đã thành tinh, âm khí rất nặng, đủ để bọc kín một dương bặt mới hai mươi năm như nàng.

Bên đường vẫn lạnh lạnh rộn vang những lời rao đầy vần điệu từ hàng dây sạp, quán, từng tiếng bắt tai, nhanh chóng át mất giọng Lý Nhu Phong. Chàng gọi đến khô cổ, ho khan vài tiếng. Khi nhấc tay chemiêng, chẳng biết phải chăng đã ngủi thấy đầu ngón tay mình bắt đầu bốc mùi thối rữa, chàng bất giác nôn khan.

Bỗng đâu từ đầu đường có tên lưu manh nghênh ngang đi lại, hất chàng ngã nhào xuống đất. Bão Kênương nương thấy chàng cúi gằm đầu, lọn tóc đen nhánh chột như bị sương tuyết lan phủ, trắng hết quán nữa.

Bão Kênương nương thầm nghĩ nguy mất rồi! Lý Nhu Phong thế này là sắp biến thân ma! Một khi chàng đánh mất lý trí, chỉ sợ cả con phố này sẽ máu chảy thành sông. Đạo sâu ẩn chốn phố phường, nào ai dám chắc khu phố chợ này sẽ không xuất hiện cao nhân Đạo gia muốn lấy mạng chàng! Nàng đang tính trèo xuống, thì thấy Lý Nhu Phong chậm chậm thả tay đang chemặt ra, cuối cùng thần sắc đã ổn định như cũ.

Bão Kênương nương thở phào, chột ý thức mới rồi mình còn thấp thỏm âu lo vì Lý Nhu Phong. Nàng bỗng đứng nổi cơn thịnh nộ, phần tâm nhiệt tình cũng nhanh chóng nguội lạnh, sắt đá trở lại. Thừa lúc Lý Nhu

Phong nhìn qua hướng khác, nàng nhảy khỏi cội hòe, tung người lên ngựa, phóng như bay vào ngõ nhỏ bên cửa tây.

Thẳng hướng tây, đi qua hai con phố thối khu Lộc. Khu Lộc này ở vào thượng nguồn sông TầnHoài. Dưới thời Trưng vương trị vì trong vùng có khoảng ngàn hộ gia đình, phần lớn đều theo nghề nấu rượu. Tuy sau chừng ấy chiến loạn, số hộ đã giảm đi một nửa, song đây vẫn là nơi tụ tập nhiều phường rượu lớn nhất thành Kiến Khang.

Vừa vào khu Lộc đã nghe hương rượu ngây ngất say lòng. Bão Kênương nương đi thẳng đến một nhà bán rượu Lạc Dương. Rượu phường bắc luôn rất mạnh và đậm lâu, phường rượu của nhà này nổi danh với “Bạch Đọa xuân lao” (rượu thuần Bạch Đọa), được tán dương là vị đậm hương nồng, đã uống ắt sẽ say, trọn con trăng không tỉnh. Tương truyền từng có kẻ cướp bởi vì vừa uống đã say mà bị tóm gọn, từ đó dẫn tới một câu lưu hành trong giới hiệp khách giang hồ: “Chẳng sợ gì giường cung rút đao, chỉ duy sợ Bạch Đọa xuân lao” [1].

Những khi trong túi rủng rinh, Bão Kênương nương rất thường đến đây nên khá thân quen với tiểu nhị. Số tiền lấy từ chỗ Pháp Tuân vẫn còn dư khá khá, nàng dốc hết ra, gọi tiểu nhị dọn Bạch Đọa xuân lao thượng hạng cho mình.

Tiểu nhị cười tít mắt: “Nghe bảo nương nương lại vào phủ của Dương tướng quân à?”

Bão Kênương nương không xem đó là châm chọc, chỉ cười nhạt đáp: “Bắt tin nhanh đấy.”

“Nương nương là người tôi luôn ghi khắc trong lòng mà, sao có thể thiếu quan tâm được.”

Bão Kênương nương cười nhẹ. Nàng nhìn quanh phường rượu thấy các ghế đều trống, ngoài mình ra thì chẳng còn ai khác, bèn hỏi: “Sao đêm

ngay vắng quánh? Ta thấy bên đầu phố kia đèn đuốc như ban ngày, trông từng bừng lắm.”

Tiểu nhị than: “Thì phải vắng thôi. Ngài không biết chứ, hôm nay Ngô vương giáng lâm bên quán kia, chẳng biết sao tự nhiên nổi hứng, nhất định phải tự xắn tay làm việc, còn để vương phi bán rượu, ra vẻ là gia đình thương nhân. Càng nhiều người mua thì ngài ấy càng vui. Hồi đầu dân chúng cũng sợ lắm, nhưng về sau phát hiện mua rượu còn được thưởng tiền nên ùn ùn kéo nhau qua đó. Ngài xem đấy, bảo sao mà không từng bừng?”

Bảo Kênương nường rút một đôi đũa trong ống đũa, gõ ngược lên bàn để so cho ngay, rồi gắp lấy một hạt lạc bỏ vào miệng. Nàng bấm đốt tính toán: “Giờ Tuất (19h) sẽ chết người. Nhớ đóng cửa sớm.”

Tiểu nhị cười: “Tiết lộ thiên cơ, ngài không sợ trời phạt à.”

Bảo Kênương nường lại ăn một hạt lạc, nhai ngon lành: “Phạt thì phạt thôi, có sinh tử nào mà ta chưa kinh qua, đã bao giờ ông thấy ta sợ chưa?”

Tiểu nhị neho mắt cười, bưng rượu đến cho nàng. Đồ dùng uống rượu được xếp trên một khối ngọc bích cổ ram ráp, bên cạnh đặt vài nhánh hoa dành dành. Ngọc và hoa, hai màu xanh trắng đan xen rất tinh tế.

Tiểu nhị thấy Bảo Kênương nường trầm ngâm nhìn khối ngọc cổ thì cười giới thiệu: “Bạch Đọa xuân lao vốn là phải chứa trong bình ngọc. Bữa trước tôi vừa có được một khối gạch Hán đấy, bên trên chạm nổi năm chữ triện vuông.” Ngón tay ông ta nhịp nhịp lên khối ngọc, lầm nhẫm, “Vĩnh Hòa năm thứ chín’ —— Tôi nhớ trước giờ ngài thích mấy thứ bia đá khắc chữ, chuông, vạc hay như này, nên muốn lấy ra khoe chút.”

Bảo Kênương nường tự rót đầy chén, nốc một hơi cạn sạch, đoạn đặt cộp xuống bàn, hiên ngang nói: “Ông đừng hòng gạt tiền ta nữa. Từ hôm nay trở đi, nường nường ta không thêm ba cái thứ đấy!”

Tiểu nhị tằm tìm châm đèn sáng trưng cả bốn góc phòng để nàng thêm hứng thưởng rượu. Ông ta mời: “Đêm nay vắng khách thì ngài cứ uống thả cửa đi. Ban sáng bàn tôi bị ngã trật chân, tôi phải vào trông con giúp bà ấy đây.”

Bảo Kênương nường nhắc: “Khoan, ông đóng cửa lại trước đã.”

Tiểu nhị ngó qua đồng hồ nước: “Còn nửa canh giờ nữa mới tới giờ Tuất, chưa biết chừng sẽ bán thêm được đấy. Nường nường canh tiem hộ tôi nhé.” Dứt lời thì đi vào trong.

Bảo Kênương nường ngồi đây tự châm tự uống, nghĩ bụng, có rượu ngon mà không ai làm bạn thì đúng là lịch mịch. Nghĩ thế rồi lại uống nhiều thêm.

Chẳng mất quá lâu, quả có một người tới mua thật. Bảo Kênương nường rời bàn, loẹt quẹt giày vải đi qua, uể oải hỏi: “Muốn mua gì vậy?”

Người kia lặng thinh. Bảo Kênương nường vừa ngước mắt thì không khỏi ngạc nhiên.

Là một cô bé, thoát nhìn chỉ độ mười lăm mười sáu tuổi, đôi mắt sâu to tròn, sống mũi cao, nước da trắng hơn dân Ngụy rất nhiều.

Cô bé này chắc là người Tây Vực. Nghe nói bên Trường An, Lạc Dương có kánhiều ca kỹ người Hồ như thế, nhưng Kiến Khang ở Giang Nam đây lại rất hiếm gặp. Cô bé này trông dáng người rất mướt mà, đầy đặn. Dù đã bọc áo dài kín bưng thì vẫn thấy rõ là có da có thịt, chứ không mảnh mai yếu điệu như các cô gái Giang Nam.

Cô bé cũng đang nhìn thẳng vào nàng, giống như đã nhận ra nàng, trong mắt lại chứa ý trốn tránh.

Bão Kênương nương mơ hồ nhận ra có gì đó khác thường, nhưng chẳng thể nói rõ. Nàng lặp lại câu hỏi: “Cô cần mua gì?”

Tiếng Hán của cô bé không sôi lắm, chỉ nhỏ nhẹ đáp: “Năm cân Bạch Đạ xuân lao.”

Bão Kênương nương hơi ngạc nhiên với tử lượng khác cao của cô bé người Hồ này. Nàng xách ra năm vò rượu, dùng dây thừng cột thành một xâu đưa cho cô bé. Trên vách tường đã treo sẵn bảng gỗ viết tên rượu và giá cả bằng sơn son, cô bé lấy tiền ra đếm rồi đặt lên quầy. Khi nhận tiền, đầu ngón tay Bão Kênương nương lướt qua tay cô bé, chợt thấy một sợi âm khí ám quẩn lấy đầu ngón tay, khiến nàng là dương bạt mà cũng phải rùng mình.

Cô bé lao nhanh ra khỏi phòng rượu. Chờ đến khi Bão Kênương nương kịp phản ứng lại, đuổi theo thì cô bé đã mất hút vào màn đêm.

Người cõi âm.

Cô bé này đúng là người cõi âm.

Thế mà lại có người cõi âm không muốn đến gần dương bạt như nàng. Nói vậy, lẽ nào trong thành Kiến Khang còn một dương bạt khác?

...

Cửa phòng rượu đóng chặt. Khi ánh lửa bên ngoài rực sáng, nàng và tiểu nhị đã thổi tắt đèn trong phòng, chỉ chừa lại vài ánh nến leo lét trên lối đi.

Tiếng hô “Sát” vang trời dậy đất, chúng dân gào khóc cầm đầu trốn chạy. Rất nhiều người đập cửa dọc đường, xin: “Cứu mạng!”

Bão Kênương nương và tiểu nhị cùng tự châm một chén, giữa đầu nhắm mắt màu ống.

Người nào mệnh nấy.

“Loạn thế, mệnh trong tay trời.” Bão Kênương nương lầm rầm, “Chẳng thể cứu mạng ai.” Nàng đã ngàng à say.

“Có Trùng tặc muốn ám sát Ngô vương!”

“Phàm những nhà sáng đèn đều phải vào lục soát! Gặp kẻ mặc áo đen, giết!”

Hung tàn như thế, chắc chắn là lính của Dương Đăng.

Tiểu nhị quay qua Bão Kênương nương, chấp tay: “Đa tạ.”

Cả mặt Bão Kênương nương đỏ gay, chẳng buồn ngược mắt: “Tạ thế nào?”

“Đây là ân cứu mạng cả nhà ôi.” Tiểu nhị nói, “Chỉ cần là việc tôi có thể làm, xin nương nương đừng ngại mở lời.”

***

Đến giữa giờ Hợi (22h) Bão Kênương nương mới chuyển choáng rời khỏi khu Lộc. Khắp các nẻo đường trong khu này đã hoàn toàn tĩnh mịch. Ngựa ô rón rén, dè dặt bước tránh hàng đồng tử thi nằm ngổn ngang đầy đường, đi dọc bờ sông Tân Hoài về hướng đông.

Tân Hoài phồn hoa, Tân Hoài phủ ngợp ánh đèn chiếu tận mây xanh xưa kia, nay đã tan thành sương khói. Phố xá bên bờ tiêu điều, chẳng còn một bóng người.

Bão Kênương nương ngồi ngang lưng ngựa, hai chân để trần, bàn chân gác cả lên yên. Nàng xõa tóc dài, ôm vò rượu, ngửa đầu màuống.

“Chậm thôi, chúng ta vừa đi vừa ngắm sao.” Bão Kênương nương say khướt lắm rồi. Thế mà ngựa ôgiảm tốc độ thật, cứ lộp cộp cộp ưu nhã bước đi.

Đằng trước làmột cây cầu đávắt ngang sông TânHoài, cócỗ xeto chất đầy rượu quýkèo kẹt băng qua. Trên xecắm một lávương kỳ, xem ra làxecủa cung Ngôvương.

Hoạn quan đánh xecầm roi dài trong tay, đến lưng chừng cầu chột vung vút đi tựa rắn độc, quát ngay một tiếng như pháo nổ vang.

“Ăn mày ở đâu tới, đêm hôm khuya khoắt dám chắn giữa cầu!”

Thái giám lòng đầy oán giận vìbị bề trên sai đi làm việc giữa đêm khuya, cứ quát hết roi này đến roi khác.Mãi tận khi xequa khỏi cầu mới thôi không nghetiếng roi nữa.

Ngựa ôbước lên cầu. Trước mắt làmặt đáđược ánh trăng dát bạc, sáng lóa như một miền tuyết trắng. LýNhu Phong đang ngồi xõm bên thành cầu, bộ áo lam đã bị đánh rách bươm.

Chàng cúi gằm đầu, lặng thinh.

Bão Kênương nương thấy sau lưng chàng cómột chiếc giỏ phủ vải kín mít, chiếc giỏ ấy thế màlại vẫn nguyên vẹn. Nàng vung roi, ngọn roi quẩn quanh quai giỏ, cuốn nó tới bên mình. LýNhu Phong nghetiếng roi kia thì toàn thân khẽ run.

Bão Kênương nương lật miếng vải lên, chỉ thấy bên trong cómột chiếc bình và một hộp đựng thức ăn. Trong bình ngâm một miếng lênhỏ, vừa mở

nấp đã tản ra mùi mật ngọt ngào; trong hộp làm một con cá trắng tỏa hương thơm phức và vẫn còn âm ỉm.

Lênghâm của Bác thị, cá trắng nướng rượu của lầu Minh Nguyệt [2], đều là các món ngon nổi tiếng ở vùng ven sông Tân Hoà, được lưu truyền từ tiền triều tới nay. Tiếc rằng chúng đều cực đắt cực quý hiếm, trước giờ chỉ dành riêng cho vương công quý tộc độc hưởng. Nàng đến Kiến Khang lâu vậy rồi mà vẫn chưa biết mùi vị thế nào.

Bảo Kênương nường lạnh nhạt nhìn những thứ ấy rồi xếp tất cả lại như cũ.

“Tiền ở đâu ra?”

“Phạm tiên sinh đưa tôi trước khi chia tay.”

“Đưa bao nhiêu?”

“Tôi không tiện nhận nhiều, chỉ lấy một ngàn.”

Tuy Bảo Kênương nường chưa bao giờ ném những thứ này, song vẫn biết rõ giá cả của chúng. Những nhà phú quý ăn mỗi bữa luôn mất đến hàng vạn đồng. Cá trắng nướng rượu được xếp vào hạng mỹ vị, chỉ riêng món đấy thôi đã tốn tám trăm tám mươi đồng. Một bình lênghâm Bác thị nhỏ cũng phải thêm cả trăm đồng.

Bảo Kênương nường lạnh lùng nhìn chàng, đột nhiên giơ tay, hất cả giỏ cá trắng và lênghâm xuống sông.

Nghetiếng rơi tõm, Lý Nhu Phong cuống quýt nhào đến thành cầu, vội quay đầu giải thích: “Nường nường! Đây là tôi mua riêng cho ngài, cá trắng rất tốt cho cơ thể ngài, mật lécó thể thông phổi —— ”

“Chát” một tiếng, chưa đợi LýNhu Phong nói hết, Bão Kênương nương đã quất một roi trúng mặt chàng. Bên mávừa bị thái giám đánh lại hằn lên một lần tím xanh, khóemiệng còn rách chảy máu.

“Giỏi lắm LýNhu Phong.” Bão Kênương nương lãnh đạm mắng, “Còn dám lén giấu tiền riêng.”

LýNhu Phong chột quay ngoắt qua hướng khác không thèm nhìn nàng, trong đôi con ngươi đen như mực đã ướt sương giăng.Chàng mím chặt môi, bờ môi phai màu, bàn tay cũng siết lại.

Bão Kênương nương ngồi thẳng ngay dậy, điềm nhiên ra lệnh: “Đi qua đây.”

LýNhu Phong chẳng nghe theo, trong mắt đầy lửa giận, chỉ không trút ra bằng sạch.

Bão Kênương nương vỗ ngựa ôđến gần chàng thêm chút, kéo ống tay áo chàng lại để mình ở ngay trước mặt chàng, quát lớn: “Chẳng phải nói làm trâu làm ngựa à?Cótrâu ngựa nào màchủ sai không được không?”

LýNhu Phong dẫn cơn giận xuống, nhưng vẫn ngậm miệng, lặng thinh đứng đấy.

Ánh trăng bàng bạc như tuyết như băng trên cao vẫn tỏa sáng, tưởng chừng còn có cả nhiệt độ.

Bàn tay với các khớp rõ ràng của Bão Kênương nương xoa lên gò máLýNhu Phong, toàn thân chàng khẽ run.

Vết thương kia liền khép miệng lại.

Bão Kênương nương vuốt sạch từng vết bầm trên mặt chàng, chột cúi đầu xuống, hôn lên bờ môi lạnh lạnh của chàng.

Vết tuyết sương nhiễm lên mái tóc chàng khi trước, bỗng chốc hóa tan đi.

[1] Bạch Đọa xuân lao: Theo “LạcDươngGiàLam ký”, Lưu Bạch Đọa thời Nam Bắc triều giỏi cất rượu, thứ rượu ủ từ ládâu của ông ngon đến mức ai uống vào cũng phải say cả tháng. Thứ sử ThanhChâu trong một lần chở rượu này về thìgặp cướp, bọn cướp cóđược rượu lại uống say bất tỉnh rồi bị bắt. Bởi vậy rượu này còn cótên là“rượu bắt cướp”, được lưu truyền với câu “Chẳng sợ gìgiương cung rút đao, chỉ duy sợ Bạch Đọa xuân lao”, vàtên “Bạch Đọa xuân lao” vang danh làloại rượu cực mạnh thời bấy giờ.

ngâm:Một loại rượu trái cây được ghi trong sách “TêDânYếu Thuật” thời Bắc Ngụy, dùng lêngâm trong bình nước pha rượu ấm vàbịt kín bằng bùn để lên men.

trắng nướng rượu:Món ăn được ghi trong sách “TêDânYếu Thuật” thời Bắc Ngụy, dùng cátrắng (một loài cáchưa xác định rõ, thuộc chiAnabarilius sống ở TQ) mổ lưng, nhồi thịt vịt băm đã xào trước vànhiều loại gia vị, nướng lửa nhỏ đến khi chín một nửa thìquét hỗn hợp rượu đãng trộn tương, chao, rồi nướng tiếp tới khi chín hẳn.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Nếu giờ này LýNhu Phong còn chưa nhận ra Trương Thúy Nga yêu chàng, thì chàng đúng là quàng ốc.

Nhưng LýNhu Phong nào có ngu ngốc như thế.

Làn môi dương bặt ấm áp, mềm mại, ban đầu chỉ làn nhẹ nhàng, ngượng ngùng chạm nhẹ lên môi chàng, rồi lập tức dời đi, hai tay nâng mặt chàng cũng vội rút lại.

Chàng không rõ phải chăng hai mắt nàng đang sáng lấp lánh, chàng chẳng nhớ nổi mình từng gặp nàng ở đâu, chẳng tưởng tượng được đôi mắt nàng lúc này trông thế nào... Khi chàng còn bất động ngẫm nghĩ, nàng lại khẽ khàng đặt nụ hôn lên. Lần này thời gian đã lâu hơn trước, áp môi sát kín môi chàng.

Chàng trông thấy quầng lửa đỏ nơi nàng, như ánh kim rực rỡ tung bay theo điệu vũ xoay vần, thấp sáng bừng cả miền tăm tối luôn bủa vây chàng.

Đây không phải lần đầu chàng bắt gặp dáng lửa này của dương bặt.

Hôm đó ở quán trọ vô danh, chàng trúng chú định thi, phải nằm thừ trên giường cả ngày, việc duy nhất làm được là cảm nhận máu thịt chính mình chậm chạp sinh trưởng, nổi lên khi có dương bặt kề bên. Đến thời khắc âm

dương phân tách đêm ngày, trước mắt dần dần trời lên lớp sương đen từ cõi âm, thì chàng mới phần nào bớt buồn tẻ.

Chàng chứng kiến quầng lửa dương bặt bên cạnh mình bùng cháy mãnh liệt, đỏ rực, diễm lệ lóa mắt. Dầu cho mùi máu tanh trên người nàng chưa từng phai nhạt, nhịp thở nặng nề và tiếng ho khan vẫn mãi chẳng ngừng, thì dòng dương khí tràn trề không gì cản nổi kia vẫn bao phủ, thấm sâu vào thân chàng.

Ngoài khung cửa là vô số quỷ hồn lơ lửng bay thật xa. Vài âm hồn chưa hay biết gì, vô tình lướt sát ngang đây, đã phải đau đớn thét gào vì bị lửa nóng của dương bặt liếm phỏng. Chẳng còn bất cứ quỷ hồn nào dám lảng vảng gần dương bặt.

Không rõ đã mất bao nhiêu thời gian, dương bặt tỉnh lại. Quầng lửa rùng rục ấy ở yên bên chàng thật lâu, bỗng nhiên từ từ hướng về phía chàng.

Chỉ cách gang tấc, rồi nàng nín thở. Nếu là vào ban ngày, chàng nhất định không thể phát hiện được nàng. Nhưng dương bặt chẳng ngờ mình ngủ liền một giấc đến tận tối mịt, vào giờ này chàng đã có thể thấy lửa của nàng.

Mà nàng càng không thể ngờ nữa là, chính khoảnh khắc ấy, chàng cũng đồng thời ngộ ra bí mật của màu lửa ánh kim.

Từ trước cả đêm đó, khi nàng thoát khỏi nhà họ Phùng, rồi lại dẫn nhóc Đinh Bảo quay ngược trở về cứu chàng, chàng cũng đã linh cảm được. Chàng chỉ không tin vào điều này.

Dương bặt yêu chàng thật sao?

Dương bặt đẩy chàng qua Phật tháp xong thì một mình ra gặp Cẩm vệ quân, bấy giờ chàng lại một lần nữa tự hỏi, có thật là dương bặt yêu chàng?

Cam tâm tình nguyện đánh đổi tính mạng?

Chàng cảm thấy rất khótin.

Vì nếu thật sự yêu chàng, cố sao nàng cứ nhục mạ chàng hết lần này đến lần khác?

Chàng vươn tay với lấy vô vàn đốm sáng vàng óng tóe ra từ quầng lửa, lại chạm đến mái tóc mềm mại như nhung của nàng. Khắp vùng sông nước Tân Hoàì được bao phủ bởi một tầng sương mỏng, lọn tóc trong tay cũng mượt mà, âm ấm theo.

Dương bặt như được hành động này của chàng cổ vũ, bèn dè dặt liếm nhẹ môi chàng. Động tác của nàng hấp tấp, vụng về, không theo bất kỳ cách thức nào. Chàng nghe được hương rượu như mật trên môi nàng, là Bạch Đọa xuân lao. Nếu muốn vui vẻ cùng chàng, với thân phận là dương bặt, với sự lệ thuộc của chàng vào nàng, thì nàng chỉ cần đòi hỏi thẳng là được. Nhưng nàng lại uống thứ rượu mạnh say đến ngàn ngày thế này, là cần phải thêm bao nhiêu can đảm?

Chàng mím môi, dương bặt không tiếp tục được thì nôn nóng, chụp hai tay giữ chặt mặt chàng, phủ lấy tai chàng, rồi trượt xuống cổ. Lòng bàn tay dương bặt nóng hổi, như nắng xuân thanh khiết sưởi ấm làn da tê cóng của chàng. Chàng không phủ nhận người côi âm khao khát dương bặt như các cần nước, nhưng cổ nhân đã dạy cần hãm mình giữ lễ, người thế mới là người. Chàng tự nhận Lý Nhu Phong vẫn là một con người, cho nên phải biết kiềm chế bản thân.

Chàng giữ ngón tay dương bặt đang vô thức dạo quanh cổ mình, hơi ngửa ra sau, tránh môi nàng. Chàng nhẹ giọng gọi: “Nường nường.”

Bảo Kê nường nường ngược mắt nhìn chàng. Chàng thấy ánh kim trong quầng lửa nơi nàng giậm đi đôi chút, thì lại chủ động hôn lên môi nàng, thủ

thì: “Nương nương, rửa của ngài mất rồi, có phải nên qua chợ quý rèn một thanh khác không?”

Dương bật “À” lên, ngẫm nghĩ: “Lần trước giết Long viên ngoại bị mẻ mất, chắc là quăng ở chỗ đạo sĩ thôi rồi.”

Chàng lại hôn nàng: “Nương nương, đừng quên đến chợ quý rèn rửa mới.”

Dương bật được chàng hôn thì rất vui, giọng cũng nhu hòa hơn, hỏi: “Không giận ta đánh người sao?”

Lý Nhu Phong lắc đầu: “Không giận.”

Dương bật cười nhẹ, nghe chẳng mấy êm tai, nhưng Lý Nhu Phong nhận ra trong đó là niềm hân hoan thấm đượm. Nàng choàng hai tay ôm cổ Lý Nhu Phong, rướn tới hôn chàng, vẫn là lóng ngóng, ngây ngô mà gang tàng không theo cách thức nào.

Lý Nhu Phong mím chặt môi, tránh nụ hôn của nàng: “Nương nương, sau này đừng dìm tôi xuống nước. Ngạt thở khó chịu lắm, tôi không thích.”

Dương bật đáp: “Được.”

Lý Nhu Phong bổ sung: “Nương nương, tôi đến chợ Tây là để mua cái cho ngài, chứ không phải vì lý do gì khác.”

Dương bật đáp: “Đã biết.”

Lý Nhu Phong lại nhắc: “Nương nương, ngài phải nhớ qua chợ quý rèn thanh rửa mới.”

Dương bật đáp: “Vậy người hôn ta tiếp đi.”

Lý Nhu Phong nói: “Ngài cho tôi uống ít rượu với.”

Dương bặt liền đưa vò Bạch Đọa xuân lao cho chàng. Lý Nhu Phong uống cạn nửa vò còn sót lại, phất tay ném vò rỗng xuống sông, đoạn bồng dương bặt xuống ngựa: “Để tôi chỉ cho ngài.”

Chàng lần đến thành cầu bên cạnh, đặt dương bặt gầy yếu tựa lưng vào thành đá, dùng đầu lưỡi đẩy mở hàm răng chính tề đều khít như gạo nếp của nàng.

Dương bặt thâm nghĩ, chẳng riêng gì bờ môi chàng lạnh buốt, ngay cả đầu lưỡi cũng thật lạnh. Khi ngậm vào, cứ ngỡ trong miệng là khối ngọc ướp đông mát rượi, mà không, phải là vầng trăng dịu dịu nơi chân trời kia.

Thật sự, cùng trong vọng tượng suốt mười năm qua của nàng, giống hệt như đúc.

...

Cuối cùng thì dương bặt ngủ thiếp đi trong lòng chàng. Lý Nhu Phong nâng nàng lên ngựa, nàng vẫn hoàn toàn mê man. Lý Nhu Phong hồi tưởng, gã dương bặt liệt từng kể làm sao người côi âm quản chế ngược lại dương bặt, địa vị của dương bặt và người côi âm cũng không phân chia cao thấp rõ ràng như vậy. Người côi âm đủ mạnh vẫn có thể ra tay phủ đầu, nô dịch dương bặt.

Gã dương bặt liệt hết sức đặc ý khoekhoang, rằng thông minh như gã, tuyệt đối sẽ không cho người côi âm cơ hội phản công.

Lý Nhu Phong ôm dương bặt cùng cưỡi ngựa, những quý hồn trôi nổi xung quanh có thể giúp chàng loáng thoáng phân biệt phương hướng. Chàng nhìn dương bặt trước ngực mình, đến tột cùng là nàng đã gặp bao nhiêu người côi âm? Lẽ nào chẳng biết tuyệt đối không thể giao tính mạng mình vào tay người côi âm?

Ngựa ôchậm rãi thả nước kiệu tiến về phía trước, gõ móng sắt xuống con đường lát đá, lộp cộp lộp cộp. LýNhu Phong vuốt lên khối gạch trong tay, nhớ lại vừa rồi dương bật đột nhiên tỉnh giấc, say lướt khướt lấy thứ này ra nhét vào tay chàng.

Dương bật rầm rì, đứt quãng kể trong men say: “Ta... dốc cạn túi mua từ tiểu nhị trong phường rượu. Ta cứu mạng... cả nhàông ta, ông ta... hứa sẽ làm một việc cho ta. Ta liền đòi... ông ta bán khối gạchHán này... với giá rẻ bèo!”

Nàng tùy ý chỉ chỉ vào khối gạch sẫm màu: “Vĩnh —— Hòa —— năm —— thứ —— chín ——” Nàng bắt đầu hơi đờ lười, dặt ngón tay chàng đặt lên, “Đây —— Người sờ thử xem —— ”

Gióđêm se se thổi tới trước mặt, thổi sợi tóc nàng tung bay vẩn vít bên má chàng, mang theo hương hoa dành dành tinh khôi.

“Nương nương ——”Chàng vuốt khối gạch, các nét nổi ram ráp, tạo cảm giác cổ xưa;nhưng kiểu chữ không đúng, rõ ràng chỉ làphong chế.Cóđiều là kỹ thuật làm giả rất tinh vi, nếu không phải làchàng thì người thường sẽ khó lòng phân biệt.

Là đồ giả, nhiều nhất chỉ đáng vài đồng.

Đừng phí tiền mua mấy thứ này ——

LýNhu Phong nhìn quầng lửa trong lòng, lửa đỏ lặng yên rực cháy, bao quanh là một tầng ánh kim mong manh.Chàng chột nuốt hết những lời đấy, giấu xuống đáy lòng.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Dương Đăng nào ngờ được chỉ đến phường rượu thôi mà cũng xảy ra chuyện.

Phường rượu của Ngôvương ở đây chỉ điều chế duy nhất một loại rượu ngon tên linh lục [1], là thứ rượu sáng màu ngọc bích, vị ngọt thanh thuần. Trong phường rượu này có đặt vài khúc cây gai khổng lồ đã khoét rỗng ruột để làm “biển rượu”, chuyên dùng ủ rượu mới nấu thành linh lục.

Theo như hẳn nhớ, khi đó là đột nhiên từ biển rượu vươn ra một bàn tay đen đúa, lôi tuột hẳn đang đuổi bắt thích khách vào trong.

Trải nghiệm đáng sợ ở ao phóng sinh lúc trước lại lặp lại. Những biển rượu kia vốn chỉ cao quá đầu người chút đỉnh, đường kính khoảng hơn một trượng, thế mà hẳn chẳng thể với được tới thành, ngoài chết chìm ra thì không còn đường thoát.

Một tướng quân “Lôi thần” chưa từng biết “sợ” là gì, rốt cuộc triệt để cảm nhận được thế nào là tử vong bám chặt bên mình.

Hẳn nhớ tới lời của Bảo Kênương nương:

—— Tuy tướng quân đã thoát được một kiếp nạn, nhưng âm quỷ quần quanh thân vẫn chưa tản đi, sớm muộn sẽ tìm được cơ hội hại tướng quân.

Thời điểm được vớt lên, Dương Đăng gần như phát điên gào to: Bão Kênương nương! Bão Kênương nương cứu ta!

***

LýNhu Phong đưa Bão Kênương nương về lại quán trọ, vì cả hai đều đã tiêu sạch tiền nên không thể tiếp tục ở đây. Thu dọn xong hành lý thì họ đi ngay, con lừa kia cũng đứng đĩnh theo đuôi ngựa ô.

LýNhu Phong lay dương bật: “Nương nương, giờ chúng ta nên đi đâu?”

Dương bật vẫn nhắm mắt, say túy lúy chỉ bừa một hướng: “Đi về.”

“Về đâu chứ?”

“Nhà chúng ta.” Dương bật đáp.

LýNhu Phong hơi bần thần.

Tất cả nhà cửa của họ Lýchàng đều đã bị thiêu sạch, nơi đâu còn có nhà cửa chàng?

...

Cuối cùng, chàng giục ngựa đưa Bão Kênương nương đến nhà họ Phùng. Lấy chìa khóa mở cổng sau mà vào, gặp nhóc Đinh Bảo đang đứng canh một bên. Vừa thấy là hai người họ thì nhóc Đinh Bảo quăng ngay khúc gậy trong tay, hớn hờ chạy tới đón: “Nương nương! Tam lang... Nhu Phong ca ca, mọi người đều về rồi!”

Nhóc Đinh Bảo dẫn đường, LýNhu Phong bồng Bão Kênương nương vào phòng nàng. Vừa tính đặt xuống thì Bão Kênương nương đã ôm ghì cổ chàng: “Giường Phùng Thời từng nằm, ta... không xài!”

LýNhu Phong hết cách, đành phải bế nàng qua chái đông. Nhóc Đinh Bảo dọn dẹp, lấy khăn giường và chăn đệm sạch sẽ tới trải cho nàng.

LýNhu Phong thấy bốn nhóc quý con nhảy nhót ỉới ngoài cửa phòng.

Bécon thứ nhất than: “Chết chửa! Dương bậ về rồi!”

Bécon thứ hai xác nhận: “Ờ... Lại về rồi.”

Bécon thứ ba mắg: “Ngổ vừa thôi! Dương bậ về không tốt hơn à? Bọn quý nơi khác sẽ hết dám đến chiếm nhàmình!”

Bécon thứ tư kể: “Nãy em thấy con lừa kia mang thai la con đó.”

LýNhu Phong cùng nhóc Đinh Bảo nấu nước, thu dọn phòng. Sau khi lau sơ qua cho Bả Kênương nướg thì chàng tự đi tắm, lại phát hiện nhóc Đinh Bảo đã ngủ thiếp trong bể. LýNhu Phong lần mò vớ nhóc Đinh Bảo lên, lau người giúp cậu bé rồi ắm qua phòng kờ. Hôm nọ, nhóc Đinh Bảo đi đưa tin cho ThôngMinh tiên sinh về thì đùng luôn phòng của chàng.

Bécon sáu tuổi, thân thể mềm như bông, ngoan ngoãn nằm gọn trong vòng tay chàng. LýNhu Phong dếm chần cho nhóc Đinh Bảo xong đang tính ra ngoài, nhóc Đinh Bảo vội níu chặt tay chàng: “Nhu Phong ca ca, huynh có thể ở đây cùng đệ không?” Cậu bé hơi khiếp hãi, “Nhà này có ma đó, đệ ở một mình sợ lắm.”

LýNhu Phong đành cởi áo ngoài, nằm xuống dỗ nhóc Đinh Bảo ngủ.

Chàng nghĩ, nếu nhóc Đinh Bảo biết sự thật chàng làm một cái xác, thì chẳng rõ sẽ còn sợ đến mức nào.

Nhóc Đinh Bảo không giống dương bậ toàn thân lửa nóng, nhưng vẫn âm ảm như khoai lang nướg. Khoai lang nướg hơi dịch về phía chàng, mơ mơ màng màng nói: “Nhu Phong ca ca, tay huynh lạnh quá vậy, để đệ

sưởi ấm cho.” Thế rồi thật sự có đôi tay nhỏ nóng hồi vươn qua, bao lấy bàn tay lạnh cóng của chàng.

Lý Nhu Phong nghĩ, hóa ra trẻ con là thế này sao?

Trong những tháng năm xưa, chàng chưa từng tính đến chuyện mình sẽ có con. Tiêu Yên là vương, tất nhiên phải lấy vợ nạp thiếp, sinh con đàn cháu đống, giữ mạch hương hỏa để kéo dài vận nước. Mà chàng thì vốn tính ôn hòa, điềm đạm, không thích tranh đua, cũng không nuôi chí lớn. Ước nguyện cả đời, nhiều nhất chỉ là được thành thoi nghiên cứu cổ vật, luôn có Tiêu Yên làm bạn, và an nhàn, thanh thản sống đến hết đời...

Được một lúc, cảm giác tay nhóc Đinh Bảo sắp bị chàng làm tê cóng, Lý Nhu Phong liền nhẹ nhàng rút tay, bọc chăn kín cả người cậu bé. Nhóc Đinh Bảo hắt hơi một cái, chàng vội vàng khẽ tay khẽ chân dịch ra xa xa.

Âm khì của chàng quá nặng, ngoại trừ dương bạo, người bình thường sẽ không thể chịu nổi, chớ nói chi là trẻ con.

Thế rồi chàng thấy nhóc Đinh Bảo như đang nói mơ: “Nhu Phong ca ca, huynh và vương nương đều trở về thì hay quá, để lại có gia đình...”

Lý Nhu Phong nghe vậy ngẩn người.

Đợi đến khi nhóc Đinh Bảo ngủ say, hít thở đều đều, Lý Nhu Phong mới khoác áo ra ngoài, một mình đứng lặng giữa đêm thâu.

Vẫn khoảng sân này, đồng tro cốt trên nóc nhà đã bị thổi bay đi nhiều, chỉ sót lại chút ít lấm ta lấm tã, nhưng vẫn có thể nhìn ra hình dáng đại khái. Khối bia mẹ dưới đất từng được chàng rải bột tro lên, cũng còn lờ mờ thấy được.

Chàng đứng đấy trong chốc lát, lại lần về phòng chứa đồ lật vật, lấy ra nửa hũ tro lúc trước chưa dùng xong, vung hết lên mặt sân ghép từ vôi

viên gạch.

Chàng không hề đoán sai, trong số những viên xếp dưới đất kia có rất nhiều làn ngọc bích cổ từ thời Tần Hán, Ngụy Tấn. Chàng dùng đầu ngón tay tỉ mỉ vuốt thử các khe gạch, những viên gạch cổ ấy đều là về sau mới lắp thêm vào. Lại cẩn thận kiểm định chữ nổi chạm khắc trên đó, nhận thấy có thật, có giá, hiển nhiên là người sưu tập không có bao nhiêu năng lực phân biệt.

Dương Bạt cũng thích những thứ đồ cổ này như chàng sao? Không giống cho lắm. Nếu thật sự yêu thích, chẳng có lý nào nàng không biết xác định thật giả.

Nàng cơ hồ chỉ đang gom góp, gom góp như cuồng si, như bộc phát. Bởi vì gạch lát nơi này thật sự có quá nhiều làn gạch cổ khắc chữ. Chàng nhìn thấy một viên bắt mắt nhất: “Tử sinh đều đáng trọng”.

Từng tắc từng tắc, chàng sờ soạng xem hết cả khoảng sân rộng, cũng gom hết tất cả lát vào một nơi. Chàng trầm mặc ngồi xuống đất, chỉ rõ ràng một điều ——

Dương Bạt yêu chàng từ rất lâu rồi.

Thật lâu trước khi gặp chàng ở chợ quý.

Cánh bèo lay dự báo cuồng phong nổi [*], tình có chẳng nhân quả đảo điên. Lý Nhu Phong chẳng thể hiểu thấu, đầu ngón tay cơ hồ xước toác ra giữa tầng bụi sáng hòa lẫn sương đêm. Chàng toan đứng dậy vào phòng dương bạt, chợt nghe bên ngoài tường nhà có tiếng nổ vang. Dương kinh ngạc, cửa sân đã âm âm bật tung.

Câu này bắt nguồn từ “Phong phú” của Tống Ngọc thời Chiến Quốc. Nguyên gốc là về việc gió nổi lên từ mặt đất, ban đầu chỉ khe khẽ lay động ngọn cỏ, cánh bèo, cuối cùng sẽ hóa thành cuồng phong càn quét tứ

phương. Sau thì dùng để chỉ, phạm là chuyện lớn trên đời, trước khi xảy ra đều từng xuất hiện một vài dấu hiệu nho nhỏ.

Một gã hiệu úy dẫn vài tên lính vội vàng xông vào. Hiệu úy tuyệt nhiên chẳng thèm liếc nhìn Lý Nhu Phong đang đứng giữa sân, chỉ vung đao, lạnh lùng hạ lệnh: “Lục soát cho ta!”

Tiếng ủng da hỗn loạn nện cồm cộp trong sân. Lý Nhu Phong nghe có người chạy về phía chái đông thì cuống quýt lao tới ngăn ở cửa, chất vấn: “Nửa đêm nửa hôm, sao các ngài còn xông vào nhàn dân?”

Hiệu úy kia thô lỗ mắng to: “Cút ngay! Phiêu kỵ tướng quân của bọn ta muốn gặp Bão Kênương nương!”

Nghe được là Dương Đăng, Lý Nhu Phong an tâm hơn rất nhiều. Lại thấy gã gọi “Bão Kênương nương” mà không phải “Trương Thúy Nga”, trong lòng đoán chắc là có việc nhờ nàng. Chàng nói: “Nương nương đã ngủ rồi.”

Hiệu úy đâu quan tâm nhiều vậy, cứ đánh mắt ra hiệu cho mấy tên lính. Tức thì, một tên xông tới kéo Lý Nhu Phong qua, hai tên khác đạp một cước mở bung cửa phòng, đi vào xách Trương Thúy Nga ra. Trương Thúy Nga uống say bít, chẳng còn biết trời trăng gì, giờ là đã hoàn toàn bất tỉnh. Lý Nhu Phong vội vào phòng mò lấy một bộ áo khoác ngoài, rồi vọt ra đuổi theo quăng lửa, khẩn cầu hiệu úy: “Tướng quân, xin cho tôi đi cùng với. Nương nương vẫn đang say, còn cần tôi chăm sóc.”

Hiệu úy mất kiên nhẫn xô chàng ra. Lý Nhu Phong nhẫn nại đuổi theo: “Tướng quân, ngài quên rồi sao, lần trước phiêu kỵ tướng quân rơi xuống nước, là tôi cứu ngài ấy đấy. Nếu Bão Kênương nương muốn làm phép thì cũng cần tôi hỗ trợ.”

Bấy giờ hiệu úy mới nhìn thẳng vào chàng, giật một cây đuốc rà sát sạt chàng từ trên xuống dưới, đoạn hét to: “Đi theo!”

LýNhu Phong đuổi tới chỗ quầng lửa, hai tên lính đã nâng Trương Thúy Nga lên một chiếc xelớn.Chàng vịn vách leo lên, lại nghe chúng đang thì thào mấy lời ô uế.

“Con bé này, lột ra mới thấy non quánh nhỉ.”

“Mày sờ ở đâu rồi?”

“Eo đó.”

“Sợ không dám sờ lên trên à?”

“Ai bảo mày thế? Một ả đồng cốt thôi thì có gì phải sợ.”

Trương Thúy Nga khi ngủ chỉ mặc hai lớp y phục trắng tinh, giờ đã bị kéo lên quán nửa, để lộ cả nửa thân trên nõn nà.Hai tên lính đang định thò tay qua, thì hình linh cảm giác có ai đó đứng trước mặt.Chúng biết là đưa đây tở trong sân ban này, đang muốn quát đuổi đi, vừa ngẩng lên, đã gặp ngay một cái thây không đầu.

Xengựa chột rung ken két, ánh đuốc chao mạnh, hai tên lính cường tráng kinh hãi gào thét xétan màn đêm.Chúng từa quần bò lăn khỏi xe, nôn hết cả mật xanh mật vàng.

Trong xe, LýNhu Phong gấn đầu lên cổ lại, cầm đôi tay ấm áp của Bảo Kênương nương phủ lên cổ mình.Gương mặt tuấn tú xuất trần kia đang mím chặt môi trong bóng đêm, cực kỳ bình tĩnh.Chẳng mấy chốc, vết đao cắt lìa đã hoàn toàn biến mất.

Chàng mòm mẫm kéo áo lại cho Bảo Kênương nương, thắt kỹ dây lưng.Cuối cùng là khoác thêm áo ngoài vừa rồi lấy trong nhà, bọc lại kín mít, nghiêm chỉnh. Bánh xeliên tục xóc lên xóc xuống, chàng ôm nàng vào lòng.

[1] Linh lục: Loại rượu ngon quý hiếm có màu xanh lục, nay đã thất truyền (linh và lục đều là các loại rượu ngon, nên còn một giả thuyết đây là tên ghép từ 2 loại rượu). Thời bấy giờ có tuổi linh lục trong thôn của họ Tào rất nổi tiếng.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Khi trước, Lý Nhu Phong đã chết trong lòng huynh trưởng.

Câu nói cuối cùng để lại cho huynh trưởng là: “Đau lắm, đại ca, huynh đừng uống.”

Huynh trưởng ứa nước mắt, nói một câu cuối cùng với chàng là: “Thà làm chó thời bình, chớ làm người thời loạn.”

Thế nhưng chàng không thể chuyển thế làm chó thời bình, chàng thậm chí vẫn còn ở lại thời loạn này, làm người cõi âm.

Con người chung quy rồi sẽ thay đổi. Khi phải trút bỏ y phục trước mặt Phùng Thời, chàng bỗng hiểu được ngay. Thế gian này có rất nhiều chuyện, nhìn như rất khó, chẳng qua là vẫn chưa bị ép đến đường cùng.

Trước nay chàng rất sợ đau. Ở lần đầu mục rửa, chàng đau đến mức ngã vật ra đất khẩn cầu gã dương bạo liệt mau giết mình đi. Khi bị đạo sĩ Pháp Tuân dùng thuật trói quỷ, niêm chú xổ móc răn xuyên qua cạnh sườn, cơn đau đã tăng hơn gấp mấy lần khi rửa xác. Chàng cắn nát đầu lưỡi mình nuốt xuống, những tưởng ít nhất có thể ngắt đi, lại phát hiện người cõi âm vốn dĩ sẽ không vì đau đớn mà bất tỉnh.

Lần này, thật đáng mừng là Dương Đăng trang bị vũ khí cực kỳ sắc bén cho lính của mình, có thể chém sắt như chém bùn. Khoảnh khắc lưỡi đao cắm phập lên cổ, yết hầu đứt đoạn tuôn máu ào ạt làm chàng bị sặc, nhưng cũng may là đã kịp nín thở.

Khó khăn nhất là phần xương cổ. Một tay chàng túm tóc lên cao, tay kia phải bổ thêm vài nhát nữa mới gỡ đầu xuống được.

Chàng nhớ tới câu “Quân tử tránh xa nhà bếp”. Giả như hai mươi bốn năm qua mình chịu đến gần nhà bếp hơn chút đỉnh, có lẽ bây giờ động tác sẽ bớt lóng ngóng, sẽ đỡ làm bản thân đau đớn phát run, chẳng ra thể thống gì thế này.

Ở ngoài xe, hiệu úy vung roi quát hai tên lính kia.

“Khốn kiếp! Không thấy nó vẫn lành lặn à? Lấy đâu ra quỷ không đầu!”

“Ôi đại nhân! Cả hai chúng con đều tận mắt chứng kiến, máu me đầm đìa luôn đấy!”

“Vớ vẩn! Chúng mày coi tao là hăng mù à!”

“Đại nhân, tên đó đi lảm chứ không phải đùa đâu. Con vừa sức nhớ, lúc trước nó đã thổi rữa toàn thân, bị đại tướng quân quăng cho chó hoang ăn, sao tự nhiên bây giờ bình thường lại rồi?”

“Cái bọn bói toán đoán mệnh lẩn lộn giang hồ này có đứa nào không thủ sẵn mấy chiêu chemắt? Mau về đội ngay, cấm ồn ào nữa!”

***

Xengựa chạy cấp tốc, chưa mất bao lâu đã đến phường rượu linh lực ở chợ Tây. Trước mắt là rừng trùng quân đội giới nghiêm canh phòng. Luồng

khói từ vô vàn bó đuốc bốc lên ngùn ngụt, kết thành một tầng mây đen lơ lửng giữa không trung.

Hiệu úy giương cao trường đao, đội quân tự động dạt qua hai bên như thủy triều, nhường ra một lối đi. Lý Như Phong bồng Bão Kênương nương, dựa vào tiếng ủng da của hiệu úy để bám sát phía sau.

Trong phòng rượu, mấy bàn tiệc bày đầy trước đó đã được dọn sạch, ngay giữa phòng kê một chiếc sập, Dương Đăng được cởi hết giáp trụ đang nằm trên đó. Hắn bị ngâm trong biển rượu nên toàn thân nhiễm phải sắc xanh của linh lục, gân guốc nổi vằn vện, trông cực dữ tợn. Hắn thống khổ tột độ, cứ liên tục lật qua lật lại trên sập, thỉnh thoảng còn nôn ra nước đen sền sệt. Nội thị đã dùng thùng gỗ nhỏ lót mặt cửa thơm để hứng, ấy thế mà mùi tanh nồng vẫn ngập khắp phòng.

Sau tấm rèm sa mỏng có người lớn tiếng hỏi, nghe như hơi bực: “Thứ Dương Khanh nôn ra này, rốt cuộc là máu hay là bùn?”

Y quan vãi mồ hôi bầm bóa: “Thưa, vừa rồi chúng thần thử bỏ đĩa và giun lên, đĩa sợ tránh xa, giun thì rúc vào, nên cho là bùn chứ không phải máu.”

“Dương Khanh đang yên đang lành, sao tự nhiên lại nôn bùn?”

Y quan đã bắt đầu run rẩy, vội lập cập đáp: “Trong, trong biển rượu có rất nhiều cặn rượu... Chắc, chắc là tướng quân chìm xuống, bị sặc...”

Tiêu Tử An chẳng buồn đôi co với y quan, quay qua hỏi Phạm Bảo Nguyệt đứng bên cạnh: “Ngoài ngựa y ra thì ông làng người cóy thuật cao nhất, ông thấy thế nào?”

Phạm Bảo Nguyệt chắp hai tay, thận trọng trả lời: “Theo như lão hủ thấy, Dương tướng quân là bị tà ma ám, không thể chữa bằng thuốc thang, châm cứu được.”

Mới rồi đuổi giết thích khách, rất nhiều binh tướng tận mắt chứng kiến cảnh Dương Đăng rơi vào biển rượu. Họ đều xác nhận là Dương Đăng bỗng nhiên tự ngã vào đấy. Thế nhưng Dương Đăng trong vài lần tỉnh táo dứt quãng lại nói mình bị một đôi tay đen đúa lôi đi.

Việc này quá sức kỳ quái. Với độ cao của biển rượu, Dương Đăng tuyệt đối không thể trượt chân ngã vào, mà biển rượu kia cũng đâu đủ lớn để làm chết đuối một gã đàn ông to kèn như Dương Đăng.

Tiêu Tử An không hỏi nhóm thầy thuốc nữa, chuyển sang những người trong giới Phật – Đạo đang cúi đầu đứng một bên: “Các vị được vương cung cung phụng bấy lâu, bình thường đều võ ngược tự xưng là pháp thuật cao cường, sao đến lúc cần thì hết người này đến người khác đều mất linh rồi?”

Mấy vị thầy vừa nãy đều đã phô bày bản lĩnh thần thông, làm một lượt cúng bái trừ tà cho Dương Đăng. Song ngoại trừ khiến Dương Đăng nôn ra nhiều bùn đen hơn, khổ sở giãy giụa nhiều hơn thì chẳng có tác dụng gì.

Hoàn toàn hết cách, những ai đang cúi đầu thì càng cúi sâu thêm. Lòng người bàng hoàng, không kẻ nào dám can đảm thốt lên nửa lời.

“Một đám ăn hại!” Tiêu Tử An bực tức nổi đóa, quay phắt qua Thông Minh tiên sinh đang đứng ở một hướng khác. Thông Minh tiên sinh tiên phong đạo cốt, tay phất quạt lông, đầu chít khăn lụa, thời khắc thế này mà vẫn giữ nguyên tư thái ung dung, thản nhiên tự tại. Tiêu Tử An thấy ông cụ như thế thì cũng hơi kính sợ, bèn dẫn bớt cơn giận, hạ giọng thỉnh giáo: “Liệu tiên sinh có cao kiến gì chăng?”

Thông Minh tiên sinh thành thật phẩy phẩy quạt lông: “Sơn nhân lão đây chỉ hiểu đôi chút tướng thuật, hoàn toàn chẳng may hay biết gì về pháp thuật Đạo gia. Nhưng vị ‘Bão Kên vương nương’ Trương Thúy Nga mà Dương tướng quân luôn miệng nhắc tới kia, đúng là đệ tử không chính

thức của phái Dương Ân, cũng có chút ít đạo hạnh thiên môn. Theo thiên ý của lão sơn nhân này thì chi bằng hãy để Trương Thúy Nga thử một lần.”

Nghe Thông Minh tiên sinh đề cập Trương Thúy Nga, trong đầu Tiêu Tử An bật ngay ra bốn chữ nọ: Cỏ thu một mùa.

Năm đó không mời nổi Thông Minh tiên sinh, gã chỉ có thể hạ yêu cầu xuống, sai Phùng Thời hỏi Trương Thúy Nga một quẻ. Trương Thúy Nga đã phán cho Tiêu Yên: Cỏ thu một mùa.

Gã lý giải bốn chữ kia là, thanh danh của Tiêu Yên có tới đến mấy, thì cũng như cỏ cây sẽ có lúc úa tàn. Cuối thu năm đó gã bất ngờ tập kích, quả nhiên đánh bại được Tiêu Yên từ nhỏ đã luôn nổi hơn mình, còn đày y vào ngục sâu.

Việc đấy rất bí ẩn, chỉ có dăm ba thần tử thân tín biết được. Từ bấy trở đi, gã ra lệnh cho Phùng Thời cấm Trương Thúy Nga đoán mệnh giúp kẻ khác.

Chẳng ngờ, Dương Đăng này thế mà cũng quen biết con bé kia, hiển nhiên là đã từng nhờ tính quẻ riêng cho mình. Nghĩ đến đây, Tiêu Tử An không khỏi quăng một ánh mắt nghi kỵ xuống Dương Đăng đang nằm trên sập.

Kẻ này nắm binh quyền trong tay, làm mãnh tướng bậc nhất dưới trướng gã. Có thể nhờ cậy, nhưng cũng cần kiêng dè.

...

Khi được Lý Nhu Phong bế vào phòng rượu, Trương Thúy Nga vẫn ngủ mê man. Lý Nhu Phong bị quát bắt quỳ lạy Ngõ vương ở sau rèm. Phạm Bảo Nguyệt trông thấy hai người họ thì hàm cả kinh, song chẳng dám để lộ ra ngoài. Ánh mắt Thông Minh tiên sinh đảo qua đám người trong phòng,

cuối cùng dừng lại trên thân LýNhu Phong, quạt lông nhẹ lay, cao thâm khó đoán.

Nội thị cất giọng thethé gọi Bão Kênương nương, nhưng mãi không thể làm nàng tỉnh dậy.

LýNhu Phong vội lay lay Bão Kênương nương, Bão Kênương nương vẫn tiếp tục say giấc.

Từ sau rèm truyền ra một giọng lãnh đạm: “Hắt nước đi.”

Nội thị liền sai người múc nước giếng, càng lạnh càng tốt.

LýNhu Phong đột ngột ngăn cản: “Xin đợi đã —— ”

Lần đó ở chợ quý, chàng từng bị Dục phu nhân sai giới nước lạnh khắp người, biết rõ nước lấy giữa đêm sẽ buốt đến mức nào. Bão Kênương nương bệnh nặng chưa khỏi, erằng khólòng chịu nổi giày vò.

Chàng dập đầu mạnh về phía rèm, khẩn cầu: “Bẩm vương thượng, hiện giờ đã có thể cứu Dương tướng quân, không cần đánh thức Bão Kênương nương. Việc này tiểu nhân cũng làm được.”

Phạm Bảo Nguyệt kinh ngạc trợn mắt, Thông Minh tiên sinh chỉ vuốt râu dài. Ngô vương hừ lạnh: “Ngươi là ai?”

LýNhu Phong biết, nếu mình bị đuổi khỏi dương bệ thì sẽ chẳng còn khả năng quay lại nữa. Trong lòng bèn hạ quyết định: “Tiểu nhân là lang quân của Bão Kênương nương.”

Tiêu Tử An cười gằn: “Phùng Thời mới chết mấy ngày mà đã gả ngay cho kẻ khác? Ắ Trương Thúy Nga này tài thật đấy. Không chừng là cấu kết với gian phu giết chồng cũng nên.”

LýNhu Phong nói: “Nếu đúng như lời vương thượng, thìtiểu nhân nào dám ngang nhiên chạy đến để bị bắt...”

Sau tấm rèm sa mỏng, hàng mày của Tiêu TửAn khẽ nhướng.Gã nghĩ, kẻ này lại rất nhanh nhạy, biết ứng đối linh hoạt.

Gã Ngôvương Tiêu TửAn đây cũng làngười tàn nhẫn, quyết đoán. Phùng Thời hầu hạ gã mấy chục năm, đột nhiên chết đi, gã cũng chẳng thèm đếm xia. Những kẻ biết quánhiều bí mật của gã, chết sớm sẽ tốt hơn là sống dai.

Trước mắt, gã không rảnh truy xét cái chết của Phùng Thời, việcDương Đăng hai lần gặp nạn dưới nước mới khiến gã cảm thấy dị thường.

Tiêu TửAn đang do dự nên xử tríLýNhu Phong thế nào, ThôngMinh tiên sinh đã phát quát lên tiếng: “Thưa vương thượng, nếu không ngại thì cứ để cậu ta thử một lần xem sao.”

Tiêu TửAn cân nhắc giây lâu, rồi nói với LýNhu Phong: “VẬY HÃY CHO BẢN VƯƠNG THẤY NGƯỜI BẢN LĨNH ĐẾN ĐÂU. NGỘ NHỜ KHÔNG CỨU ĐƯỢCDƯƠNG TƯỚNG QUÂN ——”Ánh mắt gã lạnh lùng đảo qua hai người một năm một quỳ bên kia rèm.

“Bản vương sẽ lấy đầu người vàTrương Thúy Nga tế quỷ thần.”

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Tất cả mọi cửa của phòng rượu đều được cài kín đến mức không thể lọt một hơi gió. Ngay lúc này, thực sự lã lạng phắc như tờ.

Lòng bàn tay tê cóng của Lý Nhu Phong đã rướm mồ hôi.

Chàng nào có biết Đạo pháp gì, nào biết phải làm sao để cứu Dương Đăng. Chàng chỉ đang cố kéo dài thời gian, được chừng nào hay chừng đó, những mong Bão Kênương nương sẽ sớm tỉnh dậy.

Lý Nhu Phong xin Ngô vương một bát canh giã rượu cho Bão Kênương nương, còn thỉnh cầu: “Bẩm vương thượng, khi tôi cứu Dương tướng quân thì không thể để người ngoại đạo bên cạnh.”

Thỉnh cầu này có thể hiểu được, các môn các phái đều phải thủ sẵn vài tuyệt chiêu độc môn, tất nhiên không muốn bị người ngoài học lỏm. Tiêu Tử An phát phát tay, ra hiệu cho những ai không liên quan như y quan, Phạm Bảo Nguyệt, người của Phật – Đạo... lui hết ra ngoài.

Song Thông Minh tiên sinh vẫn đứng yên. Ông cụ chấp tay nói: “Lão nông cạn đây là thầy tướng, hết sức tò mò về đạo thuật của tiểu huynh đệ. Hi vọng có thể ở lại xem cho tường tận.”

LýNhu Phong muốn tránh mấy người kia, chủ yếu vì vợ họ phát hiện mình là người cõi âm. Những vị tu Phật – Đạo này ít nhiều đều hiểu vài đặc tính của người cõi âm.

Tuy nhiên, lần trước nhóc Đinh Bảo đi đưa tin, ThôngMinh tiên sinh đã biết rõ về chàng rồi nên chẳng cần che giấu nữa. ThôngMinh tiên sinh là cao nhân thế ngoại không vướng sự đời, tuy lần này rời núi Dương Ấn xem mệnh cho con trai Ngôvương, LýNhu Phong vẫn rất kính trọng ông. Nghe ông khiêm tốn xưng là “nông cạn”, thì cũng chấp tay trả lễ ngay.

LýNhu Phong đưa Bão Kênương nường sực nức mùi rượu đến bên sập Dương Đăng đang nằm, ghé sát tai nàng gọi: “Nường nường, nường nường, mau tỉnh lại!” Hơi thở của chàng thổi vào tai Bão Kênương nường, nghénhồn nhột. Nàng “Ừm” một tiếng, rồi nghiêng đầu tránh đi.

Nhưng vẫn mê man chưa tỉnh.

LýNhu Phong bất đắc dĩ, đành phải tự nghĩ biện pháp.

Trời còn mờ tối, gà chưa gáy sáng, chàng vẫn thấy được mọi sự của âm gian.

Hiện giờ chàng nhìn ra lệ quý tụ lại dày đặc, đều là lệ quý đang chiếm thân Dương Đăng.

Dưới nước âm khínặng. Lần trước Dương Đăng trôi từ đáy ao phóng sinh đến đầu nguồn sông TầnHoài, oan hồn đã dệt thành tấm lưới rong rêu, bọc kín kín bưng trong đó. Dương Đăng cứ tưởng mình vẫn bơi lên trên, song thực tế là đang trôi thẳng ra sông.

Chàng thân là người cõi âm, nhưng khi vươn tay khuấy đảo nơi oan hồn kết kén thì vẫn cảm thấy buốt tim thấu xương, tưởng chừng có ngàn vạn oan hồn từ hàng chông núi tây đang gào thét vọt qua tai, âm thanh chói chúa tan nát cõi lòng.

Đám quỳ gặp phải hôm nay còn khốc liệt hơn, chất chứa oán khí nặng hơn, đã điên cuồng xé rách một lỗ thủng trong hồn Dương Đăng, tìm được nơi dương khí mỏng nhất để chui vào.

Lệ quỳ trên thân Dương Đăng không chỉ có một. Tất cả chúng như quyện vào nhau thành một con rắn khổng lồ, xoắn bện, vặn vẹo, không thể phân rõ khuôn mặt. Chúng liên tục xoay vần, đâm xuyên, rít gào, thanh âm còn chói tai hơn cả buổi đêm giữa lòng sông Tần Hoài. Dương Đăng giết người như ngóe, một đôi tay hắc đã khiến máu chảy thành sông, thân chất đầy đồng. Nay vô vàn oan hồn ấy tụ tập trong phòng rượu này, ép xuống khiến Lý Nhu Phong gần như nghẹt thở.

Khi Lý Nhu Phong cầm tay dương bệ ấn lên đỉnh đầu Dương Đăng, chúng lệ quỳ thành linh bệ rít thảm thiết, đâm thốc vào tai làm chàm phải vội vàng bịt chặt.

Một cơn rét lạnh chạy thẳng từ bàn chân lên sống lưng mỗi người. Rèm sa mỏng trước mắt Tiêu Tử An bất chợt không gió mà tung bay. Trong chớp mắt hất lên đây, gã thấy rõ vẻ thống khổ đột ngột xuất hiện trên mặt Lý Nhu Phong, động tác hai tay bịt tai hết sức quý dị. Tiêu Tử An kinh hãi, nghĩ bụng kẻ trước mắt này quả có thể thông linh.

Thế nhưng, trong lòng Lý Nhu Phong giờ đây còn hoảng hốt hơn cả Tiêu Tử An.

Chàng vốn cho rằng, dựa vào dương khí dồi dào từ dương bệ cũng đủ để xua tan lệ quỳ đang chiếm thân Dương Đăng. Nào ngờ chỉ có một ít tàn đi, số còn lại vô cùng ngoan cố, vẫn cắn răng mặc cho ngọn lửa của dương bệ thiêu cháy. Chúng đau đớn bay tán loạn tứ phía trong cơ thể Dương Đăng, không chịu rời khỏi.

Dương Đăng đã ngừng nôn bùn đen, nhưng lại gào thét lăn lộn trên sập. Tiêu Tử An cuống quýt sai người qua ấn hắc xuống, chỉ thấy hai mắt

hắn lòi ra, làn khí xanh đen liên tục chạy quanh trên mặt, mồ hôi chảy ròng ướt áo. Hiên nhiên, hắn đang chịu giày vò gấp trăm ngàn lần ban nãy.

Lý Nhu Phong thấy những lệ quỷ kia bị lửa nóng của dương bát kích thành bạo ngược, bắt đầu cắn xé hồn phách Dương Đăng. Cũng không biết Dương Đăng còn cầm cự được bao lâu. Tất nhiên, chàng muốn Dương Đăng phải nhận hết ác báo đấy, nhưng ngay lúc này sao có thể để mặc hắn chết đi? Lý Nhu Phong nóng lòng quá sức, chỉ biết nắm tay Bảo Kên vương nường dọa: “Trương Thúy Nga, cô mà còn không tỉnh là tôi hóa cốt thật cho cô xem.”

Lệ quỷ càng lúc càng bạo phát tàn ngược. Muôn vàn bày oan hồn tụ thành cuồng phong ngợp trời, vùn vùn đảo quanh, lật ngói rung xà khiến cả phường rượu giật lên bần bật, bụi đất rơi mịt mù. Mọi người ở đấy đều kinh hoàng mất vía, chúng nội thị thay nhau khuyên Ngô vương tránh đi.

Tiêu Tử An suy cho cùng vẫn có sự gan góc của kẻ làm vương, nói: “Cô chính là người mang thiên mệnh, bọn âm quỷ này mà làm gì được cô!” Gã đánh giọng, “Nếu người không thể cứu sống Dương Khanh, bản vương sẽ lấy thủ cấp người để trấn áp đợt phong ba này!”

Giữa bốn bề tiếng quỷ khóc than, Lý Nhu Phong chợt ngừng phất đầu. Chàng thấy rõ tướng mạo dữ tợn của lệ quỷ trên người Dương Đăng. Là con trai Tiêu Yên, là bộ hạ cũ của Tiêu Yên năm nào, còn có huynh trưởng của chàng.

Trong nháy mắt đó, huynh trưởng nhìn thẳng vào chàng, cừ hận, oán giận, không cam lòng... Chàng đều thấy rõ mồn một, nhưng trong mắt huynh trưởng không có chàng.

Trong nháy mắt đó, lòng Lý Nhu Phong như bị búa lớn nện vào, khiến trái tim đã chết lặng nơi ngực chàng đập nát.

Chàng vươn tay chạm vào mặt huynh trưởng, lại đụng trúng thân thể Dương Đăng.

Vẫn biết vạn vật trong thiên địa này đều tuân đúng một đạo lý: Người hướng lên cao, nước chảy chỗ trũng. Thế xác người cõi âm cũng tựa như chiếc hố sâu hoắm, là vùng cực âm. Dương khí của dương bát là Thái Sơn ép xuống, lệ quỷ đang phải gồng mình đỡ lấy, bỗng đâu xuất hiện một khoảng thuần âm, chúng liền bị hấp dẫn trốn cả vào trong.

Huynh trưởng nhận ra hơi thở quen thuộc từ thể xác thuần âm này trước tiên. Đầu Lý Nhu Phong bất chợt ngửa mạnh, hai mắt trợn trừng, lập tức bị lệ quỷ xâm nhập toàn thân. Chúng ồ ạt nối nhau, thoáng chốc đã chiếm trọn thân thể.

Lệ quỷ biến mất, cuồng phong ngừng thổi, bụi mù dần tan. Cả người Dương Đăng hoàn toàn thả lỏng, khí xanh đen trên mặt cũng nhòa đi. Hết thảy đã bình thường trở lại, chỉ còn duy nhất một vấn đề là hân hân mê bất tỉnh. Tiêu Tử An gọi y quan xem thử cho Dương Đăng. Y quan bắt mạch xong, bấm báo là cơ thể Dương tướng quân hiện khá suy yếu, nhưng cứ điều dưỡng liên tục vài ngày là khôi phục như cũ. Tất cả mọi người cùng thở phào nhẹ nhõm.

Lý Nhu Phong một tay chống đất, mồ hôi túa ra đầm đìa, chẳng mấy chốc đã tụ thành một vũng nước nhỏ.

Bao tiếng bước chân rần rật bước ngang qua chàng, thế mà có vài khoảnh khắc chàng không nghe thấy gì, cũng không cảm giác được sự tồn tại của chính mình.

Lệ quỷ đang tranh đoạt thể xác thuần âm này.

Chàng nhấc hai mi mắt nặng trĩu lên, đôi con ngươi như sợi trong ngần phản chiếu hình bóng dương bát. Chàng mơ hồ trông thấy quầng lửa

tươi đẹp mới đứng đối diện mình, bất thành linh vụt tắt, lại chớp mắt đã ở ngay trước mặt.

Chiếc quạt đang lay động của Thông Minh tiên sinh bỗng dừng phắt. Ông nhìn đôi tay trời sinh dùng nắn xương đoán mệnh của dương bạt xếp chồng lên nhau, cửu cung bát quái, thập nhị thần văn, vũ trụ vạn vật, bỗng chốc đều thu trọn vào đôi tay kia. Nàng bắt quyết Bắc Đẩu, kết đôi ngũ lô [1], khum tay, gập ngón, thét vang: “LUI!”

Lý Nhu Phong khép hai mắt, ngã oặt vào lòng nàng.

Sau chiếc quạt lông, khuôn mặt xuất trần thoát tục thoát cái đã sa sầm. Trong đầu ông cụ chợt hiện rõ giọng nói như âm phong, mỏng mảnh, không chút độ ấm:

—— Ta cứ muốn tên người cõi âm này, cứ muốn phần hồn này đấy. Đừng nói là hồn của tiểu vương gia, có đem đổi thành hồn của lão thiên vương thì cũng không cho phép!

“Nghiệt súc.”

Từ miệng vị tiên phong đạo cốt ấy lạnh lùng nhả ra hai chữ nặng nề.

~♥~♥~♥~

[1]Quyết Bắc Đẩu:

Quyền ngũ lô: (đôi ngũ lô là làm cả 2 tay)

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Bão Kênương nương được đưa về phủ của Dương Đăng. Tác dụng từ canh giã rượu không duy trì thêm bao lâu, nàng vừa lên xengựa là lại thiếp đi. Đến khi tỉnh dậy lần nữa, ngoài cửa sổ đã sáng choang. Nàng rướn tới nhìn ra xem, xác nhận giờ đúng là ban ngày.

Cả phòng không có ai, nàng khoác áo xuống giường, thấy Lý Nhu Phong đang đọc sách trong sảnh nhỏ. Dương Đăng sắp xếp cho họ vào một viện bệ nhất, ước chừng chỉ được cỡ gian nhà chính ở chỗ họ Phùng. Tuy nhiên, bố cục và nội thất bên trong lại đầy đủ không thiếu thứ gì. Dù khá đơn sơ nhưng vẫn sáng sủa, sạch sẽ, phía ngoài còn có thêm cỏ xanh rờn. Tất cả đều thanh nhã hợp lòng người.

Hôm nay Lý Nhu Phong đổi qua một bộ thuần trắng thông thường của tôi tớ, chắc là được người trong phủ của Dương Đăng chuẩn bị cho. Mái tóc dài đen nhánh buộc cao, vẫn luôn là gọn gàng, tinh tươm. Trong tay chàng cầm một quyển thẻ tre, đầu ngón tay sờ từng con chữ khắc trên thẻ để đọc dần.

Bão Kênương nương vén tóc dài, đi chân trần qua, không phát ra tiếng động. Nàng xem thử, hóa ra là quyển «Âm Phù Kinh» [1].

Trên bàn cạnh cửa sổ có đặt một bình gốm cũ mẻ, đựng đầy nước trong và cắm thẳng một cành hoa dàn dàn chớm nở. Cành xanh hoa trắng xinh

đẹp, vô cùng vui mắt.

Bão Kênương nường nghĩ, hoa dành dành chẳng phải thứ gì quý hiếm, trong thành này đâu đâu cũng có. Ở chốn trần ai ô trọc đây, cũng chỉ còn những hoa tươi cỏ non ấy là thanh khiết. Trước giờ nàng đều hái rất rất nhiều, ôm cả bó to trước ngực, chỉ cúi đầu khẽ ngửi, đã nghe hương thơm ngây ngất. Chứ ai như Lý Nhu Phong keo kiệt hái mỗi một cành, còn cắm trong cái bình sứ... Nhưng chề hề vậy, khó em miệng nàng vẫn tươi rói.

Nàng ra ngoài nhờ hầu gái đưa nước nóng tới để tắm trong phòng. Tiếng nàng cời y phục loạt soạt làm Lý Nhu Phong hơi mất tự nhiên. Chàng bèn đứng dậy toan tránh đi.

“Người qua đây.” Bão Kênương nường ghen ghen gọi. Nàng thả y phục xuống, bước vào thùng tắm.

“Nường nường tắm rửa, tôi không tiện ở bên.”

“Người thấy được chắc?” Bão Kênương nường trào phúng, “Còn nàng hầu gái ngoài kia không nói chuyện quá, người ra hỏi, lấy hộ ta miếng bông tắm thơm đi.”

Lý Nhu Phong hơi chau mày, cân nhắc đôi chút, rồi buông quyển thẻ tre xuống, ra ngoài tìm hầu gái xin bông tắm thơm. Chẳng mất bao lâu, chàng đã cầm vào đưa vội cho Bão Kênương nường.

Bão Kênương nường nhận lấy miếng bông tắm trắng ngà, soi dưới ánh sáng, giọng hơi giễu cợt: “Người đâu khờ, ta hỏi thì chẳng cho được một mẩu, gặp đàn ông xong chỉ tiếc không thể giao cả gia tài.”

Lý Nhu Phong đứng một bên, lặng thinh. Bão Kênương nường đặt bông tắm xuống, quay qua Lý Nhu Phong: “Chắc người ghét ghê ta xía xói cay nghiệt vậy lắm nhỉ.”

LýNhu Phong đáp: “Nương nương nghĩ sao nói vậy, làm một người tốt.”

“LýNhu Phong,” Bão Kênương nương bỗng nghiêm túc gọi, “Nếu người cứ một hai phải giả tình giả ý với ta như thế —— người sẽ mệt lắm.”

LýNhu Phong ngẩn người, lại nhe răng bình thản tiếp tục: “Người còn cả nửa đời sau phải sống cùng ta, rất dài.”

Nói xong câu này, Bão Kênương nương chẳng lên tiếng nữa, chỉ để mặc chàng ra sảnh ngoài, khép cửa.

LýNhu Phong đi ra, đột nhiên cảm giác cõi lòng vắng vẻ. Chàng cứ ngồi thừ đấy, nhất thời không đọc được chữ nào vào đầu, đành qua kho củi bên cạnh nhóm lửa sắc thuốc.

Chẳng mấy chốc, Bão Kênương nương tắm rửa xong đi ra, đổi một bộ áo đỏ váy lam, bên hông vẫn đeo dây buộc chuỗi chuông đồng xanh, mỗi một nhịp bước đều vang lên leng keng rộn rã. LýNhu Phong nhớ tới cái đêm ở chợ quý, từ rất xa chàng đã nghe được tiếng chuông này. Chẳng hiểu vì sao âm vang ấy lại nổi bật, rõ ràng giữa vô vàn tiếng quý hồn khóc than. Nhịp chuông reo vui mỗi bước mỗi đến gần, chàng vừa ngẩng lên, đã thấy ngay một quầng lửa diễm lệ.

...

Bão Kênương nương lau tóc, xách thùng tắm ra ngoài đổ nước. Nàng lướt qua người chàng như gió như mây, loạt sà loạt soạt, leng ca leng keng, tới tới lui lui thoăn thoắt giật đờ, vắt ráo. Song chẳng thềm nói lời nào với chàng.

LýNhu Phong được nhìn quá đăm mắt tự nhiên, bèn nói: “Nương nương, còn việc gì để tôi làm không.”

Trong sân chẳng tìm ra chiếc quechuyên dùng để mắc đồ qua dây phơi, Bão Kênương nường đành phải bắc ghế đứng lên cho gần dây hơn chút, trả lời bằng giọng khôkhốc: “Người cũng tự nhận là chồng ta với Ngôvương rồi, ta mà sai bảo người như tôi tớ thì chẳng phải là khi quân, lừa gạt bề trên à?”

Dây phơi này không biết do ai chẳng mà rất cao, Bão Kênương nường phải nhón chân thảy áo váy vắt qua, xong mới kéo tới dịch lui cho ngay ngắn. LýNhu Phong dựa theo tiếng chuông bước đến, lần mò lấy đồ ướn trong tay Bão Kênương nường, rồi giơ cao mắc lên dây. LýNhu Phong phân bua: “Tôi biết nói vậy sẽ làm nường nường gánh bêu danh ba đời chồng. Nhưng nếu không thế thì họ nhất định không cho phép tôi ở bên nường nường.”

Bão Kênương nường lãnh đạm: “Nói thì nói thôi, họ bỏ truy cứu chuyện của Phùng Thời, đã xem như chúng ta may mắn rồi.” Hồi lâu sau, nàng lại tự giễu bật cười, “Ba đời chồng, ha.”

LýNhu Phong phơi xong váy áo ngoài thì cảm phải một món mềm mềm nho nhỏ, cảm nhận khác hoàn toàn các thứ y phục mình biết, chỉ có một mảnh mỏng dính. Chàng thật chẳng đoán nổi là gì, bèn thắc mắc sờ đi sờ lại. Bão Kênương nường đứng bên cạnh hơi thẹn, nạt: “Làm gì cứ mân mò hoài vậy?”

Chàng bỗng kịp hiểu ngay đây là yếm của phụ nữ. Từ lòng bàn tay truyền đến xúc cảm giống y tối qua trên xengựa, đầu ngón tay nóng ran. Rốt cuộc chàng vẫn còn trong cái tuổi khí huyết dâng trào, lại độc thân bao lâu, bất giác cả người hơi khônóng.

Bão Kênương nường xách chậu gỗ tránh sang chỗ khác, váy dài quét qua cỏ xanh mọc um tùm trong sân nhỏ, chuông đồng vẫn vang từng hồi lạnh lót. Hết thảy đều ghi khắc vào tai chàng.

...

Lúc trở lại sảnh, LýNhu Phong cầm theo một bình thuốc và một bát sứ thô. Ngón tay chàng chặn ở mép bát, từ từ rót thuốc nóng vào. Đổ đầy một bát thì trong bình vẫn còn non nửa. Bão Kênương nương đã lớn chừng này, ngoại trừ lần đến nhàPhạm Bảo Nguyệt ra thì chưa từng phải uống thuốc. Chỉ ngón nước thuốc nâu đen kia thôi đã thấy cả miệng đắng nghét.

Nàng nín thở uống hết một bát. LýNhu Phong lại rót cho nàng bát khác xem chừng còn đậm đặc hơn. Khi chàng xoay người, Bão Kênương nương bắt chéo chân gỡ giày vải, lặng lẽ tháo chuông. Nàng bước chân trần, im ắng bưng bát tới chậu cây thạch lựu đặt ngoài cửa. Vừa tính đổ xuống, đã bị LýNhu Phong vươn tay ngăn lại.

“Nương nương, xin hãy uống hết.”

Bão Kênương nương mặt mày nhăn tít, đưa ngay bát thuốc nghi ngút khói đắng tới trước mặt chàng, cứng nhắc nói: “Người đi màuống.”

LýNhu Phong khẽ thở dài: “Nương nương, một đơn thuốc của chúPhạm có thể đáng giá ngàn vàng. Chú ấy kê thuốc cho ngài năm ngày, ngài tính thử xem mỗi bát này hết bao nhiêu tiền.”

Bão Kênương nương xoay xoay ngón chân vào vệt lốm do nước nhỏ từ mái hiên xuống ăn mòn bậc đá xanh, nhắm tính giác cả, xong thì giữa đầu gối cựa ngay bát thứ hai.

LýNhu Phong lắng tai chờ nàng uống, nghe thấy bát đã hết thuốc thì lấy từ tay áo ra một lọ nước mật cho Bão Kênương nương, rồi cầm bình và bát không ra giếng rửa sạch.

Bão Kênương nương soi lọ nước mật dưới ánh sáng. Nhìn dấu đóng dưới đáy lọ, biết là mua hôm đi ngang qua quầy quà vặt ở chợ Tây. Chắc hẳn lúc đó mua là tính để nàng dùng sau khi uống thuốc đắng.

Bão Kênương nương mân mê chiếc lọ mãi lâu, nhưng cũng không ưỡn, chỉ cất vào túi vải nhỏ bên hông. Nàng cúi xuống xỏ giày, đeo chuông trở lại.

LýNhu Phong rửa bát xong thì trả về kho củi, đi vô sảnh không nghe tiếng leng keng nữa, thì biết cuối cùng Bão Kênương nương cũng an tĩnh lại. Chàng cầm quyển «Âm PhùKinh» lên đọc tiếp, chợt nghe Bão Kênương nương hỏi: “Người tìm đâu ra «Âm PhùKinh» thế?”

“Dương Đẳng cho chúng ta thường trú ở đây, nên đã phái người về nhà lấy đồ đạc qua. Tôi nhớ trong phòng nương nương có cuốn này, mới dặn họ cầm theo hộ.” LýNhu Phong đáp rất thành thật.

“«Âm PhùKinh» này có người bảo là về binh pháp mưu lược, có người cho là thuật trị quốc, cũng có người coi là đạo dưỡng sinh. Nhưng thực ra, nó còn là sách nhập môn pháp thuật Đạo môn.” Bão Kênương nương nhìn LýNhu Phong, nói bằng giọng ngang ngang gần như chẳng có thanh điệu, “Người không hứng thú mấy với ba mục đầu, đoán ắt hẳn là tìm hiểu thuật pháp Đạo môn rồi.”

Ngón tay đang sờ chữ khắc của LýNhu Phong hơi trượt xuống.

Bão Kênương nương trông thấy hết cả, cười nhạt châm biếm: “Sợ cái gì, chẳng phải rất muốn biết ta đuổi lệ quỷ khỏi người người bằng cách nào à? Hỏi thẳng ta là được, cần gì khổ công thế.”

LýNhu Phong mấp máy môi, nói: “Tôi thích tự tìm hiểu hơn.”

Bão Kênương nương đứng dậy, đi đến cạnh chàng, thuận miệng hỏi: “Đọc tới đâu rồi?”

Nàng thấy ngón tay chàng đặt lên câu thứ tư:

——Vũ trụ trong lòng bàn tay, thân biến hóa sinh vạn thứ.

Nàng khẽ cười: “Đọc hiểu không?”

Lý Nhu Phong nghe giọng điệu khinh miệt của nàng, trong lòng hơi không phục. Họ Lý Trùng Châu là dòng dõi thư hương, chàng dẫu chưa hẳn tài học cao rộng như hai vị huynh trưởng, thế nhưng vẫn là đầy bụng thi thư, há lại có thể để một cô bé chỉ biết xem bói chiêm chọc?

Chàng đáp: “Bốn câu đầu đơn giản là nói về ‘Xem xét đạo trời, làm theo lẽ trời’, tức là quan sát quy luật của vũ trụ vạn vật, rồi căn cứ vào quy luật đó để làm việc. Như thế, vũ trụ to lớn, nằm trong một tay; vạn vật biến hóa, không vượt ngoài thân [2].”

Bão Kênương nường nghe xong thì cả cười.

“Một sách.”

[1] Âm Phù Kinh: Cuốn sách ngắn của Đạo Lão, tương truyền do Hoàng Đế viết. Theo nội dung đan Lưu Nhất Minh thời Thanh thì “Chỉ có hơn 300 chữ, lời của nó sâu nhiệm, ý nghĩa nó tinh vi. Nó sinh ra Hỗn Độn, phá vỡ Hồng Mông, diễn xuất những điều bí mật của Tạo Hóa, triển khai những điều bí ẩn của Tính Mệnh. Đó là một quyển Chân kinh, dạy Tu Đạo hay nhất” (Bình chú của Nhân Tử Nguyễn Văn Thọ).

Vũ trụ trong lòng bàn tay, thân biến hóa sinh vạn thứ: Một cách giải thích phổ biến là con người vốn có hình thể hành trong thân, ngũ hành ngụ tại tâm, mà tâm thì chia ra nhân tâm (lòng người) và đạo tâm (lòng trời). Nếu có thể để đạo tâm dẫn dắt thì sẽ dần tiến gần đến trời. Từ đó mà điều khiển được ngũ hành, vũ trụ đều nằm trong lòng bàn tay, vạn vật biến hóa cũng không vượt khỏi thân mình.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Lý Nhu Phong nghe Bão Kênương nường cười mình là một sách thì bất giác buồn bực. Khi còn bé, chàng được khen là có linh tính nhất trong ba anh em. Cũng bởi linh khí hơn người, ngược lại không muốn bị bó buộc theo sách vở, chỉ muốn ngạo nghễ cùng thiên địa, hành xử phóng khoáng, vui vẻ sống tiêu dao tự tại. Nói tới người đọc sách, thì như chàng chắc chắn là khác hẳn cái kiểu một sách đấy.

Lý Nhu Phong buông quyển thẻ tre xuống, không vui hỏi: “Thế ngài nói xem, tôi một sách chỗ nào?”

Bão Kênương nường bước lên trước vài bước, cầm lấy tay trái chàng, chỉ vào lòng bàn tay: “Thế nào là ‘vũ trụ to lớn, nằm trong một tay’? Và sao lại là ‘một tay’, mà không phải thứ gì khác?”

Lý Nhu Phong nhăn nải đáp: “Chẳng qua chỉ là biện pháp tu từ thôi. Một mắt, một tai, một thân, một lòng đều được cả.”

“Không thể được.” Bão Kênương nường cầm tay chàng giảng giải, “Thiên can địa chi, âm dương ngũ hành, cửu cung bát quái, nhị thập bát tú, đều có vị trí tương ứng trên bàn tay, làm thành ‘bài quyết’. Vũ trụ vạn vật, tạo hóa biến thiên, đều hiện hữu trong bàn tay con người, đây chính là ‘Vũ trụ trong lòng bàn tay’.”

“Theo ý ngài, vậy ‘Thân biến hóa sinh vạn thứ’ là chỉ riêng thân một người cũng có thể ảnh hưởng đến ngàn vạn biến hóa trên thế gian?”

Bảo Kênương nương khen: “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

LýNhu Phong nghiêng đầu chau mày, lại lắc đầu: “Tôi vẫn không cho rằng một thân nhỏ bé có thể đoạt công việc của tạo hóa.”

Bảo Kênương nương nhìn hàng mày khê chau và bộ dáng xuất thần suy tư của chàng, chẳng phát hiện mình đã thất thần quên trả lời, trong lòng thầm nói: LýNhu Phong, người có biết người cõi âm vốn là đi ngược lại đạo của thiên địa mà sống, chính từ lúc người đứng lên khỏi đống thi cốt, ngàn vạn chòm sao trên thế gian này, đều bởi vì người mà tan tác, ngàn vạn chúng sinh khắp thập phương này, đều bởi vì người mà xao động?

LýNhu Phong ngẫm ngợi, rồi hỏi: “Nương nương, liệu có bản mẫu pháp quyết không?”

Bảo Kênương nương buông tay chàng xuống, nương mày: “Các môn các phái Đạo gia đều có pháp quyết riêng. Người muốn học thì hãy xin ta đi.”

LýNhu Phong nói: “Xin nương nương chỉ bảo cho.”

Trên mặt Bảo Kênương nương hiện ý cười như có như không, thoạt trông chẳng rõ là buồn hay vui, là mừng hay giận.

Tay LýNhu Phong không khác người thường, chỉ hơi man mát, giống một khối ngọc lạnh. Ngón tay chàng thon gọn xinh đẹp, thậm chí so về sức lực thì xem chừng còn kém xa tay dương bát. Điều này thật ra liên quan đến sở trường của họ. Dương bát nắm xương, chú trọng ở lực mạnh thấu cốt tủy; người cõi âm sở vuốt kiếm định cổ vật, thăng ở độ nhạy cảm và tinh tế trên làn da.

“Học pháp quyết này phải đi từ nông tới sâu, từ đơn giản tới phức tạp. Bắt quyết, niệm chú, khớp với ThiênCương [*] để được linh, từ đó triệu chư thần, điều khiển quỷ, thông thấu mọi lẽ huyền vi... Tất cả đều có thể.”

thêm 72 sao ĐịaSát, ứng với các thần dưới đất).

Bão Kênương nương cầm tay chàng, chỉ vào ngón trỏ, ngón giữa, ngón áp út: “Ngón thứ hai, ba, bốn, có tổng cộng chín đốt tay, coi như cửu cung. Không dùng đốt giữa ngón giữa thì làm bát quái.”

Nàng gập ngón cái của chàng chạm vào vị trí gốc ngón áp út: “Hậu Thiên bát quái, từ nơi đây là bắt đầu quẻ Càn.” Lại dời lên đỉnh ngón áp út, “Nơi đây là quẻ Khôn.”

“Ở giữa thì sao?”

“Là Đoài.”

“Như vậy à?”

“Xuống dưới chút nữa.” Ngón trỏ nàng đặt lên ngón cái chàng, ấn nhẹ. Chút đỉnh ấy cũng chẳng nhìn ra là có gì khác.

Bão Kênương nương đích thân hướng dẫn bài bản, ngộ tính của Lý Nhu Phong rất cao, chẳng mất bao lâu đã bắt được vài quyết tra quỷ, quyết truy hồn đơn giản. Chàng lật ngón tay, gập rồi bung để biến quyết, tưởng như đang rẽ liễu chia hoa, tách mây hái sao. Mỗi tội chưa thể khớp với ThiênCương, nên có xếp đúng thành quyết thì vẫn chỉ là tay không múa máy.

Bão Kênương nương chăm chú nhìn chàng, ánh mắt xao động. Khi Lý Nhu Phong đưa tay cho nàng để chỉ tiếp pháp quyết mới, thì chợt nghe một tiếng tăng hắng. Ngoài phòng có người nói: “Xem ra ta tới không đúng lúc, quấy rầy thời gian vui vầy của vợ chồng son hai vị rồi.”

Bão Kênương nương trông về hướng phát ra âm thanh, người đến là Dương Đăng.

mình đang xử tới mấy chương cuối của bộ này rồi, nên từ nay sẽ đặt lịch tự động đăng mỗi ngày một chương. Mọi người nhớ chuẩn bị ít thuốc trợ tim để bắt đầu ngược dần nhé (mà theo mình thì chỉ ở mức vừa vừa thôi, không nặng lắm đâu :>).

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Rốt cuộc vẫn là được Lý Nhu Phong và Bảo Khê nương cứu mạng hai lần, Dương Đăng đã khách khí với họ hơn rất nhiều.

Bảo Khê nương sức nhớ mình vẫn còn xoa tóc để chờ khô, bèn cáo lỗi với Dương Đăng, rồi vội bước vào phòng trong vấn lên.

Ánh dương lúc này dịu dịu vừa phải. Những tia nắng vàng óng chiếu qua khung cửa, thấp sáng cả sảnh nhỏ không nhiễm bụi trần. Ngay cả bầu không khí cũng tinh khiết đến lạ.

Dương Đăng nhìn quanh sảnh, nhận xét: “Các vị vừa vào ở lànơi đây trông có sức sống ngay.” Hôm nay hắn không mặc giáp, chỉ đổi qua áo lụa thông thường, bởi vậy sát khí sắc bén trên thân cũng giảm đi rất nhiều.

Hắn quan sát Lý Nhu Phong: “Cậu tên gì nhỉ? Lý cái gì?”

“Thưa là Lý Nhu Phong.”

Ngữ điệu trả lời rất chừng mực.

“Tay chân đỡ hơn rồi chứ?”

“Thưa, chỉ là chút thuật chemắt thôi.”

“Cậu cũng biết thuật pháp à?”

“Đều nhờ nương nương dạy cả.”

Dương Đăng lượn một vòng quanh LýNhu Phong, đột ngột ghé sát tai chàng: “Cậu với Trương Thúy Nga, rốt cuộc là chủ tớ hay vợ chồng?”

LýNhu Phong chau mày, mím môi không đáp.

Dương Đăng cười khà: “Hiểu rồi, chủ tớ trên danh nghĩa, thực chất là vợ chồng. ——Cái lão Phùng Thời kia, là cậu giết nhỉ?”

LýNhu Phong giật mình. Dương Đăng chấp tay sau lưng đứng thẳng lại, cười bảo: “Chớ hoảng sợ. Chỉ cần hai người các cậu một lòng trung thành với ta, ta sẽ bảo vệ các cậu bình an vô sự. Về phần Phùng Thời, ta đã gán cho lão tội thông đồng Trùng tặc, Ngôvương sẽ không truy cứu cái chết của lão nữa.”

Bão Kênương nương vuốt tóc bước nhanh ra sảnh, nói bằng giọng đều đều: “Phiêu kỵ đại tướng quân, đừng có thấy Tam lang nhàn nhàn thì hiền lành mà tùy ý bắt nạt. Tôi chỉ dám đảm bảo tướng quân không bị âm quỷ tiếp cận thôi, chứ tướng quân mà bị lệ quỷ quấn thân nữa thì vẫn phải nhờ Tam lang nhàn nhàn cứu đấy.”

Dương Đăng vừa xoay đầu, đã thấy Bão Kênương nương áo đỏ váy lam, trên áo váy bằng vải thô có cả cụm hoa kim ngân to sụ, trông rất kém nhã, rất chợ búa. Hàng mày dài mảnh xếch cao, miệng nhỏ môi mỏng, trong mắt nhuốm vẻ tàn nhẫn. Tướng mạo đầy thoát trông khảm mất cân đối, nhưng hẳn vẫn chẳng thể kìm lòng mà nhìn lâu hơn chút.

Nàng bước rất nhanh, chuông đồng trên người không ngừng vang vọng. Trước đó Dương Đăng luôn cảm thấy có thứ gì như khí uất đè ép lên tim, toàn thân bức bối. Nhưng Bão Kênương nương vừa tới gần hẳn,

chuông đồng rộn ràng reo vui, thoát chốc đã xua tan sạch sẽ khóchịu trong người.

Dương Đăng khẽ nhếch miệng, nói: “Hôm nay trông nương nương hoạt bát, có tinh thần quá nhỉ. Vừa khéo, bản tướng quân mới được vương thượng cho tạm nghỉ quân vụ, rảnh phát chán rồi, nên muốn tìm nương nương hỏi chuyện quý thần, bàn luận sinh tử xem sao.”

Bởi vậy họ cùng sang thư phòng của Dương Đăng.

Lý Nhu Phong bị Dương Đăng cản bên ngoài: “Ta thảo luận riêng vài lời với nương nương, cậu cứ chờ ở đây đi.”

Lý Nhu Phong đáp: “Vâng.” Bên tai là từng tiếng chuông đồng nổi tiếp tiếng bước chân vững vàng của Dương Đăng vào phòng, rồi “Két” một tiếng, cửa thư phòng khép chặt.

Trong lòng chàng bỗng xuất hiện cảm giác bồn chồn.

Dương khít từ người dương bạt len qua khe cửa, chảy qua vết nứt dọc tường, được lọc thành từng sợi mảnh giăng giăng. Đây là những sợi dương khi liên tục tấm bổ thi thể cận kề ngưỡng mục nát của chàng, cũng khoan rỗ phạm vi hoạt động cho chàng.

...

Trong thư phòng, Dương Đăng kéo kín tất cả rèm cửa, chỉ còn chừa một kẽ cho ánh nắng chiếu qua, rọi xuống mặt đất thành vệt sáng hẹp, soi rõ vô số hạt bụi li ti đang bành bồng trôi ngang.

Cuối cùng Dương Đăng cũng để lộ ra mối lo của mình. Hắn chấp tay sau lưng, thấp thỏm bước vòng quanh.

“Lần tiếp theo, lần tiếp theo là lúc nào?” Hắn hỏi Bảo Khê nương nương.

Trương Thúy Nga bình tĩnh đáp: “Thứ lỗi tôi nói thẳng. Lần trước tôi xem mệnh số của tướng quân thì thấy chắc chắn phải chết trong tháng này. Sở dĩ hiện tại ngài còn sống, đều là nhờ Lý Nhu Phong sửa mệnh giúp hai lần.”

“Ý cô là, sớm muộn gì ta cũng chết trong tháng này?”

“Cũng chưa hẳn thế. Chỉ cần có tôi và Tam lang ở bên ngài, ngài đừng đến gần mép nước, thì việc bảo toàn tính mạng là trong tầm tay.”

“Khó lòng phòng bị.” Dương Đăng phiền muộn, “Nếu ta nói bị một đôi tay lôi vào biển rượu, cô có tin không?”

“Tay đàn ông, hay tay đàn bà? Của trẻ con, hay người lớn?”

Dương Đăng nghe Bảo Kê nương nương hỏi vậy, đứng trong lòng đỡ bức bối hơn hẳn. Qua nay chẳng ai chịu tin hẳn bị lôi vào biển rượu, Bảo Kê nương nương lại tin.

Dương Đăng cẩn thận hồi tưởng: “Đôi tay đó không lớn lắm, cũng không lực lưỡng... Chẳng phân biệt được là đàn ông hay đàn bà.”

“Trước kia tôi dặn tướng quân đừng đến gần mép nước, là bởi vì âm khí trong nước cực nặng, quanh người tướng quân có tầng tầng oan hồn, đến những nơi âm khí nặng thì chúng sẽ dễ dàng mượn thể tập kích tướng quân.” Bảo Kê nương nương trầm ngâm, “Nhưng nay xem lại, hại ngài, có thể là quỷ dưới nước.”

Nàng hỏi Dương Đăng: “Trước kia tướng quân có từng hạ lệnh tìm ai chết đuối chưa? Làm người ta oán hận không thể nhắm mắt ấy.”

Dương Đăng bật cười, hơi khinh thường: “Bản tướng quân chinh chiến sa trường, mặc dù giết người vô số, nhưng xuống tay rất quang minh

chính đại. Một đao tó máu là xong hết rồi, cần gì phải làm cái trò dìm nước vớ vẩn đó!”

Bảo Kênương nương nhíu chặt hàng mày mỏng: “Tướng quân hãy cẩn thận nghĩ kỹ lần nữa xem. Việc liên quan đến sinh tử, ngàn vạn lần đừng chủ quan bỏ sót.”

Trương Thúy Nga đứng nơi khuất bóng, ánh mắt sáng như đuốc lên mặt Dương Đăng. Nàng đang đợi một câu trả lời, một đáp án khớp với phỏng đoán của mình.

Lý Nhu Phong đã kể với nàng, lệ quý quán lấy Dương Đăng kia có huynh trưởng của chàng, có bộ hạ cũ của Tiêu Yên. Mà diên cuồng nhất, là con trai trưởng mười bốn tuổi của Tiêu Yên, Tiêu Duy Ma.

Thế nhân đều biết, Tiêu Yên có bốn trai hai gái, con trai trưởng Duy Ma được y yêu thương nhất. Bất kể là tham dự triều chính hay tòng quân xuất trận, Duy Ma vẫn luôn sát cánh bên Tiêu Yên, còn được nhận định là người thừa kế Tiêu Yên trong tương lai.

Những đứa con khác của Tiêu Yên đều chết trong cung Trường vương dưới loạn đao của quân Ngô vương. Riêng Duy Ma lại theo Tiêu Yên ruổi ngựa sa trường, rồi cha con cùng bỏ mạng ở lần đối đầu trực diện với Hồ lang quân của Dương Đăng.

Nếu hiện giờ Tiêu Yên còn sống, ắt hẳn là Duy Ma chưa chết ngay trong trận chiến kia. Bởi với tính cách của Tiêu Yên và lòng yêu thương y dành cho Duy Ma, chắc chắn y sẽ thà rằng chính mình chết thảm, cũng phải tìm cách để Duy Ma sống sót.

Con người Dương Đăng đảo qua lại, chợt dừng phắt, hai mắt trừng lớn.

Trương Thúy Nga hỏi: “Tướng quân nhớ ra rồi sao?”

“Đúng là có... một thằng bé mười mấy tuổi.” Dương Đăng xoa trán, “Chết chìm dưới nước. Tuy không phải ta tự tay giết, nhưng do chính tay ta bắt —— ”

Dương Đăng bỏ lửng câu, nâng tay chống trán, nghiêng răng: “Đấy toàn là lệnh của Ngô vương, sao chúng nó không đi tìm Ngô vương? Nếu là ta thì đã bổ ngay một đao kết liễu hết, khỏi cần lảm chuyện rầy rà thế này!”

Vậy đích thực là Duy Ma rồi. Tiêu Yên và Duy Ma, rất có khả năng là bị giam dưới một thủy lao. Trong tháng này, Duy Ma không chịu đựng nổi máu uất ức qua đời, hóa thành lệ quý tụ tập bộ hạ cũ đến đây trả thù Dương Đăng. Trương Thúy Nga nghĩ đâu ra đấy xong bèn nói: “Ngô vương có Tử Vi chiếu mệnh [*], có vương khí trên người, lệ quý bình thường há có thể làm gì được. Hai tay tướng quân dính máu quân nhiều oan hồn, lệ quý đã báo thù, thì đương nhiên tướng quân sẽ đứng mũi chịu sào.”

Sao Tử Vi = Đế tinh

“Vậy theo ý cô, bản tướng quân phải làm sao để giải quyết con quý nước này?”

Chỉ cần biết nơi có xác Duy Ma, có thể sẽ tìm ngay được Tiêu Yên. Đem qua bộ hạ cũ của Tiêu Yên đến ám sát Ngô vương Tiêu Tử An, ư ờng còn một mục đích khác là bức ép gã thả Tiêu Yên. Họ vẫn chưa biết chỗ giam giữ Tiêu Yên.

Đáp án đã ở ngay trước mắt, nàng chỉ cần thêm một động tác khua môi múa mép là có cơ hội tìm ra Tiêu Yên.

Thế nhưng nàng hốt nhiên sợ hãi, rất muốn lui bước. Trong đôi mắt âm u chết lặng của nàng là cay nghiệt vô tình, ánh mắt cơ hồ xuyên thấu qua lớp cửa nhìn vào Lý Nhu Phong bên ngoài.

Chàng mới ở bên nàng được mấy ngày?Giả như thật sự cứu thoát TiêuYên, thì liệu chàng có còn thuộc về nàng? Lần trước chỉ chạm trán cô bé người cõi âm ở phường rượu Bạch Đóa xuân lao thôi mà nàng đã hết sức bất an. Trong thành này có một dương bặt khác, nàng đã chẳng còn là độc nhất vô nhị với LýNhu Phong.

Dương bặt chậm chậm siết chặt túi vải nhỏ bên hông. Những chiếc móng sáng bạc như ánh trăng trong đó đâm sâu vào lòng bàn tay nàng.

Nàng mở miệng nói: “Để đảm bảo không có sơ sót, tôi cần suy nghĩ thêm ít lâu.” Nàng nhìn thẳng vào Dương Đăng, “Tướng quân, nếu Ngôvương đã tạm miễn quân vụ cho ngài, để ngài ở nhà tĩnh dưỡng, vậy thì những ngày sắp tới ngài đừng đi đâu nữa. Nên tránh cả những thứ như lu, vại nước.”

Tìm được nguồn gốc ác quỷ xong, tâm trạng Dương Đăng đã nhẹ nhõm hơn đôi chút. Song, nhớ đến thân phận của DuyMa đã thành quý, và bí mật TiêuYên đang bị giam chứ chưa chết thật, trong mắt Dương Đăng lại dấy lên vẻ hung tàn.

TiêuYên chưa chết, đây là tuyệt mật, chỉ có hãn, Ngôvương Tiêu TửAn, Phùng Thời và một số cực ít người hay biết. Hiện tại bộ hạ cũ của Trùng vương đã như rắn mất đầu, đã chia năm xẻ bảy. Nếu để chúng cứu được TiêuYên, cho dù chỉ để làm lãnh tụ tinh thần, thì cục diện vốn có chắc chắn sẽ thay đổi!

Cô gái trước mắt này, nhất định phải khống chế chặt chẽ trong tay.

“Trương Thúy Nga, nghe nói cô có tuyệt kỹ hay nhất là nắn xương xem tướng, vậy hãy kiểm tra cho bản tướng quân đi. Coi thử bây giờ mệnh số của bản tướng quân được sửa thành thế nào.”

Trương Thúy Nga lấy làm kinh hãi: “Đại tướng quân nghe từ đâu thế, đã bảy năm rồi tôi chưa từng nắn xương cho ai, chỉ toàn tính tử vi đấu số

thôi. Xương cốt tướng quân tinh diệu hiếm thấy, có lẽ chỉ có Thông Minh tiên sinh tính ra được. Tôi là người phàm tục, học nghệ không tinh, erằng năn xương cho ngài sẽ khómàchuẩn xác.”

Dương Đăng như cười như không: “Chưa hẳn. Năn xương vàđầu số là hai trường phái khác biệt, vốn là để chứng thực lẫn nhau, có gì phải lo chuyện chuẩn xác. Ta đây tin cô.”

Trương Thúy Nga vẫn lần khăn chưa đồng ý, còn tỏ vẻ định cáo lui. Trên mặt Dương Đăng hiện rõ là không hài lòng: “Nhờ cô năn cho bản tướng quân, chứ có phải bản tướng quân đòi năn cô đâu. Cô thì thiệt thòi gì mà sợ?”

Hắn cởi áo ngoài ra: “Bảo năn thì cứ năn đi, chớ làm bản tướng quân mất vui!”

Bàn tay Trương Thúy Nga khẽ siết: “Tướng quân, tôi năn xương cho ngài cũng được, nhưng phải tuân theo quy củ của bản môn, khi năn xương cần loại bỏ hết ánh sáng.”

Dương Đăng mất kiên nhẫn kéo rèm che kín luôn khe hở cuối cùng. Ngặt nổi vẫn còn vô số vụn sáng li ti ngoan cường chẳng chừa bất cứ lỗ hổng nào để xuyên vào.

Dương Đăng căn nhắc: “Cứ vậy cũng có sao nào, đâu ra lắm quy củ thế? Bản tướng quân còn để tay trần trước bàn dân thiên hạ rồi đấy, việc gì phải ngại chứ.”

Trương Thúy Nga không nói không rằng, rút từ bên dây lưng ra một mảnh vải đen, bịt mắt lại. Dương Đăng “Ồ” một tiếng, vừa như cười vừa như trào phúng.

Dương Đăng tiếp tục cởi áo trong, để lộ nửa thân mình cường tráng, bệ vệ ngồi lên ghế. Trương Thúy Nga bắt đầu năn từ đỉnh đầu hẳn

xuống. Một đôi tay mảnh khảnh chứa lực xuyên thấu da thịt, phân biệt từng kẽ hở giữa các khấc xương, dò dẫm vào mỗi biến hóa mấp mô nhỏ nhất.

Nàng nắn xong xương sọ thì dịch theo quai hàm xuống dưới, đến xương cổ và xương quai xanh, động tác khắc sâu mà chuyên chú, tỉ mỉ. Dương Đăng được nàng nắn hết sức thoải mái, vừa mở mắt đã thấy nàng gần trong gang tấc, vòng eo thon gọn, trên người có hương bông tắm sạch sẽ. Hắn nhanh chóng bắt lấy eo nàng ép vào người mình, làm lưng váy nàng xê dịch hở ra một kẽ nhỏ. Tay Dương Đăng liền thuận thế luồn vào, vuốt ve đường cong mảnh dẻ. Tức thì bị Trương Thúy Nga đẩy mạnh ra.

Nàng tránh xa hắn mấy bước, giật vạt chemắt xuống, giận dữ nói: “Tướng quân, tôi sẽ không bỏ trốn, ngài chớ nên như thế.”

Dương Đăng bị nàng phát hiện tâm tư, tự nhiên càng cảm thấy nàng khá hay ho: “Trương Thúy Nga, đến giờ ta vẫn chưa lấy vợ, cô ở lại phủ của ta, làm người của ta, ta sẽ không bạc đãi cô.” Hắn bổ sung, “Sau này mà sinh được một hai đứa, thì cả đời sẽ chẳng cần phải làm thầy tướng hay nuôi gà gò nữa, cứ tha hồ hưởng vinh hoa phú quý thôi.”

Trương Thúy Nga chất vấn: “Tướng quân cảm thấy ai cũng có thể làm chồng tôi sao?”

Dương Đăng cười mà không nói. Trương Thúy Nga tức giận: “Cho dù tôi đây ai cũng có thể làm chồng, thì khi chồng mình còn sống, tôi vẫn giữ trọn đạo làm vợ.”

Dương Đăng duỗi hai chân ngồi rất tùy ý, cười chê: “Cái tên Lý Nhu Phong ngoài kia đã cưới cô vào nhà rồi à? Phùng Thời còn chưa chết được mấy ngày đấy, hai người có thời gian làm đủ lễ phu thê rồi à? Ta chẳng tin đâu. Cô bây giờ, cùng lắm chỉ được xem làm một góa phụ thôi.” Hắn thấy đầu võ mồm với nàng thật vui.

Trương Thúy Nga nhìn xoáy vào hắn, đoạn xoay người, đóng sập cửa bỏ đi. Dương Đăng cũng không giận, chỉ cầm chén trà lạnh bên cạnh lên nhấp một hơi. Trương Thúy Nga vừa đi, dương khí liền tiêu tán, hắn chỉ nhìn nước trong chén trà mà đã rùng mình.

Trương Thúy Nga lao ra ngoài, chẳng ngóngàng Lý Nhu Phong, trong tay siết chặt mảnh vải chemắt, cảm đầu bước về viện của mình. Chuông đồng trên người nàng liên tục va leng keng, Lý Nhu Phong hấp tấp theo sát phía sau. Vào tới sân, ánh nắng đã chệch về tây, nơi chân trời là từng cụm mây mờ thoáng nhiễm màu máu. Buổi hoàng hôn này bỗng chốc trở nên hoang vu.

Lý Nhu Phong vội vượt lên trước mặt Trương Thúy Nga, ngăn nàng hỏi: “Nương nương, Dương Đăng đã làm gì ngài?”

Trương Thúy Nga ngẩng đầu nhìn Lý Nhu Phong, dáng hình tinh khôi trắng ngần của chàng được tà dương phủ lên một lớp nắng vàng sáng rỡ. Trong lòng nàng lạnh lạnh, vừa rồi bởi vừa bất an, nàng lắc đầu: “Không có gì.”

Lý Nhu Phong vuốt cổ áo nàng, lại vuốt vạt áo và tay áo, rồi chuyển đến dây lưng, cảm giác được vẫn còn nghiêm chỉnh, cũng không có thương tổn nào. Xong thì vươn tay vuốt tóc nàng, là kiểu tóc được chải gọn gàng, chẵn chu như ban đầu. Chàng dời xuống tai và một bên mặt lạnh lẽo của nàng, nhẹ giọng: “Không có gì thì tốt rồi.”

Vành mắt Trương Thúy Nga chột cay, nhào tới trước ôm chàng, hỏi: “Chùng nào người mới cưới ta vào nhà?”

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Lời vừa ra khỏi miệng đã hối hận. Nàng mới bị Dương Đăng móc mìa một phen, hai chữ “góa phụ” đâm vào tai nàng đau nhói. Huống chi, còn gắn chung với một chữ “Phùng”.

Nàng lại hoang mang, sớm muộn gì Lý Nhu Phong cũng rời nàng mà đi. Con người đều như thế, có được rồi vượt mất, sẽ càng khổ sở hơn chưa bao giờ có được.

Vô bật thốt một câu này, nàng giận bản thân nhất thời lỡ lời để lộ tình cảm thật, càng giận bản thân chỉ biết lừa mình dối người.

Chàng lấy nàng làm vợ thì có ích gì, chẳng qua chỉ làm một danh phận. Cũng như khi trước chàng lập lời thề theo nàng suốt đời suốt kiếp, vẫn luôn là hoa trong gương, trăng trong nước, ảo ảnh trong mơ.

Điều nàng muốn nào phải một danh phận.

Chỉ cần nghĩ đến đây, một lời chân thành, đầy lòng chờ trông của Trương Thúy Nga cũng dần tàn lụi.

Nàng biết mình thất thố, bèn buông Lý Nhu Phong ra, vuốt lại tóc mai, lẳng lẳng vào phòng trong.

Chưa đi được mấy bước, cánh tay chợt bị nắm chặt. Bàn tay lạnh buốt kia lần đến cổ tay nàng, lại từ cổ tay trượt xuống, nhẹ nhàng cầm bàn tay nàng.

“Nương nương ——”Chàng ở sau lưng khẽ giọng gọi nàng.

Giọng chàng vẫn luôn dịu dàng đa tình như thế, đến chết vẫn là dịu dàng đa tình thế. Bão Kênương nương nhớ đến lần chàng ngâm “VĩnhHòa năm thứ chín, xuânQuýSửu dần qua” [*] ở Lan Khê, khi đấy làgiònghẹ nồng ấm, hòa dịu, giờ đây đã nhiễm thêm ảm lạnh nhân gian.

Mở đầu trong Thiếp Lan Đình, tức Bài tựa cho tập thơ Lan Đình củaVươngHiChi, được viết trong dịp ông vàbạn bèmở hội thơ vào cuối xuân ảm áp.

Bão Kênương nương chẳng ngoái đâu.Chàng đến gần nàng hơn, đứng sau lưng nàng nói: “Nương nương, vìsao đến nay rồi màngài vẫn chưa nghĩ thông suốt. Ngay cả khi TiêuYên trở về thật, tôi cũng không cókhả năng ở bên ngài ấy.”

Người mù tâm sáng.Dương Đẳng đã mật đàm với nàng lâu như vậy, làm sao chàng chẳng đoán được chắc chắn hẳn sẽ đã động tới Trùng vương?

Tuy chàng không biếtDương Đẳng suồng sã với Bão Kênương nương, nhưng làm sao chẳng đoán ra được, sau khi bộ hạ cũ của Trùng vương bắt đầu ra tay cứu TiêuYên, trong lòng nàng cũng trở nên lo được lo mất?

Hơi thở của Bão Kênương nương đánh lại, toàn thân như hóa thành một tảng đá. LýNhu Phong sẽ giọng: “Nương nương, tâm ý của ngài với tôi, tôi đều hiểu được. Kể như làvìbáo đáp ân nghĩa, chỉ cần ngài muốn, tôi sẽ luôn ở bên ngài. Nếu ngài nói tôi không hề có tình cảm thật lòng, thì năm rộng tháng dài, nhất định rồi sẽ có ngày sinh tình.”

Chàng giải bày: “Nương nương, ngay lúc tôi nhận ra bản thân là người cõi âm, tôi đã biết mình và Tiêu Yên âm dương ngược lối. Ngài ấy muốn làm đế vương giữa muôn người, tôi cũng mong sẽ đến ngày ngài ấy trả lại thái bình cho thiên hạ... Một cái cây mục rữa như tôi đây, có thể sống vùi vùi ấy, chết vùi vùi ấy, vùi vùi ấy hóa thành tro thành bụi, nhưng tuyệt đối không có khả năng tiếp tục đứng bên ngài ấy.

“Nương nương, ngài hỏi tôi chừng nào thì cưới ngài, ngay lúc này tôi có thể trả lời rõ ràng. Đợi khi thiên hạ thái bình, gió yên biển lặng, tôi sẽ lập tức cưới ngài vào nhà, làm vợ của Lý Nhu Phong tôi.”

Thiên hạ thái bình, gió yên biển lặng.

Khi nghe vào tai tám chữ này, Trương Thúy Nga thần thờ thật lâu. Chúng đã hóa thành tám chữ: Ngày tháng năm nào, chỉ mơ mộng hão.

Nàng chột cười ráo hoảnh, cười mình si tâm vọng tưởng. Nàng rút tay khỏi bàn tay lạnh lẽo của Lý Nhu Phong, chấp lại trên không, vái sâu: “Đa tạ.”

Tạ chàng thẳng thắn, tạ chàng một câu đánh thức người trong mộng, tạ chàng tạt nước lạnh, tạ chàng để cho mình hiểu ra.

Làm người, vẫn nên sống thực tế thôi.

Lý Nhu Phong chẳng nhận ra nàng “đa tạ” với ý gì, lại khẩn thiết: “Nương nương, lời tôi nói là thực lòng.”

Bão Kê nương nương “Ừ” một tiếng, người mù không phân biệt được tâm tình của nàng.

***

Vào chiều hôm đó, vừa nghe mõ báo giờ Mậu (17h), Bão Kênương nường đã đi nghỉ sớm.

Trời lúc này bắt đầu nhập nhoạng tối, thế giới trước mắt LýNhu Phong đang dần chuyển sang âm gian.Chàng hỏi: “Sao hôm nay nường nường ngủ sớm vậy?”

Bão Kênương nường không trả lời thẳng mà gọi chàng lại: “LýNhu Phong, lên giường đi.”

LýNhu Phong hơi ngơ ngác: “Nường nường?”

Bão Kênương nường như rất thờ ơ giải thích : “Trước kia ta ngủ một mình, quanh người cứ hầm hập như lòlửa, đến hècàng dễ mất ngủ. Người qua đây giảm nhiệt hộ ta.”

LýNhu Phong chăm chúquan sát quầng lửa kia, thấy chỉ làlửa đỏ bình thường, vẫn diễm lệ, nhưng chẳng cóánh kim.Chàng hơi hoài nghi, song cũng bước lại giường, bỏ áo ngoài, nhắc chăn nằm ngay đơ bên cạnh nàng.

Âm khíman mát, lành lạnh như ngọc. Bão Kênương nường khoan khoái xoay lưng về phía chàng, nhắm mắt thiếp đi.

LýNhu Phong trần trọc không yên.

Tâm giữa giờ Tý(24h), tiếng dế im bật. LýNhu Phong nhạy cảm nghera cóngười tiến vào viện, nhảy qua cửa sổ khép hờ vào phòng họ.

Chưa cảm thấy cóhơi lạnh từ vũ khí. LýNhu Phong bất động, toàn thân căng như cung đã lên dây.

Kẻ kia đứng bên giường hồi lâu, rồi lại nhào qua cửa sổ bỏ đi. LýNhu Phong lạng lẽ đuổi theo tiếng bước chân, kẻ đóđã rời khỏi sân. Bên vách

tường loáng thoáng có tiếng gã bầm báo với chủ bên ngoài: “Thưa, chúng năm cùng giường, đều ngủ rất say.”

Giọng Dương Đăng ra lệnh: “Đã biết. Canh kỹ tất cả cửa nẻo trong phủ, chớ để bọn chúng bỏ trốn.”

Lý Nhu Phong nhú chặt mày, quay về phòng.

...

Đến giữa đêm khuya, mây dày đã kết tầng nuốt mất ánh trăng. Bão Kênương nường tỉnh dậy khi giờ Sửu đã qua quá nửa (hơn 2h), trước mắt tối đen như mực, giơ tay không thấy được năm ngón. Bão Kênương nường sờ bên kia giường, gọi: “Lý Nhu Phong!”

Lý Nhu Phong liền nhồm lên, đưa tay qua cho nàng, ra hiệu đừng lớn tiếng.

Trong bóng tối đen tuyền, chàng nắm rõ bố trí của căn phòng hơn Bão Kênương nường. Nàng xuống giường hệt chân, chàng vội đỡ ngay lấy quàng lửa mềm mại kia. Một tay chàng vịn Bão Kênương nường, một tay lần đến cạnh giường, châm lửa, thắp đèn.

Bão Kênương nường loạt soạt mặc đồ, chải đầu. Lý Nhu Phong hiếu kỳ hỏi: “Sao nường nường không ngủ nữa?”

Bão Kênương nường vừa thắt dây lưng vừa đáp: “Phải ra ngoài rồi.”

“Đi đâu thế?”

“Qua chợ quý rèn rựa.”

Ánh mắt Lý Nhu Phong lóe sáng: “Nường nường, sợ là hôm nà ra khỏi cửa được. Dương Đăng đã phái người đứng ngoài canh chừng chúng ta rồi.”

Bão Kênương nương chẳng nói gì, chỉ cầm đèn lục lọi khắp phòng, lôi ra một chiếc đèn lồng đưa LýNhu Phong.

Bức tường vây quanh viện này cao gấp đôi Bão Kênương nương. Dây thừng phơi đồ được đóng cố định trên tường bằng mấy chiếc đinh sắt to. Bão Kênương nương bảo LýNhu Phong nâng nạng lên để gỡ một đầu dây. Nàng giắt gấu váy vào bên hông, quấn dây thừng vào cổ tay, ước chừng độ cao, đoạn hít sâu một hơi, kéo theo dây bật lên bám chặt bờ tường. Nàng thân nhẹ như chim yến, mũi chân đạp mạnh vào đinh sắt to để mượn lực, tung người lên đầu tường. Tiếp đó là thả chân trần xuống kẹp lấy đèn lồng LýNhu Phong giơ cao, rồi cầm dây thừng nhảy qua bên kia.

LýNhu Phong nhìn quầng lửa tươi đẹp thoát cái đã phóng lên đầu tường, chớp lóelại đáp xuống, trong lòng hơi dở khóc dở cười. Động tác nhẹ nhàng, thuần thục cỡ đấy, chẳng biết trước kia từng thực hiện bao nhiêu vụ trộm gà bắt chó rồi. Nhất thời, lại hơi hiếu kỳ về quá khứ của Bão Kênương nương.

Chỉ chốc lát, LýNhu Phong thấy quầng lửa kia lại xuất hiện trên đầu tường, một sợi thừng to được thả trúng tay chàng.

Đã bao nhiêu năm chưa từng leo trèo thế này, LýNhu Phong phải chặt vật mãi. Quầng lửa trên đầu tường tiếp sức cho chàng ở đoạn cuối, lôi một mạch lên cao. Khi vừa tiếp đất, chàng đã cảm thấy Bão Kênương nương lật hai tay chàng lại, nhẹ nhàng vuốt qua. Những vết trầy do cọ xát vào dây thừng liền lặn mất. Dương bật chẳng nói chẳng rằng, lau sạch vết thương cho chàng xong thì buông ra ngay, lửa đỏ kia còn không mấy may chao động. Thế mà chẳng hiểu vì lẽ gì, hơi thở dương bật gần kề lại khiến lòng chàng nhiễu loạn.

...

Hôm nay làm một ngày âm. Chính là ngày mà ở ngay dương gian vẫn có thể chứng kiến quỷ khí âm u ngưng kết đặc quánh. Những kẻ lão luyện cảm nhận được thứ bao quanh mình không có độ ẩm, thì biết ngay đó chẳng phải sương mù dày đặc.

Người cõi âm xách đèn lồng nhỏ soi đường, tầng quỷ khí nồng đậm đã làm giảm tầm nhìn xuống chỉ còn trong vòng ba bước. Dương bát đi bên cạnh, chuông trấn hồn ngang hông vang khắp cõi trần, ba nghìn quỷ thần, lùi xa nhường lối.

Cứ như vậy thẳng tiến chợ quỷ. Tính ra thì chợ quỷ cũng khá gần phủ của Dương Đăng, nên họ chỉ đi mất hai khắc (30 phút).

Vào hẳn chợ quỷ thì đèn đuốc đã nhiều hơn. Có người nhận ra Trương Thúy Nga, liền hỏi han: “Nương nương, đêm nay sao không ôm gà?”

“Đại lang quân bị tiêu chảy nhẹ rồi.”

Còn chạm trán Dục phu nhân. Dục phu nhân cầm đèn quơ quơ ngang mặt Lý Nhu Phong: “Ôi chào! Đây phải chẳng là cậu trai lần trước?” Bà ta liếc xuống tay chân chàng, “Ô, đều lành lặn hết rồi này?!” Bèn tò mò vươn tay sờ thử.

Trương Thúy Nga đẩy nhẹ Lý Nhu Phong, chắn trước mặt chàng, bình thản nhắc: “Dục phu nhân, đây đâu phải là người của bà.”

Dục phu nhân rút ngón tay sơn móng đỏ tươi về, ánh mắt quynh rũ như tơ lại cứ dán chặt Lý Nhu Phong, nhìn tới đôi mắt chẳng có tiêu cự của chàng thì chặc lưỡi: “Đáng tiếc, tay chân hoàn chỉnh, mỗi tội vẫn còn mù.” Rồi lướt xuống đèn lồng trên tay chàng, bật cười, “Kẻ mù đốt đèn, phí công vô ích.”

Bảo Kê nương nương hờ hững giải thích: “Chàng đâu phải chong đèn cho mình, chàng chong đèn cho quý vị có mắt không trông đây đấy chứ.”

“Ha, Trương Thúy Nga, vẫn cái thói này!” Dục phu nhân nheo mắt cười gằn, “Trương Thúy Nga, ghen ói Phùng Thời thông đồng Trùng tặc, đã bị xử tử rồi nhĩ?”

“Xử rồi thì sao?”

Ngón tay như củ sâm trắng đeo nhẫn ngọc bản to yếu điệu vươn ra, phỉ phỉ hạt sương trên vai Trương Thúy Nga: “Chỉ muốn nhắc nhở cô, nay đã khác xưa, cũng nên biết điều một chút.”

Dứt lời, Dục phu nhân lướt qua Lý Nhu Phong, quăng cho chàng một ánh mắt gợi tình.

Tất nhiên Lý Nhu Phong không hề nhìn thấy. Nhưng chàng ở thời niên thiếu đâu phải chưa từng tiếp xúc với những hạng phong lưu này, chỉ bằng vòn vẹn một cái sườn vai nũng nịu ấy, đã có thể mường tượng ra vẻ mặt của Dục phu nhân.

Chàng trông về quãng lửa cô độc đang trầm mặc đi phía trước, bỗng nhiên hiểu ra vì sao nàng cứ muốn gả đi hết lần này đến lần khác, cứ luôn muốn tìm nơi nương tựa.

Nàng nào phải hoa tâm gợi. Nàng chẳng qua chỉ mong ở giữa loạn thế này, có thể giữ lòng vẹn nguyên khỏi những sa ngã mà thôi.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Lò rèn được xây ở sâu trong chợ quý, thợ rèn làm một đạo sĩ, rất bản.

Lý Nhu Phong vừa bước vào lò rèn đã hít phải thứ hỗn hợp kinh khủng khiến người ta buồn nôn. Mặn làm mùi mồ hôi rỉ ra từ râu tóc lùm xùm của thợ rèn, tanh làm mùi đồng thiếc trộn lẫn máu tươi, chua làm mùi đồng y phục mốc meo, rách rưới xếp xó bao năm chưa giặt.

Đạo sĩ thợ rèn, hay thợ rèn đạo sĩ, cả hai thân phận này đều quan trọng với lão. Lão chẳng thích người khác gọi thẳng tên mình, thực tế là chính lão cũng quên mất tên mình từ lâu.

Trên đời này đầy rẫy thợ rèn, vô vàn đạo sĩ, nhưng thợ rèn đạo sĩ, thì chỉ có mình lão đây.

Thợ rèn đạo sĩ khác thấy Lý Nhu Phong liền cười khề khà, trở vào chàng nói với Bão Kênương nương: “Thầy cậu chàng này vào lò tôi luyện nhé, nương nương. Tôi sẽ tạo cho cô lưỡi đao sắc nhất tam giới.”

Bão Kênương nương cười nhạt: “Tốt thế cơ à?”

Lý Nhu Phong chau mày liếc nhanh qua Bão Kênương nương. Lửa trên thân nàng còn mãnh liệt, diễm lệ hơn cả lửa đỏ nung chảy gang thép của đạo sĩ thợ rèn.

Đạo sĩ thợ rèn buông kẹp sắt xuống, tháo bộ phòng hộ ra, chùi chùi mồ hôi trên mặt, mặc cho ít râu vàng lửa thừa dính ướt nhờn nhờn. Lão chớp đôi mắt thèm thường, hỏi: “Nương nương, sao hả?”

Bảo Kênương nương bình thản đáp: “Được thôi. Chừng nào tôi chán ngấy thì sẽ đưa tới đây.”

Đạo sĩ thợ rèn cười khà khà: “Bữa nay nương nương muốn rèn gì thế?”

Bảo Kênương nương nói: “Rựa đấy.”

Đạo sĩ thợ rèn duỗi một ngón tay, lắc lắc trước mặt Bảo Kênương nương.

“Một quan à?”

Ngón tay đạo sĩ thợ rèn xoay vòng: “Mười quan.”

Hàng mày dài của Bảo Kênương nương lạnh lùng nhướng lên: “Lại giở mảnh rao giá trên trời.”

Đạo sĩ thợ rèn thô lỗ hừ mạnh, vung chùy sắt đập xuống miếng phôi nóng đỏ trên đe: “Một quan là giá thời Trưng vương, nay đã là thiên hạ của Ngô vương, tiền ngày trước đều chẳng còn là tiền nữa. Mười quan đã là quá hời cho cô rồi đấy!”

Lão bổ sung: “Rựa kia của cô là dùng để chém người cõi âm, có thể so sánh với rựa bình thường được sao? Toàn phải mất cả nửa tháng trời mới làm xong.”

Bảo Kênương nương mặc cả: “Thanh lần trước ông rèn cho tôi ấy, chưa chém được mấy nhát đã mẻ hết rồi, mười quan là quá đắt.”

Bấy giờ đạo sĩ thợ rèn mới im thít, rồi xuống nước: “Thôi thôi thôi, vậy cứ năm quan đi. Sau này cô đừng tới đây nữa, làm ăn với cô chả có lời

lãi nào.”

Bão Kênương nương nói: “Cho khát tạm tiền cọc nhé.”

Đạo sĩ thợ rèn không chịu, hất cằm chỉ túi vải nhỏ bên hông nàng: “Trong túi kia toàn bảo bối kìa, lấy bừa một món cọc cho tôi đi. Ít nhất cũng phải có gì làm tin chứ, nương nương. Chúng ta làm ăn trong chợ quý này, phải tuân thủ phép tắc mới đỡ rầy rà được.”

Bão Kênương nương mở túi vải nhỏ ra. Đồng ngũ thù lúc trước đã bị bọn lính ở nhà lao công thành cướp đi, giờ chỉ còn sáu chiếc móng bạc, một lọ nước mật, một cây bút son, mấy tờ giấy vàng... Nàng dẫn đo, rồi đưa chiếc mai rùa dùng xem bói cho thợ rèn đạo sĩ.

Thợ rèn đạo sĩ cầm mai rùa, lật qua lật lại quan sát mấy lần, mặt mày hớn hờ: “Đồ tốt này. Nương nương, cả cần câu cơm mà cũng không tiếc lấy ra à?”

Bão Kênương nương hừ khê.

Ra khỏi lò rèn, Bão Kênương nương cầm đèn lồng, nói với Lý Nhu Phong: “Người chờ ở đây, ta đi tìm một người. Sẽ trở lại nhanh thôi.”

Lý Nhu Phong nhẹ gật đầu.

Bão Kênương nương nhìn sâu vào chàng, chàng chẳng hỏi nàng tính đi đâu. Nàng ngập ngừng do dự, nhưng rồi chỉ dặn: “Người chớ đi lung tung, ngộ nhờ gặp chuyện gì thì gọi ngay thợ rèn đạo sĩ.”

Dõi mắt theo quầng lửa kia đến khi biến mất ở cuối con đường, Lý Nhu Phong xoay người quay trở vào lò rèn.

“Tôi muốn đúc một đỉnh đồng.”

“Ba mươi quan.”

“Tôi trả một trăm quan, nhưng phải đúc theo ý tôi, không được tiết lộ ra ngoài.”

“Phóng âm miệng đâu chỉ dừng ở gần đây.”

“Đến khi hoàn thành sẽ hậu tạ trăm lượng vàng.”

“Đồng ý.”

...

Sau một khắc (15 phút), Bão Kênương nương trở lại trước lò rèn. Gió mùa hiu hắt thổi qua, cuốn lên dăm chiếc lá khô rải rác trên mặt đất, quanh đây chẳng thấy một bóng người.

Bão Kênương nương hơi sửng sốt, đi một vòng quanh lò rèn nhìn thử, vẫn không thấy bóng dáng Lý Nhu Phong. Lòng nàng chợt chùng xuống, mơ hồ nảy sinh dự cảm xấu.

Nàng gần như xông thẳng vào lò rèn: “Thợ rèn đạo sĩ, ông có thấy người vừa rồi đi chung với tôi không?”

Thợ rèn đạo sĩ hết sức tập trung đập khối sắt nung: “Chẳng phải đã ra ngoài với cô rồi à?”

“Trong vòng một khắc này, ông có nghe tiếng gù lạp không?”

“Không.”

Bão Kênương nương lo lắng: “Thật không có?”

“Lừa cô làm gì?”

Ánh mắt Bão Kênương nương quét quanh lò rèn. Căn nhà cũ này bài trí rất đơn giản, phía ngoài là nơi rèn sắt, phía trong là một gian phòng, bên

góc chất đống đệm chần rách rưới, cạnh đó đặt một cái nồi, bàn thờ thì để tượng Tam Thanh, chẳng có chỗ nào giấu người được.

Đạo sĩ thợ rèn cứ chuyên tâm rèn sắt, không đếm xỉa tới nàng.

Ngoài tiếng chùy nện đinh tai ra, bốn phía tĩnh mịch như mộ địa hoang vu. Bão Kênương nương chỉ thấy tim mình như tứa mảnh, tiếp sau làn ngọn lửa liếm lên, đốt cháy nàng tưởng chừng điên đảo.

Nàng tông cửa xông ra. Sau lưng vang lên giọng của thợ rèn đạo sĩ: “Mấy người khác chẳng thấy được đâu, vừa rồi có một ông cụ râu dài mặc đạo bào tím đi ngang đây.”

Bão Kênương nương hét lớn: “LÝ NHU PHONG! LÝ NHU PHONG!”

Cổ họng nàng nghèn nghẹn, chỉ cần to tiếng là vỡ giọng khản đặc, lạo khạo như tiếng chiêng bể. Mới gọi vài lần, nàng đã ho sặc sụa, ho ra nước mắt, cũng không ai đáp lời.

Chỉ sợ đã bị bắt mất. Chàng làm một người côi âm, trên thân không có lửa sáng để truy dấu, nàng biết phải tìm từ nơi đâu? Nàng hận mình ỷ y, hận mình cố gài đến Thái Chi trai, chẳng lẽ lại còn mong chợ quý này sẽ giống chợ Tây, bỏ mặc Lý Nhu Phong rồi vẫn có thể lên cầu đất tìm về?

Nàng hoảng hốt hoang mang, nàng vội vàng hấp tấp, nàng mất hồn mất vía, nàng nước mắt lưng tròng.

Nàng chạy quanh các ngõ nhỏ vắng lặng trong chợ quý. Nàng nghĩ kẻ bắt Lý Nhu Phong nhất định cần tránh đường lớn, vì phải thế mới đỡ bị phát hiện. Nàng nghĩ mình có thể dùng cả đời để tìm Lý Nhu Phong, tìm kẻ đã bắt chàng đi. Sinh mệnh nàng xiết bao cần cỗi, xiết bao trống rỗng, tịch mịch, nếu không có Lý Nhu Phong chàng để hận, để yêu, để giày vò, để bị giày vò, nàng làm thế nào vượt qua được cả đời đặng đặng này.

Nàng muốn giết kẻ kia. Nàng muốn giết kẻ đã cướp mất LýNhu Phong. Nàng muốn bầm thây hã thành muôn mảnh. Nàng nguyện lòng tế cả sinh mệnh vạn kiếp về sau, để niệm chúngyền rửa hã, khiến hã đời đời kiếp kiếp không được siêu sinh.

Cuồng phong vãn vũ, chuông trấn hồn rung vang ba nghìn dặm. Lửa nóng của dương bặt cháy bùng dọc con đường, đốt lộ tuyến âm dương này thành một vùng khói lửa mịt mù, quỷ gào thêthiết, hồn kêu xélòng.

Chúng oán quỷ khóc than: “Đủ rồi!”

Dương bặt bỗng nghetiếng gọi “Trương Thúy Nga”, thìdừng phắt lại.

Một bóng áo bào tím thoắt hiện từ trong bóng đêm.

ThôngMinh tiên sinh.

Bão Kênrương nương cảm giác được cóâm khíquần quanh ông cụ, làhơi thờ quen thuộc.

Nàng mở to miệng, dây thanh đau đến mức không thể thốt nên lời. Nàng khàn khàn thều thào: “Trả cho con.”

Áo bào tay thụng của ThôngMinh tiên sinh căng phồng trong gió, giữa chốn âm u như mộ địa này, toàn thân ông lại bọc kín một tầng tiên khí.Râu dài phơ phất tung bay, ông nghiêm giọng: “Sách người lấy trộm đâu, mau đưa ra đây.”

Bão Kênrương nương sửng người, cổ vờ trấn định: “Con nào cótrộm sách gì!”

ThôngMinh tiên sinh lạnh lùng: “Trương Thúy Nga, chớ cóép ta thanh lýmôn hộ.”

Thân thể Bão Kênương nường run bắn, bước lui ra sau, nhưng vẫn cắn răng phủ nhận: “Con không biết ngài nói tới sách gì.”

“Đêm qua ở phường rượu linh lục, người đã bắt quyết girdể loại trừ lệ quý trên người LýNhu Phong?”

Trong gióđêm sesắt, hai bên tóc mai Bão Kênương nường đã ướt đầm mồ hôi lạnh, nàng thưa: “Chỉ làmột chúthuật khử tàdo sư phụ dạy con thôi.”

“Nghiệt súc!” ThôngMinh tiên sinh quát to, “PháiDương Ẩn ta quang minh chính đại, thanh tịnh an nhiên, lấy ở đâu mấy thứ bùa chúđó! Người trộm bản mẫu pháp quyết từ chỗ nghiệt đồ Pháp Tuân của ta, tự mình tu luyện tàthuật bực này, còn cứng đầu không hối cải.Vậy thìđừng trách lão phu vôtình!”

Vừa dứt lời đã sải bước tới, áo bào đột nhiên phồng to, bàn tay giơ cao, toan vỗ lên thần đình nàng [*].

Huyệt đạo chính giữa vạch mép tóc vắt ngang trán.

Thân hình gầy yếu của Trương Thúy Nga chợt quỳ sụp xuống đất, giơ một quyển sách mỏng lên quáđầu: “Tiên sinh!” Nàng chẳng dám gọi sư thúc tổ, khàn giọng giải thích, “Con lấy chưa được mấy ngày, chỉ mới học xong một chúkhử tàđấy.Còn lại, con hoàn toàn không hề xem tới!”

Ánh mắt khắc nghiệt của ThôngMinh tiên sinh đảo qua Trương Thúy Nga, đoạn vươn tay cầm quyển sách nhỏ kia, mở ra, hỏi: “Visao muốn trộm sách?Visao muốn học chúkhử tà?”

Trương Thúy Nga vốn không định trả lời, ThôngMinh tiên sinh lại quát to: “NÓI!”

Thân thể gầy gò của nàng bị chấn động giật bắn, hai mắt cay xè, cuối cùng bật thốt: “Con có tư tâm.”

“Tư tâm gì?”

“Con yêu chàng.” Trương Thúy Nga ngã ngồi xuống đất, bémọn tựa bụi trần. Hai mắt nàng trống rỗng như người mất hồn, lăm bằm, “Con không cho phép kẻ nào đoạt xác chàng, không một kẻ nào được phép. Con chỉ yêu mình chàng, đổi thành hồn kẻ khác cũng không được... Tuyệt đối không được...”

Ánh mắt Thông Minh tiên sinh sắc bén, giống ngàn vạn mũi kim đâm xuyên nàng. Chợt ánh mắt hắt hắt đó dời đi, ống tay áo ông bung lên, đó là chiêu “tụ lý càn khôn” (thế giới trong tay áo). Từ giữa ống tay áo bay ra một người, rơi phịch xuống trước mặt Trương Thúy Nga.

Trương Thúy Nga định thần nhìn kỹ, người kia còn ai khác ngoài Lý Nhu Phong? Tiếc rằng nay toàn thân chàng đã cứng còng, hai mắt nhắm nghiền. Trương Thúy Nga luống cuống ôm chàng vào lòng. Đặt ngón tay dưới mũi chàng, không có hơi thở, bắt thử mạch cổ tay chàng, cũng không còn nhịp đập.

Nàng hoảng hốt ấn lên nhân trung chàng, khàn giọng gọi chàng tiếng được tiếng tắt, nhưng vẫn không thể nghe lời đáp. Chàng thế này thì có khác gì một cái xác? Chàng vốn đã làm một cái xác, giờ đây chẳng qua đã trở thành xác thật mà thôi. Hai mắt Trương Thúy Nga đỏ tươi, ngẩng phắt đầu, nhưng quanh đây nào còn tung tích của Thông Minh tiên sinh?

Nàng ôn chặt thi thể lạnh cóng của Lý Nhu Phong, vậy mà nhiệt độ từ dương bặt mãi vẫn không thể sưởi ấm chàng. Nàng cúi đầu thẫn thờ nhìn chàng, cứ nhìn thế thật lâu, thật lâu... Rốt cuộc òa lên, gào khóc thất thanh.

Cuối cùng cũng hiểu được, bất kể đã hận chàng bao nhiêu, đã giận dữ mà bỏ rơi chàng, hay đã oán trách chàng, ban chiều kia nghe xong mấy lời

chàng nói, nàng thậm chí còn muốn giết chàng, từ đây chấm dứt mọi chuyện, chẳng còn chấp niệm nữa... Thế nhưng lúc chàng thật sự không còn hơi thở, thật sự không thể mở mắt, không thể mở miệng, không thể gọi nàng hai tiếng “nương nương”, nàng bỗng chốc chẳng còn mong muốn sống tiếp.

Hóa ra yêu một người, cũng chỉ có thể yêu. Hận không được, ghét không xong, oán không đành, chẳng biết làm gì, khiến lòng tuyệt vọng.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Lý Nhu Phong đang phiêu dang giữa hỗn độn vô biên vô tận, chợt nghe một thanh âm thánh thót như sơn ca, cất tiếng rõ ràng gọi chàng: “Lý công tử.”

Chẳng biết tại sao, chàng rất chắc chắn đây là giọng của Trương Thúy Nga.

Nhưng có cố cách mấy cũng không nhớ được là vào lúc nào, ở nơi đâu, chàng đã nghe được giọng nói này.

Chàng gắng sức muốn giữ lấy thanh âm ấy, muốn đuổi theo thanh âm ấy, nhưng thanh âm chỉ như gió thoảng, chớp mắt lướt qua, chẳng còn dấu vết.

Chợt lại nghe giọng nói khàn đặc của dương bạo:

Con có tư tâm.

Con yêu chàng.

Con không cho phép kẻ nào đoạt xác chàng, không một kẻ nào được phép.

Con chỉ yêu mình chàng.

...

Là thứ giọng lạo xạo, vỡ vụn như hạt cát, vỡ nát rơi đầy đất, hòa lẫn vào máu loang.

Chàng giật mình nhìn nàng trào lệ, lệ kia làm máu đỏ.

Tim chàng bỗng hóa mềm, chỉ muốn mở rộng đón lấy mảnh hồn đã nát tan này, nâng niu, bảo bọc, nhẹ nhàng xoa dịu mỗi vết thương.

Lý Nhu Phong. Lý Nhu Phong. Lý Nhu Phong...

Giọng của dương bạt, từng tiếng từng tiếng nối nhau gọi vang, như tiếng khóc đờ đẫn, tuyệt vọng mà bàng hoàng.

Tâm chàng xáo động, nhưng chàng chẳng thể ngừng trôi nổi giữa mịt mờ hư vô, trong mênh mang không bờ bến. Chàng bỗng nhiên ý thức được hết thấy những điều này sao mà mâu thuẫn. Vì lẽ gì giọng sơn ca ban nãy là của Trương Thúy Nga, mà giọng khản đặc vụn vỡ này cũng là nàng? Vì sao rõ ràng là chàng không trông thấy nàng, lại có thể nhìn nàng đổ huyết lệ? Khi chàng cố gắng hồi tưởng dáng hình nàng vừa thoáng hiện kia, tất cả đều trở nên nhạt nhòa.

Đâu là chân thực, đâu là ảo cảnh? Đâu là hiện tại, đâu là dĩ vãng?

Lý Nhu Phong. Lý Nhu Phong. Lý Nhu Phong...

Đây mới là nàng của hiện tại... Còn đây là...

Chờ chàng ý thức được điều này, toàn thân bất chợt trĩu xuống. Linh hồn nhẹ bẫng cứ như bị nhốt vào hộp thép, nặng đến mức khiến chàng tưởng chừng ngạt thở.

Chàng nhất thời đau điếng mà rì rịt, toàn thân không thể động đậy. Mở mắt ra, nhìn thấy là lửa, chảy tràn trên mặt lại là nước. Nước nhỏ lên môi,

thấm vào miệng chàng, mặt đặng tái tê. Môi chàng đã thôi khô cứng, có thể hé mở, thều thào gọi: “Nương nương —— ”

Chàng nhìn thấy đốm lửa đã thu nhỏ cực hạn bỗng chốc bùng lên, nóng cháy tận trời! Chàng nghera Bao Kênương nương đang xé đèn lồng, lập cập, run rẩy bóc soàn soạt giấy dán quanh đèn. Lập tức có ánh nến cháy sáng kề sát mặt chàng. Hết thấy đều đột ngột an tĩnh. Đôi tay nàng đang ôm chàng như chột tê cứng, nhịp thở nơi nàng như dường chững lại, và chỉ còn tiếng nàng liên tục sụt sùi.

Trương Thúy Nga ——

Chàng chầm chậm nhấm cái tên này một lần trong lòng. Đến chữ “Nga” ấy, chàng như đang thở dài, thật dài, dài đến độ sinh mệnh trở về từ giữa hư vô, trôi qua mà quay lại.

Dưới ánh nến chập chờn, Bao Kênương nương tin chắc rằng mình đã thấy, chàng mở ra đôi mắt sáng sánh ẩn tình, có trăng có đèn, tựa quân cờ đặt trong dòng nước ấm. Nàng hơi ngậy ngấn. Hình như chàng vừa thở dài, sắc mặt vẫn tái xanh không sức sống.

Giọng nói dịu dàng ấy lại khe khẽ vang lên: “Nương nương, cho tôi một hơi dương khí.”

Bao Kênương nương xem chừng không nghe thấy, cứ đờ đẫn nhìn chàng thật lâu. Mãi sau mới chột hiểu lời này có ý gì, liền cúi người xuống, bất chấp tất cả mà cắn môi chàng.

Nàng cắn như phát điên phát cuồng, như muốn đem tất cả hận, tất cả yêu, tất cả ấm ức và không cam lòng cùng trút hết ra trong khoảnh khắc này.

Một hơi dương khí rót vào, bấy giờ Lý Nhu Phong mới có thể gắng gượng cử động. Chàng dựa vào gốc cây bên cạnh, choàng tay ôm Bao Kênương nương, mặc cho nàng hôn, mặc cho nàng cắn, nhận lấy đầu lưỡi

nàng trượt vào môi, nhận những nụ hôn ngang tàng không theo quy luật nào của nàng. Nhưng cái xác không hồn chàng này, lại từng chút từng chút được nàng hôn sống lại. Trái tim buốt cóng, vắng lặng kia cũng dần dần tìm được nhịp xưa, từ chậm thành nhanh, đập đều đặn. Giờ đây mới phát giác thân thể đang run rẩy trước ngực này thật sự gầy gò, mỏng manh như một ngọn cỏ. Thường ngày có bao nhiêu lời nói trái lòng, có bao nhiêu ngoài mạnh trong yếu, nay chỉ còn lại hoảng hốt, bất an.

Nàng chính làn ngọn lửa hoang dại mà tuyệt vọng, nung nấu trái tim chàng chậm chậm nóng lên. Chàng nâng gương mặt nhỏ của nàng, đầu ngón tay chặn giữa hàm răng chính tề đều khít, rủ rủ: “Nương nương, đừng nuốt, có độc.” Chàng than khẽ, hơi nghiêng đầu, mút sạch vị máu tươi trên đầu lưỡi nàng.

Bão Kênương nương mệt lả, Lý Nhu Phong bèn ôm trọn nàng vào lòng. Nàng tựa bên cổ chàng, sức cùng lực kiệt, không nói một lời. Lý Nhu Phong khẽ hôn lên tóc nàng, nghe hơi thở mỗi mệt của nàng mà thật xót xa...

Song, lúc này họ cần phải cấp tốc trở về phủ Dương trước khi trời sáng. Lý Nhu Phong nghe bước đi của Bão Kênương nương khi có khi không, bèn ngồi xổm xuống kiểm tra một bên chân nàng, mới hay vừa rồi nàng chạy vội làm tuột mất giày.

Lý Nhu Phong thở dài: “Nương nương —— ”

Bão Kênương nương lặng thinh, chẳng muốn thừa nhận ban nãy mình nhếch nhác quá sức tưởng tượng.

Chàng xoay lưng về phía nàng nửa quỳ chống gối, ra hiệu nàng leo lên. Chàng công nàng đi. Ngọn nến đã tắt không nhóm lên được nữa, nhưng Lý Nhu Phong cũng chẳng cần ánh sáng. Bởi nơi có hắn nồng đậm nhất

chính là phủ đệ của Dương Đăng, tự khắc có oán quỷ âm gian dẫn đường cho chàng.

Bảo Kênương nương an tĩnh gác đầu lên hõm cổ man mát của chàng. Mỗi một nhịp bước, tóc mai chàng lại quấn lấy tóc dài của nàng. Bảo Kênương nương đã nghĩ thông suốt, cho dù Lý Nhu Phong vĩnh viễn không thể thật lòng với nàng như với Tiêu Yên, thì chỉ đôi lần máấp vai kề, cùng nhau thân mật thế này, nàng cũng thấy đủ rồi. Rốt cuộc nàng đã tin giữa người và người trên đời này không hề bình đẳng. Có những thứ, đối với vài người là dễ như trở bàn tay, nhưng đến lượt nàng, lại cần trải qua gian khổ gấp ngàn vạn lần, thậm chí phải đánh đổi bằng cả tính mạng.

Nhưng thế thì đã sao.

Nàng hờn hợt tự nhủ.

Thì đã sao nào.

Chuông trấn hồn reo vang, vọng khắp không gian tĩnh lặng, âm binh mượn đường, âm quỷ tránh lui. Dương bật ghésát tai người cõi âm, nho nhỏ thăm thì:

“Lý Nhu Phong, ta yêu chàng.”

***

Sau khi bị ám sát ở phường rượu linh lục, Ngô vương Tiêu Tử An hết dám tùy tiện ra khỏi cung, cả thành Kiến Khang được yên ổn mấy ngày. Dương Đăng ở trong phủ cùng thuộc cấp bí mật thương nghị chiến lược bắc tiến phạt Ngụy, chân không bước ra khỏi cửa, cứ thế bình yên vô sự thế. Thành thử hẳn cũng chẳng sốt ruột hồi Bảo Kênương nương nghĩ biện pháp đối phó Duy Ma.

Trong viện nhỏ, LýNhu Phong vẫn cầm một quyển thẻ trecần thận nghiền ngẫm. Đến được nửa quyển thì cảm giác Bão Kênương nương đã dùng nước sạch cọ rửa mặt sàn đá ở sảnh và các phòng đến mấy lần. Chàng ngồi xếp bằng trên giường trúc, đặt giày lên ghế đầu bên cạnh để tránh vướng đường Bão Kênương nương.

“Nương nương, ngài có tâm sự gì sao?”

Bão Kênương nương đang chau mày, “Ừ” một tiếng.

“Chuyện gì thế? Không ngại thì kể tôi nghe đi.”

“Cháy túi rồi.”

Bão Kênương nương thực sự là cháy túi. Mặc dù đang ở trong phủ họ Dương, không lo ăn mặc, nhưng năm quan tiền để rèn rũa kia chẳng biết nên kiếm ở đâu.

LýNhu Phong nở nụ cười, hỏi: “Vậy nương nương tính thế nào?”

Bão Kênương nương chấp tay sau lưng tới tới lui lui quanh phòng, nhăn nhó đáp: “Ta đang nghĩ xem có nên tìm Dương Đăng lừa ít tiền không.”

“Trước kia ngài thường xuyên lừa tiền người khác à?”

Bão Kênương nương nhướn một bên chân mày dài mỏng, nghiêng đầu nhìn LýNhu Phong: “Coi bói mà không lừa tiền, chẳng lẽ lại đi thu thuế đất như Lý Công tử?” Nàng lại liếc xéo, “Chàng chớ có tìm Phạm Bảo Nguyệt đấy, ta chẳng muốn dùng tiền của mấy người chàng đâu.”

LýNhu Phong nghera giọng nàng hơi “gia trưởng”, bèn cười mà rằng: “Nương nương, ‘mấy người chàng’ là thế nào? Tiền của tôi mà ngài cũng không cần sao?”

Những lời chàng nói này lọt vào tai Bão Kênương nương, ít nhiều đã mang ý chòng ghẹo. Từ buổi đêm nọ tỉnh lại, chàng đã thay đổi cách đối xử với nàng, không còn xa cách giữ lễ như trước nữa. Bão Kênương nương chẳng muốn truy đến cùng là chàng giả tình hay giả ý. Trải qua một lần xuất hồn chênh vênh giữa sinh tử kia, nàng cũng đã có quyết định rồi. Chàng dụ dàng tình cảm được bao nhiêu với nàng, thì nàng sẽ hưởng thụ bấy nhiêu dụ dàng tình cảm, bất kể là chàng trời sinh đã thế, hay chỉ là làm bộ làm tịch.

“Giỏi lắm Lý Nhu Phong.” Bão Kênương nương trèo lên giường trúc, vỗ rầm xuống mặt giường, hùng hổ, “Lại dám giấu tiền riêng!”

“Đâu dám.” Lý Nhu Phong vừa nói vừa xòe hai tay, “Thật sự đâu dám.”

Bão Kênương nương nghi hoặc sờ tay áo chàng, lại sờ túi thêu bên hông chàng, quả thật đều trống rỗng.

“Vậy chàng lấy đâu ra tiền cho ta?”

Lý Nhu Phong đáp: “Nương nương, ngài dẫn tôi vào chợ quẻ đi, tôi có thể kiếm tiền giúp ngài.”

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Đêm hôm nay, Bão Kênương nương và Lý Nhu Phong lại đến chợ quý.

Lý Nhu Phong hỏi nàng: “Nương nương, ngài xem một quẻ thì kiếm được bao nhiêu?”

Bão Kênương nương im lặng nhắm tính. Năn xương tất nhiên là kiếm được nhiều nhất, nếu vợ phải tai to mặt lớn, như bọn Tiêu Yên chẳng hạn, nàng có thể thu bọn tiền xài cả đời không hết. Có điều là, nàng liếc qua Lý Nhu Phong, đời này nàng chẳng muốn năn xương cho bất cứ ai nữa rồi.

Kế tiếp là bó mai rùa, cơ mà mai rùa đã đưa cho thợ rèn đạo sĩ, cách này cũng không xong.

Giờ chỉ còn mỗi món Thái Ất Lục Nhâm, Tử Vi đấu số [*].

Quan sát chuyển động của tinh tú để tính ra ảnh hưởng của chúng đến con người, thời tiết, hưng vong của thiên hạ...

Xem chu kỳ phối hợp giữa Thiên can và Địa chi để tính cát hung.

Vi đấu số: Dựa vào giờ, ngày, tháng, năm sinh và giới tính để tính vận mệnh.

Nàng nói: “Bà bán ở chợ quý thì một quẻ nhiều nhất năm đồng.” Một quan làm một ngàn đồng, muốn gom đủ trả cho thanh rựa kia thì chắc phải ngồi hết mấy tháng.

Lý Nhu Phong ngẫm nghĩ: “Nương nương, ít nhất chúng ta phải có khoảng chục đồng vốn, giờ ngài xem luôn vài quẻ được không?”

Bảo Kênương nương gật đầu: “Ta phải ôm theo gà đã.”

Cũng giống như thầy bói phải trưng cờ phan, gà trống phượng hoàng ngũ sắc chính là biểu hiệu vàng của Bảo Kênương nương. Đối với phần lớn người trong chợ quý, tướng mạo của Bảo Kênương nương không gây ấn tượng khắc sâu lắm, nương nương ôm gà mới là Bảo Kênương nương, nương nương không ôm gà thì chẳng mấy ai nhận ra được.

Đã lâu lắm rồi Bảo Kênương nương không vào chợ quý xem quẻ, hôm nay vừa bà bán đã có cả đám người xúm xít lại. Bảo Kênương nương làm theo lời Lý Nhu Phong: “Các vị nghe kỹ đây, năm đồng một quẻ, chỉ nhận tính ba quẻ!”

Bảo Kênương nương hơi tiếc xiu. Xem hôm nay đông khách vậy, nàng nhắm có thể cho ra mười mấy hai chục quẻ, chưa biết chừng còn nâng giá được nữa.

Nhưng Lý Nhu Phong đã dặn, ba quẻ, ừ thì ba quẻ vậy.

Lấy được mười lăm đồng, Lý Nhu Phong bảo nàng dẫn mình đến chỗ bán văn vật cổ trong chợ quý, khu Cây Liễu To.

Thế sự rồi ren, vật đổi sao dời, vương kỳ lớn trên đầu thành Kiến Khang thay hết lượt này đến lượt khác. Ngày nay đắc thế, mai kia rơi đầu, bạc triệu gia tài theo sóng cuộn cuộn chảy về đông. Những thứ của hiếm vật quý kia rồi sẽ trôi về đâu? Phường đào mộ, hạng trộm cắp, quân cướp bóc, chúng sẽ nhân thế tráo đổi, trục lợi, thừa nước đục thả câu.

Lúc trước Bão Kênương nương cũng thường xuyên đến khu Cây Liễu To, chủ yếu là vì mấy thứ gạch Tần ngói Hán, bia đá Ngụy Tấn đồ. Những thứ này toàn loại đắt đỏ cả nên nàng chẳng đành dùm được xu nào.

Bởi vậy, chỉ có mười lăm đồng thì mua gì nổi chứ?

Lý Nhu Phong nhờ Bão Kênương nương dắt chàng đến chỗ bán mấy thứ như giấy mực bút nghiên cổ. Toàn đồ lặt vặt nho nhỏ. Chàng hỏi: “Có ấn triện không?”

Bão Kênương nương cầm ngón tay chàng, chỉ dẫn chàng sờ từng ấn ngọc, đồng, đá, ngà voi, sừng tê giác...

Lý Nhu Phong chau mày nín thở, tất cả tinh thần đều tập trung vào những ngón tay thon gọn xinh đẹp, đầu vân tay vuốt khớp với nét chữ điêu khắc trên ấn. Bão Kênương nương nhìn chàng không chớp mắt, nhìn hàng mày nhíu chặt, lại nhìn ngón tay chàng tỉ mỉ dịch chuyển.

Ông chủ tiệm này hỏi Bão Kênương nương: “Bữa nay nương nương còn mua gạch ngói chứ? Tôi vừa tìm được viên ngói câu đầu ‘Trường Lạc Vị Ương’ từ thời Hán Vũ đế, hàng thật đấy nhé.”

Chủ tiệm cạnh bên to tiếng chen ngang: “Nương nương chỉ thích gạch có chữ trong «Thiếp Lan Đình» thôi, ông khỏi cần chèo kéo, há há——”

Chủ tiệm bên này giận: “Biết đâu đấy! Nương nương, ai kia còn trợn đồ giả vào lừa ngài, chứ của tôi là bảo đảm hàng thật!”

Bão Kênương nương nghĩ bụng: Mấy ông đừng nói nữa! Ngay trước mặt Lý Nhu Phong, bao nhiêu phong độ của nàng đều bị hai lão này dập sạch!

Nàng xấu hổ chẳng biết giấu mặt vào đâu, lạng lẽ lui ra sau. Thế nhưng ngay giữa đêm khuya, quầng lửa rừng rực xinh đẹp trong tầng ánh

kim rạn vỡ như nàng làm sao thoát khỏi tầm mắt của LýNhu Phong.Chàng bèn lật tay nắm chặt tay Bảo Kênương nương, nhặt một ấn ngọc phủ màu thời gian lên hỏi chủ tiệm: “Cái này bao nhiêu thế ông chủ?”

“Đây làngọc cổ từ thời Tiên Tần, nể mặt Bảo Kênương nương, tôi để giáhữu nghị thôi, bốn quan nhé.”

LýNhu Phong thở dài nảo nề, hỏi Bảo Kênương nương: “Nương nương, chúng ta còn bao nhiêu?”

Bảo Kênương nương vẫn chưa bắt kịp, không rõ tình huống lắm nên chỉ “A” lên, rồi đều giọng đáp: “Cómỗi mười lăm đồng, sao mua cái này được!”

Nàng vốn tưởng chàng muốn đến xem cho biết, chứ đâu ngờ còn định mua thật, nên vội ngăn lại: “Chàng mua ấn triệu làm gì? Phung phívừa thôi!”

LýNhu Phong bất đắc dĩ: “Nương nương, tôi tốt xấu gìcũng làngười đọc sách, thuộc dòng dõi thư hương, ít nhất phải cóấn riêng chứ?”

Bảo Kênương nương lập tức tìm ngay giải pháp: “Chàng thích ấn thìđể ta khắc cho! Ở nhacòn nhiều đálắm, cực nhiều luôn ấy!”

LýNhu Phong tuôn một tràng: “Ấn ngọc cứng cõi, bền chắc, sáng trong, mài mấy cũng không mòn, nhuộm mấy cũng không đen, làkhítiết quân tử...”

Bảo Kênương nương ngắt lời: “Rồi rồi rồi, chờ ta kiếm được nhiều tiền sẽ mua ngọc cho chàng——Hôm nay thìxin miễn!” Nàng kéo kéo lôi lôi chàng đi.

Chủ tiệm cứ buồn cười, hứng chídòm hai người họ nhìnhè, nghĩ bụng mười lăm đồng cũng làtiền, thế làcầm ngay một ấn ngàđã lốm đốm đen

thầy cho LýNhu Phong: “Đây, cái này vừa túi cậu đấy, mười lăm đồng.”

LýNhu Phong sờ thử, chợt nổi giận đùng đùng: “Chưa kể chữ khắc quathôthiền, cái ấn này còn dính nước tiểu chuột nổi đốm đen, vậy màông còn lấy ra lừa tôi!Ông xấu lắm, bắt nạt tôi mùlòa!”

Chàng nói rất tủi thân, Bão Kênương nương thấy đôi mắt ti hí của chủ tiệm lấp lánh hung tợn. Mặt chủ tiệm cứ thoắt xanh thoắt tím. Ngà voi tối kỵ nước tiểu chuột, chỉ dấy vào tíe cũng bị đen ngay, còn loang ra xung quanh, không cách nào xóa sạch. Ông ta đâu ngờ LýNhu Phong còn sờ ra được điều này, mới biết mình đụng phải dân sành sỏi rồi. Ông ta chẳng kịp nghĩ kỹ, vội xua tay bảo: “Năm đồng đấy, được thì lấy không thì thôi.”

Bão Kênương nương lầm bầm: “Thế này mà cũng năm đồng à?” Nhưng thấy LýNhu Phong cứ cầm khư khư chẳng chịu buông, nàng đành phải dâng ra năm đồng.

LýNhu Phong nghĩ bụng, đóng gạch giả hồi trước cô tha về nhà còn không biết tốn kém bao nhiêu kìa. Nghĩ đến đây lại thầm thở dài, chàng với tay tìm quàng lửa kia, nắm lấy cổ tay gầy gò của nàng.

Sau đó lại vung năm đồng mua một hộp gấm đẹp lung linh. LýNhu Phong bảo: “Cứ lấy hộp thật đẹp vào, phải làm sao tôn lên vẻ cao quý cho ấn ngànày.”

Bão Kênương nương cạn lời, một cục ấn ngà dính nước tiểu chuột thì cao quý nổi gì! Nhưng LýNhu Phong đã thích thế, vậy cứ tùy ý chàng đi.

Còn dư lại năm đồng, hai đồng chia cho gia đình bị Bão Kênương nương lén mượn tạm gà trống to, lúc trả về thì đặt trên nóc chuồng. Ba đồng khác, LýNhu Phong mua hai ống trúc nước lê, bọn họ dừng chân ở đầu chợ quý để cùng uống.

Bão Kênương nương nói: “LýNhu Phong, ta lạnh quá.”

Nhưng dương bặt từ đầu đến chân đều là lửa đỏ, làm sao mà lạnh được. Người côi âm buốt cóng toàn thân mới là thật sự lạnh đấy.

Lý Nhu Phong vòng tay ôm nàng vào lòng, thủ thủ: “Sau này ngài cứ bảo nóng thôi. Than lạnh thế thì liệu lắm.”

***

Ngày kế tiếp, Bão Kênương nương muốn ra ngoài, kẻ hầu trong phủ tới báo với Dương Đăng, rằng Bão Kênương nương tính về nhà cầm cố tài sản để đổi tiền. Dương Đăng không cho phép. Chẳng mấy chốc kẻ hầu kia lại chạy qua báo, Bão Kênương nương tuyệt thực thắt cổ. Dương Đăng phì cười, quát là tại luôn, không khóc không quấy, trực tiếp thắt cổ. Thế là phải sắp xếp hai gã hầu kẻ theo nàng xuống phố, xem thử nàng có thể giữ trò gì được.

Bão Kênương nương và Lý Nhu Phong đâu có định trốn chạy, thành thử cũng chẳng thèm tránh mặt hai gã kia, cứ thoải mái làm việc của mình. Lý Nhu Phong chỉ Bão Kênương nương đến dinh thự của một gia tộc thư hương, bảo nàng bán ấn ngà kia cho cụ ông trong nhà.

“Đừng nhìn ấn ngà này khắc chữ thô thiển mà xem thường, đây là ấn của một viên quan từ thời Tân Nhị Thế. Chữ khắc còn vụng, là viên quan đấy nóng lòng nhận sắc phong, không kịp chờ đúc mà chỉ vội vàng khắc nhanh rồi dùng luôn. Cho nên ấn này còn được gọi là ‘Cấp tốc hoàn thành’ [*]. Ấn quan từ thời hoàng đế Nhị Thế truyền lưu trong dân gian vốn cũng không nhiều, loại cấp tốc hoàn thành này lại càng hiếm có.”

ấn đúc, tức là khắc chữ lên ấn rồi đem đúc, xong mới đưa vào sử dụng. Một số ít là dùng luôn ấn phôi, tức là chưa được đúc, chỉ khắc chữ trực tiếp lên ấn.

“Vậy ta phải rao giá bao nhiêu?”

“Cái này có vết nước tiểu chuột, ngài nói năm quan thôi, thấp hơn thì đừng bán.”

Bảo Kênương nường hết hồn: “Còn đắt hơn cả ấn ngọc kia nữa?”

“Ngọc cổ mới quý. Chứ ấn ngọc kia là ngọc mới, vừa chiên dầu thôi [*], còn chưa đáng một đồng.”

Một cách làm ngọc giả cổ là ngâm ngọc trong nước màu rồi chiên hay nướng cho nhiễm màu vào. Loại giả cổ này thường bị khô, không sáng bóng, trông kém tự nhiên, kém nghệ thuật, chưa đủ giá trị để sưu tầm. Ngoài ra có một số cách làm giả cổ khác là đốt, luộc, chôn xuống đất...

Bảo Kênương nường líu lười, vậy chàng còn cố ý kéo nheo vì cái ấn ngọc kia, rõ ràng là để tung hỏa mù với chủ tiệm! Còn trách chủ tiệm lừa người mù như mình nữa chứ. Thật đúng là vừa ăn cướp vừa la làng!

Bảo Kênương nường nói: “Lý Nhu Phong, ta nhìn lầm chàng rồi. Chàng chẳng đáng hoàng, thành thực chút nào.”

Lý Nhu Phong phản bác: “Hàng thật bán giá thật, không lừa già gạt trẻ, tôi là người đáng hoàng, thành thực nhất đấy.”

Bảo Kênương nường nhón chân rướn cao, ghé sát tai chàng: “Chàng là không đáng hoàng nhất.” Dứt lời thì đứng thẳng lại, mang tai chột nóng rần, thầm nghĩ sao đột nhiên mình lại thốt ra những lời chẳng biết xấu hổ như này. Bởi vậy hết dám ngẩng lên nhìn Lý Nhu Phong, cứ cắm đầu chạy vội qua dinh thự kia.

Khi trở lại, trong tay nàng nâng một thỏi bạc lớn, mặt mày rạng rỡ: “Lý Nhu Phong, chàng sờ thử xem, chúng ta có cả thỏi bạc này.”

Nàng kéo ngón tay Lý Nhu Phong đặt lên thỏi bạc to chừng bàn tay.

LýNhu Phong cảm nhận được niềm hân hoan thấm đượm ở cả ngón tay nàng, thế là tâm tình ấy cũng nhiễm vào chàng. Số tiền này khi trước chàng chưa từng xem là gì, nhưng hôm nay cũng cảm thấy, thỏi bạc này thật lớn, thật nặng trĩu.

Bảo Kênương nường ước lượng thỏi bạc: “Đủ trả tiền rửa rồi.”

LýNhu Phong nói: “Vẫn chưa đâu.”

***

Mấy hôm sau, hai gã hầu lại lẻo đẻo theo Bảo Kênương nường và LýNhu Phong. Bảo Kênương nường tới một dinh thự bề thế khác bán con dao gọt chữ thép vàng kim mã ① thời Hậu Hán, thu được một thỏi vàng.

Lại qua mấy ngày, hai gã hầu theo gót Bảo Kênương nường và LýNhu Phong, đến phủ của lão thái úy bán khối ngọc trư long [1] thời Thương, thu mười lạng vàng.

Một đêm ở nửa tháng sau, dương bặt dùng máu tươi hòa với tro giấy bùa, nhỏ vào nước lạnh đang ngâm thanh rửa vừa tôi. Ánh lam sáng bóng loé lên từ lưỡi rửa sắc bén, thanh rửa chuyên chém người cõi âm đã thuận lợi hoàn thành. Đồng thời, một thẻ tre có khắc lời sấm bằng chữ giáp cốt được âm thầm đưa cho đạo sĩ thợ rèn, kèm theo thỏi vàng trị giá một trăm quan. Thợ rèn đạo sĩ nhắc tay áo phòng hộ, thu thẻ tre và thỏi vàng vào trong.

Cùng lúc đó, giới sĩ tộc môn phiệt ở Kiến Khang bắt đầu âm thầm rỉ tai nhau, mới đây vừa xuất hiện một thanh niên trẻ tinh thông lục thư ② và chữ giáp cốt, có thể đọc được tất cả mọi loại văn tự cổ từ Tam đại ③ đổ lại.

Người này tên là——

LýNhu Phong.

Lời tác giả:

.① Dao gọt chữ: Loại dao dùng để gọt các chữ viết sai trên thẻ trở thời cổ đại, có thể đeo luôn bên mình. Trong đó nổi danh nhất là loại thép vàng hình ngựa trên thân dao của đất Thục, thường được gọi là dao “kim mã”.

② Lục thư: Phương pháp cấu thành chữ viết từ thời cổ, bao gồm Tượng hình, Chỉ sự, Hội ý, Hình thanh, Giả tá, Chuyển chú.

③ Tam đại: Cách gọi chung 3 triều đại Hạ, Thương, Chu.

~♥~♥~♥~

[1] Ngọc trư long (long ngọc, ngọc chữ C, ngọc rồng đầu heo): Dạng ngọc có hình thù đặc biệt thuộc nền văn hóa Hồng Sơn ở thời Đồ Đá Mới, chưa rõ có tác dụng gì, nhiều giả thuyết cho rằng là vật dùng trong nghi lễ tôn giáo. Về hình dạng thì vẫn đang tranh luận chưa xác định là heo hay rồng hay gấu, nhưng đa số đều nhận định là heo trong dạng phôi thai (họ đoán là thời này có thờ heo rừng).

Hai mẫu ngọc trư long thuộc nền văn hóa Hồng Sơn:

Các mẫu dao gọt chữ thời Thanh:

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Đang ngủ ngon giấc, dương bật chọt xoay lại, cắn lên cổ người côi âm. Hàm răng đều khít ấy không quánhọng, nhưng đủ để cửa rách da thịt. Tức thì trong miệng đã nồng vị máu tươi.

Rất đắng, có lẽ là vị của thứ thuốc dùng để làm mù Lý Nhu Phong, cũng giúp chàng chết có thể diện.

Ấy vậy mà Trương Thúy Nga cứ cảm thấy vị này thật ngọt, bắt đầu ngọt từ khi chàng hôn trả lại. Chắc hẳn chàng sẽ không để mặc nàng chết, nên nàng chẳng hề sợ hãi.

Thời gian này có rất nhiều vàng bạc được chuyển tới lui. Dẫu nàng hiểu rõ, thì khi đêm xuống, lý trí lại bất giác giảm đi đôi phần. Nàng nhìn thấy cả nhưng vẫn giả hồ đồ.

Chàng đang trù tính những gì, nàng không hay biết. Tất cả vùi vai, lòng nàng lại tưởng tận.

Lý Nhu Phong hôn nàng cũng dần dần đắm say. Ngón tay chàng cách lớp y phục, nhẹ nhàng vuốt ve đôi đường cong mượt mà. Nơi đây thực ra không quá đầy đặn, nhưng đủ mềm mại đầy tay chàng. Nàng chẳng thể nào kháng cự cảm giác được giữ trọn ấy, toàn thân lại run sợ, trần trở giữa bao điều.

Cứ như vậy phícông xúc tép nuôi cò, nàng thật sự không cam lòng. Nàng bắt lấy tay LýNhu Phong, cố gắng ép giọng mình thoi run rẩy: “LýNhu Phong, chàng cùng ta đi.”

Ngoài cửa sổ thình lình vang lên tiếng cúvọ: “Huuu ——Huuu huuu ——”

LýNhu Phong chợt động tai lắng nghe.

“Huuu ——Huuu huuu ——”Cúvọ vẫn chưa ngừng kêu, to rõ mồn mồn, còn loáng thoáng lẫn với tiếng binh khíchát chúa va nhau, từ xa đến gần, ngợp khắp tứ phương.

Lâm thanh báo hiệu điềm xấu.

LýNhu Phong nói: “Chờ tôi chút.”Chàng ngồi dậy, với lấy áo dài mặc ở đầu giường khoác lên người, mở cửa ra ngoài.

Dưới ánh trăng mờ lung, trên đầu tường quả nhiên xuất hiện một con cúvọ, cổ ngắn xoắn vòng, chiếc đầu lông nhung cứ xoay tới lui.

LýNhu Phong giơ tay trái ra trước, huýt một tiếng khekhẽ.Cúvọ kia nghethấy liền sàngay xuống, một đôi móng sắc quắp lấy khuỷu tay chàng như bấu vào thân cây.

LýNhu Phong sờ vào chân trái nó, ở đó cógắn một viên sáp.Chàng gỡ viên sáp ra, vung tay trái, cúvọ liền dang rộng cánh, phần phật bay cao, chớp mắt đã hòa vào trời đêm bao la.

LýNhu Phong bóp nát viên sáp, trong đógiấu một mảnh lụa được quấn vòng kỹ lưỡng.Mở ra xem, bên trên là hàng chữ nhỏ lấp lánh sáng xanh.Chữ đấy được viết bằng mực cótrộn lẫn tro cốt.

Võ tăng đào vong đã bịDương Đăng sát hại...

Bộ hạ cũ ẩn náu trong thành Kiến Khang, tối nay toàn quân bị diệt...

Con đã dốc toàn lực tiếp cận Ngôvương, đến nay vẫn chưa dò ra vị tríTrùng vương, làcon vôdụng...

Dương Đẳng tin tưởng Trương Thúy Nga sẽ cứu mạng hẳn, cóthể mượn tay Trương Thúy Nga...

Thân hình thẳng tắp giữa gióđêm của LýNhu Phong chợt chao đảo, mảnh lụa bị vònát, nhãn nhúm trong bàn tay siết chặt.

Chàng hít sâu một hơi, nghẹn ứ trong lòng, màchẳng thể đẩy ra. Bao nhiêu nỗ lực giữ mình cao thượng như lan, chính trực như trúc làthế, bỗng dâu lại hóa tiêu điều như đã gãy vụn dưới cơn gióbắc. Phong sương dần nhiễm lên đuôi mày, chàng vội xoay đầu, một quầng lửa đã hùng hực thiêu đốt trước mặt.

Bảo Kêương nương đã ăn mặc chỉnh tề, đang cầm đèn, căn môi nhìn chàng.

Nàng vươn tay về phía chàng: “Cho ta xem.”

LýNhu Phong do dự giây lát, rốt cuộc vẫn chầm chậm duỗi tay đưa mảnh lụa cho nàng.

Bảo Kêương nương soi đèn đọc hết, mặt lạnh như nước. Nàng cầm mảnh lụa, nhìn nó từng chút từng chút bị ngọn lửa đèn dầu nuốt trọn.

Ngoài tường viện làtiếng binh đao, tiếng giáp sắt ma sát vào nhau, loảng xoảng dừng trước cổng phủ.Có binh tướng lớn giọng truyền lệnh:

“Phụng mệnh tướng quân... Tất cả Trùng tặc, không lưu một mạng!...”

“Đem tên võ tăng thứ ba này ra bêu đầu, treo trước cổng thành thị chúng ba ngày!”

Gương mặt vốn đã trắng bệch của LýNhu Phong, dưới ánh trăng, bên ánh đèn, bỗng chốc càng bi thương tiều tụy.

Bão Kênương nương trầm mặc, đăm đăm nhìn chàng. Thật lâu sau, nàng khàn giọng nói: “Hai mươi bốn năm qua, chàng chưa từng can thiệp quốc sự hay chính sự.”

“Đêm hôm đó tôi đã thấyDuyMa.”Chàng khó khăn mở lời, câu đầu tiên lại bắt đầu từDuyMa.

“Tôi biếtDuyMa vào mười năm trước, vẫn luôn trông nó trưởng thành. Nó rất giống cha. Lúc này tuy chỉ mới mười bốn tuổi, nhưng tâm trí đã kiên định, cứng cỏi không thua người trưởng thành.

“Tính tới hôm nay, tôi đã chết mười tháng, trong lòng tôi hiểu rõ nhất mười tháng này trôi qua thế nào.DuyMa gắng gượng chín tháng, nó không thể cố thêm nữa nên đã đi trước, hóa thành lệ quỷ đến trả thù Dương Đăng.

“Một đứa bé kiên cường nhưDuyMa còn chẳng chịu đựng nổi. Tôi không biết, cha nó sau khi mất con, còn có thể cầm cự bao lâu.”

Bão Kênương nương chẳng phản ứng gì, cứ cắn chặt răng nghe chàng nói, xem thử đến tột cùng là chàng muốn vòng vo bao xa.

“Nương nương ——” LýNhu Phong gọi nàng, vốn dĩ là bực bễ đến thế, hạcớ gì lại ghen như triền miên mà phức tạp, ngàn ý vạn lời, dồn nén cả vào hai chữ kia.Cuối cùng, chàng không nói thêm câu nào nữa.Dáng hình ấy vẫn lạng ngọc quý, lại như chừng đã hoang hoải xác xơ.Chàng vén vạt áo, cúi đầu, khom lưng, liền muốn quỳ bái nàng.

Chàng đây hai mươi bốn năm cuộc đời, gặp TiêuYên còn chưa từng quỳ bái.

Thế mà chàng quỳ bái nàng.

Bảo Kênương nương hận muốn cắn nát răng, nhấc váy đá ngay vào đầu gối chàng sắp gập xuống, làm chàng ngã ngời ra đất.

Nàng tức giận đi qua lại trong viện mấy vòng, hai tay đều đang run rẩy. Phía chân trời nơi xa đã chớm ửng nắng. Nàng chột giật mạnh dây phơi đồ, đập tường nhảy hai ba bước, tung người phóng ra ngoài.

LýNhu Phong vừa trông theo quầng lửa kia lên đầu tường, chớp nhoáng trước mắt đã tối sầm. Trời sáng, chàng không còn nhìn thấy âm gian. Chàng loạng choạng vài bước, đâm vào tường, cảm giác đau buốt sắc lạnh từ trán lan ra, càng lúc càng mãnh liệt, mãi vẫn chẳng đỡ hơn. Chàng mới chột ý thức được, dương bật không còn ở bên mình nữa rồi.

Chàng hốt hoảng trở vào phòng trong, nơi đây có phảng phất hơi thở quen thuộc của nàng. Nhưng như thế vẫn chẳng ích gì.

Toàn thân chàng cũng bắt đầu đau đớn. Đau tái tê.

***

Vào lúc hừng đông, Bảo Kênương nương để một đôi chân trần lao về tòa nhà cũ. Nàng hơi ngửa đầu nhìn hai chữ phủ Phùng thật to, tức thì rút ngay thanh rựa sắc mới tinh ra, bật lên cao liên tục chém nát tấm biển.

Đến cửa sau, nàng đập cổng rầm rầm. Nhóc Đinh Bảo ôm một chậu cám ra mở cổng cho nàng. Đại lang quân và bầu đoàn thể tiếp đang rần rần chạy theo đuôi nhóc Đinh Bảo.

Bảo Kênương nường ôm thật chặt cậu bé: “Ta nhớ nhóc Đình Bảo lắm.”

Nhóc Đình Bảo khoe với nàng Đại lang quân và cả đoàn thể tiếp mậ mạp, lông dày bóng loáng: “Nường nường, con nuôi vậy được không?”

“Nuôi thế là quá tốt rồi.”

Đại lang quân rút rèm quý phái vẩy cánh với nàng.

“Hình như lửa xám đang mang thai ấy, nó ăn nhiều lắm.” Nhóc Đình Bảo hơi rầu rĩ, “Chẳng biết có nên để nó kéo cối xay nữa không. Cơ mà mỗi ngày con đều ra ngoài bán trứng gà đấy, chắc chắn sẽ không bỏ đói nó và ngựa ô.”

Bảo Kênương nường đi vào nhà trong, ở đây vẫn sạch sẽ không nhiễm bụi trần như trước. Lárụng dưới tàng cây được gom thành một đống, Nhóc Đình Bảo quét dọn rất cẩn thận.

Bảo Kênương nường nhìn mặt sân lát đan xen các viên gạch khắc từng câu chữ từ «Thiếp Lan Đình». Viên đầu tiên “Vĩnh Hòa năm thứ chín” bị thiếu mất bấy lâu, chẳng biết từ khi nào đã được Lý Nhu Phong gắn vào đúng chỗ.

Nàng ép mình dời mắt đi, lại phát hiện một chú cún vàng đang ngồi ở góc sân.

Nhóc Đình Bảo gãi đầu: “Bữa con đi bán trứng thì nhặt được.”

Bảo Kênương nường xoa đầu cậu bé: “Nhớ đừng để bị cắn.”

Bảo Kênương nường nấu ít cháo, lục ra mớ lá hươg xuân nàng phơi hồi đầu năm, băm hết ít mỡ còn sót trong phòng bếp rồi bỏ vào xào đến khi

gần cạn nước. Nhóc Đinh Bảo được thưởng thức món cháo hương xuân, ăn thật ngon lành.

“Nương nương, ngày nào ngài cũng về nhà thì hay quá. —— Nhu Phong ca ca đâu rồi ạ?”

Bảo Kênương nương chẳng trả lời cậu bé. Nàng chưa đói nên chỉ dùng qua loa rồi thôi.

“Nhóc Đinh Bảo, nhóc nói xem, nếu ta thích một người, chàng đã có người trong lòng, ta lại buộc chàng phải ở với mình, vậy là ta xấu lắm phải không?”

Vừa dứt lời, nàng đã cười khở. Một đứa bé sáu tuổi thì biết chi đâu? Nàng tội gì kể lể với cậu bé hững điều này.

Khuôn mặt nhỏ nhỏ của nhóc Đinh Bảo nghiêm túc hẳn: “Thế không tốt đâu. Mẹ con bảo, mấy cái cô ở ngoài mà cứ lôi kéo ba con thì đều là xấu hết.”

Bảo Kênương nương chợt như bị đâm một đao, sắc mặt trắng bệch. Nàng cũng chẳng biết đang giải thích với ai: “Nào phải... Trước đó ta cứ tưởng Tiêu Yên chết rồi...” Nàng bỗng đâu miệng lưỡi vụng về, vô cùng hối hận, “Ta chỉ...”

Nhóc Đinh Bảo thì làm sao hiểu được nhiều thế, ngây thơ hỏi: “Tiêu Yên là ai ạ?”

Cậu bé còn nhỏ, chưa biết mấy chuyện quyền đấu phong vân đấy. Bảo Kênương nương lắc lắc đầu: “Không có gì đâu.” Nàng ra hiệu bảo cậu bé ăn nhiều thêm.

Nhóc Đinh Bảo ngồi trong nồi còn ít cháo, thấp thỏm hỏi: “Nương nương, con đem qua cho chị Xuân được không ạ?”

“AXuân làai?”

Nhóc Đình Bảo vừa nhanh nhẩu dọn dẹp bát đĩa, vừa kể: “Làmột chị tới nặn tượng bên ngôi phòồ đó.Chị ấy bảo muốn chữa lại tượng Phật bở kia.”

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Khi Bão Kênương nường vàAXuân đối mặt nhau trong Phật đường đồ nát ở ngôi phùđồ, thì một người giống con mèo đã quên việc bắt chuột từ lâu, một người giống con chuột sắp sợ vỡ mật, cả hai đều giật nảy mình.

Cô béAXuân này Bão Kênương nường từng gặp rồi, chính là người côi âm đêm nọ xuất hiện ở phường rượu Bạch Đọa xuân lao.

Bão Kênương nường ngoái quanh bốn phía, thấy ngoàiAXuân ra thì không còn ai khác. Nàng kéo nhóc Đinh Bảo bước nhanh ra khỏi Phật đường, thì hào hỏi cậu bé: “Mấy bữa nay cô ấy ở một mình thôi à?”

Nhóc Đinh Bảo xác nhận: “Vâng. ChịAXuân nhát lắm ấy, rất sợ người xung quanh.”

Bão Kênương nường gật đầu, bảo nhóc Đinh Bảo về nhà trước.

Nàng trở lại Phật đường, người côi âm đang cấp tốc thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chạy trốn.

Bão Kênương nường trấn an: “Cô đừng sợ, tôi là dương bạt thế chứ không lợi dụng người côi âm để trục lợi đâu. Nếu tôi có hại cô thì hôm nọ sao còn bỏ qua được?”

Động tác gom đồ của người côi âm chậm dần lại. Bão Kênương nương thấy tay côấy dính đầy đất sét vàthuốc màu, trên da làbao nhiêu vết trầy chưa lành. Nàng hơi chau mày, nếu códương bặt bên cạnh thìngười côi âm đâu thể bị thương da thịt được. Lần trước nàng gặpAXuân ở phường rượu Bạch Đọa xuân lao, tay côấy vẫn trắng mịn nõn nà, sạch sẽ không tì vết.

Bão Kênương nương đặt hộp đồ ăn lên bàn gỗ: “Nhóc Đinh Bảo làdo tôi nhận nuôi, cậu bénhờ tôi đưa thức ăn tới cho cô.Cóđiều là——” Nàng tạm dừng, “Xem ra côđâu cần dùng những thứ này.”

AXuân ngồi thẳng lên, hơi mất tự nhiên xoa xoa đôi tay lem luốc thuốc màu. Khuôn mặt côấy trắng trẻo, tròn trịa, không cóvết thêlương, bi ai sầu khổ của thời loạn này, trái lại còn vương nét ngây thơ thoát khỏi thế tục.

Bão Kênương nương nhìn vòng eo đầy đặn của côbé, tấm áo bằng vải đay thôđã căng nứt, thấy rõ các đường sợi tưa ra.

Bão Kênương nương mím môi cười: “Cômất đã bao lâu rồi?” Trong loạn thế, dân chúng lầm than, chẳng riêng gìĐông Thổ, bên TâyVực cũng hỗn loạn tương tự, nào cóđược côgái mũm mĩm thế? Phụ nữ Đại Ngụy bây giờ thìcônào côấy đều làliều bay theo gióthôi.

AXuân ngẫm nghĩ: “Lâu lắm lắm, lắm lắm lắm rồi.”Côbékhông thạo tiếngHán, giọng còn línhí, cứ như tiếng chuột con.

Bão Kênương nương đến gần côbé. Đôi mắt sâu hút củaAXuân cứ nhìn chăm chăm nàng, vẫn hết sức cảnh giác, nhưng chẳng nétránh nữa.Dương bặt nắm hai tay côbé, những vết trầy xước kia tức khắc khép lại.AXuân thoáng chần chừ, đoạn xoay lưng về phía nàng, vén mái tóc nâu dài xõa tung lên, để lộ một vết chém vừa sâu vừa dài ngay dưới cổ.Vết chém cắt vào tận nội tạng, cơ hồ sắp bỏ đôi côbé.

Bão Kênương nương kinh ngạc: “Dương bặt của côđâu?”

AXuân rủ rì: “Tôi chưa bao giờ có dương bặt.”

Bảo Kênương nương càng kinh ngạc hơn: “Vậy mà chẳng bị rửa à?”

“Chăm đắp tượng Phật, thì sẽ hết rửa.”

“Vậy vết thương trên lưng cô này, nếu không gặp tôi thì có lành lại không?” Giọng truy vấn của Bảo Kênương nương đã hơi gấp gáp.

“Đợi tôi, đắp xong tượng Phật đấy, có lẽ sẽ lành.”

Bàn tay Bảo Kênương nương phủ trên lưng AXuân run bần bật. Nàng kịp thời rút về, tránh để AXuân phát hiện.

Sau đó làm sao rời khỏi ngôi phù đồ, nàng đã chẳng rõ nữa. Nàng chỉ nhớ hôm nay nắng trời quám mức chói chang, soi rọi cả thiên địa thành một vùng tuyết trắng sáng lóa.

Bảy năm trước, nàng thoát khỏi tay hai tên người cõi âm, đã tận mắt chứng kiến chúng vật vờ năm ngày năm đêm trong một ngôi miếu hoang, thể mà vẫn chưa triệt để hóa cốt.

Khi đó nàng đã biết những nơi có Phật khí sẽ làm chậm quá trình hoại tử của người cõi âm. Song nàng chưa từng nghĩ ra, khi Phật khí nồng đậm đến mức độ nhất định, thì cũng giúp người cõi âm mãi mãi không mục rữa.

Như vậy nàng còn có tác dụng gì với Lý Nhu Phong?

Người cõi âm chẳng cần dương bặt vẫn sống tốt, mà dương bặt không có người cõi âm, thì còn là gì chứ?

...

Đến tận chạng vạng tối nàng mới về lại viện nhỏ trong phủ của Dương Đăng, bước đi như người mất hồn.

Trong phòng không có mùi gì khác thường, ngược lại còn thoang thoảng hương thơm thanh dịu.

Lý Nhu Phong nhắm mắt ngồi trên sập trong sảnh. Cả người chàng khoác y phục dày dặn, tay chân đều bao kín mít vải trắng, trong phòng cũng được xông hương.

Bảo Kênương nương biết khi hầu gái đến đưa cơm, nếu chàng không làm vậy thì sợ rằng họ sẽ sinh nghi.

Chàng nghe được nàng trở về, từ từ mở mắt giữa gian phòng nhập nhoạng mờ tối. Mặt chàng tuy chưa bắt đầu mục rữa, nhưng cũng đang dần chuyển thành xám trắng chết chóc.

Đã qua trọn một ngày dài.

Bảo Kênương nương chẳng nói lời nào bước tới gần, tháo dây vải quấn quanh người chàng, cầm lấy đôi tay đang rữa đi kia.

Tất thảy đều hoàn thành trong thinh lặng. Nàng đốt hết y phục chàng không thể mặc lại nữa, đổ nước ấm vào thùng tắm để chàng tẩy rửa.

Dưới ánh trăng, nàng nín thở tập trung bấm đốt tay tính lại mệnh của Tiêu Yên, vẫn chẳng thấy thêm bất cứ biến hóa nào. Gieo đồng ngũ thì xem lại chỗ Tiêu Yên ở, trước sau vẫn không ra kết quả.

Thế này là khác bất thường. Cho dù là đúng hay sai, sáu đồng ngũ thì kia đã lên quẻ thì ít nhiều cũng phải có một dấu hiệu, nhưng bây giờ là thật sự trống rỗng.

Hôm rồi nàng chợt nghĩ ra, đấy có lẽ là vì Tiêu Yên hiện đang ở nơi nàng vốn dĩ chẳng thể tính được tới. Tương tự việc nàng không tính ra mệnh của người cõi âm, chắc chắn có vài địa điểm nàng chưa đủ sức xem thấu.

Bởi thế trong đêm sang chợ quý rèn rựa, nàng bảo LýNhu Phong chờ ở lò rèn, mình thì giấu chàng đi TháiChi trai một chuyến. Chủ của TháiChi trai không gì không biết, nàng muốn đến đó hỏi thử, trong thành Kiến Khang này, nơi nào có nước, đồng thời cũng tách biệt khỏi nhân gian.

Ông ta cho nàng một câu trả lời: Nhà lao cổng thành.

Nhà lao đá dưới cổng thành, lúc trước nàng từng bị giam ở đây, vào tầng mười hai dành cho tử tù. Nàng xuống tầng đó đã thấy âm u, ẩm thấp lắm rồi, nay mới biết bên dưới vẫn còn thủy lao.

Nàng dùng một quẻ bói để đổi lấy đáp án này, song khi định hỏi tiếp thì được bảo phải trả tiền thật. Lúc bấy giờ nàng lấy đâu ra tiền trả, đành phải tạm thời gác lại.

Cũng trong đêm ấy, nàng lòng tham không đáy, nàng tưởng điên cuồng đến chết mà sống lại, nàng như kẻ đuối nước đã vớ được chiếc cọc cứu mạng là LýNhu Phong, thì chỉ muốn giữ chặt chẳng buông ra nữa. Bốn chữ nhà lao cổng thành mắc lại trong cổ nàng, chỉ vừa trông thấy gương mặt tuấn tú mình đã vọng tưởng suốt mười năm qua, nàng liền bị ma quỷ ám ảnh, sai một li đi một dặm.

Đêm qua đã chết rất nhiều người. Dọc con đường nàng trở về nhà cũ, ven đường chất đầy thi thể mới ngã xuống. Nàng chỉ cần nghe tiếng gào khóc thì lương đã hãi hùng khiếp vía. Nàng nghĩ mình vì mối tình này, thật sự đã gây ra nghiệp chướng nặng nề. Nếu nàng nói bốn chữ kia cho LýNhu Phong sớm hơn, thì liệu có thể giảm bớt quý hồn than khóc đêm ngày hay không?

Một giọt nước mắt nàng tuôn rơi, chợt cảm giác có đôi tay ôm nàng từ phía sau.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Còn có thể lài nữa?

Hai tiếng “nương nương ——” chàng gọi bằng khẩu âm Trùng Châu nàng đã quá quen thuộc. Đây là thanh điệu mềm mại, dịu êm, lảm nồng tình tự, lâng lâng tựa vương, bảo nàng làm sao có thể dễ dàng dứt bỏ.

Nàng ngẩng đầu. Nhưng giả như ngày qua ngày chàng đều gọi nàng như thế, sợ rằng dầu có phải đập lên nghìn vạn bạch cốt trên khắp nhân gian, nàng cũng thà rằng nhắm mắt lao đầu, cam tâm tình nguyện.

Ngón tay Lý Nhu Phong vuốt bên má nàng, cả tay ướt đẫm. Gió đêm lồng lộng thổi qua, trên tay nước mắt hóa thành phong sương, hơi lạnh chợt buốt từ đầu ngón tay vào tận đáy lòng. Tay chàng chững lại giữa không trung, khẽ gọi: “Nương nương ——”

“Đừng nói gì hết.”

Lý Nhu Phong khổ sở cười: “Nương nương, bây giờ tôi có nói gì thì ngài cũng chẳng tin, phải không?”

Chàng hỏi: “Mới hôm trước, tôi hứa chỉ cần ngài giúp đưa tin đến chỗ chú Phạm, thì từ đây sẽ theo ngài cả đời; lần này, nếu lại xin ngài giúp tác động làm Dương Đăng để lộ vị trí Tiêu Yên, tôi sẽ thật lòng thật dạ nguyện

ý bên ngài, chắc hẳn ngài cảm thấy tôi là tiểu nhân lấy tình cảm làm mồi, được voi đòi tiên, thay đổi thất thường, đúng không?”

Bảo Kênương nường lạnh nhạt: “Chàng hứa theo ta suốt đời bao giờ? Sao ta chẳng nhớ được?”

Lý Nhu Phong ngẩn người, nàng nói thế là ý gì? Ánh kim từ quầng lửa chiếu vào mắt vẫn rực rỡ như cũ, thế mà người trong lòng lại mệt mỏi, suy sụp, tưởng chừng đã hạ quyết tâm sẽ tàn nhẫn vứt bỏ bản thân. Nàng bỗng cựa mình, tỏ ý phải đi. Chàng vô thức giữ chặt vòng eo mảnh như bông lau buổi tàn thu ấy, sầu lo trong lòng không biết khởi nguồn từ đâu. Cũng đã mơ hồ chẳng phân rõ được rốt cuộc là vì khẩn cầu nàng giúp đỡ, hay chỉ thuần túy vì muốn giữ lại người trước ngực này.

Khuôn mặt lạnh băng của chàng dán sát vào tóc mai nàng, bỗng phát hiện đôi chút khác thường.

Chàng hỏi: “Nường nường, sao từ ngài lại có hơi thở của người cõi âm khác?”

Bảo Kênương nường không trả lời thẳng: “Lý Nhu Phong, nếu cứu Tiêu Yên mà chính chàng phải chết, thì chắc hẳn chàng vẫn sẵn lòng, phải không?”

Lý Nhu Phong nhất thời sửng sờ.

Thấy chàng lặng yên chẳng nói gì, khó miệng nàng chậm chậm nhếch lên giễu cợt: “Con người của ta này, đến cùng vẫn là có mới nới cũ.” Dứt lời, liền tránh khỏi chàng, bước thẳng vào phòng trong.

Mấy lời này của nàng cứ luân quần loanh quanh, chẳng mấy ăn nhập vào nhau. Quầng lửa kia cháy rực đầy mà như không còn sức sống. Những đốm lửa uế oải phiêu tán trong đêm, vàng óng ánh, khiến chàng nhớ đến loài bồ công anh, khi đã lên hạt, thì cũng bắt đầu tan tác theo gió trời.

Có mới nói cũ ư? Đêm nay, ửng mọi lời nàng nói đều là dối lòng.

Lý Nhu Phong nghĩ, chàng làm sao lại chết được, chỉ cần có nàng ở bên, người côi âm sẽ bất lão bất diệt bất tử. Tiêu Yên thì chàng phải cứu bằng mọi giá, mà mọi hứa hẹn với nàng, nhất định chàng cũng sẽ làm được.

Trong phòng, Trương Thúy Nga tháo trâm trên đầu xuống, xoa mái tóc đã vấn căng chặt ra, rồi lại gỡ khuyên tai và chuông đồng. Lý Nhu Phong nghe nàng vừa chải đầu vừa khe khẽ ngâm nga. Đây là làn điệu xướng lên khi cô dâu xuất giá ở Trùng Châu, giọng hát lại pha tạp bắc nam, nửa này nửa nọ. Chàng phải gắng lắm mới nhận ra nàng đang hát:

“Chồng đầu làm một con gà,

Chồng hai người sống, chồng ba quý xoàng.

Luân hồi lục đạo xanh xang,

Nhân duyên hội hợp muôn đàng phù vân.

...

Xuống địa ngục chịu khổ xác thân, gả thần tiên ném sơn trần ăn hải vị...”

Giọng vỡ ào ào, khô khan, lạc điệu, câu từ quēmùa, tiết tấu hỗn loạn... Lý Nhu Phong lại không cười nổi.

Trương Thúy Nga đang cởi đồ chuẩn bị đi ngủ, khi chỉ còn lại một lớp áo mỏng thì Lý Nhu Phong tiến vào. Nàng ngược lên nhìn qua rồi thôi, làm như chẳng thấy. Trong mắt chàng thì nàng nhiều nhất chỉ làm một đống lửa không định hình. Nàng leo lên giường, tung chăn đắp hờ cho mình.

Song Lý Nhu Phong cũng lên theo, vén chăn cùng nằm vào.

Trên người chàng man mát, có hơi thở thanh sạch. Trương Thúy Nga chưa rõ vì sao chàng muốn đi ngủ. Mọi khi chàng vẫn ngại ban đêm quý hồn nhốn nháo nên chẳng ngủ bao giờ, toàn ngồi ở đầu giường đọc sách. Là đêm nay chàng không cầm sách theo. Thi thoảng nàng bảo chàng nằm cùng thì chàng mới chui vô chăn, thường những lần đó nàng đều khoác thêm một lớp y phục.

Trương Thúy Nga đang do dự có nên xuống giường mặc thêm đồ không, thì cảm giác môi chàng áp tới. Ban đêm quý hồn quá âm ỉ, hơi thở của nàng lại nhẹ, chàng thường xuyên chẳng thể xác định rõ vị trí của nàng, nên giờ đây mới phải với cả tay qua. Bàn tay trái chàng khẽ khàng đỡ lấy một bên má nàng, ngón cái cọ qua cằm nàng. Gương mặt chàng thoáng nghiêng, đầu tiên là hôn từ đỉnh môi, lan dần theo viền môi, sẽ nhấp từng chút, rồi qua cả cánh môi, cuối cùng là hôn trọn bờ môi.

Cả đời này của Trương Thúy Nga, lần đầu tiên cảm thấy mình được nâng niu như trân bảo, chính là bây giờ đây. Nàng còn có thể làm gì được, nàng hiện giờ còn không thể thở nổi, ngay đến mở to mắt cũng khó khăn. Nơi đâu chàng chạm tới, chính là tất cả của nàng. Nàng không muốn lỡ mất bất kỳ xúc cảm nào, tựa như một người khát khô, mỗi một giọt nước đều là cam lộ.

Thời gian tháo nút buộc tưởng chừng dài tới vô tận. Trương Thúy Nga nhắm mắt, vừa như chịu cực hình, vừa như thực hiện một nghi thức trang nghiêm, nàng cơ hồ đã ngừng thở. Khi dây buộc nhỏ kia bung ra, chàng cắn vào góc cổ dưới cằm nàng, chàng nói, nường nường, đừng tìm người côi âm khác, cũng đừng gả cho lang quân khác, tôi đây không được sao? Trương Thúy Nga lại chẳng phân rõ mình có thật sự nghe được câu đấy không, nàng nghĩ, nếu đúng là thật thì tốt quá. Nhưng chung quy nàng vẫn chẳng dám tin tưởng, nên nàng xem như chưa từng nghe thấy gì.

Tay chàng thật dịu dàng, se lạnh mà dịu dàng, như ánh trăng giữa muôn trùng biển khơi. Khi phủ lấy thân này, nàng cảm thấy mình đã hóa thành cá,

thành một người cáchim sâu dưới đáy đại dương. Thời khắc chàng tựa trên người nàng, nàng tự hỏi mình đang làm gìđây? Nàng mơ hồ nghegiọng của chính mình từ đêm hôm trước, nàng đã nói, LýNhu Phong, chàng cùng ta đi.Sau đóliền bị tạp âm gián đoạn, nàng chưa từng nhận được câu trả lời của chàng. Nhưng bây giờ chàng đang “cùng” nàng, đang đáp lại lời mời màmột đêm trước chàng đã bỏ qua.

Thế mà nàng luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, điều nàng muốn không phải thế này, không đúng một chút nào. Khi chàng nhắc bên chân đang căng thẳng của nàng, một loại tử nhục trộn lẫn đau đớn đột ngột đổ xuống. Nàng hốt nhiên giật mình, đẩy chàng ra, hết sức chặt vật lao xuống giường.

Nàng quơ vội vài món áo váy chethân mình, co ro bên góc tường. Nàng cảm giác giọng nói kia không còn là của mình.Cổ họng nàng bỏng rát, giống hệt vào thời điểm suýt nữa bị cầm. Nàng nghe thấy thứ giọng rách tươm đấy nói:

“LýNhu Phong, ta chưa bao giờ gặp chàng.Chưa gặp chàng khi sống, chàng chết rồi cũng chưa từng gặp.”

Nàng hồi hận khôn nguôi: “Đều là tự ta ảo tưởng, là sai lầm của chính ta.”

Ngón tay nàng run rẩy, rối loạn mà gấp gấp mặc lại y phục. Nàng cầm đèn soi tìm chuông đồng rơi dưới gầm ghế, rồi chạy chân trần ra ngoài.

LýNhu Phong nghe không rõ ý trong lời này của nàng, nhưng ngay chớp mắt ấy, chàng bỗng hiểu ra ban chiều nàng nói chàng chết đi là thế nào. Người cõi âm làm sao chết được?Chỉ khi dương bạt lìa đời, người cõi âm mới tiêu vong.

Chàng cố gắng đuổi theo bóng lửa nơi nàng.Chàng bây giờ là hoàn chỉnh, nhưng cõi lòng như đã bị khoét rỗng.Dưới ánh trăng kia, chàng

có thể cảm nhận được nàng khốn đốn, nghi hoặc, và bất an. Chàng thuận theo nàng, nhưng mãi tới bây giờ vẫn chẳng biết đến tột cùng là nàng mong chờ điều gì. Chàng gọi: “Nương nương ——” Hai chân vẫn không ngừng đuổi theo quầng lửa đang lao nhanh về phía oan hồn tụ tập.

Trước khi Trương Thúy Nga bước một bước cuối cùng vào đây, thì chớp mắt đã bị chàng giữ lại. Chàng cam đoan: “Ngài sẽ không chết, tôi tuyệt đối không để ngài phải chết.”

Dương bặt yên lặng nhìn chàng, rồi nói: “Ta là người thường, sớm muộn gì cũng phải chết. Chàng, vĩnh sinh bất diệt.”

Đúng khoảnh khắc chàng giật mình thất thần, dương bặt đã xông vào phòng.

Chàng nghe thấy quầng lửa mãnh liệt kia lên tiếng: “Dương tướng quân, hãy dẫn tôi đi xem thử nơi kẻ nợ chết đuối, có lẽ tôi sẽ siêu độ được cho nó.”

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Chẳng ai biết đến tột cùng là nhà lao công thành có bao nhiêu tầng.

Đây là một nhà lao đá nằm dưới lòng đất.

Nhà lao này đã có từ khi xây thành Kiến Khang, sâu không lường được. Dân giang hồ mà muốn so độ nguy hiểm thì đều nhổ toẹt một bãi, khoe: “Ông mày từng ngồi tận tầng mười ở nhà lao công thành đấy!”

Càng xuống tầng sâu, tội ác càng nặng.

Như Trương Thúy Nga bị nhốt vào tầng mười hai thì đã là đến cực hạn của người bình thường, bởi vì nàng bị nhận định là giết tổng quản nội giám Phùng Thời.

Dân chúng vẫn kháo nhau rằng, nơi sâu nhất trong nhà lao công thành chỉ giam giữ yêu ma quỷ quái, đã không còn là nhân gian. Cho tới nay, chưa hề thấy có kẻ nào bị đưa xuống quá mười hai tầng mà trở lên được.

Lần đó Trương Thúy Nga bị lính canh ngục ấn xuống từng tầng một, đã cảm thấy tầng sau luôn thấp và chật chội hơn tầng trước. Đến phòng giam của mình, nàng thậm chí còn không ngồi thẳng được, chỉ có thể bò vào leo ra như con sâu cái kiến.

Đâu biết rằng qua khỏi tầng mười hai chút nữa, bỗng nhiên lại thoáng đặng hơn hẳn, tầng sau còn rộng hơn tầng trước.

Trương Thúy Nga nhận ra dưới này toàn là những nhân vật có máu mặt, người nào người nấy đều từng lật tay thành mây, trở tay thành mưa. Đây đây những tam công cửu khanh, đây đây những tướng quân nguyên soái, có lẽ vài người trong số họ chưa bao giờ để tay dính máu tươi, nhưng vẫn khiến cả thiên hạ nháo nhào, điên đảo. Cao thấp, sang hèn, an nguy, sống chết đều thao túng trong một bàn tay...

Đường nối thông các tầng giam ở nhà lao đá này chỉ có một lối cực hẹp, gần như là một cầu thang thẳng đứng, vừa đủ cho một người duy nhất đi qua. Giữa các khe đá đều có gắn đèn lồng, không cần gió mà vẫn liên tục nhấp nháy. Càng xuống dưới tầng sâu thì ngọn lửa càng chấp chới mạnh, đó là bởi có âm phong.

Dương Đăng dẫn theo ba tên thân vệ, hộ tống Bão Kênương nương và Lý Nhu Phong vào nhà lao đá này. Hắn lệnh cho hai tên canh chừng ngoài cửa, một tên khác đi cùng mình xuống dưới. Tuy rằng ít người, nhưng Trương Thúy Nga đã cẩn thận quan sát suốt dọc đường, xác nhận thật sự chẳng có bất cứ cơ hội nào.

Dương Đăng vốn thuộc loại tài cao gan lớn, nhà lao đá này còn là một người giữ ải, vạn người khó qua, thảo nào hắn không hề sợ hãi. Cũng bởi vậy nên chẳng trách mấy trăm năm nay, chưa từng nghe có ai bị giam vào đây mà vượt ngục thành công.

Đến khoảng tầng mười lăm thì bắt đầu loáng thoáng vang vọng hàng chuỗi ùng oàng, nghe như tiếng gió, tiếng nước, lại như có vạn mã đang phi nước đại. Bão Kênương nương hỏi: “Tiếng gì thế nhỉ?”

Dương Đăng gỡ bó đuốc cắm bên tường, châm lửa rồi soi về phía đỉnh đầu. Bấy giờ Bão Kênương nương mới thấy trên vách có dựng hai tượng

thần bằng đá, dáng vẻ hung bạo, đầu lộ hai sừng, tay cầm kiếm gỗ đào và dây sậy. Xem ra đúng là Thần Đồi và Úc Lũy trấn giữ quỷ môn [1].

“Tiếng từ cõi âm à?”

Lính canh ngục đi cùng họ giải thích: “Xuống chút nữa thì không còn là nhân gian rồi.”

Lý Nhu Phong vịn vách đá ẩm, khễ chau mày.

Xuống thêm ít bước, âm vang càng lúc càng rền rĩ. Thời điểm đặt chân đến tầng mười bảy thì Dương Đăng dừng bước, sai thân binh dẫn Bảo Kênương nương và Lý Nhu Phong đi tiếp.

Lý Nhu Phong níu Bảo Kênương nương, lắc đầu cùng nàng, viết vào lòng bàn tay nàng bốn chữ “Duy Ma ở đây”. Bảo Kênương nương lập tức hiểu ý chàng, bảo với Dương Đăng: “Dương tướng quân, erằng ngài theo tôi xuống đây sẽ an toàn hơn.”

Dương Đăng nói: “Dưới đó là thủy lao rồi.”

Bảo Kênương nương giải thích: “Chúng ta đã đến quỷ môn, tướng quân có đứng một chỗ, kể cả là không gần nước thì khả năng gặp bất trắc vẫn rất cao. Ngược lại, nếu ở cạnh tôi, tướng quân có đi bất cứ đâu cũng chẳng phải lo.”

Dương Đăng đang cách Bảo Kênương nương khoảng năm bậc thang, cứ cảm thấy âm khí muốn ăn vào tận xương. Song khi thử bước xuống hai bậc, quả thật đã dễ chịu hơn, hấn bèn bước ngay xuống thêm hai bậc, đi sát rạt sau Bảo Kênương nương.

Vào tầng kế tiếp, ở nơi ánh đèn lay động, trước mắt đã thấy một hồ nước đen ngòm. Hồ nước không rộng, chu vi chưa quá vài trượng. Giữa hồ lơ

mờ hiện một bóng người bị treo lơ lửng bằng xích sắt to nặng, từ ngực trở xuống đều ngập trong nước.

Bão Kênương nường nhìn quanh bằng đôi mắt trái đời. Dầu cho ánh đèn ở tầng chót này tù mù, thì chỉ cần dựa vào bờ vai dạn dày sương gió trên mặt nước kia, nàng đã nhận rõ thân phận người nọ.

Nhà lao công thành có lẽ là đào tới đây thì gặp nước, nên không thể xây sâu hơn nữa. Dừng trên bờ, nghe tiếng động âm âm phảng phất vọng lại từ bốn phương tám hướng, thật sự như khắp muôn ngả đều có âm binh kết trận lao nhanh, vạn mã tung hoành nện vó.

Người nọ quần áo tả tơi, tóc khô xơ xác, gục đầu rũ rượi, bất động như đã chết rồi, đôi tay bị xích sắt quấn chặt chỉ còn da bọc xương.

Cách y không xa còn treo lơ lửng một sợi xích to đen đúa, đầu xích thả xuống đã bỏ trống.

Bão Kênương nường liếc qua Lý Nhu Phong, chỉ thấy chàng đứng sau lưng Dương Đăng, sắc mặt bình thản, chẳng có phản ứng gì.

May mà chàng không nhìn thấy.

Lại quan sát thật kỹ, đôi tay gầy guộc kia vẫn siết chặt giữa tầng tầng xích sắt, là thái độ quyết không khuất phục.

Bão Kênương nường chẳng thể diễn tả được cảm giác trong lòng.

Đây chính là Tiêu Yên.

Là Tiêu Yên bị giam giữ mười tháng nơi thủy lao này, từ long phụng giữa loài người rơi xuống thành tù phạm, là Trùng vương Tiêu Yên đã mất đi hết thảy, phải trở mắt nhìn con trai yêu thương nhất chết ngay trước mặt mình.

Thế mà vẫn cứng cỏi ngoan cường như cũ.

Bão Kênương nường không thể dời mắt khỏi đôi tay kia, trong lòng ngổn ngang cảm xúc.

Dương Đăng hỏi: “Thế nào?”

Đôi mắt Bão Kênương nường chuyển thành thờ ơ, ngược lên, nói: “Có thể hóa giải.”

Nàng bảo: “LýNhu Phong, muốn hóa giải oán khí trên thân TiêuDuyMa, thì hai chúng ta cần phải hợp lực, chàng đã chuẩn bị xong chưa?”

Giọng Bão Kênương nường dèn dẹt, lạo xạo trong tai, thả bên những tiếng âm vang từ khắp tứ phương này lại có lực xuyên thấu lạ kỳ. Nhất là ba chữ “LýNhu Phong” kia, nhấn vô cùng rõ ràng.

Trên mặt nước tĩnh mịch, tù nhân đã giống hệt tử thi.

Giữa một vùng chết chóc âm u, đôi tay đang siết chặt kia, bất chợt run bật.

[1] Thần Đồ và Úc Lũy: Theo Sơn Hải Kinh, trên núi ĐỘ SỐC giữa Thương Hải có một cội đào tán rộng ba ngàn dặm, phần tán phía đông bắc chính là quỷ môn, vạn quỷ thường ra vào. Nơi đó có hai vị thần, một là Thần Đồ, một là Úc Lũy, cai quản chúng quỷ. Những quỷ gây hại sẽ bị trói bằng dây sậy, ném cho hổ ăn.

Hai vị thần từ thời viễn cổ này được gọi chung là Minh thần trong coi Minh giới. Họ còn được xem làm môn thần, dân gian thường dán hình trước cửa (Thần Đồ bên trái, Úc Lũy bên phải) để trừ tà ma.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Đôi tay kia thoát run bần bật, là vào sau đúng ba chữ “Lý Nhu Phong”.

Lòng bàn tay Bão Kênương nung tủa mồ hôi lạnh. Kể cả chưa quay đầu lại, nàng vẫn cảm nhận được Dương Đăng sau lưng đang ghim ánh mắt sắc lẹm vào Tiêu Yên. Dương Đăng này gan lì, cẩn trọng, đã được xưng tụng là “tướng quân Lô thần” thì chắc chắn đâu phải chỉ có danh hã. Lỡ như nàng, Lý Nhu Phong hay Tiêu Yên làm bất cứ động tác nhỏ nào, ẽ ràng tuyệt đối không có khả năng thoát khỏi tầm mắt hãn.

Điều nàng lo lắng nhất khi xuống nhà lao đảnày, chính là Tiêu Yên trải qua bao nhiêu tra tấn bất nhân lâu dài như thế, bỗng đâu gặp lại Lý Nhu Phong, sẽ khó tránh được việc để lộ chân tình. Bởi vậy nàng mới cố ý nhắc trước, cốt để Tiêu Yên hiểu rõ tình huống hiện giờ.

Thế mà, y vẫn chẳng chịu nổi ba chữ “Lý Nhu Phong” kia.

Bão Kênương nung rất sợ Tiêu Yên ngẩng đầu nhìn Lý Nhu Phong. Y lại thật sự gian nan, từng chút từng chút ngóc dậy. Do tóc bết che khuất nên không thấy rõ gương mặt, duy chỉ có đôi mắt dưới làn tóc đó là cực sáng ngời, cực thấu suốt. Tim Bão Kênương nung đập như sấm, đang muốn mở miệng nói gì khác để lấp liếm, đã nghe giọng Tiêu Yên nặng nề vang lên:

“Dương Đăng, mi còn muốn làm gì con trai Duy Ma của ta?”

Tiếng nói suy yếu, nhưng khí thế vương giả trấn áp hết thảy vẫn chẳng hề suy giảm mảy may. Nếu kẻ đứng trước mặt đây không phải Dương Đăng, chỉ e đã bị dọa cho sợ mất mật.

Nhưng Bảo Kênương nương biết, y vẫn đang nhìn Lý Nhu Phong.

Vẫn đang nhìn chàng.

Lý Nhu Phong đáp một tiếng: “Rồi.” Khi có mặt Dương Đăng, trước giờ chàng chưa từng dùng giọng Trùng Châu.

Chàng rất bình tĩnh, bình tĩnh ngoài dự kiến của Bảo Kênương nương.

Dương Đăng không trả lời câu hỏi của Tiêu Yên. Hắn chấp tay sau lưng quay qua Bảo Kênương nương: “Hóa giải thế nào?”

Bảo Kênương nương đề xuất: “Trước mắt có hai cách. Cách đầu tiên triệt để hơn, là tìm cho ra hài cốt của Duy Ma, rồi siêu độ; cách thứ hai là tạm thời áp chế bằng bùa khóa vong, sau đó nghĩ biện pháp khác.”

Lính canh ngục kia nói ngay: “Thưa nương nương, không dám giấu ngài, thi thể phạm nhân từ tầng mười lăm trở xuống, tất cả đều là siêu độ xong thì cọt vào đá, ném xuống thủy lao này. Dưới đây nước sâu khôn lường, đáy nước cực lạnh, thi thể sẽ duy trì nguyên trạng, nhưng cũng không mòm mả nổi. Mấy kẻ xuống đó vớt xác đều được buộc dây, khi kéo lên thì đã chết cả.”

Bảo Kênương nương vẫn đang nghĩ ngợi, Dương Đăng đột nhiên cất giọng khắc nghiệt: “Đã là siêu độ trước cho tất cả phạm nhân rồi mới vớt xác, vậy tại sao Tiêu Duy Ma còn hóa thành lệ quỷ?”

Lập tức gã lính toàn thân lấy bẫy, hai chân mềm nhũn quỳ rạp xuống trước mặt Dương Đăng: “Xin tướng quân thứ tội! Hôm đó không phải tiểu nhân trực ban, nghe nói các huynh đệ tướng Tiêu Duy Ma đã chết, đến khi

mở xích thì nó vẫn còn một hơi tàn, mới tự chìm mình xuống nước!” Gã kéo gấu áo Dương Đăng khóc lóc kể lể, “Các huynh đệ đã cho vài tử tù xuống vớt, tất cả chúng đều chết hết mà vẫn không vớt lên được đó, tướng quân!”

Bảo Kênương nương nghe vậy thì lòng buồn vô cớ. Tiêu Duy Ma, một Tiêu Duy Ma đáng nể chừng này. Con đã như thế, huống gì là cha?

Dương Đăng sai thân binh lấy dây thừng, cột chặt vào lưng gã lính canh ngục, mặc xác gã lay lục van xin, cứ đạp ngay một cước lăn xuống nước.

Ánh mắt sau tầng tóc rối của Tiêu Yên chuyển thành rét căm.

Vị trí gã lính canh chìm xuống bắt đầu nổi từng vòng gợn sóng, khoanh dây thừng còn lại trên bờ dần dần rút ngắn. Chợt, dây thừng trôi tuột, số gợn nước cũng giảm hẳn đi! Thấy tình hình không ổn, thân binh hấp tấp quấn dây quanh mỏm đá, nhờ vậy mới ngăn được thể rơi. Qua hồi lâu, mặt nước đã phẳng lặng. Dương Đăng đánh mắt ra hiệu, thân binh kéo dây lên. Cuối cùng lôi gã lính khỏi mặt nước, chỉ thấy toàn thân tím tái, gương mặt hiện ra nụ cười quỷ dị.

Đã làm một xác chết.

Dương Đăng hốt hoảng nhìn Bảo Kênương nương. Hai ngón tay Bảo Kênương nương kẹp chặt một lá bùa vàng xếp tam giác, cấp tốc xử lý.

“Để tôi thử xem.”

Lý Nhu Phong bên cạnh vẫn luôn trầm mặc bỗng mở miệng đề nghị.

Dương Đăng nhướng hàng mày đen rậm, trên mặt lộ rõ thái độ phức tạp. Chừng như hẳn đã coi Lý Nhu Phong là chiếc cọc cứu kẻ chết đuối, nhưng vẫn xen lẫn kiêng kỵ, thêm cả ít thần sắc khó lường khác.

Xiềng xích trên đỉnh đầu TiêuYên va loảng xoảng. Tất cả mọi người cùng nghey nguyên rủa ác độc: “Giết người,DuyMa sẽ giết người.”

LýNhu Phong lặng lẽ cởi áo ngoài, Bão Kêương nương vươn tay nhận lấy.

Dương Đẳng giao phó thân binh: “Cột dây thừng cho cậu ta đi.”

LýNhu Phong lắc đầu: “Khỏi cần.”Chàng bước lên trước một bước, nhảy thẳng xuống nước.

Lặn mất tăm.

Dương Đẳng nhìn mặt nước chẳng có động tĩnh gì, chau chặt mày hỏi: “Cậu ta còn lên được không?”

Trong lòng bàn tay Bão Kêương nương cũng rịn mồ hôi, nhưng nàng vẫn bình thản đều giọng đáp: “Hôm nọ ở sông TầnHoài...Chẳng lẽ tướng quân còn chưa rõ tài bơi lặn của chàng?”

Dương Đẳng thắc mắc: “Sao quý nước không ám cậu ta?”

Bão Kêương nương nói: “Chàng có thể thấy âm dương.”

Dương Đẳng đắm chiêu nhìn hố nước lặng phắc, chấp hai tay sau lưng không dò hỏi thêm nữa.

Ánh mắt Bão Kêương nương dời khỏi mặt nước, quét về phía TiêuYên, đã thấy đôi mắt TiêuYên sau mớ tóc rối cũng nhìn mặt nước đăm đăm. Nàng vờ như lơ đãng hỏi: “Tướng quân, kẻ này ngâm dưới nước lâu vậy rồi, sao vẫn chưa chết nữa?”

TiêuYên chột bắn tia nhìn về phía nàng. Bão Kêương nương biết, đây là lần đầu tiên TiêuYên nhìn thẳng vào nàng.

Dương Đăng cười lạnh: “Ngôvương chưa muốn nó chết thì sao nó chết nổi.” Hắn trở xuống hố, “Cũng đâu phải ngâm liên tục, cứ đến giờ Thìn (7h) thì mực nước giảm xuống, toàn thân sẽ trôi lên, qua giờ Tuất (19h) thì dâng cao như cũ. Cứ lặp đi lặp lại thế, kẻ bị ngâm sẽ đau đến sống không bằng chết.”

Mặt nước đang phẳng lặng đột ngột nhiều động mạnh.

Bão Kêvương nương vội ngâm chặt miệng, cùng Dương Đăng chăm chú nhìn hố nước đen nhánh. LýNhu Phong trở lên, nàng hi vọng LýNhu Phong trở lên, làm một LýNhu Phong còn biết cử động, biết nói năng. Móng tay nàng đâm thật sâu vào lòng bàn tay.

Thế nhưng, hiện chỉ có mình TiêuYên biết, giờ khắc này, dưới đáy nước sâu, LýNhu Phong đã bơi loanh quanh chỗ y được hồi lâu. Chàng đang tìm y.

Chàng đã không nhìn thấy được nữa. Lòng TiêuYên đau thắt. Con trai thứ ba nhà họ Lý uống thuốc độc tự tử, cả họ diệt vong. Khi tin tức này truyền vô trướng, y đã lâm vào cảnh bốn bề thọ địch. Một khắc đấy y biết mình không được chết, y không thể làm bá vương Cai Hạ [*], phải sống sót mới có hi vọng báo thù rửa hận.

Hạng Vũ, sau khi đại bại thì cảm thấy “không còn mặt mũi nhìn phụ lão Giang Đông”, nên quyết định tự sát để giữ thể diện.

Nhưng LýNhu Phong này, vẫn là LýNhu Phong trước kia sao? LýNhu Phong của ngày trước chẳng phải đã chết rồi sao? Cả giọng nói chàng đây, cũng không còn thuần như ngọc thạch của những tháng năm xưa...

Cuối cùng đã có một bàn tay buốt cóng chạm tới, đầu tiên là lướt qua đầu gối y, rồi nhanh chóng theo cẳng chân trượt xuống, cầm lấy bàn chân trần của y.

Thoáng chốc, lại có đôi giày xỏ vào chân y, dịu dàng mà thông thả.

Tim Tiêu Yên bỗng như bị đao cắt.

Đấy đã là chuyện của mười năm trước, lần đầu y và Lý Nhu Phong gặp nhau ở Lan Khê. Khi ấy chàng là thiếu niên mười bốn tuổi, vì uống rượu trái cây quá chén mà say khướt ngủ vùi. Bấy giờ, hai anh con trai đầu của nhà họ Lý khác có danh vọng trong triều, vừa hay hôm đó y vô tình nghe được còn một cậu thứ ba, bèn tìm đến ông bà Lý để cầu hiền. Ông bà Lý lại bảo, kẻ này trời sinh lười nhác, không có tài làm quan.

Tất nhiên y chẳng tin, cứ phái người đi mời. Ai ngờ, đã không mời được thì chớ, còn nghe tên hầu mách, cậu ba Lý nằm ườn trên giường chẳng thèm dậy, còn đá giày qua cửa sổ, than làm mất giày rồi nên đành phải từ chối.

Y nghe xong mấy lời của tên hầu, nghĩ bụng kẻ này thật quá càn rỡ, quá vô lễ! Trùng vương thanh danh lan xa, nào đã bao giờ gặp phải ai dám răn mặt với mình thế. Y giận lắm, bèn phách lệt tự đi một chuyến...

Thiếu niên biếng nhác tựa trên sập, ngàng à say cười với y, cũng không đứng dậy, một tay chống cằm gọi y hai tiếng: “Điện hạ.”

Cơn giận trong y lập tức tiêu tan.

Y tháo đôi giày dành riêng cho vương gia mà mình vừa thay để đi ra ngoài, tự tay xỏ cho chàng. Y mang vợ trắng đứng dưới đất, nâng tay mời chàng: “Xuống đây nào.”

Chớp mắt đã mười năm, thế mà chàng vẫn nhớ rõ.

...

“Ào” một tiếng, Lý Nhu Phong nổi lên mặt nước. Tiêu Yên nhìn thân binh và Bảo Kê nương nường đồng thời vươn tay về phía chàng, Lý Nhu

Phong nắm lấy tay Bão Kênương nương.

Ánh mắt TiêuYên chao động. Đương nhiên y không biết, LýNhu Phong chỉ thấy được Bão Kênương nương.

LýNhu Phong đi chân trần, công thi thểDuyMa gầy như quecủi. Tuy thi thể đã hơi trương lên, nhưng vẫn làtướng mạo khi còn sống, do nằm dưới đáy nước lạnh buốt nên không bị thối rữa.

Bão Kênương nương nói: “Để ta công đi.” Nàng làdương bặt, dương bặt công xác tất nhiên sẽ vững vàng hơn người cõi âm.

LýNhu Phong đỡ hộ nàng, bảo: “Đi thôi.” Bão Kênương nương im lặng nghe theo. Nhà lao cổng thành mỗi tầng đều cólính canh ngục, lúc này còn thêmDương Đăng vàthân binh ở đây, muốn cứu TiêuYên, xem ra còn khó hơn lên trời.

Dương Đăng lại bất động.Ánh mắt hấn tựa như xích sắt trói chặt LýNhu Phong. LýNhu Phong dòdẫm bước từng bước tới trước, khi Bão Kênương nương phát giác ánh mắtDương Đăng biến nguy hiểm, lưỡi đao trong tay hấn đã rời vỏ.

Hấn đâm một đao xuyên thấu LýNhu Phong, dòng máu lạnh buốt nhỏ dọc theo mũi đao sau lưng. Không một ai thấy được, ánh mắt TiêuYên đã dấy lên điên cuồng.

“Thật sự là người cõi âm à?”

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Người côi âm.

Ba chữ này, dân chúng bình thường hiếm ai hay biết. Nhưng với loại ngày ngày chém giết trên sa trường, hay quyền cao chức trọng như Dương Đăng thì lại không mấy xa lạ.

Tuy nhiên, hãn cũng chưa từng gặp người côi âm thật sự còn sống.

Suốt cuộc đời chiến chinh của mình, hãn đã hơn một lần nghe kể ở những bãi chiến trường chưa kịp dọn sạch, ban đêm sẽ có thi thể tình dật. Song mỗi lần hãn đến xem, những người côi âm đấy đã bị tướng sĩ băm thành từng khối thịt ngọc nguậy.

Trong ấn tượng của hãn, người côi âm là sinh vật cấp thấp như giun dế, giòi bọ.

Ngoài ra, hãn cũng biết thêm sự tồn tại của một loại người là “dương bại”. Dẫu sao chẳng nữa, người côi âm không có dương bại thì cũng giống hạt sương đọng trên lá mỗi đêm, thái dương vừa ló dạng sẽ lập tức bốc hơi khỏi nhân thế.

Hãn tỉ mỉ đánh giá Lý Nhu Phong đang liên tục đổ máu dưới lưỡi đao của mình, đồng thời kinh ngạc cảm thán trên đời lại xuất hiện người côi âm

cóphẩm tướng tốt thế. Nếu không phải gom nhiều manh mối cùng nhau, như có mắt âm dương, tay chân hư thối, vẫn sống tốt khi lặn xuống đáy thủy lao vớt người... thì hẳn tuyệt đối chẳng thể phát hiện đây là một thi thể đã chết mà không hề biến dạng.

Dù sao thì ở cái thời loạn này, đa số đều chết rất khó coi.

Trong đôi mắt u ám của Lý Nhu Phong ló lên vẻ oán độc. Tiêu Yên bỗng hơi ngửa đầu, nhắm chặt hai mắt.

Thời điểm Dương Đăng rút đao ra, theo thói quen xoáy mạnh lưỡi đao. Lý Nhu Phong đau đến mức suýt nghẹn thở, mũi đao vừa rời khỏi thân liền ngã nhào, đổ vào lòng Bảo Kênương nương.

Vóc người gầy gò của Bảo Kênương nương đang công thi thể Duy Ma, nay còn phải đỡ thêm Lý Nhu Phong cao lớn hơn nàng rất nhiều. Hai mắt nàng đỏ hoe, dùng một bên vai gầy chống lấy Lý Nhu Phong, rồi vội chắp hai ngón cổ sức điểm mạnh vào đan điền chàng. Nàng nghiêng đầu thì ào vào tai Lý Nhu Phong đang gác lên cổ mình: “Cấm biến thân ma, quyết không được biến thân ma!” Một khi biến thân ma, tất cả đều rối loạn. Nếu không nhẫn nại, cho dù lúc này có giết Dương Đăng, thì chắc gì sẽ cứu được Tiêu Yên?

Người bên vai vẫn đang tóc đen hóa sương trắng, nàng khàn giọng, gần như khẩn cầu: “Lý Nhu Phong, đừng ép ta dùng chú định thi. Ta mới học nửa chừng thôi, cũng chưa biết giải trừ thế nào.”

Một tay nàng ôm thật chặt Lý Nhu Phong, ngón tay cật lực xóa lỗ máu sau lưng chàng. Dòng máu buốt giá chảy tràn qua kẽ tay, nàng tưởng chừng cả đời mình chưa từng có khi nào đau đến thế này. Bị thương chẳng phải nàng, cũng biết rõ chàng sẽ không chết, lại đau đớn xé lòng, toàn thân run rẩy.

Bởi nàng hiểu cảm giác của chàng ở thời khắc này.

Chờ thật lâu, cuối cùng tiếng răng va lách cách từ người trước ngực đã giảm dần. LýNhu Phong từ từ mở mắt, hàng mi dày đen nhánh khẽ rung động. Bấy giờ ngón tay siết chặt chuôi đao của Dương Đăng mới hơi thả lỏng, đồng thời phát hiện vừa rồi mình quámức căng thẳng, toàn thân đã cứng đờ. Ban nãy đúng là hãn cũng hết hồn. Tận mắt chứng kiến người côi âm biến dạng, mới biết thứ này không phải dễ trêu. Thảo nào các lão tướng dày dặn kinh nghiệm đều sẽ ban lệnh cho binh sĩ, hễ phát hiện người côi âm thì phải lập tức bằm vằm nát bậy.

Huống chi đây còn là người côi âm có dương bặt bên cạnh.

Dương Đăng nheo nheo dò xét cặp đôi dương bặt và người côi âm cực kỳ hiếm gặp này. Mắt thấy vết thương trên thân LýNhu Phong dần dần khép miệng, tóc cũng từ trắng biến thành đen, hứng thú của hãn càng tăng mạnh hơn.

Dương Đăng hất vạt áo ngồi lên bậc đá, mũi đao chậm chậm gõ vào mỏm đá cứng, làm toà ra những tia lửa li ti giữa thủy lao âm u nơi tầng mười tám này.

“Bão Kênương nương ——” Hãn kéo dài giọng nhấn rõ từng chữ, cũng thể hiện rõ thái độ chế nhạo, “Gả cho một tên người côi âm, hàng đêm ôm xác mặn nồng là cảm giác gì nhỉ?”

Sinh tử đã treo chỉ mảnh, Bão Kênương nương chẳng cần kiêng nể Dương Đăng nữa. Dù sao thì có dập đầu xin tha, kết cục nhận được cũng chẳng hơn gì gã lính vừa nãy. Nàng đỡ LýNhu Phong từ từ đứng thẳng lên, cản ở trước mặt chàng, xốc lại thi thể DuyMa đang cồng trên lưng, xong mới cười nhạt đáp trả: “Không bằng Dương tướng quân ngài cũng tìm người côi âm, hàng đêm ôm ấp mặn nồng thử xem.”

Trước giờ Dương Đăng vẫn lấy việc trêu đùa Bão Kênương nương làm vui, nay bị nàng châm chọc thì cũng không xem là vô lễ, chỉ lắc đầu cười:

“Chẳng ai có sở thích độc như cô đâu.”

Hắn ngả người tới trước, thỉnh linh chớp lấy một tay Bão Kênương nương. Bão Kênương nương giật thót, toan giật lại, đã thấy hắn kéo tay nàng ðè lên vết sẹo dài trên vai trái mình.

Tất nhiên là không tác dụng gì. Dương Đẳng thất vọng buông ra, đã tin dương bặt chỉ có công hiệu chữa trị diệu kỳ với riêng người côi âm.

“Đáng tiếc, thật quá đáng tiếc.” Dương Đẳng chặc lưỡi, ánh mắt chuyển qua thân người côi âm Lý Nhu Phong. Lý Nhu Phong vươn tay, lần mò chạm vào cổ tay Bão Kênương nương vừa bị Dương Đẳng chớp lấy kia, rồi nắm vào bàn tay lành lạnh, man mát của mình.

Bão Kênương nương đang phiền lòng nên rút ngay khỏi tay chàng, nói: “Ta vẫn ổn.”

Không khí trong thủy lao ẩm thấp, nồng mùi mốc meo và mùi đá hăng hắc. Giờ phút này ai nấy đều lặng im, duy chỉ có võn tiếng âm ào, chỉ còn võn ánh mắt chằng chéo đấu nhau. Lý Nhu Phong tựa như một con mồi xuân ngốc, bị trùng trùng tia nhìn sắc bén đan thành một tấm lưới to chụp xuống.

Bão Kênương nương xem kỹ ánh mắt Dương Đẳng, nhận ra hai mắt hắn từ từ nhuộm vẻ ác nghiệt, rồi hiện dần sắc đỏ khát máu.

Ở loạn thế, dân chúng gặp người côi âm liên tục xuất hiện thì hết sức kiêng kỵ, bình thường luôn là chém cho sưng tay. Quan phủ lo sợ người côi âm quấy phá, nên trước nay vẫn luôn giữ thái độ đuổi tận giết tuyệt.

Dương Đẳng sẽ diệt họ chăng?

Bão Kênương nương cắn chặt răng, lùi ra sau một bước, như thể cố ngăn ánh mắt Dương Đẳng đang muốn đâm xuyên qua Lý Nhu Phong.

Nhưng vẫn là vô ích. Theo tiếng sấm đao đập chan chát lên bậc đá, thân hình khô vĩ của Dương Đăng đứng dậy: “Dẫn Trương Thúy Nga ra ngoài.” Hãn lệnh cho thân binh.

Hãn cứ nhìn chòng chọc vào Lý Nhu Phong, tay phải cầm đao, từ tốn nhíp sấm đao vào lòng bàn tay trái.

Xem ra là hãn muốn giữ lại dương bạt, chỉ giết người côi âm.

Bàn tay thân binh chụp lên vai Bão Kênương nương. Bão Kênương nương cố sức giãy thoát, khàn khàn hét lên bằng giọng nói to nhất của mình: “Tướng quân, chàng còn hữu dụng với ngài!”

Dương Đăng bật cười: “Ngoài việc liên thủ với cô, thừa lúc ta chưa chuẩn bị bèn ra tay lấy mạng ta, thì còn có tác dụng gì?”

“Chàng là người côi âm, người côi âm có thể nghịch thiên sửa mệnh cho người ở dương thế!”

“Hử?”

Bão Kênương nương nói: “Lẽ nào tướng quân đã quên hai lần trở về từ cõi chết? Tôi có bản lĩnh lớn tới đâu thì hiền nhất cũng chỉ biết tiết lộ thiên cơ. Việc sửa mệnh này phải là người côi âm đi ngược lại đạo của thiên địa mới có thể làm được!”

Nàng khẩn cầu Dương Đăng: “Tướng quân, ngài cần thận ngẫm thử xem, có phải đúng thế không.”

Dương Đăng nheo mắt, trên mặt giống như cười mà không phải cười, pha lẫn nét xảo trá tàn ác: “Đúng là thế thật. Nhưng bây giờ đã vượt được xác thặng nhóc Duy Ma, tử kỳ của ta đã qua hết, muốn lo trước khỏi họa thì chỉ cần giữ dương bạt cô ở bên mình là đủ.” Hãn ngạo mạn chấp tay sau lưng, “Bản tướng quân địa vị cực cao, số mệnh đã quá tốt rồi, cần gì sửa nữa?”

“Thưa tướng quân.”

LýNhu Phong đột ngột mở miệng.Giọng nói mát lạnh ấy không quá lớn, mà vẫn kéo hết ánh mắt của mọi người lại, bao gồm cả TiêuYên nhập nhòa giữa mặt nước.

“Tướng quân vào sinh ra tử vìNgôvương, bỗng đâu lại bị tước binh quyền. Ngôvương để tướng quân ở nhà tĩnh dưỡng, đến tột cùng là xuất phát từ lòng quan tâm của bề trên, hay thực ra là kiêng kỵ tướng quân công cao át chủ?”

Thanh đao của Dương Đăng rút soạt khỏi vỏ: “Ta đây trung thành tuyệt đối với Ngôvương, thứ tiểu nhân nhàn người lại dám khích bác ly gián!”

Thái độ nghiêm khắc, hung tợn này của hắn không dọa được LýNhu Phong.Vẫn nghe chàng nói tiếp: “Tướng quân dốc lòng lo nghĩ chuyện sớm ngày diệt Đại Ngụy giúp Ngôvương, Ngôvương lại chỉ biết tiệc tùng chè chén. Binh tướng của tướng quân tinh nhuệ nhường nào, lại chẳng dùng để thảo phạt quân môg muội, mà phải sống chết canh chừng cho Ngôvương vui say cả đêm ở phường rượu ——

“Tướng quân thật sự cảm thấy mình tốt số?”

Chất giọng chàng mềm mại, uyển chuyển, thế mà Dương Đăng vừa nghe, nhịp thở bất chợt thêm nặng nề.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Cuối cùng là bị đưa về giam lỏng trong viện nhỏ. Bảo Kê nương nương ngủ vùi nguyên ngày, khi tỉnh lại thì đã chập tối. Trong nhập nhoạng, nàng trông thấy Lý Nhu Phong đang ngồi ở đầu giường.

Do hôm nay ngủ quá nhiều nên nàng hơi lừ đừ, cả người vừa râm nhức vừa rã rời, vừa mệt vừa đói, chỉ muốn nằm ý một chỗ. Nàng không muốn gặp Lý Nhu Phong, cứ gặp lại phiền lòng, nên lật người ngay qua, định ngủ tiếp.

Thế mà Lý Nhu Phong còn bưng một chén nước, bảo: “Nương nương, đừng ngủ nữa, dậy ăn chút gì đi.”

“Chưa thích ăn.”

Tay Lý Nhu Phong tìm trên giường, chạm đến tay nàng thì đặt chén vào đấy.

Bảo Kê nương nương không nằm lại, dán mắt lên nóc giường, chê: “Nguội ngắt.”

Lý Nhu Phong nói: “Đâu nào, tôi vừa hâm nóng rồi.”

Đầu tóc nàng còn bù xù, tuy vẫn buồn ngủ đấy nhưng đành phải ngồi ngay dậy vì khát quá. Uống một hớp, lập tức tỉnh táo hẳn: “Trà gừng đường

đỏ với táo à?”

LýNhu Phong gạt đầu, sờ lấy chiếc gối đệm lưng cho nàng, xong thì đứng lên: “Ngài nghỉ ngơi tiếp đi, tôi ra hâm nóng đồ ăn.”

Bảo Kênương nương ôm bụng, cặp mắt uống cho hết chén trà. Nhưng rồi lại không tìm lòng được, bèn ngẩng đầu liếc nhìn chàng, đã thấy chàng vịn khung cửa bước ra ngoài. Vẫn là dáng cao như ngọc ấy, mà sao lạc lõng giữa bóng đêm vô ngần, mà sao cứ chơi với, cô liêu.

Ngực nàng chợt đau, đau đến hoảng hốt.

...

Chưa mất bao lâu, LýNhu Phong đã nâng mâm đồ ăn vào. Chàng kê một chiếc bàn con lên giường, xếp đĩa đưa cho nàng, đoạn châm ngọn đèn đặt gần giường. Tức thì, nơi góc giường nhỏ này được soi rõ thành một miền sáng ngời, ấm áp.

Hai món mặn một món canh, thêm một bát cơm mạch [1]. Bảo Kênương nương vừa tới thánng nên uể oải chẳng muốn ăn, cứ gầy gầy, rệu rã nhai.

LýNhu Phong lảng tai, nhenàng ăn không nhiệt tình lắm, mới nói: “Ngài gầy thế là do ăn ít quá đấy.”

Bảo Kênương nương hơi ngừng đĩa, mấp máy môi định nói gì, nhưng rồi chỉ cúi đầu lùa cơm.

LýNhu Phong kể: “Lúc còn nhỏ tôi rất thích ăn uống trên giường thế này. Cha mẹ không cho phép thì tôi giả bệnh, thế là được như ý ngay. Có khoảng thời gian cha mẹ đều tưởng tôi yếu ớt lắm bệnh, mãi sau mới biết là tôi giả chứng.”

Bão Kênương nường im lặng nghe, chăm chăm dùng bữa, vẫn chẳng thèm ừ hử.

LýNhu Phong hỏi: “Thế lúc béngài thích ăn ở đâu nhất?”

Bão Kênương nường không đáp lời chàng. LýNhu Phong lại tiếp: “Mẹ tôi bảo, hồi béanh hai tôi thích ăn trái cây trên bệ xínhất. Phải lâu thật lâu sau, tận khi ra làm quan rồi mới được chị dâu sửa cho.”

Bão Kênương nường đập đũa xuống: “LýNhu Phong, rốt cuộc chàng cóđể ta ăn nữa không?”

LýNhu Phong dừng câu chuyện, lần tìm đôi đũa trên bàn đặt vào tay nàng, còn khếp các ngón tay nàng để cầm như cũ.

Bão Kênương nường tiếp tục biếng nhác gảy thêm vài miếng.Chốc lát sau, LýNhu Phong lại kể: “Anh cả tôi...”

“Hồ nước nóng Tiêu Long [2].”

LýNhu Phong kinh ngạc “A” lên.

“Ta thích ăn ở hồ nước nóng Tiêu Long nhất.”

LýNhu Phong biết chỗ đó, hồ nước nóng Tiêu Long làmột hồ tắm lớn của triều đình Đại Ngụy. Khuôn viên hồ cực kỳ xa hoa tráng lệ. Trong hồ cóhả tượng rồng bằng đồng, mùa hèhìchất các khối băng để giữ nước luôn mát mẻ, vào đông sẽ đốt than làm cả phòng ấm áp như xuân.Hồ tắm hoàng gia này chuyên dùng cho văn võ báquan triều đình Đại Ngụy tẩy rửa trước các buổi lễ trọng. Nhưng sao Bão Kênương nường lại ở đây?

Bão Kênương nường hồi tưởng: “Mùa đông năm đótrời rét đậm, ta vừa đi tới ven hồ nước nóng thìsuyt chết cóng. Đến lúc tỉnh dậy đã thấy được đưa vào khuôn viên hồ, bọn họ để ta chằlưng cho các quýnhân. Trong

đấy thật ấm, cũng lầ lần đầu tiên ta được ăn cơm nóng, nên ở lại tận hai năm.”

Giọng nàng đã thoải mái hơn nhiều: “Hai năm đó là được ăn uống no đủ nhất, chẳng phải sầu lo.” Nàng “À” một tiếng, nhớ ra điều gì, “Hoàng đế Thế Tông đúng là béo trắng núc ních, còn béo hơn cả Phùng Thời.” Nàng bổ sung, “Dòm vô là thấy thềm thịt heo ngay.”

Lý Nhu Phong nghenghập tâm, hồi lâu mới hỏi một câu: “Vậy sao ngài không ở đấy tiếp?”

“Sau này càng lớn càng giống con gái, nên phải đi thôi.”

“Tiếp đó là tới Trùng Châu?”

“Không, ta vốn định sang đảo Đam Nhĩ. Nghe bảo vùng đấy là cực nóng, rất tốt cho dương bát như ta này. Nhưng lúc tạt qua Lan Khê thì dừng lại, sau nữa chuyển đến Trùng Châu.”

Lý Nhu Phong hỏi: “Sao lại dừng ở Lan Khê?”

“Bởi vì——” Một chữ “chàng” tắc trong miệng. Bão Kênương nường ngược mắt, thấy trên mặt chàng nào có vẻ thắc mắc gì, hiểu ra trong lòng chàng đã cầm chắc đáp án, chẳng qua là biết rõ mà vẫn cố hỏi thôi. Nàng chột nổi giận, đặt mạnh đũa xuống bàn, “Không ăn nữa!”

Lý Nhu Phong vươn tay về phía quăng lửa ánh kim. Ngón tay thon gọn selạnh của chàng đầu tiên là chạm vào sống mũi nàng. Nàng tránh ra sau chút, chàng liền thuận thế hạ tay, đến gần môi nàng, dùng đầu ngón cái lau ít dầu mỡ dính trên khoé miệng nàng, rồi lau tay vào khăn, nói: “Thế uống thêm ít canh đi.”

Bão Kênương nường giật mình: “Lý Nhu Phong, chàng đâu cần như vậy. Ta có làm gì thì đều là tự mình muốn làm, không phải vì mong chàng báo

đáp.”

LýNhu Phong từ tốn đẩy chén canh tới trước mặt nàng: “Ngài nào phải tôi, làm sao biết làtôi đang báo đáp?”

Bảo Kêương nương chẳng phải hạng xuẩn đại, nhưng nàng không dám nghiên ngẫm kỹ ấ ỹsau những lời này, nên chỉ coi như chưa nghe. Nàng bưng chén canh, nín thở màuống. Trong canh cóhoàng kỳ, tính ôn, bổ dưỡng, nhưng nồng mùi thuốc. Nàng uống cạn chén này, vị thuốc đắng cả vào trong bụng.

Khi LýNhu Phong đang lo rửa chén, Bảo Kêương nương thay đồ, chải đầu rồi mới ra ngoài. Nàng chưa đeo chuông đồng, song trên thân vương mùi máu nhẹ, khứu giác của người côi âm nhạy bén nên chẳng cần quay đầu cũng biết nàng đến đây.

Chàng dùng nước sạch tráng bát đĩa, khuyên: “Nương nương, canh khuya sương lạnh, nên mặc đồ dày thêm chút.”

“Chàng không nhớ y sao?”

“Y” làai, chẳng cần nói rõ cũng biết.

LýNhu Phong lặng im nghiêng chiếc mâm cho ráo bớt nước, rồi sờ soạng xếp ngay ngắn vào tủ bát.Chàng dùng bông thơm vànước sạch rửa tay, lau khôbằng khăn vải, xong mới nói: “Nương nương, tối nay, cùng tôi về nhàđi.”

...

Trước kia, Bảo Kêương nương luôn cảm thấy LýNhu Phong này tâm tư thật nặng. Thế nhưng giờ đây cùng chàng dạo bước dưới ánh trăng, tự nhiên nàng lại nghĩ thông suốt. Nàng không thích chàng tâm tư nặng, làbởi vìchàng chẳng đặt hết tâm tư vào nàng.Giả như tất cả tâm tư của chàng đều

dành riêng cho nàng, dầu rằng tâm tư ấy có to bằng trời, có sâu hơn biển, thì đâu lẽ nào nàng lại buồn phiền?

Suy cho cùng, nàng vẫn rất ích kỷ.

Trên đường đi, nàng ngẫm về mấy lời Lý Nhu Phong nói với Dương Đăng trong nhà lao đá. Lý Nhu Phong từng ở bên Tiêu Yên, mặc dù nhìn như luôn sống an nhàn, xa rời thế sự, nhưng liệu chẳng có thể thật sự tách khỏi loạn thế này? Những con cháu sĩ tộc môn phiệt như họ đấy, thoát trông chỉ ngày ngày rồi việc ngồi ăn tô thuế của tá điền, song vào thời khắc gia quốc khuyh vong, thực chất trong cốt tủy vẫn tồn tại một thứ mà loại người tầm thường như nàng không có được. Đây là thức trách nhiệm với thiên hạ chúng sinh.

Nàng khẽ thở dài, nhanh chân đuổi kịp chàng. Hình như Lý Nhu Phong nhận ra mình đi hơi vội nên chậm bước lại.

Chàng hỏi: “Nương nương có lạnh không?” Nàng lắc đầu, Lý Nhu Phong nói, “Nương nương, tôi đâu nhìn thấy được.”

Nàng liền đáp: “Không lạnh.”

Chàng lại hỏi: “Nương nương hết đau bụng chưa?”

Bảo Kênương nương đáp: “Hết rồi.”

Chàng ngồi chống chân trước mặt nàng: “Hay tôi cứ công ngài đi, ngài chỉ đường cho tôi.”

Bảo Kênương nương bám vào lưng chàng, chàng thật sự bước nhanh thoăn thoắt. Qua chốc lát, Bảo Kênương nương xoa trán chàng, hỏi: “Lý Nhu Phong, chàng có mệt không?”

“Nương nương, người cõi âm không hư tổn, không suy kiệt. Ngài đã luôn ở bên tôi rồi, dầu có phải đi vạn dặm đường thì tôi cũng chẳng mệt đâu.”

Bão Kênương nương không còn mong chờ gì hơn. Nàng nhắm mắt lại, ôm chặt cổ chàng.

[1]Cơm mạch: Bột lúa mạch đem nấu như nấu cơm, dùng kèm với đậu. Món này đơn giản, đạm bạc, chỉ có dân nghèo ăn, nhưng vẫn thường xuất hiện trong văn thơ cổ.

Hồ nước nóng Tiêu Long: Theo Thập Di ký, đây là hồ tắm của Thạch Hồ thời Tấn, dùng làm hồ tắm bốn mùa. Khi thời tiết đóng băng thì cho nung nóng mấy ngàn tượng đồng hình rồng uốn khúc, thả vào hồ để ổn định nhiệt độ.

(Btw, Thạch Hồ là cha nuôi của bạn nam phụ Thạch Mẫn/Nhiễm Mẫn trong bộ Mị Công Khanh ấy XD)

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Bão Kênương nường sang ngôi phùđồ lấy một hũ tro.

Vào tới nơi thì không thấy Xuân đâu cả. Nàng cầm đèn lồng rà quanh Phật đường một vòng, phát hiện cô ấy đang co ro nằm ngủ trong bụng tượng Phật to chưa tu sửa xong. Một cuộn trắng trắng tròn tròn, yên tĩnh, an tường, trông như thai nhi được tượng Phật bảo bọc. Có lẽ bởi vì không có dương bặt ở bên, Phật khí trong ngôi phùđồ lại quámông, cô ấy buộc phải ngủ trong bụng tượng Phật để chữa lành những thương tổn da thịt.

Ôi, như Lý Nhu Phong thì sau này biết phải làm sao nhỉ? Cái người thích sạch sẽ, ưa bắt bẻ, còn vì quá ồn ào phiền nhiễu mà thà rằng thức suốt đêm đây, chằng đâu thể cũng trốn trong bụng tượng Phật ngủ như thế.

Bão Kênương nường âu sầu suốt quãng đường.

Trở lại tòa nhà cũ, trong đình trước sảnh đã châm rất nhiều đèn, chiếu rọi cả mặt đất sáng choang. Nhóc Đinh Bảo cầm cọ nhỏ và khăn ướt, đang xăng xái giúp Lý Nhu Phong lau sạch mấy khối bia cũ xếp đầy dưới đất. Cún vàng ngồi một bên góc cũng hồ hởi liên tục vẫy đuôi.

Bão Kênương nường đưa hũ tro qua. Lý Nhu Phong nhận lấy, rắc bột tro lên vài tấm bia, dùng cọ mịn dàn đều, sau đó cầm quạt hương bồ gạt phần tro thừa đi.

Lúc này, hàng dãy chữ sáng xanh đã bày ra trước mắt chàng, đối diện làm một dọc bốn nhóc quý ngồi chồm hồm bị quạt tro xuyên qua mặt.

Bốn nhóc quý đồng thanh: “Ghét quá nha.”

Bão Kênương nường thắc mắc: “Trên này có tư liệu về nhào lao công thành à?”

Lý Nhu Phong cẩn thận xem kỹ những chữ khắc đã gần mòn vẹt trên tấm bia, chỗ nào nhìn không rõ thì sờ bằng tay: “Lần trước chỉ mới đọc sơ, nhưng tôi nhớ là đã gặp một đoạn nào đó, hình như liên quan đến nhào lao đá.”

Bão Kênương nường quay qua nhóc Đinh Bảo: “Nhóc Đinh Bảo, tối nay sau khi ta rời khỏi đây, nhóc hãy tránh sang ngôi phù đồ với Xuân đi. Đừng ở nhà này nữa, rất nguy hiểm.”

Nhóc Đinh Bảo lơ mơ chưa rõ lắm nhưng vẫn gật đầu, hỏi: “Vậy bọn Đại lang quân phải làm sao ạ?”

Bão Kênương nường nói: “Tùy nhóc xử trí.”

Vành mắt Nhóc Đinh Bảo chợt ho đỏ: “Mai một nường nường và Nhu Phong ca ca không về đây nữa sao?” Cậu bé bỗng sực hiểu điều gì, “Nường nường tính làm chuyện nguy hiểm ạ? Sẽ chết phải không?”

Bão Kênương nường xoa mớ tóc lia chia êm nhưng sau ót nhóc Đinh Bảo, chẳng nói gì. Nàng giơ đèn soi những ký tự khắc trên bia đá. Đống chữ ấy ngoằn ngoèo xiên xẹo như giun, nàng chẳng nhận ra được chữ nào.

“Không muốn nường nường chết đâu, cũng không muốn Nhu Phong ca ca chết.” Trẻ con nào biết kiêng kỵ là gì, cậu bé gục đầu xuống, ngồi tách ngón chân, buồn bã nói, “Con còn tưởng mình có gia đình mới rồi.”

LýNhu Phong chột ngẩng đầu lên trấn an: “Nhất định sẽ trở lại, nhóc đừng tin ngài ấy.”Chàng dặn cậu bé, “Nhóc nhớ trốn kỹ, chớ để chúng ta lo lắng.”

Nhóc Đình Bảo nhìn qua LýNhu Phong, gật đầu lia lịa.Cậu béchạy bịch bịch bịch đến bên LýNhu Phong, chụm hai tay thìào vào tai chàng: “Tam lang ca ca, đệ tin huynh.Huynh phải bảo vệ nương nương thật tốt đấy.”

LýNhu Phong cam đoan: “Nhất định rồi.”

Nhóc Đình Bảo vui vẻ chạy ù về phòng soạn túi hành lýnhỏ của mình.

Bảo Kê nương cầm đèn lồng đứng thẳng lên, lãnh đạm cảm ràm: “Mới tíuồi đầu đã nói năng như ông cụ non, không phải con chàng mà còn thân hơn cả con ruột.”

LýNhu Phong cúi đầu tiếp tục nhận diện câu chữ trên mặt bia, mím môi cười nhẹ.

Bảo Kê nương trách: “Cười gì mà cười? Đã là lúc nào rồi, chàng còn cười được.”

LýNhu Phong đáp: “Nương nương, ‘Tử – sinh đều đáng trọng’.”

Trích «Thiếp Lan Đình», Bảo Kê nương đã sớm thuộc lòng, đọc ngược cũng trôi chảy.Một câu này, rõ ràng là chàng dùng giọng ngâm ở Lan Khê mười năm trước, nàng vừa nghe đã ngây ngẩn.

Nàng tự hỏi, chàng đang cười nhạo nàng sao, hay làgiễu cợt nàng, hay lại chòng ghẹo nàng?Chàng gắn viên gạch “VĩnhHòa năm thứ chín” vào đúng chỗ, thì rằng đã đọc hết cả những viên có trong sân rồi. Bao nhiêu tâm tư nàng giấu kín đã sớm bị chàng hiểu rõ mồn một. Nàng cứ như bị lột sạch trước mặt chàng, giận khôn tả xiết. Nàng giận, nhưng chẳng phát tác nổi.

Ngữ điệu và thần thái khi chàng ngâm câu này, tự nhiên mà toát lên vẻ hòa nhã, phong lưu, phóng khoáng nhẹ nhàng, làm nàng phải nghiêng rặng, làm lòng nàng chộn rộn, làm tim nàng ngứa ngáy không thể xoa dịu. Ánh mắt chàng chăm chú tập trung vào mặt bia, chẳng ngẩng đầu, rõ ràng vẫn hết sức nghiêm túc làm việc. Chàng như rất dễ tâm, lại như chỉ lơ đãng... Chung quy chính là khiến nàng hận đấy, nhưng thật không nỡ quyết liệt.

Cuối cùng nàng đã hiểu vì sao Tiêu Yên yêu chàng. Trong chàng có một loại tĩnh lặng, đại sự xảy ra chàng cũng lo lắng như bao người, song khi chuyện thật sự tới trước mặt, lòng chàng lại khoáng đạt, bình tĩnh mà kiên định, không gì có thể ngăn trở.

Lý Nhu Phong, Lý Nhu Phong. Nàng nghiêng rặng nghiêng lợi lấm nhấm cái tên này ngàn lần vạn lần, đi chân trần loanh quanh trong sân ngàn bước vạn bước, cứ cảm thấy đây đúng là mỗi nghiệt duyên ở Lan Khê, nàng cuối cùng chỉ có thể lãnh trọn. Yêu hận, tử sinh, hay tan xương nát thịt, nàng chỉ còn cách nhận lấy.

...

Lúc sau, nàng ngồi xếp bằng bên tấm bia cổ, khàn khàn nói: “Ta chẳng biết chữ nào cả, chàng đọc ta nghe thử xem trên đó viết gì vậy.”

“Nương nương, ngài có bao giờ nghĩ thử, sao thành Kiến Khang lại gọi là thành Thạch Đầu chưa? Hay khi khởi công xây thành thì lấy đá ở đâu?”

Bảo Kê nương nương hơi sửng sốt: “Chưa hề nghĩ tới... Chàng có biết không?”

Lý Nhu Phong đáp: “Sao tôi biết được.”

Bảo Kê nương nương ghen lời, đang muốn mắng, lại nghe chàng bảo: “Loại chuyện này, tôi mà không biết thì chắc cũng chẳng mấy ai hay.”

Bão Kênương nường khoanh tay, nhếch miệng châm chọc: “Chàng chỉ giỏi được mấy thứ linh tinh này.”

LýNhu Phong vừa ngược mắt, đã thấy quầng lửa trong vắt kia đang chậm chậm nhịp theo một điệu vũ riêng, tựa như ánh sáng bỗng bành được dát tia vàng óng ánh.

Lòng chàng chột xúc động, rất muốn chạm vào nàng, nhưng lại muốn giữ bí mật nho nhỏ về ánh lửa ấy cho riêng mình. Chàng dời mắt đi, nói tiếp: “Trên tấm bia cổ này chép rằng, ngoài thành Kiến Khang có một động trời dưới lòng đất [1]. Ban đầu khi xây thành, tất cả đấtảng đều được khai thác từ đó. Tôi xem vị trí của động trời ghi trên bia, thấy không xê xích với nhà lao công thành mấy.”

Hàng mày dài của Bão Kênương nường khẽ động: “Ý chàng là... thông qua mỏ đá động trời, theo đường ngầm dưới lòng đất đi cứu người?”

LýNhu Phong gật đầu: “Cứu người ngay trong nhà lao công thành gần như là bất khả thi rồi, tìm đường tắt may ra mới có hi vọng.”

Bão Kênương nường nghi hoặc: “Đào địa đạo từ mỏ đá động trời à? Ta thấy bốn phía thủy lao kia đều là đá phiến nguyên khối, giờ mới đục đá thì bao giờ mới thủng?”

LýNhu Phong nói: “Nường nường, mấy tiếng ồn chúng ta nghe được khi vào thủy lao, nào phải tiếng cỏi âm gị chứ? Tiếng từ cỏi âm đâu phải như thế.” Chàng khẳng định chắc chắn, “Đó là tiếng gió tiếng nước do mỏ đá động trời vọng qua thôi.”

Bão Kênương nường vẫn chưa quên buổi tinh mơ ngày đầu tiên dẫn chàng từ chợ quý về. Chàng bảo nàng, không cần đốt long não để át mùi xác thối, vì nửa canh giờ sau sẽ nổi gió đông nam, vừa kịp xua tan hết uest khí trước khi Phùng Thời trở về.

Chàng trời sinh nhác việc, chẳng ham khoa cử công danh, chỉ ưa thích nghiên cứu những điều này.

LýNhu Phong hỏi: “Nương nương, ngài còn nhớ lờiDương Đăng không? Nước trong thủy lao cứ đến giờ Thìn (7h) làrút xuống, giờ Tuất (19h) lại dâng cao. Lúc đótôi đã thử thăm dòdưới đáy, ở đáy thủy lao cóđường thông ra bên ngoài. Nếu rảhết các đường dẫn xuống lòng đất trong động trời, thìcó lẽ sẽ tìm ra được.”

Bảo Kê nương nương lặng thinh. Thật lâu sau, nàng nhả từng chữ: “Đáy nước đấy —— rất —— sâu.”

LýNhu Phong đáp: “Tôi là người côi âm.”

Bảo Kê nương nương ngược mắt nhìn chàng. Ngay khoảnh khắc ấy, nàng bỗng nhiên buộc phải thừa nhận, chàng biến thành người côi âm, căn bản không phải bởi vì chấp niệm của nàng với chàng.

Mà là bởi chấp niệm của chàng với Tiêu Yên.

~♥~♥~♥~

[1] Động trời: Phỏng theo danh thắng động trời Trường Tự ở Chiết Giang, là quần thể động đá nhân tạo to nhất, được hình thành trong quá trình khai thác đá vào thời Nam Bắc triều.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

LýNhu Phong rất nhẫn nại.Sau đêm lên trở về viện nhỏ trong phủDương, năm ngày liền chàng đều không cóhành động thiếu suy nghĩ nào. Bão Kênương nương chỉ chờ thôi màđã thấp thỏm chẳng yên, nhưng chàng vẫn cứ thái độ không vội không gấp, tới giờ thìdùng bữa, rảnh rồi ngồi đọc sách, buồn buồn ra phơi nắng... Đêm hôm nay Bão Kênương nương trằn trọc mất ngủ, bèn đứng dậy, sang xem LýNhu Phong viết chữ lên tường bằng nước hòa lẫn tro cốt lấy từ ngôi phùđồ về.

Chàng thấy Bão Kênương nương tới thìngạc nhiên: “Sao đã dậy rồi?”

“Không ngủ được.”

Chàng liền gọi nàng qua, đưa bút cho nàng: “Tôi chỉ ngài viết chữ nhé.”

Bão Kênương nương chẳng muốn nhận, tức giận hỏi: “Tiêu Luyện Nhi làngười của chàng hay của ta? Trước mắt chỉ còn một hơi tàn thôi đấy, chàng thật sự không lo lắng à?Sao cómỗi mình ta sốt ruột thế này?”

Luyện Nhi làtên khi còn bécủa TiêuYên. Bão Kênương nương đã câu lên thìchẳng kiêng nể gì, gọi thẳng luôn làTiêu Luyện Nhi. LýNhu Phong cười cười, mồmấy tay nàng nhét bút vào, còn khép năm ngón hộ nàng: “Nương nương, viết chữ tĩnh tâm hạ hỏa, để tôi chỉ cho ngài.”

Chàng nói chuyện cứ từ tốn mềm mỏng thế, làm lòng Bão Kênương nương như bị xoa bông thơm, trơn mượt, ngát hương, nàng thật chẳng còn cách nào khác. Khi bàn tay lạnh lạnh của chàng giúp cầm thẳng bút, ngoài miệng nàng chỉ có thể ra vẻ xem nhẹ: “Ai mà chả biết viết chữ, cần gì nhờ chàng chỉ?”

Lý Nhu Phong nói: “Nương nương, tôi sẽ chỉ ngài viết chữ đẹp.”

Chàng giữ ngón tay Bão Kênương nương, nắn lại tư thế cầm bút, lực nhấn nhá, độ cân xứng, hướng dẫn kỹ càng từng mục cho nàng. Chàng nói: “Nương nương luyện chữ thật đẹp vào, sau này vẽ bùa chú, chép kinh sách, quỹ thần trông thấy đều sẽ rất vui.”

Bão Kênương nương nhờ ánh đèn rọi lên tường mới nhìn ra các vệt nước trên đó hắt sáng ngược lại. Chân phương, dốc đứng, khoáng đãng, thanh thuần, lại phảng phất sắc điệu cổ xưa, có thể thấy đã lấy kha khác cảm hứng từ nét khắc trên tấm bia cổ. Nàng nghĩ bụng, vào thời điểm áp lực thế mà chàng còn thư thái, nhàn hạ bực này. Nhưng biết chàng không vội, bao nhiêu xao động trong lòng nàng cũng giảm đi nhiều.

Chàng bắt đầu dạy nàng viết “Nhân tâm duy nguy, Đạo tâm duy vi.”

Bão Kênương nương vừa gặp cái kiểu câu chả ai hiểu nổi này là hức đầu, cứ thấy chữ nào chữ nấy y xì đúc nhau, nhìn mà hoa hết cả mắt.

“Gì thế kia?”

“«Thượng thư • Đại Vũ mô» đấy. Hai câu này ý bảo lòng người biến động không yên, khó đoán; mà Đạo tâm thâm sâu tế vi, khó phỏng đoán.”

Đạo trị quốc của vua Thuấn, Bão Kênương nương chả có hứng nghetiếp. Viết thêm được tám chữ “Duy tinh duy nhất, doãn chấp quyết trung” [*], làm mắt bắt đầu nhấp nhem, rồi dúi chặt vào nhau.

Cái Tâm của người thìnhuỵ, cái Tâm của Đạo thivi;phải giữ cái Tâm của mình cho tinh thuần vàchuyên nhất, thimới giữ được cái Trung (Trần Trọng Kim dịch).

LýNhu Phong nhenàng ngáp ngấn ngáp dài, mới hỏi: “Giờ làbuồn ngủ lắm nhỉ?”

Bảo Kêương nương gật đầu.

LýNhu Phong dìu nàg đến bên giường, đợi nàg nằm ngay ngấn thigiúp nàg dêm chă: “Ngài buồn ngủ làđúng rồi. Lần nào màtôi tỉnh táo quáthì cứ lật «Thượng thư» ra, nháy mắt làngủ gục ngay.”

Bảo Kêương nương nằm trên giường bật cười thành tiếng, chàng muốn dỗ nàg ngủ thôi màcũng phải lòng vòng thế.Mặt nàg áp vào bàn tay man mát của chàng: “TamHoàng Ngũ Đế sẽ bị chàng chọc tức màđội mồ sống dậy đấy.”

“Không sợ họ, tôi códương bặt rồi.”

Bảo Kêương nương càng cười vui vẻ hơn, nắm tay chàng hỏi: “LýNhu Phong, sao chàng lại đáng ghét thế chứ?”

Lưng bàn Tay LýNhu Phong dán lên gò máâm ấm của nàg, chàng dụ giọng: “Đừng đùa nữa, ngủ thôi.”

Chàng ngồi dựa vào đầu giường, lặng yên chờ nàg chìm dần vào giấc ngủ sâu, cả quàng lửa kia cũng mềm mại thành cỏ biếc tơ ngàn, chờn vờn nhẹ lay.Chàng nhìn qua thế giới luôn tuyền một màu đen đặc của âm gian, khekhẽ thở dài, hàng mày chau chặt.

...

Đến canh tư (1h), ngoài cửa bỗng lại vang lên tiếng cúkêu.

LýNhu Phong đến bên cửa sổ, nâng tay đón đám lông vũ xám tro đó xuống. Trên chân cú vọ vẫn buộc viên sáp, bóp nát ra thì được một tấm vải ghi:

— Đã tìm được mỏ đá động trời, Tam lang quả là thần nhân vậy. Vâng lời Tam lang, chỉ phái vài tinh binh thăm dò, không dám rút dây động rừng.

LýNhu Phong dăm chiêu suy tư, giây lát sau lấy ra một tấm vải vò tro cốt trộn chu sa đã chuẩn bị sẵn, viết: Xác định đường thủy, chuẩn bị tiếp ứng, chọn ngày cứu người, đã ra tay phải chắc thắng.

Cột lại lên chân cú vọ, rồi vung tay thả nó bay vào trời đêm.

***

Những ngày qua, sau khi sai người siêu độ vong hồn DuyMa xong thì Dương Đăng thường xuyên đến viện nhỏ xem Bảo Kê vương nương và LýNhu Phong. Hãn từng trình báo lên Ngô vương là sức khỏe đã hoàn toàn bình phục, thỉnh cầu khôi phục chức quyền. Ai ngờ Ngô vương uyển chuyển bác bỏ, bảo là bao năm nay hãn đã cực khổ bôn ba, giờ nên tranh thủ tĩnh dưỡng thêm ít lâu nữa.

Cùng lúc đó, vài ngự sử dâng tấu vạch tội Dương Đăng và bộ hạ cũ. Tổ rằng thời gian trước Dương Đăng rà soát Trừng tặc sót lại trong thành, mặc dù có công, nhưng hãn không cần binh phò mà vẫn điều động được bộ hạ cũ. Cả những bộ hạ cũ kia của hãn, chưa thấy binh phò mà vẫn răm rắp nghe lệnh. Thế này thì khác gì xem nhẹ quyền uy của vương thượng?

Lại có ngự sử dâng tấu vạch tội, mắng Dương Đăng bạo ngược, tàn nhẫn, làm tổn hại thanh danh minh quân của Ngô vương.

Ngô vương nặng lời khiển trách đám ngự sử đấy. Song, dòng xoáy ngầm trong triều vẫn cuồn cuộn chảy xiết. Bao ánh nhìn soi mói, bao lời

công kích, chỉ trích gay gắt, hết thảy đồng loạt chĩa mũi dùi vào Dương Đăng.

Dương Đăng đóng cửa không ra ngoài, nhàn rỗi quánên cứ qua viện nhỏ quan sát dương bặt và người côi âm, coi họ là trò vui mới. Bão Kênương nương rất ghét ánh mắt đócủa Dương Đăng, nhưng vẫn không thể không thận trọng, nghiêm túc trả lời đủ các loại vấn đề như: Người côi âm khi nào cần ăn uống à? Người côi âm vẫn phải thở chứ? Người côi âm biến thái ma lợi hại tới mức nào? Không có dương bặt thì người côi âm chịu được bao lâu?...

Hầu chuyện Dương Đăng được vài bữa, Bão Kênương nương bèn cáo ốm ngủ suốt ban ngày, để mặc LýNhu Phong tự ra mà ứng phó Dương Đăng. Loại việc đối đáp với nhân vật lớn này thì rõ ràng là LýNhu Phong rành rẽ hơn nàng nhiều.

...

Cứ tới đêm thâu, cúvọ lại sà xuống sân viện. LýNhu Phong không tránh Bão Kênương nương, thường xuyên thư từ qua lại. Bão Kênương nương nhìn mãi cũng quen luôn cái bộ dáng trờng trờng mắt to tròn xoay của con chim kia.

Đến tối nọ, LýNhu Phong đang cột vải vào chân cú, Bão Kênương nương bầy một con chuột, đập xiu rồi bỏ vớ tay LýNhu Phong để chàng dứt cho cúăn. LýNhu Phong nắn thử cái thứ ấm ấm mềm mềm trong tay, lập tức cả kinh hất hết luôn chuột lẫn cú xuống đất, mình thì hoảng hồn giật lùi ba thước, làm Bão Kênương nương cũng ngó người.

Cúvọ lông dày vỗ cánh lượn qua, quắp lấy con chuột bay biến mất.

Lần đầu tiên LýNhu Phong không nói tiếng nào với Bão Kênương nương suốt đêm. Bão Kênương nương thấy hơi có lỗi xú.

Lại qua một hai bữa, Dương Đăng bí mật góp lời cùng Ngôvương, khẩn xin mau chóng giết TiêuYên, đồng thời chấn chỉnh đại quân, chuẩn bị thảo phạt Đại Ngụy đã đến ngày tàn.

Ngôvương lệnh cho Dương Đăng vào chùa Đại Từ Ân, tham gia đại hội tứ bộ vôgià[1], lắng nghe Phật âm, tu tâm dưỡng tính.

Dương Đăng trở về, một đao chặt đổ gốc cổ thụ trăm năm xiêu vẹo trong phủ.

Đến hôm sau, Dương Đăng qua chùa Đại Từ Ân. Vào khoảng hoàng hôn cùng ngày, Bảo Kê nương và Lý Nhu Phong nhảy ra khỏi phủ Dương, bước vội đến một ngõ nhỏ khuất mắt. Vừa vào đã thấy ở đó buộc sẵn hai con ngựa khỏe khoắn, một trắng một đen. Một con vừa gặp Bảo Kê nương đã nhấc vót tung bồm, đứng lạng ra ô của nàng.

Lập tức có được y phục, lương khô, bản đồ, thẻ thân phận [*]... Bảo Kê nương và Lý Nhu Phong đổi đồ khác rồi hóa trang đơn giản, cầm thẻ thân phận giả, lên ngựa chạy gấp cho kịp đến cổng thành trước khi đóng lại. Họ cứ thế một trước một sau rời khỏi thành Kiến Khang.

Một dạng thẻ căn cước bằng mảnh tre, bên trên khắc ảnh tên tuổi, quê quán... có từ thời Chiến quốc, do Thương Ưởng nước Tần nghĩ ra. Người trong nước phải giữ kỹ, nếu không sẽ bị xem là nhập cư trái phép hay gián điệp các kiểu.

Đến lối vào mỏ đá, sương mù dày đặc đã phủ ngập cả vùng hoang dã bạt ngàn. Quanh đấy xác xơ, tiêu điều, chỉ thấy mây sầu quạnh vắng thê lương, trời dường sầm xuống lưng chừng rặng cây.

Thời khắc một tia tà dương cuối cùng tắt lịm vào mây đen, nhường lối cho bóng đêm giáng lâm, trước mắt Lý Nhu Phong bỗng hiện ra cả khoảng trời khoáng dã loáng ánh lân quang. Vô vàn quý hồn từ ngàn xưa ò ạt trời lên khỏi lòng đất, vác theo cuốc dãi, lững lờ phiêu đảng giữa vạt hoang vu.

[1] Đại hội tứ bộ vôgià: Tứ bộ chỉ tăng, ni và thiện nam, tín nữ; vôgià nghĩa là không ngăn ngại. Đây là đại hội bình đẳng, không phân biệt thánh phàm, tăng tục, sang hèn, già trẻ, nội hay ngoại đạo, kỳ cựu hay mới vào đạo... Phong tục này bắt nguồn từ Ấn Độ, được cử hành 5 năm một lần với quy mô lớn và rất tốn kém, do các quốc vương ở các quốc gia theo Phật giáo chủ trì và đài thọ mọi chi phí. Trong thời gian đại hội thường có các buổi giảng kinh, biện kinh, tranh luận giữa các phái, cốt để thực hành và thọ nhận tài thí, pháp thí.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Nếu có thể thỉnh hỏi quý hồn, chắc hẳn quý hồn sẽ đáp, Tôn Trọng Mưu vương ta xây thành Thạch Đầu, nơi động sâu này ta sống vì đẽo đá, nào có hay tuế nguyệt trôi bao xa.

Bão Kênương nương và Lý Nhu Phong thả dây thừng tụt xuống đáy động, vừa đốt đuốc đã thấy đập vào mắt là cả khoang động khổng lồ. Nàng nhìn quanh quan sát, khắp bốn bề vời vời bao la, trải xa hút mắt.

Nàng tự hỏi đây lẽ nào là động phủ thần tiên? Hay chính là âm tào địa phủ? Tam giới lục đạo, chẳng ngờ còn có một nơi ngút ngàn, kỳ vĩ khiến người ta choáng ngợp thế này.

Vẫn biết sức mạnh của vũ trụ hồng hoang là vô biên vô tận, trùng trùng non nước, lớp lớp kỳ quan, nhờ biết bao tài tình, tinh diệu của tự nhiên mà góp thành giang sơn cấm tú. Nhưng mỏ đá hình thành động trời này, từ vách cao chót vót, đến nét uốn như cầu vồng, cả thế giới hùng vĩ này, mỗi cuốc mỗi đục, hoàn toàn là do sức người tạo nên.

Công trình đồ sộ đây có dạng một chiếc phễu úp ngược, với đầu vào bên trên không lớn mà phía dưới lại rộng mênh mông, với các vách đá thoai thoải hẳn rõ vết đục đẽo, với những đường cung vòng mượt mượt diệu kỳ. Ba trăm năm qua, dòng nước chảy xuôi theo vách đá đã tụ thành dải nước

thấm xanh nông sâu không đều, dài chừng chục trượng, trông chẳng khác gì một ngọn phướn trương lên giữa lòng đất đen.

Chống đỡ cả động trời này là vô số cột đá khổng lồ hình đuôi cá. Đá vụn được xếp ngay ngắn vào các góc, dưới nền đất có dấu vết từng bị lửa lớn thiêu cháy.

Bão Kê nương nương tự hỏi, động trời này ở thời điểm nhọn nhíp nhất cần quy tụ bao nhiêu thợ đá? Và trận lửa lớn đã bùng lên kia, là dùng để đốt thứ gì?

Lý Nhu Phong biết câu trả lời.

Toàn bộ quần thể động hoang đây chỉ còn lại xác rỗng. Gió từ địa ngục nổi lên, sẽ lừa từ ngăn động này sang ngăn động khác, lừa qua mỗi một động tương thông chặt chẽ với vô vàn động gần kề, cũng thổi tro cốt của trăm ngàn thợ đá đã bỏ mạng nơi đây bay tứ tán, dính vào từng tắc bề mặt vách động.

Thắp lên sáng ngời.

Từ sau khi bị mù vì thuốc độc, ngoại trừ quầng lửa kia thì hàng chưa từng gặp lại quang cảnh rực rỡ thế này. Dòng nước dưới chân cũng hoàn toàn khác biệt, tựa như dòng dung nham lục nhạt, lơ lửng trôi trên mặt đất. Nơi đáy nước xanh rờn là âm khí đậm đặc, cực giống hàng bày rết nhào cùm cùng nhau [1], lại cũng hệt như những con thú đen to kèn, đang cựa mình bằng tốc độ cực chậm.

“Thưa công tử.” Vệ sĩ hộ tống Lý Nhu Phong và Bão Kê nương nương khẽ giọng. Cậu ta không rõ về Lý Nhu Phong và Bão Kê nương nương, nhưng biết hai người này sở hữu “năng lực dị thường”, có thể trợ giúp họ cứu Trùng vương Tiêu Yên ra khỏi nhà lao công thành, “Tôi đã từng kiểm tra, tuy các mạch nước dưới lòng đất phân nhánh rất nhiều, nhưng đều là do con người đào thành, chỉ có riêng chỗ này là tuyến sông tự nhiên.”

LýNhu Phong gật đầu, cời y phục ngoài. Bão Kênương nường đưa túi da dêcăng đầy không khícho chàng, dưới đáy túi cóbuộc hòn đá.

Nàng gọi: “LýNhu Phong —— ”

LýNhu Phong chẳng trông thấy đôi mắt đen tựa phết sơn của nàng, chỉ nhìn quầng lửa kia buông rủ phất phơ như tơ liễu BáKiều [*], tản mát ra muôn vằn đốm sáng, chấp chới tựa làn gió tuyết lấp lánh ánh vàng.

ở đất BáLăng có một cây cầu bắc ngang gọi là BáKiều, bên bờ trồng rất nhiều liễu, người xưa khi tiễn biệt thân nhân, bạn bè sang đông thì đều chia tay ở đây và bẻ cành liễu trao nhau làm roi ngựa. Bởi thế hình ảnh liễu rủ ở cầu BáKiều này tượng trưng cho sự ly biệt.

Bão Kênương nường lại khôkhốc nói: “Không có gì, chàng đi đi.”

LýNhu Phong nhìn thật sâu vào nàng, cố dẫn những bất an trong lòng, đoạn thả người nhảy vào luồng nước ngùn ngụt âm khí. Khi âm khí uốt giã xâm nhập toàn thân, chàng ngenàng cất tiếng như đang tự nguyện rửa chính mình:

“Nếu chàng không trở lên, ta đây sẽ chờ mãi nơi này.”

Thoắt chốc, trên mặt nước đã tan đi ít gợn sóng cuối cùng.

Khoang động to lớn lại trở lại tĩnh mịch. Chỉ còn tiếng gió tiếng nước biển ào khôn lường, như tiếng tiêu trầm, như tiếng triều dâng, như tiếng trống cổ hùng hậu rền vang báo đất bằng nổi trận giông bão.

Vệ sĩ kia hỏi: “Nữ lang này, cậu ta có thể cứu Trùng vương điện hạ thật sao?”

Bão Kênương nường đều giọng đáp lại mà không chút do dự: “Đương nhiên rồi.”

Nói xong lời ấy, chính nàng cũng giật mình vì thái độ chắc chắn của bản thân. Thái độ chắc chắn này, cũng giống hết chàng của ngày đó nói, đợi khi thiên hạ thái bình, gió yên biển lặng, tôi sẽ lập tức cưới ngài vào nhà, làm vợ của Lý Nhu Phong tôi.

Nàng chợt phát hiện, hóa ra Lý Nhu Phong thật sự tin tưởng tám chữ “thiên hạ thái bình, gió yên biển lặng” đấy. Tựa như nàng của hiện tại vững tin chàng nhất định có thể cứu Tiêu Yên.

Mà nàng trước nay, ngoại trừ thần linh, thì không tin bất cứ điều gì.

...

Lý Nhu Phong lặn sâu theo đường sông giữa lòng đất, vì chẳng thể thấy gì nên chàng cứ bơi ngược dòng. Túi da dê bơm đầy không khí tạo thành lực cản rất lớn, khiến việc tiến tới trước trở nên khó khăn, nhưng chàng vẫn cố không để tuột mất.

Càng bơi tới trước càng buốt thấu xương, làm xác thân người côi âm này của chàng đau nhức cùng cực. Song chàng biết mình đang đi đúng hướng. Thủy lao ở đầu nguồn tích tụ oán niệm do vô số vong hồn bị ép siêu độ bỏ lại, oán niệm như một tấm lưới gai giăng rộng, liên tục đâm xuyên thân chàng.

Chàng cắn răng chịu đựng cơn đau ——Chỉ cần ráng thêm chốc lát là ổn. Chàng thầm nhủ với chính mình, thế này rất giống khi còn bé bị cảm lạnh, chịu đựng bảy ngày, cùng lắm là uống vài thang thuốc đắng, tất cả rồi sẽ qua đi... Suốt quá trình, mồ hôi lạnh từ chàng liên tục hòa vào nước.

Rốt cuộc khi với đến chỗ Tiêu Yên, chàng đã sức cùng lực kiệt, cứ dựa vào lưng Tiêu Yên thở dốc. Không có dương bạt bên người, thân thể và sức lực của chàng cứ hao mòn từng chút mà chẳng thể khôi phục.

“Nhu Phong.” TiêuYên thều thào nói mê. Bất chợt, một bàn tay lạnh lẽo chạm vào người, y giật mình tỉnh dậy, lồm bồm hỏi: “Nhu Phong của ta ư?”

Cảm giác có một chiếc đầu mồi mẹt tựa lên lưng mình, TiêuYên ngửa đầu, dòng nước mắt đã ngừng chảy từ khi bắt đầu hiểu chuyện, nay lại chầm chậm lăn dài trên gương mặt phủ màu rêu phong.

Y nhìn lên đỉnh đầu, nhìn vào vách đá mờ nhòe do khuất sáng. Nếu ánh mắt thù hận khắc cốt của y có thể hóa thành chùy sắt, thì mười tám tầng lao ngục bằng đá tảng bền chắc này đã sớm bị y tán thành bột mịn.

Xúc cảm chân thực trên lưng đã quá quen thuộc. Mười tháng, tựa hồ chỉ làm một cái chớp mắt trong cả đời người. Y từng cùng LýNhu Phong bầu bạn mười năm, mỗi quãng mười tháng kia trôi như thoi đưa, như bóng câu qua thềm. Y chưa bao giờ nghĩ cần phải lưu luyến điều gì, bởi vì đã dõi theo Nhu Phong của mình từ một thiếu niên ngấm men say trên sập trường thành, trở nên cao quý như lan như ngọc, và sẽ tiếp tục cùng y đi hết cuộc đời đặng đặng được phán lạt tám mươi sáu năm. Y chung quy vẫn lớn hơn Nhu Phong sáu tuổi, cho nên trước kia luôn tin chắc mình sẽ rời nhân thế trước chàng.

Nhưng nào ai ngờ được.

Nào ai có thể ngờ được.

Chỉ bởi nhất thời cả tin, nhất thời lơ là phòng bị, y đã đánh mất nhiều người đến thế, cũng bao gồm cả Nhu Phong.

...

LýNhu Phong lặng lẽ trôi lên khỏi mặt nước, lấy ra chìa khóa đã chuẩn bị trước để mở xích trên cổ tay y. TiêuYên vẫn lẳng lẳng nhìn chàng.

Chàng chẳng hề thay đổi, hơn nữa sẽ làm mãi mãi không đổi.

Chàng sẽ vĩnh viễn dừng tại bộ dáng ở lần cuối cùng họ gặp nhau, vĩnh viễn không thay đổi nữa.

Chàng đã thật sự là người cõi âm rồi sao? Chàng trai trước mắt này, đã thật sự là một thi thể rồi sao?

Nhưng chàng vẫn cử động được, đấy rõ ràng là dáng hình sống động của ban đầu, chẳng hề có một mảy may biến hóa.

Y không thể nào tin nổi. Khi xích sắt rời ra, Lý Nhu Phong đỡ lấy hông y, tránh để y rơi xuống nước gây tiếng vang, đánh động lính canh ngục.

Tiêu Yên thả mình xuống nước. Cảm giác cuối cùng đã được tự do làm xương cốt toàn thân y phần khích xoay vặn rã rắc. Y ụp hai tay lau sạch mặt, rồi chọt nổi lên mặt nước, ôm chầm Lý Nhu Phong vào lòng. Y siết chặt vòng tay, như muốn ép chàng hòa vào xương máu mình.

“Nhu Phong, ta chỉ còn lại cậu.” Giọng y thật nặng nề, nặng như đã tôi luyện cùng gang thép.

“Ta chỉ còn mình cậu thôi, cậu biết không?”

Tiêu Yên gằn từng chữ, rất rõ ràng, rất tàn nhẫn, cũng rất quyết tuyệt:

“Ta mặc kệ cậu là người cõi âm hay bất cứ yêu ma quỷ quái gì, cuộc đời này, ta tuyệt đối không để cậu rời xa nữa.”

~♥~♥~♥~

[1] Rết nhà (*Scutigera coleoptrata*): Một loài trong lớp rết (lớp chân môi), màu xám vàng hay vàng nâu, có sừng và 15 cặp chân dài, sống trong môi trường ẩm thấp, chỉ ăn côn trùng, có ích cho nhà nông.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Kiếp sống người côi âm đã cho Lý Nhu Phong gấp đôi thời gian.

Thuở trước, tính chàng vốn luôn lànhàn nhã, thông dong, giờ đây còn có cả quãng thời gian dài tới vô tận để chàng hoàn thành mọi việc.

Đêm dài đằng đẵng, mười tháng, ba trăm buổi đêm dài đằng đẵng. Cứ đến canh khuya vắng người, lặng nghetiếng quỷ hồn rền rĩ, chàng đã ngẫm ngợi rất nhiều điều, cũng buông bỏ được rất nhiều điều.

Ban đầu chàng cực kỳ căm hận thân thể mình, vì nó luôn mục rữa. Con người chàng sạch sẽ, cao quý biết bao nhiêu, lại phải trơ mắt nhìn toàn thân mình mục rữa, da thịt thối nát, mủ dịch hôi tanh, giò bọ cắn xé đau đớn tận xương... Ngũ uẩn lục trần [*], chưa lúc nào ngừng nhắc nhở, chàng đang mục rữa.

mọi sự ở trần thế tác động lên các giác quan, gây ra buồn vui sướng khổ, ảnh hưởng nhận thức và bản thân con người.

Nhưng từng quãng đằng đẵng trôi qua, chàng cũng từ từ quen với cái thân xác sẽ mục rữa bất cứ lúc nào của mình này.

Vạn sự vạn vật trên thế gian, nào có thứ gì không bao giờ mục rữa. Cao xanh kia chỉ đang dùng một xác thân chóng rữa nát nhất, để dạy chàng đạo

lýấy.

Trong những đêm dài đã trôi qua này, điều chàng nghĩ đến nhiều nhất là làm sao đưa xác thân này cho Tiêu Yên, giúp y khởi tử hoàn sinh. Chàng thường xuyên tưởng tượng cảnh hồn mình lìa khỏi xác, đổi cho hồn phách Tiêu Yên nhập vào. Khi đấy nhất định hai linh hồn sẽ trùng phùng một lần, và đấy cũng là lần cuối cùng họ gặp nhau.

Chàng diễn đi diễn lại cảnh tượng này trong đầu. Chàng cảm thấy khoảnh khắc ấy chắc chắn sẽ rất đẹp, đẹp như buổi đầu họ gặp gỡ vậy.

Linh hồn nhẹ bẫng, mỹ diệu, không vướng mắc trong xác phàm cồng kềnh. Nhất định sẽ giống khi màn đêm trùm lên biển lớn, chớp mắt ánh quang tụ hội giữa lưng chừng, từ đây chàng sẽ được hoàn toàn giải thoát. Mà Tiêu Yên cũng có thêm cơ hội hoàn thành tâm nguyện bấy lâu.

Chàng đã nghĩ vô số lần, đã cảm chắc đấy chính là kết thúc tốt đẹp nhất cho cả chàng và Tiêu Yên.

Song, hết thấy đều triệt để biến hóa khi Phùng Thời nói ra bốn chữ “Tiêu Yên ở thành”.

Cơ hồ là sông biển đảo dòng, thời gian chảy ngược, mọi tính toán của chàng đều hóa thành vô nghĩa. Chàng làm sao dám để mình đối diện với Tiêu Yên, để một bản thân mình như vậy, một xác thân như vậy.

Khi chàng tự trầm xuống bể nước, lần đầu tiên phát hiện mình có thể không cần cả hô hấp. Tất thấy những điều ấy dường như đã định sẵn, để chàng của hôm nay có thể lặn theo mạch ngầm dài vô chừng, bơi đến tầng chót của nhà lao đác cứu Tiêu Yên.

Điều này cũng giống như việc chàng gặp được Bão Kênương nương, hay vô tình phát hiện tấm bia cổ lát trong sân nhà cũ. Toàn bộ mọi thứ, trăm

triệu nhân duyên, ngàn vạn nhân quả, đều để đảm bảo chàng sẽ là người cứu Tiêu Yên, giúp Tiêu Yên trả lại thái bình cho thiên hạ.

Sau tất cả, chàng ý thức được mình sẽ là người quan trọng nhất trong sinh mệnh Tiêu Yên, là con thuyền đưa Tiêu Yên ra khơi, nhưng không phải bến đỗ của Tiêu Yên.

Từ sâu thẳm trong lòng, kể từ lúc chàng quyết định sẽ trao xác âm này cho Tiêu Yên, thì đã đồng thời vứt bỏ Lý Nhu Phong trước kia. Chàng vứt bỏ chính mình, cũng đồng nghĩa với buông bỏ Tiêu Yên.

Tựa như một người đã thấy trước kết quả cuối cùng, sẽ không còn vì quá trình mà xúc động trào dâng. Chàng hết lòng tin vào tám chữ “thiên hạ thái bình, gió yên biển lặng”, bởi chàng biết mình sẽ vì nó mà trả giá hết thảy. Cho Tiêu Yên cũng được, cho chính chàng cũng được, cho người trong thiên hạ này cũng được, chàng nhất định sẽ dốc tận sức lực.

Lúc tháo xích tay Tiêu Yên, chàng bình tĩnh dị thường. Chàng biết Tiêu Yên đang nhìn mình. Chàng biết ngay lần đầu xuất hiện trong nhà lao đá, Tiêu Yên cũng dăm dăm nhìn mình. Nhưng chàng rất bình tĩnh, chàng hiểu mình chỉ đang hoàn thành sứ mệnh khi trở thành người côi âm.

Thế nhưng, Tiêu Yên không nghĩ vậy.

Y đã mất toàn bộ thân nhân, đã mất thế nghiệp, con cái, thậm chí đã mất cả Duy Ma. Mặc dù biết sau khi thoát ra, vẫn còn những bộ hạ cũ trung thành không đổi, còn những thần dân đồng sinh cộng tử, nhưng người y thật lòng yêu thương còn lại mấy ai? Còn có ai đã hóa thành nửa người nửa quỷ mà vẫn nhảy vào hố lửa, xả thân cứu y?

Chỉ riêng mình Lý Nhu Phong.

Y nói: “Nhu Phong, ta chỉ còn lại cậu thôi.” Nhu Phong, ta chỉ còn mình cậu, cậu có biết chăng?

Lời này thực sự quá quyết tuyệt, quá sắc bén, đã làm một đao chém, một đao xẻ toang lồng ngực Lý Nhu Phong, bắt lấy trái tim đã thôi đập mạnh của chàng.

Lý Nhu Phong tuyệt đối không ngờ rằng Tiêu Yên sẽ nói câu này, tuyệt đối không ngờ câu đầu tiên y nói sau khi trúng phùng, lại đúng là câu này.

Chàng ngỡ ngàng nhận lấy cái ôm thật chặt từ Tiêu Yên. Vòng tay và hơi thở quen thuộc khiến chàng thoáng chốc lầm tưởng vẫn còn ở một ngày xưa cũ của mười tháng trước, khi chàng vẫn có thể chẳng kiêng kỵ tựa vào lưng y nghỉ ngơi, y vẫn có võ tậ an nhàn và yêu chiều để mặc sức ban phát.

Chàng vẫn... Chàng tưởng thế, song chàng biết, đây chỉ là một khoảnh khắc chàng tưởng thế thôi.

Nên chàng không đáp lời.

...

Đường về xuôi dòng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Tiêu Yên ngậm miệng túi da dê chứa không khí, được Lý Nhu Phong kéo trôi dưới đáy nước. Trên người y có giắt một lá bùa do Bão Kênương nương vẽ, dùng để ngăn âm quỷ dưới nước ăn mòn.

Tuy nhiên, hai chân y bị ngâm quá lâu, nay đã sưng phù mất hết sức lực. Bão Kênương nương và vệ sĩ hợp sức kéo Tiêu Yên lên khỏi mặt nước, vừa rời khỏi lực đẩy của nước thì đã ngã quỵ.

“Trùng vương điện hạ!...” Vệ sĩ gập lại chủ cũ cứ mừng mừng tủi tủi, quỳ sụp xuống đất vái lạy, nhất thời nghẹn ngào khóc chẳng thành tiếng.

Bão Kênương nương không quỳ. Nàng đưa túi đựng quần áo cho họ, xoay lưng tránh ra ngoài. Vệ sĩ tẩy rửa sơ cho Trùng vương, xong mới giúp

y mặc đồ.

LýNhu Phong cũng đứng dậy, đi đến khoảng trống ở mặt lưng Trùng vương thay y phục. Cánh tay chàng bị gờ đá bén ngọt dưới lòng sông rạch một vết thương vừa dài vừa sâu, máu huyết đã trôi hết, giờ chỉ còn mảng thịt lồi trắng hếu khủng khiếp. Chàng không muốn để TiêuYên thấy, cũng không muốn Bão Kênương nương phát hiện, bèn đứng sau lưng Bão Kênương nương, lặng lẽ đưa cánh tay bị thương đến sát nàng.

Nơi quầng lửa đỏ đốt vào, vết thương liền chầm chậm khép miệng.

TiêuYên trầm giọng nói: “Đều là đàn ông cả, thay đồ thôi, cần gì tránh né?”

Vệ sĩ chẳng biết nội tình, cười giải thích với LýNhu Phong: “Công tử ạ, trước kia điện hạ đã quen lăn lộn trên sa trường, ngoài đây toàn đàn ông thô lỗ nên không kiêng kỵ nhiều thế đâu.”

LýNhu Phong trầm mặc, hạ ống tay áo mỏng xuống che khuất vết thương vẫn chưa lành hẳn, dựa theo tiếng động đi đến cạnh TiêuYên.

TiêuYên nhìn LýNhu Phong, hỏi vệ sĩ: “Bên ngoài có người tiếp ứng chứ?”

Vệ sĩ gật đầu: “Thưa, một nhánh quân đang ẩn náu cách đây không xa. Vừa rồi con đã bắn tín hiệu, họ sẽ qua ngay đây.”

TiêuYên nghe xong chau mày. Vệ sĩ khó hiểu: “Điện hạ, sao vậy ạ?”

TiêuYên nói: “Ngoài kia tĩnh lặng đến đáng sợ.”

Vệ sĩ hơi giật mình. Cậu ta đoán chắc Trùng vương điện hạ bị giam trong thủy lao dưới lòng đất lâu thế, tinh thần cũng trở nên quá mức nhạy cảm. Điện hạ của ngày xưa chưa bao giờ dùng tới hai chữ “đáng sợ”, từ khi

nào lại thành ra nhát gan như này? Nấu mình vào đêm sâu, đây chẳng phải cái “tĩnh” Trùng vương điện hạ vẫn luôn mong muốn sao?

Nhưng cậu ta đâu hay, đây là trực giác thuộc về Đế tinh TửVi. Đế tinh TửVi không lỗ mãng như Dương Đăng, chưa từng biết chữ “sợ” viết thế nào. Đế tinh TửVi luôn mang lòng kính sợ đối với đạo của thiên địa.

Tiêu Yên nhìn qua Bão Kênương nương: “Người tên Trương Thúy Nga à?”

Bão Kênương nương bình thản đáp: “Đúng vậy.”

“Chẳng phải người biết xem quẻ sao? Đã từng xem thử cô có thể thuận lợi ra khỏi động đá này không chưa?”

Bão Kênương nương khe khẽ nhướn mày, dưới ánh đuốc chập chờn, nàng đảo qua đôi mắt Tiêu Yên. Lập tức ý thức được người này đâu thật sự muốn hỏi quẻ, chẳng qua chỉ đang dò xét lai lịch nàng thôi.

Đôi mắt kia của Tiêu Yên, kỳ thực trông rất cuốn hút, là loại mi dài như dây rong dày lá, có sức mê hoặc mạnh mẽ lạ thường.

Người trước mắt đây, hiện giờ đã không dễ dàng tin tưởng bất cứ ai. Chỉ cả thế gian này, ngoại trừ Lý Nhu Phong, sẽ chẳng có người thứ hai nào để y hoàn toàn gỡ bỏ đề phòng.

Bão Kênương nương thầm cười lạnh, không mặn không nhạt đáp: “Những việc có người côi âm tham dự thì chẳng nhìn ra nổi.”

Đôi mắt trũng sâu vì bị giam cầm lâu ngày của Tiêu Yên cứ sẫm soi Bão Kênương nương, mãi mới nói: “Tốt thôi. Đây là đường sống hay lối chết, chúng ta phải đi hết mới biết được.”

Giữa bóng đêm, ở phía cửa động hẹp chợt bùng sáng ánh đuốc, cóai đóvây cờ ra hiệu cho họ.

Làngười một nhà.

Vệ sĩ trèo lên trước.Dây thừng lắc lư, người phía trên gọi vọng xuống: “Kính mời điện hạ lên đây!”

TiêuYên kéo dây thừng, trên dây lại xuất hiện một bàn tay nắm lấy, LýNhu Phong hạ giọng: “Điện hạ, hãy để tôi đi trước.” Bão Kênường nường ở một bên không nói gì.

TiêuYên chau mày, thả tay. LýNhu Phong đang chuẩn bị trèo lên, bỗng dây thừng lỏng ra, toàn bộ sợi dây dài rơi thẳng xuống đất.

Ở phía xa trên kia, tiếng hét của vệ sĩ tưởng chừng bật thẳng từ ngay cuống họng, làm người nghekhiếp hãi: “Dương Đăng!... Điện hạ... mau... trốn!...”

“Bịch” một tiếng, cóbóng đen rớt thẳng xuống đáy.Con mắt tròn xoay của vệ sĩ bị ép bung khỏi tròng mắt, máu tươi ồ ạt chảy tràn.

Mỗi người ở đây, trong đầu bất chợt trống rỗng.

TiêuYên khókhăn cố gượng dậy, Bão Kênường nường túm chặt y, gọi: “LýNhu Phong! Bên này!”

LýNhu Phong cấp tốc cõng TiêuYên lên, Bão Kênường nường rút bộ cung nhỏ giấu trong tay áo vệ sĩ nằm dưới đất, hai người cùng nhanh chân lao vào động trời.

“Chạy hướng đầu gió!” LýNhu Phong hét cho Bão Kênường nường nghe. Bão Kênường nường vội rẽ ngang, nhặt hai túi đồ ban nãy thả ở bờ sông, lão đảo vác lên vai.

Sau lưng, thân vệ của Dương Đăng ào ào trượt xuống như mưa đêm. Chúng giơ cao bó đuốc, rượt theo ba người đang tiến sâu vào hang động.

Chạy về hướng đầu gió, gió càng lúc càng mạnh. Vóc người Bão Kênương nường nhỏ gầy, hai túi to trên vai hệt như đôi bướu lạc đà, cũng giống cánh buồm căng phồng giương cao, gây trở ngại cực lớn khi nàng chạy ngược gió. Đuốc trong tay nàng đột ngột bị thổi tắt, trước mắt bỗng tối sầm. Nàng hốt hoảng gọi: “Lý Nhu Phong!”

Bàn tay lạnh băng vươn ngay ra, chụp vào cánh tay nàng. Cả hai mau chóng điều chỉnh vị trí, cuối cùng đã nắm chặt tay nhau. Một tay Lý Nhu Phong đang vòng ra sau đỡ Tiêu Yên, mặc dù có dương bật ở bên, chàng chạy cũng khấp vấp. Chàng nói: “Điện hạ, ôm chặt tôi vào.”

Tiêu Yên bị treo ngược quai đầu nên hai tay xụi lơ, nhưng y vẫn ráng cắn chặt răng bám lấy vai chàng.

Tiếng bước chân rượt theo phía sau càng lúc càng rõ, càng lúc càng gần. Một mũi tên sắc lạnh xé gió vọt qua giữa Lý Nhu Phong và Bão Kênương nường. Ba người cùng toát mồ hôi lạnh. Đăng sau có kẻ mắng: “Đồ ngu! Bắn thẳng được công kìa. Hai đứa kia phải bắt sống!”

“Bắt sư bố mày chứ!” Bão Kênương nường bất chợt nổi xung chửi một câu, đoạn quăng mấy túi đồ cho Lý Nhu Phong, “Hai người chạy trước đi!” Nàng rút rựa ra, lấy vải bọc rựa quấn quanh hổ khẩu, hai tay nắm chặt chuôi, núp vào mỏm đá hờ bên cạnh, lập tức chém ngang lưng một tên lính nhỏ thò trờ tới đầu tiên.

Cuồng phong gầm gào, đuốc trong tay thân vệ của Dương Đăng cũng lần lượt tắt ngúm. Thân vệ ở ngoài sáng, Bão Kênương nường trốn trong tối, mượn ưu thế địa hình mà giết được ba tên. Đáng tiếc, thân vệ mau

chóng phát hiện điểm khác thường, bèn chậm bước lại, từ từ nhích về phía Bão Kênường nương.

Lòng bàn tay Bão Kênường nương túa mồ hôi, thấm vào tấm vải bọc rửa. Nàng rón rén nương theo vách đá lùi ra sau, chột va vào một lồng ngực lạnh buốt.

Chàng sờ soạng cầm lấy rửa trong tay Bão Kênường nương: “Để tôi thay cho.”

Bão Kênường nương hạ giọng: “Chàng đâu thấy đường!”

Chàng nói: “Tôi nghe.”

Bão Kênường nương vẫn giăng co: “Chàng sẽ biến thân ma.”

“Sẽ không đâu.”

Bão Kênường nương mím chặt môi.

LýNhu Phong trấn an: “Nếu tôi bị thương, ngài hãy chữa khỏi. Nếu tôi chết, ngài hãy cứu sống.”

Bão Kênường nương buông lỏng tay.

Nàng đối diện với chàng, chậm rãi lui về sau.

Giữa một miền nhập nhoạng mờ lung, lờ mờ hình chàng vẫn nhả, thanh tao. Đôi bàn tay chỉ chạm vào ngọc thạch vàng son ấy, lại đang nắm chắc một thanh rửa nhỏ máu.

(Nói thêm về ngũ uẩn lục trần)

Ngũ uẩn: Năm yếu tố kết hợp lại tạo thành con người, gồm:

- 1.Sắc uẩn – thân xác, giác quan
2. Thọ uẩn – cảm giác của thân và tâm
3. Tưởng uẩn – tri giác, ký ức về cảm giác của thân và tâm
- 4.Hành uẩn – biến chuyển tâm niệm
5. Thức uẩn – nhận thức, hiểu biết

Hiểu nôm na là các giác quan (1) chịu tác động bên ngoài sẽ cho những cảm nhận vui buồn khác nhau (2), cảm nhận này được ghi nhớ (3), từ đó ảnh hưởng đến suy nghĩ, gây ra diễn biến tâm lý (4), và tạo thành nhận thức (5). Trong 5 uẩn này có sắc uẩn thuộc về thân xác, còn lại đều thuộc tâm thức.

Lục trần: Những vật chất quanh con người, sẽ tác động đến 6 giác quan, gồm:

- 1.Sắc trần – hình dáng và màu sắc
2. Thanh trần – âm thanh
- 3.Hương trần – mùi
- 4.Vị trần – vị
- 5.Xúc trần – xúc cảm
6. Pháp trần – hình ảnh, màu sắc, mùi vị được lưu lại từ 5 trần ở trên

Khi lục căn (giác quan của mắt, tai, mũi, lưỡi, da, tư tưởng) tiếp xúc lục trần (sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp) thì ký ức bắt đầu có sự phân biệt, hiểu biết, phán đoán... tức là tạo thành lục thức (ý thức của mắt, tai, mũi,

lưỡi, da, tư tưởng). Tâm sẽ nhờ lục căn để nhận biết lục trần và phân biệt thành lục thức.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

— Ngài thường giết người lắm à?

— Giết người như ngóe.

Mỗi lúc đêm khuya tĩnh lặng, bên tai Lý Nhu Phong cứ luôn vang lên giọng nói ram ráp, cằn cỗi như tiếng củi khô gãy vụn của Bão Kênương nương.

Ban đầu chàng cảm thấy thật không nghe, nhưng nghe mãi, dần dần cũng quen thuộc. Chàng biết đây là độc nhất trong muôn vạn người, giữa vô vàn tiếng cười mỹ nhân, chỉ có một Bão Kênương nương này.

Chàng nhớ nàng từng cười vang một lần, là khi chàng dùng «Thượng thư» để dỗ nàng ngủ. Hiếm hoi lắm nàng mới cười thành tiếng như vậy, thật ra còn không hơn cả khi nói chuyện bình thường. Nàng biết mình cười không hay, nên vừa bật thành tiếng thì đã lập tức ngưng lại, chỉ chemiêng khúc khích, trong tiếng cười còn vương nét ngưng ngừng khi mới biết yêu. Nhất định là nàng chẳng nhận ra, nàng cứ tưởng mình che giấu rất tốt. Chàng không nghe được thanh âm ấy nữa thì bỗng như đánh mất điều gì, bèn nói đùa một câu, thế là nàng lại cười.

Chàng trông về ánh kim đang nhảy nhót như sơn ca, tự hỏi, rốt cuộc là điều gì đã hủy mất giọng của cô bé ấy, khiến con người cũng đổi thay, biến

thành một Bão Kênương nương cỗ quái, tính khí thất thường.

—Giết người như ngóe.

Chắc chắn thuở nhỏ nàng chẳng phải thế này.

LýNhu Phong nắm chặt rựa. Chàng nghĩ, chuyện một cô bé có thể làm, thì sao chàng lại không làm được.

...

Bão Kênương nương dò dẫm theo vách đá đến trước một ngăn động, bên trong tối om om, đưa tay chẳng thấy được năm ngón. Nàng thì thào hỏi: “Tiêu Yên, người đâu rồi?”

Một giọng nói vững vàng đáp lại giữa bóng tối: “Đây.”

Bão Kênương nương mòm mẫm qua chỗ phát ra âm thanh, suýt nữa vấp phải y. Tiêu Yên lặng thinh. Bão Kênương nương lần tìm túi đồ của mình, lấy ra một bọc vải nặng trĩu.

Nơi đây có vô số ngăn động nối liền tạo thành khoang trống khổng lồ giữa lòng đất. Cuồng phong lùa theo muôn ngả quanh co, biến động trời nhân tạo này thành một món nhạc cụ ngày đêm tấu khúc. Bão Kênương nương quay đầu chạy về phía chập chờn ánh đuốc, gió mạnh tạt qua làm thân thể nhỏ bé của nàng liên tục loạng choạng. Trước đầu gió, nàng mở bọc vải —Hiện giờ nàng đã hình thành thói quen luôn mang theo ít tro cốt bên mình, thế này LýNhu Phong sẽ có thể tạm thời thấy được.

Thoáng chốc, những binh lính lực lưỡng kia đã hiện rõ trong tầm nhìn của người cõi âm. Hai mắt LýNhu Phong sáng ngời, từng bước dẫn những binh lính kia lui ra sau. Cuồng phong vẫn không ngừng thổi tắt đuốc trong tay binh lính, chúng bắt đầu khủng hoảng.

“Để lại vài người chặn gió, giữ lửa!”Mấy tên còn cầm đuốc sáng cấp tốc tránh qua hai bên. Bão Kênương nương ngắm kỹ phía cóánh lửa, bắt đầu bắn tên.

“Chúng cótên đấy!”

“Đừng quan tâm nữa!Dùng cung luôn đi, cứ bắn chết hết!”

Tức thì tên bay rợp trời như châu chấu. Bão Kênương nương nằm rạp ngay xuống đất. Trong ánh lửa lập lòe, nàng thấy trên người LýNhu Phong đã trúng mấy tên, nhưng chàng sẽ không ngã gục. Bão Kênương nương cắn răng, lăn vài vòng, tiếp tục bắn về phía hai đốm sáng cuối cùng sót lại.

Cụm lửa rớt xuống đất, lóelên rồi vụt tắt.Cả động trời dưới lòng đất cũng đột ngột đen ngòm.

“LýNhu Phong, chúng hết thấy đường rồi!Mau ra tay đi!”

Thời khắc này đã làthế giới của người cõi âm. Lưỡi rựa chém sắt như chém bùn lia qua, hàng loạt chiếc đầu sáng xanh rơi xuống, máu tanh nóng hồi tủa thành dòng chảy đặc sệt hơn cả dung nham, tràn lan đầy đất. Năm quan trả cho thợ rèn đạo sĩ rất đáng giá. Đâm xuyên qua tim, từ lưỡi rựa truyền đến cảm giác chắc nịch, vững vàng.Ánh rựa vun vút như yến oanh uyển chuyển chuyển càn, không hề tritay.

Binh lính hoảng hồn vung đao loạn xạ, lại chỉ chém vào đồng đội. Tay chúng run bần bật đánh đấilửa, tia lửa mong manh vừa bắn ra, chớp mắt đã lụi tàn theo giólốc.

Đây làchốn địa ngục Tu La của người cõi âm. Đám lính đã như mùlòa, đã thành bầy ruồi mất đầu, trốn không ra, bay không thoát thiên la địa võng. Ngay cả cóchui rúc vào góc động thicũng chẳng lọt khỏi tầm mắt của người cõi âm.

Vào thời khắc này, người côi âm không có lòng thương hại. Trên tay những kẻ đầy đã dính máu của cha anh chàng, đã vấy máu những người chàng yêu thương.

Chàng chẳng còn là quý công tử Lý Nhu Phong không dính khói lửa nhân gian, không biết thế nhân sâu khổ, chẳng còn là cậu con trai thứ ba tên Băng chỉ biết tùy hứng ngâm tụng “Xem tử sinh ngang bằng, ấy thời hư ảo lắm. Yếu mệnh so Bành Tổ, tương đồng là vọng ngôn” [*] của nhà họ Lý Trường Châu.

Một đoạn trong Thiếp Lan Đình, nhằm phản bác thuyết đánh đồng sinh – tử, thọ – yếu của cổ nhân.

Một người sống thọ đến hơn 800 tuổi ở thời Tam Hoàng Ngũ Đế.

Chàng là một người côi âm, một người côi âm triệt để từ cốt tủy, bởi loạn thể này mà sinh, lại muốn hủy diệt loạn thể này.

...

Bão Kê nương nương và Tiêu Yên chẳng nhìn thấy gì, bên tai chỉ liên tục truyền đến những tiếng trầm đục từ lưỡi rựa sắc đâm xuyên da thịt, kèm những tiếng rên rỉ đau đớn tuyệt vọng khi cái chết cận kề. Cả hai không hèn mà cùn trầm mặc.

Trận chém giết tưởng chừng dài đến vô tận ấy đang dần dần dịch chuyển về phía họ. Bão Kê nương nương vụt xoay người, cầm hai túi đồ đeo lên vai Tiêu Yên, nâng y dậy: “Chúng ta phải đi ngay.”

Nàng vốn đã nhỏ gầy, Tiêu Yên cao ngang ngửa Lý Nhu Phong, còn rắn chắc hơn, kể cả có bị giam trong thủy lao mười tháng, Bão Kê nương nương vẫn cảm giác y nặng hơn Lý Nhu Phong rất nhiều. Nàng nắm chặt hai tay Tiêu Yên, dùng hết sức bình sinh, nửa công nửa kéo y tiến tới trước.

Nàng thở hồng hộc, chẳng còn hơi sức nói năng gì nữa. TiêuYên chợt lên tiếng: “Này, thực ra ta biết rõ người lài.”

Bước chân Bão Kênương nường chững lại, nhưng đã mau chóng khôi phục tốc độ ban đầu, tiếp tục đi vội. Nàng nghiêng răng: “Trínhớ của Trùng vương điện hạ đúng là tốt hơn người chết kia nhiều.”

“Cậu ấy tin tưởng người thế, chắc hẳn vẫn chưa biết người lài nhỉ?”

Bão Kênương nường lạnh lùng đáp: “Người bớt lắm điều thì may ra sống lâu thêm được mấy ngày đấy.”

TiêuYên hỏi: “Người thích cậu ấy à?”

Bão Kênương nường khàn giọng quát: “Tiêu Luyện Nhi, người thử thở thêm một câu nữa xem ta cóquảng người xuống sông không! Cứ bảo với chàng là người trượt chân ngã, hồn về Tây Thiên. Chàng cùng lắm là ngồi trên bờ khóc to một trận, xong thì còn làm gì được.”

TiêuYên cả giận: “Con bé danh đảnày, dám uy hiếp cô!”

Bão Kênương nường liền thả phịch y xuống đất, đập cho hai phát: “Uy hiếp người đã lài! Ta còn dám đả người đây! Có giỏi thì mách lẻo LýNhu Phong đi! Đi ngay đi!”

Tay chân TiêuYên ề uột chẳng thể phản kháng. Giờ này bảo ngừng tức thì không được, muốn phát tác cũng không xong, cả động tối hù, thậm chí là còn không trừng mắt nạt nàng được. Nhất thời y chỉ có thể nghiêng răng, mặc nàng túm lưng quần kéo lê xềnh xệch.

...

Sau nửa canh giờ, LýNhu Phong lấm lem máu tươi mới chạy tới: “Đầu ra bên kia bị bịt kín rồi.” Chàng nói, “Phải tìm lối khác thôi.”

Nhất thời cả ngăn động cùng lặng phắc.

Qua thật lâu, Bão Kênương nương hỏi: “Toán quân chờ tiếp ứng chết hết rồi sao?”

“Chết cả rồi.” LýNhu Phong sẽ giọng, “Tôi đã thấy hồn phách của họ.”

TiêuYên chẳng lên tiếng, Bão Kênương nương và LýNhu Phong đều trầm mặc.

Cũng không phải chưa từng tính tới việc bị Dương Đăng phát hiện. Bọn họ lên kế hoạch lâu như vậy, nếu Dương Đăng chẳng hề phát giác, vậy thì đã quá bồi nhọ uy danh “tướng quân Lôi thần” của hắn rồi.

Hiện giờ Bão Kênương Nương ngẫm lại, lúc ở thủy lao nàng đánh tiếng cho TiêuYên, có nhắc đến “DuyMa”, thực ra câu đó rất sai lầm. Vừa thốt lên xong là nàng đã đổ mồ hôi ròng ròng, thế mà Dương Đăng lại không có phản ứng.

Kỳ thực, từ trước đó Dương Đăng đã đánh hơi ra nàng và LýNhu Phong đang lén lút trù tính điều gì, hắn chỉ muốn yên lặng theo dõi sự biến. E rằng Dương Đăng dẫn hai người họ xuống thủy lao gặp TiêuYên, chẳng qua là để truy rõ ngọn ngành, dẫn dụ lượng quân lớn hơn vẫn còn lẫn trốn của Trường vương.

Nhưng họ còn đường nào khác để đi đâu? Cho dù biết Dương Đăng đã lăm lăm chờ sẵn, họ có thể không cứu TiêuYên sao?

Kẻ sĩ chết vì tri kỷ.

Vì cứu TiêuYên, bao nhiêu người đã bỏ mạng. Không một ai hỏi có đáng giá hay không. Chỉ mình TiêuYên quy tụ được lòng quân dân, tất cả

mọi người đều trong tâm thái được ăn cả ngã về không, dốc lòng dốc sức, sẵn sàng quyết tử.

Cho nên Dương Đăng chực chờ như hổ như sói thì thế nào, đúng với lời Tiêu Yên, đường sống hay lối chết, phải đi hết mới biết được.

Bảo Kênương nương đứng dậy: “Đi thôi. Chúng ta có lương thực cho hai người trong một ngày. Cứ ăn dần dần, nếu trong vòng bảy ngày mà tìm được cửa ra thì có lẽ sẽ được cứu đấy.”

Nàng lạnh nhạt bổ sung: “Lý Nhu Phong, hiện giờ không đủ thức ăn nên chàng hãy nhịn thôi.”

Ba người chẳng ngừng nghỉ, Lý Nhu Phong cũng Tiêu Yên, Bảo Kênương nương vác hai túi đồ, lập tức lên đường.

Mỏ đá động trời này to đến lạ thường, vô số động lớn động nhỏ, động chính động phụ, động trong động ngoài, cực kỳ rối rắm mê loạn. Tiêu Yên từng phải hành quân, đã gặp địa hình mê cung như này trong rừng sâu và động đá vôi, biết rõ hiện tượng “ma đũa” sẽ làm sụt giảm sĩ khí, dao động quân tâm thế nào. Bởi vậy y cố gắng hướng dẫn hai người Lý Nhu Phong và Bảo Kênương nương đừng ránh phân biệt hay ghi nhớ phương hướng trong bóng đêm, cứ men theo vách đá bên phải mà đi thì sẽ không vòng lại đường cũ.

Con đường dài dằng dặc này tưởng chừng hoàn toàn chẳng có điểm cuối. Trong động dày đặc âm khì nên rét căm căm, còn vang vọng đủ thứ âm thanh dị thường, cơ hồ khắp bốn phía đều có yêu ma quỷ quái ẩn núp.

Trước đó Bảo Kênương nương và Tiêu Yên đã đối chọi gay gắt, nên giờ đây lạnh như nước với lửa. Ngay cả không nói năng thì Lý Nhu Phong cũng có thể cảm nhận được dường như giữa họ đã phát sinh xung đột gì đó, mối gai mắt nhau, thậm chí căng thẳng như sắp choảng nhau tới nơi.

Thế là suốt quãng đường, ba người đều lặng thinh. Không khí đầy tĩnh mịch đến nỗi, đến mức nghe rõ cả tiếng hít thở của nhau.

Họ dựa vào việc Lý Nhu Phong thấy hay không thấy đường để phân biệt sớm tối. Hàng ngày cứ đến thời khắc âm thế và dương thế chuyển giao, Bảo Kênương nương sẽ cho Tiêu Yên dùng một chiếc màn thầu nguội.

Đi đến cuối ngày thứ ba, ngoại trừ Lý Nhu Phong thì Bảo Kênương nương và Tiêu Yên đã suy yếu rất nhiều. Để mau chóng tìm được cửa ra, mỗi ngày Bảo Kênương nương chỉ ngủ một hai canh giờ, thời gian còn lại đều theo sát bước chân Lý Nhu Phong.

Lý Nhu Phong cảm giác tốc độ của nàng giảm đáng kể, hỏi nàng còn cố được nữa không. Bảo Kênương nương nạt chàng đừng nói nhảm, mau tìm đường ra mới có cơ hội sống sót. Nàng còn bảo chàng đừng nói chuyện với mình, chàng có dương bạo ở bên, thể lực sẽ không giảm sút, nàng lại nói một câu hụt một hơi. Trong lòng Lý Nhu Phong biết nàng đang miễn cưỡng gắng gượng, nhưng đã vào tình cảnh này thì đâu còn cách nào khác. Chàng chỉ có thể dìu nàng đi.

Thình thoảng sẽ nhận được bó đuốc trong động đá, họ không nỡ dùng, cứ để dành đến khi Bảo Kênương nương và Tiêu Yên nghỉ ngơi mới nhóm lên sưởi ấm. Cơ thể Tiêu Yên vốn đã suy kiệt nhiều, nên phần lớn thời gian đều mê man. Y gối lên đùi Lý Nhu Phong ngủ say, Lý Nhu Phong dùng áo khoác ngoài đắp cho y.

Chàng trông thấy đốm lửa kia cuộn lại đối diện ngọn đuốc, cách mình xa xa. Lòng chàng đau xót, nhẹ giọng gọi nàng tới. Chợt nghe Bảo Kênương nương nửa mê nửa tỉnh, mồm mệ thều thào:

“Lý Nhu Phong, sao chàng lại uống thuốc độc chết?”

“Nếu chàng không phải là chết vì độc, ta đã có thể ăn thịt chàng, ăn rồi lại mọc, mọc rồi lại ăn...”

“Ta đói lắm ấy...”

Trước mắt LýNhu Phong hơi nhòeđi, nhưng khóemiệng lại khekhẽ cười.

Cuối ngày thứ năm, TiêuYên đã kiệt sức không nói nên lời, chỉ cóthể mở mắt, úớ báo cho LýNhu Phong biết y vẫn kiên tritiếp được. Bão Kênương nường đưa một phần tư chiếc màn thầu lạnh cứng cho LýNhu Phong. LýNhu Phong bẻ nát, ngâm vào nước rồi đút cho TiêuYên ăn.

Về phần Bão Kênương nường, rõ ràng làđã chẳng lêbước nổi. LýNhu Phong gần như nửa bế nàng, tốc độ của họ lại giảm hẳn.Số lần nàng tránh đi vệ sinh cũng tăng lên nhiều, cơ hồ cứ qua đăm ba động nhỏ lànàng lại đi một lần. Ban đêm, nàng trăn trọc khôngủ, lại nhóm dậ vịn vách đá, chặt vật nhích ra chỗ khác. LýNhu Phong gọi nàng: “Ngài đi đâu vậy?”

Giọng nàng đã nhỏ như muỗi: “Đi tiêu.”

LýNhu Phong lấy làm lạ: “Ngài đâu cóuống bao nhiêu nước.”

Nàng thều thào: “Chàng thìbiết gìchứ, phụ nữ gặp trời lạnh làsẽ tích nước nhiều...”

...

Đến thời điểm chuyển giao đêm ngày của buổi thứ sáu, Bão Kênương nường hết gắng gượng nổi màthiếp đi, ngủ một giấc tận hai canh giờ vẫn chưa tỉnh. LýNhu Phong thấy lửa trên người nàng đã yếu ớt tựa ánh nến tàn, không khỏi lo lắng như kiến bòcháo nóng.Chàng vội ôm nàng gọi: “Nường nường!”Song làm thế nào nàng cũng chẳng phản ứng.Chàng lại qua lay TiêuYên, TiêuYên cũng hôn mêbất tỉnh.

LýNhu Phong cắn chặt răng, sờ lấy mép váy ngoài của Bão Kênương nường, rút một sợi chỉ ra.Chàng phải đi tiếp, chàng cảm giác làn gióthổi

qua đã biến đổi, khác hẳn tiếng gầm rú trong động, rất có khả năng cửa ra đã gần kề. Chàng phải đi tìm, chàng phải nhanh chóng tìm ra được. Hai người chàng đã không thể nào đánh mất này, tính mạng họ đang treo chỉ mảnh, mà sợi chỉ kia nằm ngay trong tay chàng. Vào giữa đêm thì âm khí dưới động rất nặng, quá trình mục rữa của chàng sẽ chậm hơn nhiều. Dương bặt đã chẳng thể nhắc chân, chàng chỉ còn lại hi vọng ở duy nhất đêm nay.

...

Lý Nhu Phong vừa mất dạng, mi mắt Bảo Kên vương nường liền uể oải nhấc lên.

Đang là lúc mực nước dâng cao, dòng sông cuộn cuộn chảy xiết cứ dần mở rộng. Đuốc vẫn cháy sáng, là chút ấm áp ít ỏi giữa động đả rét căm này. Nàng cảm thấy nhiệt độ của dương bặt trên thân mình hầu như đã cạn sạch.

Ngón tay gầy guộc run rẩy — Cuối cùng vẫn còn động đậy được. Nàng nhìn Tiêu Yên nằm lẩn ở một bên, cúi đầu lấy bầy mở túi vải nhỏ bên hông. Trong đó, mấy chiếc móng ánh bạc vẫn sáng như tuyết, nàng lưu luyến ngắm nghía, đoạn lấy ra một lọ nhỏ long lanh nước.

Nàng chậm chậm bò đến bên Tiêu Yên, khó khăn mở nút lọ, tức thì hương mật ngọt ngào lan tỏa khắp không khí.

Nàng nuốt nước bọt, ráng hết sức dời mắt khỏi chiếc lọ, rồi bóp quai hàm Tiêu Yên, đổ cả lọ đầy nước mật vào miệng y.

Trên nút còn dính ít mật ngọt, nàng đưa lên miệng liếm sạch sẽ từng chút từng chút một. Lại cầm lọ, ngẫu nhiên mút hết vài giọt đọng quanh cổ lọ.

Nàng cảm giác như mình đã hồi phục được tẹo sức lực, bèn dùng sức lực ấy nhấn vào nhân trung Tiêu Yên: “Tiêu Luyện Nhi... Người... tỉnh lại cho ta!”

Nhấn hồi lâu, cuối cùng TiêuYên cũng lử đử mở mắt.Ánh lửa chớp động, y nhìn chăm chăm vào cô gái vừa gầy vừa nhỏ trước mặt mình.

Y nhenàng nói: “Tiêu Luyện Nhi, ta phải đi đây.Sau khi thoát khỏi nơi này, người hãy đúc tượng Phật cho chàng. Đúc thật nhiều thật nhiều tượng Phật vào, đúc càng nhiều thì càng đảm bảo chàng sẽ không rữa nát.”

Nàng lại nhấn mạnh nhân trung y: “Người sẽ làm hoàng đế.Chỉ có người mới giúp chàng tiếp tục sống được, cho nên ta cứu người, người hiểu chưa?”

Dứt lời, nàng liền buông TiêuYên, co quắp một bên hámmỏ thờ dốc.Sợi chỉ trên váy vẫn không ngừng rút đi. Nàng chậm chậm gỡ váy, nhét vào tay TiêuYên, rồi từ từ lếtừng bước về phía con sông ngầm.

Chợt cổ chân bị giữ chặt, giọng TiêuYên yếu ớt vang lên: “Người tính đi đâu?”

Bão Kênương nường đáp: “Người cứ bảo với chàng, làta bỏ đi. Ta hết cần chàng rồi, ta sẽ đến đảo Đam Nhĩ, chẳng muốn quay về đây nữa.”

Nàng cố hết sức giật ra, nhanh chóng thoát khỏi bàn tay chẳng còn tí lực nào của TiêuYên. Nàng nhào xuống dòng nước chảy xiết, mơ hồ ngheTiêuYên sau lưng nói:

“Màn thầu...Màn thầu... Người chưa ăn chút nào phải không... Người đừng...”

Thoắt chốc chẳng còn ngheđược gì nữa.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Lý Nhu Phong đã thấy gió giữa hoang địa.

Gió có dáng hình, chàng đôi mắt chờ trông. Tất cả đều là ốc xoáy khổng lồ, mãnh liệt cuồng quay. Nhất thời chàng không phân rõ mình đang bước trên hoang địa hay rơi vào biển sóng cuộn tận trời. Chàng hết hoảng sợ xuống, ép sát đất, chờ giây lát để thích nghi với thế giới khiến lòng người khiếp hãi này.

Gió nơi hoang địa, khác hẳn gió trong mỏ đá động trời. Gió trong động trời làn giữa hoang bị ghìm cương, nóng nảy mà bạo tàn; gió ở hoang địa lại cuộn cuộn sung sức, dũng mãnh mà hào sáng.

Đây chính là tự do.

Lý Nhu Phong nắm chặt sợi chỉ mỏng trong tay, sờ lên vách đá bên phải còn lạnh hơn lòng bàn tay mình, rồi cột sợi chỉ quanh một gờ đá nhô ra.

May mà Bảo Kên nương nương không thích đồ tơ lụa. Nàng chỉ mặc y phục bằng vải đay hay vải bố, bảo là loại này thoáng mát hơn. Sợi chỉ rút từ loại vải này vừa mềm mại vừa dẻo dai, không dễ đứt đoạn, cũng giống con người nàng vậy.

LýNhu Phong lần theo sợi chỉ trở về, chưa từng cảm thấy bước chân nhẹ nhàng đến thế.Chàng biết ngoài kia nguy hiểm vẫn đang chực chờ họ, nhưng cửa ải trước mắt này đã sắp vượt qua. Từ khi trở thành người cõi âm, chàng mới giật mình phát giác hóa ra trên đời còn có cuộc sống như thế, từng tầng khổ cực chất chồng lên nhau, cơ hồ vĩnh viễn chẳng có hồi kết.Mỗi một lần được tạm thời thở dốc, thì cũng chỉ là gom chút sức lực để chờ tầng khổ cực tiếp theo giáng xuống. Bao Kênương nương đã rất quen thuộc với cuộc sống này, mà chàng đúng là đang liên tục học hỏi nàng.

Chàng bắt đầu nhìn thấy hi vọng lóe sáng nơi phương xa. Lời hứa của chàng sẽ không còn là vô căn cứ.Chàng hứa hẹn đem đến cuộc đời mới cho một cô bé, chàng sẽ làm được. Ban đầu chàng rảo bước thật nhanh, rồi mau chóng chạy như bay về. TiêuYên sẽ sống sót, Bao Kênương nương cũng sẽ sống sót.Chàng sẽ không phụ lòng họ, không phụ lòng bất cứ ai.

Chàng dựa theo sợi chỉ trở lại chỗ cũ, chạm vào chiếc váy, nhưng váy lại nằm trong tay TiêuYên.Chàng thăm cả kính, ngó quanh tứ phía, nhưng chẳng còn thấy ánh lửa kia đâu.Cảm nhận được ngón tay TiêuYên giật nhẹ, chàng vội đỡ y lên, để tựa vào người mình.Chàng nói: “Điện hạ, ngài đã tỉnh rồi.” TiêuYên có thể tỉnh lại làm chàng yên tâm hơn rất nhiều.

TiêuYên hámiệng, chàng nghe được vị mật ngọt.Y thều thào: “Mật...”

LýNhu Phong lần tìm ngón tay y, hình như đang chỉ một vị trìnào đó dưới đất.Chàng sờ soạng theo hướng đó, quả nhiên nhặt được chiếc lọ lăn lóc trên mặt đất.Chàng nhớ ra đây là lọ nước mật lần nọ Bao Kênương nương đổ bệnh, chàng mua cho nàng dùng sau khi uống thuốc đắng. Năm chặt chiếc lọ đã mở nút này, lòng chàng chột trĩu nặng.

Tâm trí chàng rối bời, chàng vẫn muốn cầu may, chàng hỏi TiêuYên: “Điện hạ, nàng lại tránh đi vệ sinh à?”

TiêuYên chẳng lắc đầu nổi, đành cố hết sức vạch lên lòng bàn tay chàng: “Sông...”

Bấy giờ, LýNhu Phong mới giật mình nhận ra mực nước sông vẫn đang dâng lên, tiếng nước chảy ở ngay bên tai. TiêuYên đã không còn ở vị trí lúc y hôn mê—Hai lòng bàn tay y dính đầy đất, làbòtới được.

Nháy mắt chàng đã hiểu hết thấy, cả người như rơi xuống vực sâu. Bình thường chàng chẳng thấy mình có nhiệt độ, nhưng nay toàn thân đột ngột buốt lạnh. Chàng cứ ngỡ ngác như hồn lìa khỏi xác, chột bặt dậy, nhặt túi đồ dưới đất, công ngay TiêuYên lên.

TiêuYên “A” một tiếng, thể hiện đôi phần tức giận. Tuy thanh âm ấy chỉ phát từ một hơi thở, LýNhu Phong vẫn nghe được ý trách cứ. TiêuYên nói: “Cứu nàng.”

LýNhu Phong nường theo sợi chỉ bước ra ngoài. Chàng đáp rất kiên định: “Điện hạ, tôi cứu ngài trước.”

“Cậu —— ”

LýNhu Phong mím chặt môi, không nói gì thêm. Hai tay chàng nâng TiêuYên rất vững chắc, mỗi bước chân đặt xuống cũng rất vững vàng. TiêuYên cảm giác đây là một LýNhu Phong y chưa từng quen biết. LýNhu Phong khi xưa trời sinh nhác việc, quen sống thành thói, an nhàn, đâu hề biết gánh vác trách nhiệm thế này. Sự gánh vác này khiến TiêuYên vô cơ sinh lòng sợ hãi, thứ sợ hãi khi mình chẳng còn được cần đến. Y nghĩ mình phải mau ra ngoài, càng mau càng tốt. Y tự trấn an, rằng LýNhu Phong lựa chọn cứu y, suy cho cùng trong lòng vẫn chỉ có mình y.

Bước ra khỏi cửa động, gió to lồng lộng thốc tới, bên ngoài là hoang vu trải rộng, bao la khôn cùng. LýNhu Phong lục túi lấy trái pháo tín hiệu thứ hai. Trước đó họ đã lập kế hoạch chặt chẽ, nếu đội tiếp ứng thứ nhất gặp bất trắc thì vẫn còn cơ hội thứ hai.

Lửa khói bốc thẳng lên trời, chưa mất bao lâu đã thấy cờ bay phất phới, giữa hoang vu hiện ra một đội kỵ binh lao về phía họ bằng tốc độ vũ bão. Tiếng vóngựa truyền khắp đại địa mênh mông. Hai tai Tiêu Yên hơi dỏng lên, trong đôi mắt nheo nheo chợt lóe sáng sắc bén: “Quân địch —— ”

Tiêu Yên phán đoán không sai, chớp mắt đội kỵ binh nọ đã tới trước mặt, lácờ bay phần phật dưới ánh trăng hiện rõ một chữ “Dương”.

Xem ra Dương Đăng muốn đuổi tận giết tuyệt Tiêu Yên, nhất định phải dồn y vào chỗ chết.

Còn nỗi tuyệt vọng nào hơn thế nữa.

Làm sao Tiêu Yên sống được hết đêm nay? Ngay cả có trốn vào động đá, thì họ phải thế nào mới có hi vọng. Lòng Lý Nhu Phong hoàn toàn hoang liêu, như đã bị băng tuyết vùi lấp. Chàng dừng chân, lùi về sau một bước.

Chàng nghĩ, hay đừng lui lại nữa, cứ thế —— chết sạch đi.

Đúng lúc trong đầu hiện lên ý nghĩ này, trước cửa động bỗng bay ra ngập trời hình nhân giấy! Đống giấy kia cắt hình kỵ binh, đứng trên hồn linh, hòe vang trời, tưởng chừng giữa bóng đêm này có thiên quân vạn mã rầm rập phóng tới. Đội kỵ binh của Dương Đăng lập tức bị chặn đứng, phải giương cao trường mâu, bắt đầu giao chiến với hình nhân giấy.

Lý Nhu Phong chợt hiểu ra, trong mắt kỵ binh, những hình nhân giấy kia là binh lính thật sự. Chỉ có chàng là người cõi âm mới nhìn thấu được thuật chemắt.

Đội tiếp ứng thứ hai của họ hóa ra chẳng phải quân đội bằng xương bằng thịt. Chàng không biết được, Dương Đăng tất nhiên cũng không biết.

“Lý công tử, cậu và Trùng vương cùng theo ta đi.”

LýNhu Phong nghiêng đầu, chàng đã nghera làThôngMinh tiên sinh.

Ông cụ mặc áo bào bát quái, đôi ống tay áo thùng thình phồng to giữa cuồn phong nơi hoang dã, phồng to như cánh buồm no gió.

Hình nhân giấy vàkỵ binh củaDương Đăng chém giết nhau đến long trời lở đất. ThôngMinh tiên sinh cúi sâu làm lễ lớn với TiêuYên, cất cao giọng nói: “Sơn nhânDương Ân ThôngMinh, mấy tháng trước nhận được lời sấm truyền, diễn giải ra thiên hạ tất về tay họ Tiêu. Kỳ thực sơn nhân đã tính được rõ ràng, họ Tiêu này làchi của Trùng vương, chẳng phải họ Tiêu bên Ngôvương.Sơn nhân nguyện cống hiến sức lực phò táTrùng vương, trợ giúp Trùng vương sớm hoàn thành bághiếp.”

TiêuYên cố hết sức gật đầu: “Tốt.”

LýNhu Phong lẳng lẳng đặt TiêuYên đứng xuống, diu y tới chỗ ThôngMinh tiên sinh.

Ông cụ thấy cóvẻ như LýNhu Phong chỉ giao TiêuYên cho mình, bèn nhắc hai tay áo: “Lý công tử, thuật ‘tụ lýcàn khôn’ của ta cóthể chữa được hai người, cậu không tính đi cùng sao?”

LýNhu Phong lắc đầu.

Ngón tay TiêuYên chột níu chặt chàng.Y hámiệng định lên tiếng, nhưng lại hựt hơi. ThôngMinh tiên sinh chấp hai ngón điểm lên kinh mạch trên cổ tay TiêuYên, truyền vào đấy một luồng chân khí tinh khiết. TiêuYên bảo: “Côta khólòng sống sót.”

LýNhu Phong cúi thấp đầu, chẳng nói lời nào.

TiêuYên khẩn thiết: “Nếu côta thật sự bỏ mạng, cậu màđi tìm thìchỉ còn nước hóa cốt.Côta dặn ta đúc tượng Phật cho cậu, Phật khíthoát ra nhiều thìcậu sẽ ngừng rữa nát.”

TiêuYên không nhìn thấy, cũng nghe không được, giờ phút này, cõi lòng LýNhu Phong thành linh nổ “Ầm”, tất cả vỡ tan, hoàn toàn sụp đổ. Ít lâu trước chàng vẫn còn nhiều điều nghĩ mãi không ra, giờ phút này bỗng tưởng tận hết thảy.

Nàng nói, LýNhu Phong, ta chưa bao giờ gặp chàng. Chưa gặp chàng khi sống, chàng chết rồi cũng chưa từng gặp.

Nàng còn nói, ta là người thường, sớm muộn gì cũng phải chết. Chàng, vĩnh sinh bất diệt.

Chàng đột nhiên hiểu rõ toàn bộ. Chàng hơi đẩy tay, TiêuYên nghiêng về phía ThôngMinh tiên sinh.

Đương lúc này, hình nhân giấy bắt đầu hóa thành khói bụi. ThôngMinh tiên sinh nghiêm nghị bảo: “Lý công tử! Thuật pháp của ta không duy trì được bao lâu nữa, cậu hãy mau lựa chọn đi!”

LýNhu Phong giật lui lại ba bước, quỳ gối trước mặt TiêuYên, chấp tay vái thật sâu.

Trong mắt TiêuYên hằn rõ tia máu, cất giọng khô cứng, nghèn nghẹn, chỉ hận chẳng thể dẫn xúc động xuống ——

“LýNhu Phong!”

Trán LýNhu Phong đặt lên lưng bàn tay áp sát đất, giữ nguyên tư thế quỳ rạp. Chàng khàn giọng thưa: “Điện hạ, không phải là điện hạ phụ thần, là thần phụ điện hạ.”

TiêuYên ngửa đầu nhắm mắt, nghiến chặt răng. Ống tay áo bên phải của ThôngMinh tiên sinh vung lên, TiêuYên vụt biến mất. Ông lại vung tay trái, một người giống hệt TiêuYên ngã nhào xuống đất. ThôngMinh tiên sinh lạnh lùng nói: “Pháp Tuân, giữ lại người lâu như vậy, người cũng nên

phát huy tác dụng rồi.” Nháy mắt, bóng dáng tiên phong đạo cốt đã tan vào màn đêm.

LýNhu Phong chậm chậm đứng lên. Trước khi những hình nhân giấy hóa thành sương khói, chàng lại lao trở lại mỏ đáđộng trời.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Bộ hạ cũ tiếp ứng Tiêu Yên suy tính rất chu đáo. Trong túi buộc trên ngựa có chuẩn bị sẵn màn thầu, để phòng trường hợp Lý Nhu Phong vào thủy lao cứu người quái lâu, vệ sĩ và Bão Kênương nương chờ bên động sẽ bị đói, thức ăn này sẽ giúp họ tạm dẫn bụng trong khi chờ Tiêu Yên thoát ra.

Lý Nhu Phong biết túi đầy đựng màn thầu, nhưng bao nhiêu cái thì chàng chẳng rõ. Chàng cũng cảm nhận được Tiêu Yên hoàn toàn không tin tưởng Bão Kênương nương. Loại không tin tưởng này xuất phát từ lòng ham muốn chiếm giữ đối với chàng sao? Chàng thấy chẳng phải thế. Xưa nay Tiêu Yên chưa bao giờ là người đặt nặng vấn đề tình cảm. Vậy loại không tin tưởng này bắt nguồn từ đâu, chàng thật khó lòng nói rõ.

Nhưng chàng tin Bão Kênương nương. Nàng có thể bảo chàng và Tiêu Yên đi trước, thì tuyệt đối sẽ không động tay chân với Tiêu Yên.

Nàng chẳng phải người như vậy.

Chàng càng tin chắc là, nhất định Bão Kênương nương cũng sẽ tự bảo vệ tốt chính mình. Bởi vì một khi dương bật mất đi, người cõi âm chỉ còn một kết cục là hóa cốt.

Cho nên những ngày này ở trong động, chàng cứ toàn tâm toàn ý nghĩ cách mau mau tìm lối ra, chưa từng để ý xem họ chia khẩu phần ăn thế nào.

Chàng tuyệt đối tin tưởng Bão Kênương nương.

Lại trở về trong động, cầm đến chiếc váy kia, tay chàng cứ mãi run rẩy. Chỉ suýt soát một đoạn đường cuối cùng này, sao nàng lại nhảy sông chứ? Sao nàng lại —— ngốc đến độ nhảy sông chứ?

Chàng mong mỏi, có lẽ nàng chỉ đang lừa chàng, nàng muốn giành lại sự quan tâm mà chàng chia cho Tiêu Yên. Lúc trước nàng thường cắn chàng chảy máu, chẳng phải là để chàng chủ động hôn nàng sao? Nàng chưa từng thật sự nghĩ đến cái chết. Nàng vẫn chờ đến ngày họ ở cùng nhau, nàng sẽ không từ bỏ mạng sống chính mình.

Thế nên chàng thử tìm trong động phụ bên cạnh. Trước đó nàng còn vào đây đi vệ sinh, có khả năng là nàng chỉ đang ẩn trốn, nàng muốn chàng tìm mình.

Chàng vào động phụ, ở đây khách sạn, trên mặt đất sáng xanh có dấu chân nàng. Chàng nhìn dấu chân trần nhỏ nhỏ kia dừng lại bên vách đá, nhưng chàng không nghe được mùi uế khí. Chàng thấy mặt đất sáng rực ấy ngổn ngang tung tóe, bèn ngồi xổm xuống vươn tay sờ thử.

Là bùn đất trong khe đá. Bùn đất bị xới bung bét, phía trên còn ít mảng rêu nát vụn. Chợt có một con bọ bò qua. Chàng mò bắt lại, trên lưng nó có lớp vỏ như một hàng ngói bé xíu lợp chồng lên nhau, phủ lông tơ mịn. Chàng nhận ra loại bọ này, trước đó học Đinh Bảo từng thấy Bão Kênương nương bắt chúng bên chân tường tòa nhà cũ. Bão Kênương nương gọi nó là “ba ba”, dùng để ngâm rượu thuốc. Chàng biết đây là gián đất [1], bên y học dân gian lấy làm dược liệu giúp giảm đau, tan máu bầm.

Hóa ra mấy ngày này nàng thường tránh mặt, nào có phải là đi vệ sinh gì? Nàng để dành tất cả màn thầu cho Tiêu Yên, vì biết cơ thể yếu hơn mình rất nhiều. Mỗi lần nàng tránh đi, đều là đến khe đá đào thức ăn, ăn rêu, ăn “ba ba”, ăn tất cả mọi thứ có thể nhét vào bụng. Mỏ đá động trời này

không thể so với những hang động tự nhiên, con người khai thác nó tận ba trăm năm vẫn chưa thể thuần phục — Bên trong đây chẳng có thứ gì lớn nổi, không một ngọn cỏ, chỉ có mấy rêu trơn nhẵn và mấy thứ côn trùng bé xíu kia.

Lý Nhu Phong càng nghĩ trong lòng càng run rẩy. Chàng không thể tưởng tượng một người có thể làm đến mức này để sống sót. Cái gì là làm chó thời bình, chó làm người thời loạn, cái gì là đổi con xẻ thịt, chẻ xương hầm người, với chàng mà nói, đây chẳng qua chỉ là vài lời truyền miệng không liên quan tới mình, chỉ là đôi câu trần thuật đáng sợ trong «Tả truyện». Nhưng giờ đây, chàng cơ hồ trông thấy dáng hình nàng gầy yếu ngồi rúc vào góc khuất này, dùng ngón tay mảnh khảnh kia bôi bùn đất trong khe đá. Bàn tay chàng run lẩy bẩy, học theo nàng, bỏ ngay ba ba vào miệng.

Quá mức tanh tươi. Lớp vỏ mỏng bề tan, chất lỏng dính sệt chảy tràn bám vào đầu lưỡi, vô cùng ghê tởm. Chàng nôn mửa hết ra, nhổ mớ vỏ nát bét xuống đất. Chàng vịn tường, loạng choạng chạy khỏi động nhỏ.

— Lý Nhu Phong, sao chàng lại uống thuốc độc chết?

— Nếu chàng không phải là chết vì độc, ta đã có thể ăn thịt chàng, ăn rồi lại mọc, mọc rồi lại ăn...

— Ta đói lắm ấy...

Khi đó sao chàng còn cười được? Chàng cảm thấy suy nghĩ này của nàng thật ngốc nghếch, đáng yêu. Nhưng nàng là đói thật sự, đói đến mức phải liên tục tránh đi bởi đồ ăn, thế mà chàng lại chưa từng hay biết.

Nàng vốn dĩ không cần phải chịu khổ đến thế. Nàng cố ăn những thứ kia, rõ ràng chỉ để giữ lại hơi tàn, để giúp chàng có thể sống sót thoát khỏi đây.

Cuối cùng nàng đã chẳng thể gắng gượng thêm.

LýNhu Phong nắm chặt tấm váy bị tháo chỉ non nửa.Chàng nhớ đến tối nọ nàng chạy ra ngoài một mình, sau khi về thì trở nên lả lẹ, cũng ngay đêm đó nàng quyết định giúp chàng cứu TiêuYên.

Hơn nữa còn xuất hiện một người côi âm khác, phải chăng người kia bảo với nàng, người côi âm có thể dựa vào Phật khỉ để tránh rửa nát?

Nàng đã trải sẵn đường lui cho chàng. TiêuYên có thể đúc tượng Phật hộ chàng, có thể giúp chàng sống tận vạn kiếp.Mà nàng chỉ tiễn chàng đi một đoạn đường này. Tiễn đến nơi đây, nàng biết mình không thể chịu đựng thêm nữa, rốt cuộc đã buông tay.

Nàng nói, ta là người thường, sớm muộn gì cũng phải chết.Chàng, vĩnh sinh bất diệt.

Nhưng nàng đã từng nghĩ chưa, chàng có bao giờ mong vĩnh sinh bất diệt?

Mực nước của dòng sông ngầm bắt đầu có dấu hiệu giảm xuống, tiếng gầm vang cũng từ mạnh thành yếu. LýNhu Phong biết cánh cổng âm gian trước mắt chàng sẽ mau chóng khép lại.Một khi chàng không nhìn thấy âm gian, thì cũng đồng thời không thấy được lửa trên thân dương bát, cũng sẽ khó lòng tìm được nàng.Chàng chột dang hai tay, nhào vào dòng nước ngầm trông như dung nham chậm chậm dịch chuyển. Nước sông rít gào, xoáy vòng cuốn phăng chàng xuống phía hạ du.

Giữa đất trời cuồn quay, LýNhu Phong khẩn nguyện cùng tất cả thần linh chàng có thể nhớ ra, Ngọc Đế, Phật Đà, Khổng Khưu, Lão Đam, Địa Tạng, Bàn Cổ, Thần Nông... Trước kia chàng chẳng tin thần, chỉ tin đạo của thiên địa, nhưng đến lúc này, chàng đã là bụng đói ăn quàng, lạnh không chọn áo, vô vọng không chia quý thần.

Đêm hôm đó ở lò rèn, lúc chàng bị Thông Minh tiên sinh bắt đi, Bão Kênương nương lo sợ hồn phách chàng tan mất, phải chăng cũng hoảng loạn thế này? Nhưng nàng có thể dùng dương khí cứu chàng, mà chàng thì làm được gì cho nàng?

Nương nương, nương nương.

Nương nương, nương nương, nương nương.

Chàng cảm thấy đây không còn là hai tiếng xưng hô, đây là vị đắng chát tan ra trong miệng, ngấm xuống ngũ tạng lục phủ, lan tràn khắp toàn thân, cuối cùng đọng lại trong lòng, ngưng tụ thành một giọt huyết châu.

Chàng nghĩ, nếu trời cao rủ lòng thương xót, thì xin đừng để chàng phải làm kẻ nói chẳng giữ lời. Chàng đã cam đoan tuyệt đối không để Bão Kênương nương chết, chàng còn nhớ rõ mỗi một lời từ miệng mình thốt ra. Bây giờ xem lại, mỗi câu mỗi chữ đều là chàng ngang nhiên đòi hỏi, nài ép nàng, lại chỉ dùng một tương lai mịt mờ hư ảo làm trao đổi.

Nhất định nàng đã sớm nhìn thấu chàng. Nhất định nàng đã sớm nhận ra chàng dối trá, hèn hạ, ích kỷ. Nàng chưa từng tin tưởng bất cứ hứa hẹn nào của chàng. Một người đã phải ăn rêu và côn trùng để sống sót như nàng, đã sớm hiểu thế nào là lấy cát dẹt mọng, thế nào là tằm ăn bánh vẽ trong cơn đói lòng.

Chàng quay cuồng giữa dòng xoáy buốt giá, bao bọc xung quanh là nước đen do âm khí đông đặc, chàng không biết phải chăng mình đang khóc.

Chợt, dòng nước tụt hẳn xuống, chàng rơi ùm vào một đầm sâu. Nước trong đầm xoay vòng, yếu bớt đôi chút, nhưng vẫn là cuộn chảy xiết hất chàng trôi tuột tới trước. Đột nhiên hai mắt tối sầm, chàng không còn thấy gì nữa, không trông thấy ánh xanh, không thấy cả âm khí. Dương khí đã bốc hơi mất. Chàng gào to, vùng vẫy trong nước, nhưng chàng có thể

làm gì được dòng nước đang cuốn phăng phăng này. Cuối cùng nghe “Huych” một tiếng, chàng đập mạnh vào vách đá chắn ngang.

Con sông ngầm đã hoàn toàn tẽ thành các mạch ẩn giữa lòng đất. Lý Nhu Phong quấy đạp sờ soạng lên bờ. Chàng ướm sững quỳ dưới đất mò tìm. Có phải Bão Kê nương cũng bị chặn lại ở đây? Nếu thật như thế, nàng không trôi nổi trên mặt nước thì đúng là đã bị đẩy lên bờ.

Giánhư chàng thấy được gì đó, giánhư chàng thấy được! Chàng sốt ruột đến độ muốn móc mắt mình ra. Cho chàng chút ánh sáng, chỉ cần chút ít thôi! Sao trước đây chàng không chạy nhanh hơn, sao không nhanh chân thêm chút nữa? Chỉ cần sớm hơn một chút, hiện tại chàng đã nhìn thấy cả!

Chàng như kẻ điên dò tìm khắp mặt đất, chàng như tấm khăn, lau sạch cả mặt đất bên bờ này. Mỗi một li một tấc chàng đều phải sờ qua, cứ sờ lại bỏ sót. Nhưng vẫn chẳng có gì.

Ngay cả một hòn đá cũng không có.

Chàng thần thờ nằm sấp dưới đất, giây lát, chàng lại chột điên cuồng vùng dậy, nhảy xuống đầm nước buốt giá, tìm dọc theo vách đá. Cứ mò mẫm đến tận bờ bên kia, chàng lại chống tay lần tìm một lần như lau cả mặt đất.

Sờ soạng rất lâu, bất chợt chạm được vào một bàn tay lạnh cóng.

Chàng bỗng sặc nôn khan, chỉ bởi vì quá mức khẩn trương. Tay chàng dừng một lúc trên bàn tay lạnh cóng đó. Chàng nghĩ mình đúng là chưa đủ quen thuộc về nàng. Chỉ vồn vện chạm tay, chàng thật không dám khẳng định có đúng nàng không. Chàng chẳng thể nhận ra nàng, mà nàng chỉ dựa vào một hơi thở đã biết ngay là chàng.

Chàng lần dọc theo cánh tay kia, chàng rất sợ chỉ vừa chạm vào sẽ biến mất. May mà cuối cùng chàng đã tìm được tới đầu, tới hàng mày dài mảnh, một bên mặt hao gầy và bờ môi khép chặt. Chàng siết chặt nàng vào

lòng như ôm gà con, như thế thế này có thể tiếp thêm sinh khí cho nàng. Nhưng chàng chỉ làm một người côi âm, chàng nào phải dương bật. Giờ này chàng vô cùng thống hận mình chỉ làm một người côi âm. Chàng bị thương nặng đến đâu, dương bật đều có thể chữa lành, mà nay đầu dương bật đang đổ máu trước ngực mình, chàng lại bất lực.

Bất lực.

Là cảm giác tuyệt vọng đến thế này sao? Trên người nàng vừa ướt sũng vừa tê cóng, chẳng còn lấy một hơi ấm ít ỏi. Chàng đặt ngón tay dưới mũi nàng, lần đầu tiên trong đời cảm thấy mình chẳng đủ bén nhạy. Chàng có thể phân biệt từng đường vân nhỏ nhất trên ngọc đá, lại không cách chi cảm nhận nàng còn thở hay không. Chàng lại ấn tay lên động mạch cổ nàng, ấn vào tim nàng. Chàng chỉ thấy như mình đã hỏng mắt, đã trị độn mất, đã chết lặng mất, chàng chẳng thể nhận ra bất cứ điều gì.

Có lẽ nào nàng chết thật rồi? Nàng liệu chẳng cũng biến thành người côi âm? Nếu nàng thật sự đã chết thì chàng biết phải làm sao? Tìm lại hồn phách nàng, trao xác âm của mình cho nàng?

Chàng bỗng ý thức được, chàng chưa từng có suy nghĩ này với Bảo Kê nương. Chàng muốn trao xác âm cho Tiêu Yên, nhưng với nàng thì không như thế. Nàng chẳng cần cái xác này của chàng, nàng hoàn toàn chẳng cần tới nó.

Lý Nhu Phong chết lặng ôm Bảo Kê nương nương lên, mặt mờ tiến tới trước, lộ ngược dòng nước ngầm để trở về.

Chàng còn có thể làm gì? Chàng nên đi về đâu? Chàng cũng chẳng biết. Chàng chỉ biết phải đi tiếp, chàng không thể dừng lại, chàng không biết nếu mình dừng lại thì sẽ biến thành thế nào.

Nàng thật nhẹ.

Nàng đã gãy trơ xương, ở trong lòng chàng, nhẹ bằng vầng trăng, tựa như một chiếc lông vũ. Giọng nói tựa sơn ca kia liệu có còn vang lên? “Lý công tử”, chàng muốn được gọi một lần như thế, vậy mà ngay cả giọng nói đều đều, khản đặc của nàng cũng không thể nghe nữa. Chợt đầu nàng rũ ra sau, chàng hấp tấp nâng nàng lên, để nàng tựa sát vào ngực mình.

Chàng bỗng nàng rời khỏi động trời, chàng rủ rỉ hỏi, sao nàng không đợi ta. Chàng chỉ chậm một chút, chàng chỉ lờ mờ nàng chậm một chút, nhưng sớm muộn gì chàng cũng sẽ yêu. Nàng tốt đến thế, có lẽ nào chàng lại không yêu. Thiên hạ thái bình, gió yên biển lặng ư? Có gì chàng cứ nói tám chữ này? Nàng là người phải nhọc nhằn sống giữa loạn thế, nàng sẽ tin nổi tám chữ này sao? Nàng không nhìn thấy hi vọng, nàng không đợi được chàng.

Nước mắt Lý Nhu Phong lăn dài, nhỏ xuống đôi ngọn cỏ hoang, ngấm sâu vào bùn đất. Chàng vẫn đi thẳng tới trước, hướng về phía mặt trời. Chàng cảm giác được ánh dương nóng rực rọi thẳng lên trán chàng, bóng rầy bọ lấy toàn thân chàng. Thế này chàng sẽ hóa cốt, chưa đến một ngày, sẽ sớm hóa cốt thôi.

Song không biết đi được bao lâu, chàng ngỡ ngỡ ngẩn ngẩn, cảm giác được nắng chiều thay đổi vị trí.

Chàng chợt ngừng lại, đầu ngón tay khẽ động.

Móng tay chàng vẫn vẹn nguyên.

Đầu ngón tay chàng, mỗi một tắc da thịt đều vẫn vẹn nguyên.

Chàng chợt gào to, quỳ sụp xuống mặt đất lờm chờm như kim châm giữa chốn đồng không.

Khóc khóc cười cười.

[1]Gián đất (*Eupolyphaga sinensis*):Một loài gián không cánh, bò nhanh, có màu đen, dùng làm thức ăn cho chim thú cảnh, gián khô là dược liệu trong Trung y.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Lý Nhu Phong muốn hái một tổ ong. Đứng giữa vùng hoang dã mọc đầy hoa dại này, chàng nghe được tiếng ong bay vù vù đi hút mật, bèn đuổi theo chúng tìm tới tổ.

Chàng không biết để hái tổ ong thì cần chuẩn bị những gì, chàng không biết trước khi tới gần phải đốt khói hun tổ để đuổi ong đi, chàng thậm chí còn quên kéo áo bọc kín đầu lại.

Chàng cứ hái thẳng thế thôi. Trèo lên cây, dùng một đôi tay trần gỡ tổ ong xuống. Bầy ong giận dữ nhắm ngay mặt, cổ và cánh tay để lộ ra ngoài mà đốt, thậm chí còn chui vào y phục âm ẩm của chàng.

Đau biết bao nhiêu, nhưng hiện tại chàng không quan tâm được nhiều đến thế. Chàng nhận thấy mình đã sưng tấy như mặt heo rồi. Nếu làn da xưa thì chàng tuyệt đối sẽ không làm mấy việc này. Phong độ đâu, nhân nhả đâu, phiêu diêu xuất trần đâu? Tuy trước giờ chàng chẳng quá chăm chút về bề ngoài, song cũng sẽ không tình nguyện để mình biến thành khó coi vậy.

Chàng liên tục vấy tổ ong, hất văng hết ong mật bám trên đó. Xác ong chết sau khi đốt người rơi đầy mặt đất, nhưng chàng có thừa thể lực và nhẫn nại.

Đám ong còn lại tuyệt vọng bỏ đi, bên tai không còn tiếng vùvù nữa. Lý Nhu Phong giờ đây đã sưng phù, xấu xí hơn cả trường sinh do ngâm nước lâu, thế mà chàng chỉ ôm khư khư tổ ong, vội bước về cạnh bên Bão Kênương nương. Chàng chậm chậm tách tổ ong, từng miếng từng miếng, bẻ ra như lột vỏ lựu, chẳng mấy chốc đã chạm được mật ong sánh sánh, vừa ngọt vừa thơm. Mật này còn đậm đặc hơn nước mật chàng mua ở chợ quý gấp trăm ngàn lần. Chàng hái một chiếc lá to rửa sạch sẽ, cuộn lại làm phễu, rót mật vào, rồi mở miệng Bão Kênương nương, từ từ nhỏ xuống.

Chàng dứt từng chút từng chút một, chàng hết sức kiên nhẫn: “Nương nương, nàng đã kể khi trước đổ bệnh, thầy thuốc đều hết cách, nhưng mục buôn người chỉ dùng một chén nước mật mà cứu sống được nàng, nhỉ?” Mỗi lời nàng nói, chàng phát hiện thật thần kỳ làm mình vẫn khắc ghi trong lòng. Lúc nghe vào chẳng cảm giác gì, nhưng giờ đây nhớ lại, mỗi câu mỗi chữ đều đau xót lòng.

Chàng cho nàng uống không ít mật, nhưng cũng chẳng dám dứt nhiều. Nàng phải nhịn đói quá lâu, chàng sợ nhồi ép nhiều cơ thể nàng sẽ không chịu nổi. Nàng vẫn bất tỉnh như cũ, nhưng ít ra đã uống hết được số mật này. Chàng nghĩ, nàng có thể uống được là tốt quá rồi, chàng sẽ cứu sống nàng. Chàng dùng rựa chặt một ống trúc, đổ hết lượng mật sót lại vào đấy.

Lý Nhu Phong vuốt gương mặt nhỏ nhỏ của nàng. Đầu ngón tay sưng tấy lại từng tức, nhói đau, đã không còn cảm nhận được gì khác nữa. Chàng nhắc đôi tay sưng to, gần như có thể bao trọn khuôn mặt nàng trong lòng bàn tay, nói: “Nương nương, nếu nàng thích mật ong thế, sau này mỗi ngày ta đều sẽ tìm cho nàng.”

Chàng dựa vào ánh nắng xác định phương hướng, tìm trở lại con đường về thành. Không thấy ngựa trắng đâu, ngựa ô vẫn ngoan ngoãn đứng chờ một chỗ. Chàng bồng Bão Kênương nương ngồi lên lưng ngựa, vì không thấy đường nên cứ để ngựa ô tự mình đi.

Trên lưng ngựa lắc lư, Bão Kênương nương trong lòng chàng lắc lư. Chàng nhớ tới đêm đầu tiên gặp Bão Kênương nương, nàng đưa chàng đi xem tử kỳ của Dương Đăng, họ cũng ngồi trên lưng ngựa thế này. Chỉ là khi ấy nàng dữ dằn, hung bạo, hai tay chàng đã nát tận xương, đầu thế ngờ đến bây giờ lại là tình cảnh này.

Ngựa ô đưa họ về thẳng thành Kiến Khang. Lính gác cổng đã tăng thêm, ra vào phải xem thẻ thân phận. Bão Kênương nương gầy rộc biến dạng, toàn thân Lý Nhu Phong vẫn chưa hết sưng. Cả đám lính ngó Lý Nhu Phong xong thì to tiếng cười nhạo, sau đó xua đi như xua heo qua cổng thành. Móng sắt của ngựa ô thông thả gõ cồm cộp lên mặt đường đá xanh, thẳng tiến nhấc cũi.

Lý Nhu Phong sờ vào đầu ngón tay mình, hết thảy vẫn còn hoàn hảo như cũ. Bão Kênương nương vẫn nhắm mắt lặng yên trước ngực chàng. Trong chàng nhờ đấy cũng an tâm đến lạ.

...

Về tới nơi, cánh cổng nhấc cũi mở toang, ngựa ô cứ xăm xăm bước vào.

Nhóc Đinh Bảo gào to: “Nương nương! Tam lang ca ca!” Xong thì òa khóc.

Lưỡi đao của Dương Đăng kề ngay cổ cậu bé.

“Nương nương! Tam lang ca ca! Bọn họ muốn phóng hỏa đốt nhà! Con chạy qua cản, họ còn muốn giết con luôn!”

Đứa bé ngây thơ, nào có biết ai đang kề đao sát cổ mình, hay kề đao như thế, là vì lẽ gì.

“Ồ, cũng to gan đấy nhỉ. Còn dám vác mặt về.”

LýNhu Phong bế Bảo Kênương nường xuống ngựa. Ngựa ô tự mình lững thững đi tới góc sân, cọ cọ vào đầu lừa xám.

LýNhu Phong ôm chặt Bảo Kênương nường, lạnh nhạt nói: “Bọn ta không về thì người cũng có cách ép phải xuất hiện thôi.”

Dương Đăng nhếch miệng cười. Nụ cười của hắn trông rất lỗ mãng, lại ẩn nét xảo trá, vô tình: “Cứ đốt nhà này trước ——”Hắn đảo lưỡi đao, dùng mũi đao cong nhọn vạch nhẹ qua cổ nhóc Đinh Bảo, đến khoảng chừng xương sụn sẽ mọc yết hầu thì chợt nhấn mạnh. Lập tức nhóc Đinh Bảo hét lên đau đớn, nước mắt tuôn ào ào.

“Rồi giết thẳng nhai này —— ”

Lòng LýNhu Phong thắt lại theo tiếng thét của nhóc Đinh Bảo.Chàng tiến tới trước vài bước, đang tính mở miệng, chợt nghe “Gâu” một tiếng ——Chẳng biết cú vàng ở đâu chạy ra, nhảy chồm lên cắn phập vào tay Dương Đăng.Dương Đăng đâu ngờ sẽ bị con thú nhỏ này tấn công, hai mắt liền chuyển hung ác, tung một cước vào ngay bụng nó.

Cú vàng sủa vang thảm thiết, văng ra xa, đập vào một gốc dành dành trong sân.Hàng đốm máu tươi tung tóe nhuộm đỏ những bông dành dành tuyết trắng.

Nhóc Đinh Bảo khóc oa oa.

LýNhu Phong lạng người nghe tiếng cú vàng rên rầm, lẫn cùng tiếng nhóc Đinh Bảo nức nở.Chàng nhẹ giọng: “Hãy tha cho đứa bé này. Nó là do nường nường nuôi dưỡng, không liên quan gì với chúng ta.”

Dương Đăng lạnh lùng hỏi: “Sao ta phải tha chứ?”

“Ta thay người giết người, giết kẻ người muốn giết.”

“Ta thì muốn giết ai?”

Lý Nhu Phong hít sâu một hơi. Tuy không nhìn thấy, nhưng chàng biết trong sân này có nhiều kẻ khác, là những binh lính, thân binh bên người Dương Đăng.

Mà Dương Đăng hỏi như vậy, hiển nhiên đã không còn kiêng dè gì nữa rồi.

Lý Nhu Phong chậm rãi mở miệng, nhấn từng chữ rõ ràng:

“Ngô vương, Tiêu Tử An.”

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Giờ phút này, Ngôvương Tiêu TửAn trong cung đang bước loanh quanh một đỉnh đồng, ngồi hai bên là lão thái úy và mấy vị công khanh đức cao vọng trọng. Ngoài ra còn rất nhiều văn sĩ râu dài áo đen xúm xít châu đầu thảo luận.

“Các người đều được xem là có học thức, uyên bác nhất trong triều ta, thế mà chỉ vài lời sấm chữ giáp cốt thôi cũng đọc mãi không xong hử?”

Mấy vị văn sĩ lập tức nín bặt, ai nấy đều mặt đỏ tới tai. Một vị lớn tuổi nhất trong đó biện minh: “Bẩm điện hạ, theo mốc thời gian ghi lại trên đỉnh đồng này thì kết luận được là sau khi ‘Bàn Canh dời đô’, các quan chiêm bốc tính ra vận nước trong hai ngàn năm. Nhưng Bàn Canh dời đô về Ân là chuyện xảy ra từ một ngàn tám trăm năm trước rồi, số hiện vật khắc chữ giáp cốt của thời đó lưu truyền tới nay khá ít ỏi, làm sao chúng thần nhận ra hết nổi ạ?”

Ngôvương mặc kệ họ giải thích thế nào, cứ nói: “Đã là vận nước trong hai ngàn năm, vậy vừa vận tính tới chúng ta bây giờ còn gì? Các người không phải đọc hết toàn bộ, chỉ cần mấy chữ cuối thôi, chùng đó khó lắm à?”

Nhất thời mấy vị văn sĩ cùng im thít. Đúng là rất khó, đoạn cuối cùng nhắc tới vận mệnh của Đại Ngụy, bọn họ đều mù tịt.

“Lũ vô dụng!” Ngôvương tức giận phất tay.

Từ thời LưỡngHán tới nay, thuật sấm vĩ vô cùng thịnh hành [*]. Nhất là sau khi Đại Ngụy suy bại, quần hùng cùng nổi lên cát cứ khắp nơi, sấm vĩ với đủ các hình thức tiên tri vốn bị hoàng đế Đại Ngụy cưỡng chế bài trừ bỗng hồi sinh trở lại. Thông Minh tiên sinh nhận được lời sấm truyền, liền tiên đoán thiên hạ của Đại Ngụy sắp đổi chủ. Mỗi tội, lời sấm kia nói “Ngụy vong tất đến Tiêu” xong thì đứt đoạn.

Một dạng bói toán theo cách đưa ra tiên đoán bằng lời sấm hay tranh sấm, bắt nguồn từ thời Tần, thịnh hành vào LưỡngHán. Những tiên đoán này thường đa nghĩa, quanh co, thần bí khó hiểu, nhiều cách giải đoán và kích động lòng người.

Tiêu Tử An ngứa ngáy trong lòng. Tin chắc “Tiêu” trong “Ngụy vong tất đến Tiêu” chính là họ Tiêu ở Lan Lăng. Nhưng đến tột cùng là “Tiêu” nào? Là Tiêu Tử An gã, hay Tiêu Luyện Nhi, kẻ từ nhỏ vẫn luôn đối nghịch với gã? Gã cực kỳ muốn biết.

Gã giữ mạng Tiêu Yên lại, thực chất là muốn kẻ đáng hận đó trở thành tù nhân vĩnh viễn của mình.

Chẳng phải Tiêu Yên lợi hại lắm sao? Chẳng phải từ nhỏ người trong tộc đã khinh Tiêu Tử An gã khó sánh bằng sao? Rõ ràng gã mới là huynh trưởng, nhưng trong mắt tên Tiêu Luyện Nhi đó chưa từng có mấy may tôn trọng. Và chẳng, còn thêm mối thù giết con —— Là đứa con kia của gã, đang yên đang lành sao lại chết trong đợt tranh quyền giữa gã và Tiêu Luyện Nhi? Không phải Tiêu Luyện Nhi ra tay tàn độc thì còn ai khác vào đây? !

Bởi vậy gã muốn giữ mạng Tiêu Yên, cho Tiêu Yên nếm thử cảm giác trở mắt nhìn từng người thân, bạn bè quanh mình chết đi, cho y nếm cảm giác tận mắt chứng kiến con trai yêu quý nhất đau đớn tắt thở trước mặt mình, cho y nếm đủ loại tuyệt vọng mà người ngồi ở địa vị đó có cơ hội

nắm trái. Gã tự thấy mình thật đúng là huynh trưởng tốt. Gã đã tự tay dâng lên bữa tiệc thịnh soạn cho tên em họ Tiêu Yên đó. Mọi nỗi đói khổ trong thiên hạ, mọi vị trầm kha ở nhân gian, gã đều rộng lượng đưa hết đến tận miệng cho em họ thưởng thức.

Mấy ngày trước đây, nghe nói có bọn đãi vàng vớt được một đỉnh đồng dưới sông, trên đỉnh không khắc chữ kim [*], mà lời chiêm bốc bằng chữ giáp cốt của thời kỳ sớm hơn. Đỉnh đồng này nhanh chóng rơi vào tay sĩ tộc trong thành Kiến Khang, sau khi kiểm nghiệm, xác nhận đích thực là cổ vật thời Ân – Thương. Cổ vật từ ngàn năm trước tất nhiên rất quý giá, song đặc biệt hơn cả là chữ khắc trên đó. Đọc qua thì thấy toàn lời tiên đoán, nội dung chủ yếu về thiên hạ hợp lâu rồi lại tan, tan lâu rồi lại hợp. Sĩ tộc không dám thất kính, lập tức dâng ngay vào cung.

Chữ khắc trên đồ đồng, chủ yếu là chuông và đỉnh. Đây là loại chữ kế thừa chữ giáp cốt, xuất hiện cuối thời Thương, thịnh hành thời Tây Chu.

Đỉnh đồng này đã khơi dậy hứng thú cực lớn của Ngô vương. Theo như đám văn sĩ đã cẩn thận nhận diện một phần chữ viết thì gồm có: Nhà Tần thống nhất thiên hạ, đoán mệnh diệt vong; Sở Hán tranh hùng, bá vương cùng đường ở Ô Giang; Tam quốc tranh bá; Nam Bắc phân liệt... Mỗi đợt thay triều đổi đại đều ứng nghiệm với một câu chiêm bốc.

Ngặt nỗi, đến đoạn cuối cùng trong đó có mấy chữ quan trọng, đám văn sĩ này đều không nhận ra.

Tiêu Tử An gã và Tiêu Yên, đến tột cùng thì ai mới là người mang thiên mệnh? Nếu là gã, thì gã sẽ giết phút Tiêu Yên đi. Một kẻ giả xưng có thiên mệnh, chẳng phải chỉ là bèo bọt không đáng nhắc tới sao? Còn nếu là Tiêu Yên, vậy gã muốn đăng quang để vị trước mặt Tiêu Yên, gã muốn Tiêu Yên tận mắt chứng kiến mình nghịch thiên đảo mệnh!

“Bấm điện hạ, thực ra lão thần có biết một người tinh thông lục thư và chữ giáp cốt, tất cả văn tự cổ từ Tam Đại trở lại đều đọc được trôi chảy.”

Ngô vương nương mày, thấy là lão thái úy, bèn hỏi: “Ai thế?”

Lão thái úy đáp: “Người này nghe bảo đã có duyên gặp mặt điện hạ một lần, chính là vị Tam lang họ Lý mà Bão Kê nương vừa gả cho, sau khi Phùng tổng quản mất.”

***

Lúc nhận được lệnh triệu vào cung, Lý Nhu Phong đang nghiêng mình làm lễ với Xuân trên xengựa. Xuân cuống cuống đứng dậy, cũng học theo bộ dáng của chàng, vụng về trả lễ. Chàng nhờ Xuân chăm sóc Bão Kê nương và học Đinh Bảo bên nhà cũ. Mà cách đó không xa, có vài kẻ mặc thường phục cứ nhìn chòng chọc vào chiếc xengựa này, đây là thân binh của Dương Đăng.

Lý Nhu Phong biết, tuy Dương Đăng chẳng có binh phù, nhưng quân đội trong cả thành Kiến Khang đều đã sẵn sàng ra trận, gươm giáo đã đồng loạt trực chỉ cửa cung Ngô vương.

Các việc như đuổi bắt Tiêu Yên ngoài thành, tiêu diệt quân Trừng tiếp ứng, vốn là Dương Đăng tự ý hành động. Nếu để gã Ngô vương đa nghi phát hiện thì Dương Đăng chỉ còn một con đường chết.

Giờ phút này, Dương Đăng không có lựa chọn nào khác.

Mà chàng, đã làm là phải thành công, không thành công, cũng phải thành công.

Lý Nhu Phong biết, lần này chàng vào cung Ngô vương là bước lên đường cùng, nhưng không hẳn là đường cùng.

Chàng cúi người hôn lên bờ môi bạc phếch của Bảo Kênương nương:
“Nàng còn sống thì ta cũng còn sống vậy.”

Nàng đã hôn mê chừng chục ngày. Mặt dù sắc mặt và thân thể ngày một
khá hơn, quần lửa dần cháy mạnh hơn rất nhiều, song vẫn chưa có dấu hiệu
tỉnh dậy. Khi làm giao dịch với Dương Đăng, chàng đưa ra yêu cầu tiên
quyết là phải chạy chữa và đảm bảo an toàn cho nàng. Sau đó thầy lang do
hắn phái tới xem qua, nói là còn tổn thương lưu lại do bị đập đầu, phải chờ
máu bầm tan hết mới có thể tỉnh được.

Lý Nhu Phong chẳng biết, phải chăng nàng đã không muốn tỉnh nữa.

...

Đến vương cung, Lý Nhu Phong xuống xe, ngoài xe còn thị chờ dẫn
đường cho chàng. Cung Ngô vương trước kia từng là cung điện của Tiêu Yên,
chàng đã đến một lần, nhưng chẳng mấy hứng thú. Ở cửa cung, chàng bị
lục soát kỹ lưỡng toàn thân, ngoài quần áo ra thì không được đem theo
gì khác. Kỳ thực, chàng cũng chỉ có một bộ áo vải, một sợi dây cột tóc, trên
người chẳng còn thứ gì.

Chàng đã quên hết các ngã đường trong cung, may mà mọi lối đi đều
có mái che nên tránh được ánh nắng chiếu thẳng vào mặt. Tuy đầu ngón tay
đã hơi nhoi nhói, nhưng trong một chốc một lát sẽ không có bất cứ biến hóa
rõ rệt nào. Thính lực chàng rất nhạy, những tiếng rầm rì bên đường
đều theo gió lọt hết vào tai chàng.

“Cậu em này đẹp thật đấy. Nhớ đâu là Bảo Kênương nương mua từ chợ
quý về nhỉ?”

“Chớ nói xằng. Tôi nghe sử đại nhân bảo là cậu này rất rành cổ vật.
Bất cứ loại đồ cổ nào trên đời, cậu ta chỉ cần sờ một cái đã biết rõ niên đại.
Lần này là được thái úy đại nhân tiến cử. Chờ giám định thật tốt định đồng
cho điện hạ nhé, chưa biết chừng sẽ lên như điều gặp giống vậy.”

“Cũng phải ——Ả Bão Kênương nương kia thì khỏi nói, Phùng Thời vừa chết, không ngờ lại nhặt được một món hời to. Chậc, cái thứ mấy đời chồng đó, có biểu tôi tôi cũng ngại bản. Cậu này cứ làm Ngôvương điện hạ vui lòng đi, xong thì muốn mỹ nhân kiểu gì chả được...”

LýNhu Phong nghiêm sắc mặt, ngẩng cao đầu, thờ ơ theo chân nội thị đi tới trước.

Ngôvương đang ở trong điện chờ chàng. Mấy vị công khanh và văn sĩ cũng có mặt đông đủ. Nội thị lên tiếng hướng dẫn, chàng quỳ bái Ngôvương. Ngôvương không nhiều lời, ra hiệu cho văn sĩ bày câu hỏi thử sức chàng.

Hình thanh, âm nghĩa trong lục thư và văn tự cổ, chàng đều trả lời lưu loát. Hỏi vì sao còn trẻ mà đã rành rẽ những thứ này, đáp do trong nhà sống bằng nghề trộm mộ. Hỏi quê quán ở đâu, đáp khi trước là người Giang Bắc, gặp chiến loạn nên lưu vong xuống Giang Nam. Lại hỏi làm sao quen Bão Kênương nương, đáp ở chợ quý được Bão Kênương nương cứu giúp.

Những lời này của chàng, nửa thật nửa giả, thật giả khó phân biệt. Vào những buổi đêm dài đằng đẵng kia, chàng đã diễn tập biết bao lần, nay chẳng cần suy nghĩ vẫn đối đáp chặt chẽ không sơ hở.

Rốt cuộc cũng khảo sát đến đỉnh đồng, chuyện này làm sao khó để được chàng. Dù thì chữ giáp cốt trên chiếc đỉnh kia đều từ chính tay chàng khắc từng đao một lên thẻ tre. Mỗi câu chiêm bốc cũng do chính chàng cẩn thận cân nhắc từng từ, rồi mới tỉ mỉ khắc ra. Chàng vượt đi vượt lại thẻ tre, đảm bảo không có chút sai sót nào. Sau khi đỉnh đồng kia được đúc xong, chàng cũng dùng ngón trỏ nhạy cảm kiểm tra mỗi một tắc, xác nhận đã làm giống y khuôn thiết kế của chàng. Chàng hướng dẫn phương pháp giả cổ cho thợ rèn đạo sĩ. Khi xưa chàng nghiêm túc học điều này vì cần biết cách phân biệt thật giả, nào ngờ bây giờ chính chàng lại đi làm đồ giả.

Chàng đã mưu tính chuyện này ngay sau khi gặp Phạm Bảo Nguyệt. Mục đích ban đầu chỉ để phòng trường hợp quácấp bách, họ vẫn còn cách tiếp cận Ngôvương. Nếu thực sự không thể tìm thấy TiêuYên thì sẽ đánh cướp lần cuối, chính là ép Ngôvương giao y ra.

Chàng vẫn chưa nghĩ tới việc tự mình ra tay đâm Ngôvương. Chàng cảm thấy loại chuyện như giết vương này phải là vương đấu với vương, phải kết thúc trong tay giả vương [*]. Mà chàng, chỉ cần cứu TiêuYên ra, chuyện báo thù còn lại cứ giao hết cho TiêuYên.

Chức vương lâm thời, không được phong bái theo nghi thức chính quy, không được truyền vị cho đời sau, thường là lập tạm để dễ bề hiệu triệu dân chúng hoặc do cánhân dùng vũ lực, thủ đoạn giành lấy.

Tuy nhiên, khi ở trong động trời dưới lòng đất, ngay cả chính chàng cũng không phát giác, tâm trí chàng đã bắt đầu xảy ra biến hóa vi diệu.

Vì sao nhất định phải dựa vào TiêuYên để báo thù?

Là Ngôvương, chính miệng gã hạ lệnh giết cha mẹ chàng, giết các anh chàng, giết cả dòng họ chàng, còn phá hủy nhà thờ họ của họ Lý chàng.

Chàng có thể làm được cả.

Chàng cần gì phải ý lại TiêuYên.

Chàng là người “sống sót” duy nhất của họ Lý Trưng Châu, chuyện này tất nhiên phải do chính tay chàng làm. Chàng trong quá khứ đã tự coi mình là thứ gì? Một con hoàng yến trốn dưới cánh TiêuYên, chàng chưa hề xem mình là một thực thể độc lập tách biệt khỏi TiêuYên. Dẫu rằng chàng chưa bao giờ quý bá TiêuYên, thậm chí xem nhẹ lễ nghi quân thần của thể tục mà đứng ngang vai ngang vế với y, song thực chất trong thâm tâm, chàng chưa từng coi mình là một người độc lập.

Nhưng chàng là Lý Bằng của Trưng Châu, chàng cơ hồ đã quên mất. Chàng chỉ nhớ rõ mình là Nhu Phong.

Chàng vuốt chiếc đỉnh đồng, nói với Ngô vương: "...Sau ba năm, Đại Ngụy vong, tân đế thống nhất giang sơn, thiên hạ thái bình, gió yên biển lặng."

"Tân đế à?" Ngô vương nhích tới gần, bức thiết hỏi, "Tân đế là ai? Trên đỉnh có tiên đoán luôn không?"

"Có." Lý Nhu Phong nhẹ giọng đáp. Đầu ngón tay chàng lướt qua mấy chữ khắc ngoằn ngoèo trên đỉnh. Đặt bút tròn, nhắc bút nhọn, là văn tự thời kỳ Thương vương Bàn Canh, chàng mô phỏng giống vô cùng.

Dù biết có nhìn cũng chả hiểu, Ngô vương vẫn tò mò cúi đầu xuống, chăm chú quan sát mấy chữ chàng đang chỉ. Từng chữ họ không nhận ra, Lý Nhu Phong đều sẽ đọc lại thật êm tai, giải thích rõ nghĩa mỗi chữ tượng hình, khiến họ phải tâm phục khẩu phục.

Mấy chữ đấy, Ngô vương tin chắc Lý Nhu Phong cũng làm thế.

Mà giờ khắc này, xuất hiện trong đầu Lý Nhu Phong là đôi mắt của huynh trưởng, cừu hận, oán giận, không cam lòng... Chính là lệ quý chàng thấy rõ ràng trên thân Dương Đăng.

Tất thấy cảnh tượng thê lương khi xưa như giót táp mưa sa ùn ùn kéo về tâm trí chàng. Bản thân mình đau đớn co giật trước khi chết, các anh và chị dâu lệ nóng tuôn trào, cha mẹ nhắm nghiền hai mắt, nhà thờ họ Lý trăm năm chìm trong lửa đỏ ngút trời...

"Huynh trưởng mất, ấu đệ thay..."

Ngô vương còn chưa kịp hiểu nghĩa của sáu chữ đấy, gã đã đại ra, phát hiện trước ngực mình bị xỏ xuyên một bàn tay máu. Móng tay dài vấy máu

cực sắc nhọn, chớp lóe như ánh bạc, từng giọt đỏ thẫm từ móng tay nhỏ xuống. Một trái tim nhầy nhụa máu tanh đang đập thành thịch trong lòng bàn tay kia.

Gã đã không kịp nhận ra đây là tim ai. Bàn tay máu giật mạnh ra sau, gã ngã nhào xuống đất.

Ngô vương chết.

Tất cả mọi người bắt đầu gào thét. Tiếng thét inh ỏi quyện lại thành một dòng thủy triều lao nhanh, thành một luồng khói bốc cao tận trời, báo hiệu cho đội binh của Dương Đăng rầm rập xông vào cung.

Lúc này, chẳng còn ai tự hỏi vì sao Dương Đăng đã chinh tề trong bộ giáp phiêu kỵ tướng quân sáng choang. Hãn chĩa lưỡi đao sắc bén vào Lý Nhu Phong với mái tóc dần bạc trắng:

“Lôi tên người côi âm mưu sát vương thượng này ra ngoài! Treo lên cổng thành phơi nắng ba ngày, cảnh tỉnh thế nhân!”

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Vương kỳ to trên đầu thành lại biến đổi một cách ảo diệu.

Có lẽ ở mãi trong cái loạn thế này nên mọi người cũng đã quen rồi. Họ chẳng còn bận tâm vương kỳ trên đó đổi từ chữ “Tiêu” nọ sang chữ “Tiêu” kia, hay phải chăng hôm nay “Tiêu” kia lại đổi thành “Dương” khác.

Bọn họ thấy hứng thú với tên người côi âm treo trên cổng thành hơn.

Người côi âm đấy!

Phần đông vẫn đang lơ ngơ không hay biết, nhưng luôn có kẻ hãnh diện bô lô ba la khoe: “Mấy bác chưa nghe nói à? Mấy bác không biết người côi âm thật à? Chậc chậc! Ông chú nhà em làm đạo sĩ kể nhé, người côi âm là bò từ trong bãi tha ma ra, là người chết sống lại đó! Cứ đem phơi nắng là hồi nữa, lên giòi ngay!”

Tức thì cả đám đông thi nhau hít sâu, bật thốt kinh hãi, nôn ọe, ho khan:

“Sao trên đời còn có thứ bẩn thỉu thế chứ!”

“Vậy là yêu quái rồi.”

“Nghe bảo lúc được Bão Kênương nương nhặt ở chợ quỳ ấy, tay chân nó đều lầy nhầy be bét hết, nhiều người thấy lắm.”

“Gớm dữ! May mà Dục phu nhân chưa mua, chứ không là tha hồ ói chết!”

“Ừ khoan, hồi sau Bão Kênương nương gả lần ba, chẳng phải với tên yêu quái này à?”

“À Bão Kênương nương kia nhé, lần đầu gả cho con gà, lần hai gả cho lão thái giám, lần ba là thầy ma, ủa! Bác xem ả có phải người đàn hoàng gì cho cam?”

“Đúng đúng, thảo nào đó giờ cứ thấy quanh thân ả đầy tà khí!”

...

“Yêu quái này chết chưa?”

“Người côi âm đâu dễ chết vậy.”

“Thế sao nó cứ nhắm mắt, chả thấy cục cựa gì nữa? Hay là bị đâm chết từ trước rồi?”

“Tôi nói quá trời mà sao bà không tin? Nãy Dương đại tướng quân thông báo đó, phải phơi nắng ba ngày mới chết được!”

“Suyt, là tân vương, không phải tướng quân...”

“Gì thì gì, giờ này đảm bảo vẫn chưa chết!”

...

Lý Nhu Phong bị cột dây thừng treo trước cổng thành, trên bộ đồ lam mỏng loang lỗ vết máu. Lúc bắt chàng thì bọn Dương Đăng cũng khà vát

vả. Có điều đây mới là lần thứ hai chàng biến thân ma, tuy chỉ cần biến là người cõi âm sẽ theo bản năng chạy về phía dương bặt, nhưng chàng chưa đủ sức thoát khỏi tầng tầng tường cao bao quanh cung. Sau khi hạ gục năm sáu tên cấm vệ, chàng bị hiệu úy tóm gọn, lúc hồi phục lý trí thì đã bị treo ở đây.

Ánh nắng quá chói chang, chàng không muốn mở mắt. Toàn thân đều bắt đầu hư thối. Vì đã quá quen với đau đớn nên chàng chỉ còn chết lặng. Bất chợt trên trán nhói lên, là cơn đau khác hẳn khi thối rữa. Thế là chàng mở mắt theo phản xạ, mặc dù vẫn không nhìn thấy gì.

“Sống đó sống đó!”

“Mở mắt kìa! Mau xem!”

Chàng nghe phía dưới có rất nhiều người kinh ngạc reo vang, kinh ngạc vì cái tên người chết sống lại đang dần mục nát chàng này vẫn còn sống. Trong giọng họ chứa đầy mừng rỡ, đầy ngạc nhiên, một loại vui sướng đơn thuần khi phát hiện món đồ chơi mới lạ.

Chàng giống một con cua đang ngắc ngoải, mọi người muốn xác nhận con cua này chết chưa, bèn chọc vào mắt nó. Con mắt như khúc cây nhỏ vừa nhong lên, mọi người liền ngạc nhiên ới gọi nhau, sống này! Vẫn chưa chết đâu!

Vô số hòn đá sắc cạnh được lấp lên ná bắn vào người chàng, mọi người đã tìm ra cách chơi mới. Về sau chàng không mở mắt nữa, bọn họ sẽ tập trung nhắm ngay chỗ hoại tử nặng nhất trên thân chàng, chàng tê buốt thì lại run rẩy. Thế là họ liền hớn hờ quay qua giới thiệu với mấy người mới tới hóng chuyện, xem kìa xem kìa, tên người cõi âm này vẫn còn sống đấy, phải phơi nắng ba ngày mới chết được. Nó vừa giết Ngô vương xong, cậu nhìn móng tay dài bết máu đi, trời ơi, hết hồn chưa, bọn người cõi âm này là phải diệt sạch! Y như yêu quái ấy! Toàn thứ hại người!

Không một ai phát hiện điều gì đang diễn ra trong vương cung. Thi thể Ngôvương phi bị lén khiêng ra khỏi cửa ngách, thi thể trắc phi Cảnh thị đang để tóc tu hành cũng bị khiêng ra, hàng loạt thi thể bộ hạ cũ của Ngôvương, và những kẻ không chịu quy hàng tân vương đều bị khiêng ra. Tòa thành Kiến Khang này từng bị tân vương mang dấu ấn hình sấm trên lưng huyết tẩy một lần, nay hẳn lại không ngại thay máu thêm lần nữa. Chủ cũ ngu muội vô tri, vậy hãy để tân vương hẳn dùng bàn tay thép thanh trừng sạch sẽ yêu ma. Lưỡi đao trong tay hẳn chính là quyền lực, tất cả đều phải thần phục trước quyền lực tối cao.

Đồng thời cũng không ai để ý, có một cô gái gầy yếu mặc váy hoa muốn chạy lên cổng thành, bị lính gác trong bộ giáp sáng loáng ngăn lại. Cô gái này gầy đét như con tôm khô, nhưng vừa xoay người đã rút ngay thanh rựa sắc tít chém chúng. Bọn lính suýt thì giết nàng tại chỗ. Gã đứng đầu lại nhận ra con bé có mắt nhỏ mày dài này, bèn sai người trói chặt, đưa vào cung giao cho tân vương xử trí.

Ngặt nỗi, tân vương chỉ mới vừa ngồi lên vương tọa bọc vàng, còn chưa kịp nóng chỗ nữa thì làm sao có thời gian ra gặp cô gái kia. Nhưng giọng nói khản đặc của cô gái cứ xuyên qua các lớp tường truyền vào trong cung: “Người tưởng chỉ có mình lệ quý Duy Ma bám lấy người sao? ! Dương Đăng, người không gặp ta thì chỉ có nước chết! Sớm muộn gì người cũng phải chết!”

Mọi người trong cung đều đang râm rì bàn tán. Bão Kê vương nương kia đã cùng người côi âm cứu Dương Đăng, ở đây ai ai cũng biết. Bão Kê vương nương kia đưa ra tiên đoán về cái chết do nước của Dương Đăng, sau hai lần ứng nghiệm cũng đã lan truyền khắp trong ngoài cung.

Kẻ điên này, Dương Đăng chửi thầm, cái giọng như chiêng bể ấy cứ từng tiếng từng tiếng nối nhau, hẳn nghe mà bực bối kinh khủng, chẳng hiểu sao toàn thân bắt đầu ngứa ngáy, trong lòng cứ hốt hoảng, khó chịu. Hẳn nghĩ bụng, chắc chắn là bởi vì mấy lời giả thần giả quỷ ngoài đó. Bọn đoán

mệnh này chẳng tốt lành gì, tin không được, không tin cũng không được, quấy nhiễu làm lòng hấn cứ rợn ngợp, nhộn nhạo buồn nôn.

Cuối cùng hấn chẳng thể tập trung tinh thần xử lý chính vụ, bèn gầm lên: “Cho Trương Thúy Nga vào đây!”

Vừa qua cửa điện, Trương Thúy Nga đã bị đẩy lão đảo ngã sấp xuống đất. Nàng mới tỉnh dậy, mặt mày vẫn còn nhợt nhạt, ngay cả bước đi cũng liêu xiêu không vững. Đương nhiên nàng biết ban nãy mình chỉ nói bừa, hiện tại nàng chưa biết phải làm thế nào mới cứu được Lý Nhu Phong khỏi tay Dương Đăng. Nàng mở to mắt, hoang mang nằm rạp dưới đất, nhìn đôi giày dành riêng cho bậc đế vương kia tiến về phía mình. Hiển nhiên là đôi giày kia chỉ vừa được lôi ra dùng, cả đôi sạch bong không nhiễm bụi bẩn, cỡ giày chẳng vừa chân, phần mũi căng cứng thấy rõ mấy ngón chân nhô ra.

“Vương vị này không thuộc về ngươi.” Nàng thì thào, “Ngươi đẩy Tham Lang lên chiếm vị trí của Tử Vi, tất bị trời phạt.”

“Trương Thúy Nga! Chớ có bịa đặt mấy lời quỷ thần này lừa ta! Thiên mệnh cái gì chứ? Đều là dối trá! Tiêu Tử An không thành hoàng đế được, chẳng lẽ là bởi gã không có thiên mệnh? Là do ngu muội thôi! Lúc trước cứ giết phứt Tiêu Yên đi, đừng nghe bả cái sấm truyền đình đồng thiên mệnh khi gìa, ta đây không tin gã chẳng thể làm hoàng đế!”

“Vạn sự đều có nhân quả.” Giọng nói khô khan của Trương Thúy Nga khe khẽ vang lên, “Mệnh là gì? Mệnh là do chính người tạo ra, người gieo nhân nào, ắt sẽ gặt quả nấy. Ngươi lạm sát kẻ vô tội, ngay cả người nghịch thiên sửa mệnh cho người người cũng dám giết, sớm muộn sẽ phải ăn quả đắng.”

“Trương Thúy Nga, hôm nay ngươi tới đây làm muốn chết phải không? Ngươi còn cả gan nguyên rủa cô?” Rốt cuộc Dương Đăng đã nổi trận lôi đình, hấn vung tay chỉ một gác canh nhỏ ngoài điện, “Cô muốn nhốt người

vào đó, cho người ở đó cả đời nhìn cô, nhìn cô bình định thiên hạ, nhìn xem cuối cùng cô có phải ăn quả đắng không, xem thử giữa người và cô, đến tội cùng ai mới bị trời phạt trước!”

Thấy Dương Đăng lửa giận ngút trời, nội thị đứng một bên cuống quýt dâng trà, đưa cho Dương Đăng: “Ôi điện hạ, một đĩa dân đen thôi mà, chớ nên tức giận như thế! Xin điện hạ hãy uống ít trà hạ hỏa —— ”

Dương Đăng cũng nhận ra quả thật hôm nay mình quả bất thường, bèn thở hắt một hơi để bình tĩnh lại, đoạn cầm chén trà lên. Nào ngờ, hăn vừa nhìn vào nước trà trong chén, toàn thân chợt ớn lạnh hãi hùng! Tay hăn run bần bật, tách trà rớt ngay xuống. Hăn kinh hoàng hét to: “Nước! Nước! Đem ra ngay! —— ”

Nội thị kinh ngạc sửng người, bị biến hóa đột ngột của Dương Đăng làm giật mình chết trân tại chỗ. Chén trà vỡ choang dưới đất, nước văng tung tóe, còn bắn lên ướt giày Dương Đăng. Dương Đăng nhác thấy nước chảy lênh láng, nhất thời cảm giác như cổ họng bị bóp nghẹt, không thở nổi. Hăn há miệng ngáp ngáp như người chết đuối, hai tay cào vào cổ, đôi mắt dại ra, đau đớn tội cùng.

Tức thì, đội vệ binh của Dương Đăng chạy rần rật vào điện. Nội thị trở ngay Báo Kên vương nương, hoảng sợ gào thét: “Yêu nữ, yêu nữ! Á có yêu thuật! Điện hạ vừa thấy nước, vừa thấy nước đã biến thành thế này!”

Báo Kên vương nương bị vệ binh áp giải xuống. Ra đến cửa điện, nàng gặp bảy tám ngự y xách hòm thuốc, nháo nhào chạy vào điện vây quanh Dương Đăng.

Không sống nổi, nàng nghĩ, Dương Đăng không sống nổi nữa.

Trời phạt nhanh đến thế, ngay cả chính nàng cũng chẳng ngờ được.

Màđâu riêng gìnàng, nào ai cóthể tưởng tượng nổi, đường đường làtướng quân Lôi thần lừng lẫy,Dương Đăng, tướng quân Lôi thần mới làm vương gần một ngày, cuối cùng lại chết bởi một con chócon.

Gieo nhân nào, sẽ gặt quả nấy, không ai thoát được.

Lời tác giả: Triệu chứng của bệnh đại làsợ nước, sợ gió, khóthở.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Đại loạn.

Thoắt chốc, vương kỳ chữ “Dương” trên đầu thành bị gỡ xuống, lại đổi trở lại là “Tiêu”. Tiểu vương tử với pháp danh “Duyên Giác” được đưa từ chùa Đại Từ Ân về cung, kế nhiệm Ngô vương.

“Nhật nguyệt cùng hãm, khắc mẹ hại cha”, người người trong vương cung đều đang lén lút bàn luận, Thông Minh tiên sinh xem mệnh cho tiểu vương tử này quả nhiên ứng nghiệm. Tiểu vương tử còn chưa biết đi đã khắc hại chết cả Ngô vương và trắc phi Cảnh thị.

Mà ngoài cung, từ công khanh đại phu cho tới bách tính bình dân, tất cả đều trải qua một phen hú hồn. Họ tụ vào góc khuất xôn xao bàn luận việc Bảo Kê nương kia có yêu pháp, có thể khiến Dương Đăng vừa gặp nước đã đổ bệnh nguy kịch. Còn nói, nuôi người côi âm, thế chẳng phải nuôi quỷ à? Liên tiếp giết cả hai vị vương, Bảo Kê nương đấy cũng là yêu quái rồi!

Bất kể là nhà phú quý hay nghèo hèn, họ đều căn dặn thân thích của mình —— Về sau có gặp Bảo Kê nương thì hình tránh thật xa vào! Hai con mắt bé của ả mà nhìn một cái là sẽ bắt mất vía ngay!

Câu chuyện từ tiểu nhị trong phường rượu linh lực còn li kỳ hơn cả, kể rằng, lần đó Bao Kênương nương gập mấy ngón tay dài ngoẵng như Bạch Cốt tinh lại, vừa bắt một quyết làngười côi âm kia liền bay qua!

...

Hiện tại Lý Nhu Phong không thể không mở mắt, bởi vì cả mi mắt cũng đã rửa hết, chỉ còn lại đôi con ngươi tròn xoay gẩn trong hai hốc.

Chàng chưa từng hư thối đến mức này. Máu mù từ người chàng nhỏ lách ta lách tách, từng chuỗi nối nhau, trông hết như phụ nữ tới tháng. Thi thoảng trên thân có một mảng thịt bục ra, rơi bẹp xuống đất, trên đó hung nhúc giò bọ trắng nhờn.

Phía dưới cổng thành treo chàng đã không còn ai đứng xem. Ngay cả lính gác cũng tránh xa xa, do mùi xác thối đã nồng nặc đến mức buồn nôn.

Cổng thành hướng về bắc, nắng rất chiếu từ đông sang tây, vẽ một đường cung cháy trên người chàng. Lý Nhu Phong chưa từng cảm hận nắng trời đến thế, mỗi một tia rơi lên thân chàng đều là cực hình. Nhưng dấu sao thì hiện tại đã gần hoàng hôn, chỉ còn lại ánh chiều tà gay gắt cuối cùng. Sắp kết thúc rồi. Chàng tự hỏi, còn bao lâu nữa? Một canh giờ, hay hai canh giờ? Hay chàng lại may mắn qua thêm một đêm, sau đó sẽ như hạt sương tan vào màu nắng sớm mai? Chàng chưa từng hóa cốt, chàng cũng chẳng biết được.

Nương nương, nương nương có tới đây không? Chàng vẫn còn lời hứa chưa kịp thực hiện với nàng. Song chàng bỗng nhiên thôi hi vọng Bao Kênương nương xuất hiện. Chàng biết mình đã chẳng còn ra hình người, bộ dạng hiện giờ, chàng mong là không một ai phải nhìn thấy nữa. Tiêu Yên sống sót trở về, Tiêu Tử An chết, kỳ thực, chấp niệm sâu nặng trên thân chàng khi biến thành người côi âm đã hoàn toàn hóa giải. Nếu phải hóa cốt ngay bây giờ thì chàng cũng chẳng nuối tiếc gì nữa.

Dẫu vậy...Giả như cóthể, chàng muốn nghengười nợ nói một câu, màhơn cả là——

Được một lần gặp lại quầng lửa rừng rực cháy sáng kia.

...

Chàng cảm nhận rõ ràng một chùm nắng chiều cuối cùng chầm chậm dờn từ thân chàng xuống dưới chân, chàng tưởng chừng sắp được vớt khỏi nôi nước sôi. Thở dốc một hơi —— Thực ra chàng đã không còn hơi để thở nữa. Trước ngực đã lộ hết xương sườn, cả nửa bên mặt cũng tuột sạch da thịt.

Trên cổng thành vẫn rất náo loạn, chàng nghe tiếng ủng da của lính gác hấp tấp tới tới lui lui.

“Đổi cờ này!”

“Lại đổi nữa?Hôm nay đã đổi ba lần rồi!”

“Bảo mày đổi thì cứ đổi đi, lảm lời cái gì!”

“Đây cũng làvương kỳ chữ ‘Tiêu’ mà?”

“Đồ ngu!Vương kỳ chữ Tiêu viền đen chứ cóphải viền đỏ đâu, không thấy à? Đại quân của Trùng vương vừa đến rồi!”

“Trùng vương?! Trùng vương còn sống sao?!”

“Khởi tử hoàn sinh! Đólàthiên mệnh!”

Tiểu vương tử với pháp danhDuyênGiác chỉ ngồi trên vương vị được một canh giờ. Trùng vương dẫn binh vào từ cổng nam, không gặp bất cứ kháng cự nào.

Quá hỗn loạn. Đầu óc Dương Đăng chẳng còn tỉnh táo, hiện cũng đã rơi vào tình trạng nguy kịch. Đội quân của hắn tuy đông, song lại như răn mất đầu, vừa liên tục tự cắn xé lẫn nhau, vừa phải đối kháng với thế lực cũ của Ngô vương.

Trùng vương mặt mũi hốc hác nhưng hết sức hùng dũng trong bộ giáp trụ, giương cao ngọn cờ lớn giữa khung cảnh bát nháo ấy, lặng lẽ mà kiên ngang tiến vào thành.

Tòa thành này vốn là của Y. Y vốn là vương của tòa thành này.

Dân chúng cả thành đồng loạt quỳ bái trước vương kỳ của Trùng vương. Trùng vương không đội nón trụ, ngồi đường bệ, uy nghi. Kia đôi mắt như ngọn lau phết, kia mi dài như dây rong dày lá, giờ phút này đang toát ra khí thế ngút trời, rét lạnh mà oai nghiêm. Y để chúng dân nơi đây nhìn rõ tướng mạo mình dưới vệt nắng cuối cùng của buổi hoàng hôn, cũng khiến từng người họ sau khi nhận rõ Y đều thần phục cúi đầu, chấp tay quỳ bái.

Y muốn thu phục mỗi một người dân. Trong loạn thế này, chỉ có thể có duy nhất một vị vương là Y.

Y tiến quân thần tốc, xông thẳng vào vương cung, đặt tay lên vương tọa thếp vàng, dễ dàng như lấy đồ trong túi.

Đám nội thị và cung nữ run lấy bầy, đều cho rằng Trùng vương sẽ xử trí họ như Dương Đăng đã làm với hậu cung của Ngô vương, mà trước tiên hết là lấy mạng tiểu vương tử.

Tiểu vương tử pháp danh Duyên Giác kia lại không khóc. Khi nằm gọn trong lòng bàn tay Trùng vương thì chỉ mím môi, giương đôi mắt như ngọn lau với con người đen nhánh nhìn chòng chọc vào Trùng vương.

Còn bé tẹo thế này mà ánh mắt đã quá hung ác.

Trùng vương thờ ơ quan sát tiểu vương tử, đoạn kéo vạt áo nólên liếc sơ qua, rồi đưa cho người bên cạnh, ngẩng đầu ra lệnh: “Đưa đi chùa Đại Từ Ân, trông coi cẩn thận.”

“Vâng!”

Những nội thị và cung nữ đang quỳ liền xông xáo mở to mắt.

Dưới sự giúp đỡ của thân vệ, Trùng vương cỡi giáp, trên thân y là áo bào đen tuyền dành cho vương gia. Lạnh lùng, bệ vệ, uy nghiêm. Y thản nhiên hất áo bào, từ tốn thả người ngồi xuống vương tọa, giang, sơn, đã định.

Tất cả mọi người chột như thỏ phào. Bất kể là theo phenào, thủ hạ của Ngô vương, thủ hạ của Dương Đăng, hay mấy kẻ chỉ lo thân, tùy thời nghiêng ngả, trong lòng tất cả cùng thỏ phào nhẹ nhõm.

Màn kịch nhốn nháo cả ngày cuối cùng cũng kết thúc, rốt cuộc, đã kết thúc. Trùng vương không hạ lệnh giết tiểu vương tử, cũng không lập tức xử tử Dương Đăng. Những hành động ban ân lạng lẽ này đều mang hàm nghĩa, hết thảy, đều có thể bắt đầu lại từ đầu —— Chỉ cần người người cùng thần phục Trùng vương y, từ đây trong thành Kiến Khang không có kẻ thù, kẻ thù chỉ còn là hoàng triều Đại Ngụy đang dần tàn lụi.

Tia tà dương cuối cùng đã tắt giữa tầng không mênh mông. Hiện tại là thời khắc âm dương tương giao, ngày đêm luân chuyển. Làn sương nhàn nhạt lơ lửng bay lên, hòa theo luồng khói toát ra từ vương cung to lớn, hợp lực đẩy cao âm vang dậy đất rung trời, hào hùng mà tề chỉnh ——

“Chúng thần tham kiến Trùng vương —— Trùng vương điện hạ —— Thiên thu vạn tuế!”

Vô số bó đuốc bùng bùng chĩa thẳng hướng trời đêm. Hai mắt Lý Nhu Phong không còn lớp mi che kín, bị khói đặc bốc lên kia hun cho vừa

khôvừa cay, đau đớn cùng cực, màngay cả nước mắt cũng chẳng thể chảy ra.

Đêm nay nhất định làmột đêm trắng. Toàn bộ quan binh gác cổng đều được thay đi, đổi vào làbộ hạ cũ của Trưng vương. Trong thành vẫn cókhông ít kẻ ngoan cố làm loạn, cần xử lýrất ráo ngay trong đêm nay. Để thành Kiến Khang yên ổn, đêm nay chính làthời khắc then chốt.

...

Giao phóxong mọi sự, TiêuYên vẫn áo bào đen, còn chưa kịp đổi qua thường phục của vương gia đã vội vã leo lên cổng thành.

“Điện hạ, điện hạ, ngài chớ nên đến đây. Kẻ này ngenói làngười côi âm, chỉ cần vung tay đã móc luôn tim Tiêu TửAn ra! Thối rửa tới mức này rồi, chưa biết chừng trên thân đã lên độc...”

“Im miệng!” TiêuYên trầm giọng quát, “Trước đóđã lệnh cho các người thả cậu ấy xuống, đưa qua chùa siêu độ, tại sao vẫn chưa ai làm hết?!”

“Bấm điện hạ!Cái tên người côi âm này, chẳng ai dám đụng vào cả!Họ bảo phải phơi nắng ròng rã ba ngày mới cóthể hóa cốt hoàn toàn, không quấy phá làm bậy.Cho nên là... chúng thần bèn tự quyết định, chưa thả nóxuống ngay!”

TiêuYên nghiêng răng giữa bóng đêm, bàn tay to siết lấy chuôi đao bên hông.Y lên tới cổng thành, bắt gặp LýNhu Phong chao lay trên dây thừng như một phiến lágiữa đêm đen lộng gió.

Mùi xác rữa nồng nặc đến mức một kẻ đã dạn dày kinh nghiệm sa trường như y còn phải khóchịu.

LýNhu Phong đã làxác tàn chảy rữa quánhở.

Thế nào là người côi âm để hư thối? Nay, y mới chính thức trông thấy. Đây vẫn là Lý Nhu Phong ngày trước của y sao? Vẫn là Lý Nhu Phong thanh thoát, tuấn nhã như ngọc kia sao?

Nhưng chính là một Lý Nhu Phong như thế đã từng bước công y từ tầng mười tám dưới nhà lao đả ra đến động trời, lại một mình đơn độc tiến vào vương cung, dùng xác tàn mục nát ấy lấy mạng Tiêu Tử An.

Lý Nhu Phong muốn giết Tiêu Tử An, nhưng chưa từng nói cho y, cho Phạm Bảo Nguyệt, hay bất cứ ai thân cận y biết. Tiêu Yên của giờ phút này chẳng phải Trùng vương, mà là Tiêu Luyện Nhi đã gỡ bỏ mọi phòng bị khi ở bên Lý Nhu Phong, đang đắm chìm trong phong lưu và đa tình của thiếu niên này. Tiêu Luyện Nhi cố chấp tin tưởng, lúc ấy Lý Nhu Phong của y rời bỏ y trước mặt Thông Minh tiên sinh, hoàn toàn là để thực hiện kế hoạch giết Tiêu Tử An mà không làm y lo lắng, là để tự mình dọn sạch mọi chướng ngại cản đường y trước khi y trở về.

Tiêu Luyện Nhi cố chấp tin tưởng Nhu Phong làm hết thủy đều là vì. Dầu chàng có hóa thành bạch cốt, thì cũng là hóa vì Tiêu Luyện Nhi y.

Lý Nhu Phong của y, Nhu Phong của y, của y.

Bàn tay y trên chuôi đao bắt đầu vì thế mà run rẩy. Y toan sai bước tới trước, lại bị mấy tên thân vệ xung quanh xúm vào giữ chặt.

“Điện hạ! Ngài tuyệt đối không thể qua đó!”

“Điện hạ, nếu ngài thấy tên người côi âm đấy quá xui thì thuộc hạ sẽ thả nó xuống, đưa vào chùa ngay!”

Tiêu Luyện Nhi tránh khỏi họ. Đúng lúc này, y chợt thấy Lý Nhu Phong rút xuống!

Dây thừng kia thoát tuột, LýNhu Phong suýt chạm đất, bỗng dừng phắt lại. Bấy giờ trái tim muốn bật khỏi lồng ngực của Tiêu Luyện Nhi mới tạm ổn định. Đang tính đi tới, đã thấy một cô gái nhỏ gầy lao ra từ sau thành, vung tay lóe sáng chặt đứt dây thừng, đỡ lấy thi thể gần như hư thối triệt để, ôm chặt vào lòng — Đằm nhiên không để ý mùi hôi và dơ bẩn, ôm ghì lấy thi thể vào lòng.

“Mẹ kiếp — Tới phiên đứa nào! Lúc đổi ca lại dám để sếnh cho con bènày lên vào à! Làm ăn kiểu gìđấy hử!” Thủ lĩnh nhóm thân vệ tức giận mắng to, đoạn quay qua bắh với TiêuYên, “Thuộc hạ xuống đuổi kẻ điên này đi, xong sẽ xử mấy đứa xao nhãng nhiệm vụ!”

TiêuYên chậm rãi giơ tay phải lên — Y ra hiệu cho tất cả im lặng, lui hết ra sau.

Chúng binh tướng đều ngơ ngác, bọn họ chưa rõ, rốt cuộc làvương của họ đang cósuy tính khó lường gì.Càng không rõ, vìsao tên người côi âm hôi thối ai ai cũng ghê tởm tránh xa kia, lại được một cô gái ôm trong lòng như bảo vật.

Bộ dáng cô gái ấy ôm người côi âm, thật giống như đang nâng niu điều quý giá nhất trên đời. Nàng không nói tiếng nào, không nhúc nhích, chiếc áo đơn bạc khoác lên tấm lưng gầy gò dần hiện vết ngấm dãi. Nàng ôm siết hình hài mục nát vào lòng, mặc cho máu mủ thấm đẫm chùm hoa kim ngân trên váy áo. Nàng không run rẩy, cả thân thể suy nhược ấy đã hóa thành một núi đá vững chãi giữa gió táp sương sa.

Nàng làn gợn cỏ nển bé mọn, mà cũng là rừng sừng núi cao.

...

Trừ rất ít thân binh bên cạnh TiêuYên, trong toàn bộ thành Kiến Khang này, không một ai hay biết ở buổi đầu tiên vào thành, vương của họ đã đứng trên cổng thành nam đón gió trợn đêm thâu.

Tất cả cùng lặng im. Ngoài tiếng đuốc cháy lách tách, ngoài tiếng gió to xào xạc, thì không nghe bất cứ ai lên tiếng.

Cô gái ngồi vững như núi đá kia chưa động đậy, thì vương của họ cũng bất động.

Chẳng ai dám khuyên bảo, bởi đây đã là tình cố hữu trước nay của vương thượng.

Một canh giờ trôi qua, lại thêm một canh giờ, giá sương vương trên mái tóc đen huyền ngưng kết thành từng giọt trong veo. Một canh giờ trôi qua, lại thêm một canh giờ, từng giọt trong veo trên mái tóc đen huyền đông tụ thành muôn mảnh băng trắng.

Tầng không nơi phương đông dần ửng ánh rạng. Tiếng gà gáy sáng đầu tiên vang lên giữa thành Thạch Đầu ba trăm năm tuổi, dương khí chậm bốc hơi.

Nhóm thân binh tận mắt thấy trong lòng cô gái cơ hồ đã hóa ra sương tuyết đầy, thế mà lại xuất hiện một dáng người hoàn mỹ không tì vết. Người kia trút bỏ diện mạo đáng sợ, đã chẳng còn máu thịt bầy hầy, cũng thôi hết mục nát hư hao. Gương mặt chàng hòa dịu như gió, còn đẹp hơn cả ánh trăng hư ảo giữa sương giăng.

Bọn họ ngạc nhiên trợn mắt, nhìn người kia khe khẽ cử động, nhấc tay, run rẩy giữa không trung, cuối cùng vượt lên gương mặt tái nhợt, tê cứng của cô gái.

Chàng nhẹ mím cười.

Chàng nói, nướng nướng, nướng nướng, nàng xem, biến giáp lần này đâu xấu lắm nhỉ?

Thân binh trông về vị vương thượng bất động nơi đó, trên hàng mi dày đã kết tầng băng mỏng, hai bên tóc mai cũng chuyển thuần sắc trắng. Thật không phân rõ đây là màu tóc bạc phai, hay chỉ là tuyết sương đọng lại suốt đêm dài.

~♥~♥~♥~

[1]Cỏ nển láhẹp (Typha angustifolia, hương bồ láhẹp, bồn bồn, thủy hương, bồ hoàng):

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Bảo Kênương nương vẫn luôn đau yếu, một đêm dưới công thành đógàn như đã tiêu hao sạch chút sức lực vừa hồi phục được trong vài hôm tỉnh dưỡng. Sau khi trở về thìnàng ngủ bất kể ngày đêm, số lời nói với LýNhu Phong cũng giảm đi hẳn.

Hai người họ vào ở trong nhàlớn của Phạm Bảo Nguyệt tại ngôÔY. Hiện giờ đã không thể về lại nhacũ, vì nơi đây đã bị dân chúng kiêng kỵ người côi âm vàBảo Kênương nương ném đầy rác rến, rau quả thối, chuột chết, dây máu phụ nữ tới tháng, còn giội rất nhiều máu heo.

Nhóc Đinh Bảo chẳng thích chuyển qua nhàlớn trong ngôÔY, nên chỉ xua hết gà, ngựa, lừa sang ngôi phùđồ, rồi cả ngày cùng ngôi đắp tượng Phật vớiAXuân. Bây giờ tuy đã biết LýNhu Phong vàAXuân đều là người côi âm, nhưng cậu bé không hề sợ hãi.

Cậu thường xuyên đem trứng gà tới biếu Bảo Kênương nương và LýNhu Phong, còn kể cho họ nghe bưng lừa xám đã lớn chừng nào. LýNhu Phong hỏi bao lâu mới có thể sinh la con? Nhóc Đinh Bảo trêu chàng, Tam lang ca ca, chuyện này mà huynh cũng chẳng biết à? Đầu càng to thì thời gian mang thai càng lâu, lừa xám này phải chờ đến cả năm lận. Cậu bé nói Bảo Kênương nương trên giường đang nửa mở mắt nhìn mình, ngẫm nghĩ, ừm, nương nương thì, ngài nhỏ hơn xiu, cần có người tháng thôi, Tam lang ca ca biết không?

LýNhu Phong làm như chưa nghe thấy. Trước kia chỉ nói muốn sống cùng nhau, nhưng sau khi sống cùng thì lại hơi khác với tưởng tượng. Việc đến nhà Phạm Bảo Nguyệt này, thực ra thì Tiêu Yên không cho họ nhiều lựa chọn. Tiêu Yên cũng tạm thời ở đây. Vương cung bị Tiêu Tử An hoang dã vô độ phá thành chướng khí mù mịt, Tiêu Yên cứ gặp đồng trang trí hoa dã tâm loạn lại bực mình, phải sai người dỡ bỏ đi, tẩy rửa toàn bộ vương cung một lần.

Tiêu Yên lựa chọn nhà họ Phạm cũng là có suy tính riêng. Trước mắt chính là thời điểm then chốt để thu phục nhân tâm, y phải rời xa cung điện vây tường kín mít cho riêng bậc quân chủ kia, thì mới rút ngắn được khoảng cách với tất cả mọi người.

LýNhu Phong chẳng biết hiện thời Tiêu Yên tính thế nào với mình. Y lấy cớ bận rộn chính vụ để từ chối gặp chàng, nhưng không tách chàng khỏi Bảo Kê nương nương mà vẫn để họ ở cùng nhau. Tuy vậy, mọi thứ tiêu dùng đưa đến đây đều là hàng thượng phẩm khi xưa chàng hay dùng. Chỉ riêng xiêm áo thì cả chất liệu, màu sắc, họa tiết, và vô số chi tiết nhỏ nhặt khác, toàn bộ đều đúng y sở thích của chàng ngày trước. Những điều này ngoài Tiêu Yên ra thì chẳng ai biết được. Hiển nhiên “bận rộn chính vụ” chỉ là cái cớ. Tiêu Yên căn dặn tỉ mỉ với tôi tớ, LýNhu Phong chàng thích gì, không ưa gì, mỗi một phương diện đều giao phó rất rõ ràng.

LýNhu Phong mở mấy rương áo ngoài, khe khẽ thử dài. Chàng sờ thử những món ấy, chọn lấy dăm chiếc đơn giản, ít cầu kỳ nhất để mặc thử. Khổ nỗi người như chàng trời sinh đã giống trên châu tự mình tỏa sáng, chỉ cần thêm ít sắc màu, cho dù là loại đồ đơn điệu nhất thì vẫn tôn lên vẻ cao quý, xuất trần.

Chàng vừa khoác vào lại muốn thay ra, chợt nghe Bảo Kê nương nương hờ hững nói: “Thay làm gì? Cái mẽ ngoài chàng này, không có da thịt ta cũng thấy cả rồi, còn ngại gì vài món y phục đấy?”

Chàng chợt bừng tỉnh: “Làta nghĩ nhiều.” Thế là không phiền não về mấy thứ đồ Tiêu Yên đưa tới cho mình nữa.

Nhưng thái độ của Tiêu Yên đối với chàng, từ trên thân Bảo Kênương nương có thể nhận thấy ít manh mối. Hầu gái đưa tới rất nhiều vải vóc để Bảo Kênương nương chọn lựa. Bảo Kênương nương nhìn trái ngó phải, chau mày, cuối cùng lại cầm đồ cũ của mình cho hầu gái xem: “Tôi muốn loại này thôi.”

Hầu gái hết sức khó xử: “Nương nương, lang chủ bảo, nhất định phải may váy áo mới thật đẹp cho nương nương.”

Bảo Kênương nương đều giọng hỏi: “Tôi mặc thế này khó coi lắm à?”

Hầu gái đau khổ thưa: “Nương nương, không... không phải là khó coi...”

Bảo Kênương nương ngắt lời: “Cô cứ nói thẳng đi, chẳng lẽ tôi còn làm gì được cô sao?”

Hầu gái liếc mình thao thao: “Nương nương, lang chủ bảo, y phục nương nương mặc quá thô kệch, quá hoa hòe. Nương nương đã gả cho Lý công tử, thì phải làm sao để sánh ngang với thân phận của Lý công tử mới được.”

Bảo Kênương nương căn vặn: “Lý công tử có thân phận gì?”

Hầu gái rành mạch đọc thuộc lòng lời của Phạm Bảo Nguyệt: “Lang chủ bảo, Lý công tử tài hoa hơn người, lòng mang thiên hạ, có năng lực phụ tá, chính là hiền thần của xã tắc...”

“Biết rồi.” Bảo Kênương nương lạnh giọng chen ngang, “Mặc váy bông thì không xứng với người chết kia nhỉ? Vậy cô may đồ liệm cho tôi luôn đi.”

Từ sau khi tỉnh lại, tính tình nàng càng cố quái, nói năng cũng hết sức cay nghiệt. Hầu gái kia sợ tới mức quỳ xuống rơm rớm nước mắt. Bão Kênương nương kéo cô ấy dậy: “Thôi thôi, việc này không trách cô được. Là tự tôi mạng trâu, chẳng kham nổi mấy thứ tư lạ đó. Cô về trình với Phạm tiên sinh là tôi còn rất nhiều váy áo, giờ cũng chỉ ru rú trong nhà, chưa phải gặp ai nên khỏi cần may đồ mới làm gì. Có may cũng là lãng phí thôi.”

Lý Nhu Phong không nhìn thấy hoa văn trên những thứ vải đấy, nên chẳng thể giúp được gì chuyện này. Đợi hầu gái rời khỏi, chàng đi qua kéo tay Bão Kênương nương: “Nương nương, nàng ở đây thấy không quen à?”

Bão Kênương nương đáp: “Nào có.” Giọng nàng hơi mỗi mệ.

Lý Nhu Phong đề nghị: “Nương nương, đợi nàng khỏe hơn chút nữa, ta sẽ cùng nàng đến Đam Nhĩ, nhé?”

Bão Kênương nương cười khan, đoạn chemiêng ngáp dài: “Hình như ta lại buồn ngủ rồi.”

Lý Nhu Phong dìu nàng đến bên giường, nàng vừa ngả lưng là tiếp đi. Lý Nhu Phong chau mày, nhẹ tay chạm vào nàng. Đã có da có thịt hơn, không còn là da bọc xương như khi vừa tỉnh.

Thời gian này, mỗi ngày Phạm Bảo Nguyệt đều đích thân tới chẩn trị, điều dưỡng cho nàng, ngay cả sắc thuốc cũng chẳng mượn tay người khác. Phạm Bảo Nguyệt nhận định Bão Kênương nương từ nhỏ đã quá vất vả, nên tới lúc dậy thì không cao lên được. May mà thể chất cứng cáp, mỗi lần đến bên bờ sinh tử đều có thể vượt qua.

Phạm Bảo Nguyệt kê thuốc mạnh điều trị cho nàng. Tác dụng phụ của thứ thuốc mạnh này là Bão Kênương nương cứ ngủ suốt đêm ngày. Ngay khi phát hiện, Lý Nhu Phong đã hết sức lo lắng, đến thắc mắc cùng Phạm Bảo Nguyệt. Phạm Bảo Nguyệt đáp, không ngủ nhiều thì làm sao hồi phục tinh thần, khí huyết được?

LýNhu Phong hỏi dượng lực như thế có mạnh quá chăng. Phạm Bảo Nguyệt lại bảo, lần này chẳng chịu mạnh tay chữa trị tận gốc thì tính đợi tới khi nào? Tuổi Bão Kênương nương đâu phải nhỏ gìnữ, họ Lý nhà cháu bây giờ chỉ còn duy nhất mình cháu, lẽ nào không trông mong con bé giúp họ Lý kéo dài hương hỏa?

LýNhu Phong quámức sợ hãi, nói đâu phải chú không biết, cháu nào phải con người. Phạm Bảo Nguyệt lắc đầu thở dài, khuyên, cho dù cháu không phải người thì vẫn cần thực hiện lễ phu thê chứ? Vợ cháu đã trải qua một kiếp nạn trong mỏ đá động trời, nguyên khí hao tổn nặng, phải điều trị thêm một thời gian nữa. Cháu cũng nên kiên nhẫn hơn.

...

LýNhu Phong lẳng lẳng nhìn quầng lửa kia. Dáng lửa không còn diễm lệ, ngang tàng như lần đầu chàng gặp gỡ, mà giờ đây đã trầm tĩnh hơn rất nhiều, tịch mịch cháy sáng giữa thế giới âm gian tuyền một màu tăm tối.

Chẳng biết có phải bởi vì uống thuốc điều trị hay không, chàng luôn cảm thấy Bão Kênương nương từ khi tỉnh lại đã hết cần chàng rồi. Thậm chí nếu chàng không chủ động, nàng cũng sẽ chẳng buồn đến gần chàng, chẳng nói chuyện với chàng. Nàng thay đổi như thế khiến chàng hoang mang. May mà mỗi đêm nhìn lại, quầng lửa kia vẫn tản ra những đốm vàng lấp lánh, màu sắc rực rỡ ấy khiến chàng an tâm hơn rất nhiều.

***

Đêm khuya yên tĩnh, LýNhu Phong vẫn thức trắng. Bước ra sân ngoài, dưới ánh trăng bàng bạc là bao chiếc lá vàng rụng rơi. Thanh âm vi vu mỏng mảnh thế thôi mà tràn ngập chiếm trọn không gian, như lớp lớp sóng biển nổi dài lan xa.

Những ngày qua, cứ khoảng tầm này lại có người tới xin gặp, tự giới thiệu là bạn bè năm xưa, muốn tìm Lý công tử ôn chuyện. Xác thực đều là bạn

cũ của cha mẹ và các anh. Họ chỉ biết công tử thứ ba Lý Bạng của nhà họ Lý còn sống sót sau nạn lớn, chứ đâu biết chàng là người cõi âm. Hàng đêm chong đèn hàn huyên, nhớ tới người cũ chuyện xưa năm nào, đều không khỏi thốn thức, cứ bắt đầu tâm sự là chẳng nhận ra đã kéo suốt tận canh bốn canh năm (1-5h sáng).

Vài hôm đầu Lý Nhu Phong chưa nhận thấy có gì khác lạ, về sau phát hiện đều là gặp nhau vào giờ này, bèn hỏi vì sao. Mới đầu đối phương đáp là trong thành còn trăm công nghìn việc chờ họ, ban ngày bận tối mắt tối mũi, chỉ khi đêm xuống mới nhín ra được chút thời gian. Lý Nhu Phong truy vấn mãi họ mới khai rõ là do Trùng vương dặn dò, bảo phải chờ tối trời mới được tới tìm Lý công tử.

Lý Nhu Phong nghĩ, ban ngày chàng không cách xa Bảo Kê vương nương, ban đêm âm khí dày, nay trong nhà họ Phạm cũng đặt khánh hiệu tượng Phật, đúng là có thể ra ngoài chốc lát. Tiêu Yên suy tính thật sự rất chu đáo, kín kẽ.

...

Cửa viện chỗ Tiêu Yên để ngỏ, trong viện đèn đuốc sáng trưng. Thủ vệ thấy là Lý Nhu Phong, bèn thưa: “Lý công tử, điện hạ hiện đang tiếp khách.”

“Không sao, ta ngồi chờ cũng được. Trùng vương có rảnh thì gặp ta, không thì thôi vậy.”

Hai cậu thủ vệ nhỏ giọng thương lượng chốc lát, rồi cúi đầu mời Lý Nhu Phong vào.

Lý Nhu Phong dạo bước loanh quanh dưới ánh trăng. Chàng nghĩ đến mấy lời kia của Phạm Bảo Nguyệt, “Lý công tử tài hoa hơn người, lòng mang thiên hạ, có năng lực phụ tá, chính là hiền thần của xã tắc.”

Lời này nhất định chẳng phải từ miệng Phạm Bảo Nguyệt, chỉ có thể là của Tiêu Yên. Tiêu Yên mang tâm tư gì? Y nói, “Ta chỉ còn lại cậu.” Y còn nói, “Cuộc đời này, ta tuyệt đối không để cậu rời xa nữa.” Như thế xem ra, kể cả chỉ có thể làm quân thần, Tiêu Yên cũng nhất quyết phải giữ chàng lại.

Lý Nhu Phong bất giác bần thần, bỗng nghe có người đẩy cửa đi ra, chào từ biệt Tiêu Yên. Chàng vội tránh vào góc tối ở phòng bên.

Chàng phân biệt được tiếng bước chân của Tiêu Yên. Tiêu Yên đưa người nọ đến ngoài phòng thì đứng đấy giây lâu, chắc đang trông theo người nọ rời đi. Một lúc sau Tiêu Yên xoay người cất bước, tính trở lại phòng.

Lý Nhu Phong hơi phân vân có nên ra gặp y không, hay phải trình bày thế nào với y, lúc này lại chợt nghe có người vào sân. Người kia ồng tay áo căng đầy gió, Lý Nhu Phong nhận ra là Thông Minh tiên sinh.

Bước chân Thông Minh tiên sinh vội vàng, dường như có chuyện gấp lắm. Ông cụ vừa nhỏ giọng trao đổi với Tiêu Yên vừa cùng đi vào phòng. Lý Nhu Phong nghe được một câu từ miệng Tiêu Yên, một câu cực kỳ quan trọng:

“...Chẳng mấy ngày nữa, quân đội Đại Ngụy sẽ kéo tới vây thành...”

Một câu đánh thức kẻ u mê.

Lý Nhu Phong giật mình hoảng hốt. Chàng quả nhiên là được bảo hộ quá tốt, lại quen thói ham ăn biếng làm. Có sao chàng không nghĩ ra, kỳ thực thành Kiến Khang đã sớm nguy cơ trùng trùng?!

Hoàng triều Đại Ngụy lung lay trước gió, thế mà vẫn cố kéo dài hơi tàn. Từ lâu chúng đã xem thế lực dòng họ Tiêu là cái gai trong mắt, chỉ hận chưa thể trừ khử sạch sẽ để củng cố vận nước của Đại Ngụy. Bởi thế khi Ngô vương và Trưng vương ngao cò tranh nhau, tàn sát lẫn nhau, thành Kiến

Khang rơi vào tình cảnh rối ren ngàn năm có một, thì chẳng lý nào chúng không muốn đứng giữa làm ngư ông đắc lợi.

Lý Nhu Phong đã không thể phớt lờ, bèn lặng lẽ vịn tường đến bên cửa sổ. Khung cửa kia được bịt kín mít, nhưng chàng có tinh lực vượt trội, dễ dàng nghe rõ Thông Minh tiên sinh trong phòng hỏi: “Lần này Đại Ngụy phải ra bao nhiêu binh mã?”

Tiêu Yên đáp cực nhỏ: “...Như tiền tuyến báo lại, Đại Ngụy tuyên bố có bốn mươi vạn quân. Song theo phán đoán của ta, binh lực thực tế ước chừng hơn hai mươi vạn.”

Thông Minh tiên sinh lặng im không phản ứng gì, Tiêu Yên lại tiếp: “Trong quân Đại Ngụy thì tổng số lính dùng được cũng chỉ chừng này. Nay đã dốc hết toàn lực, xem ra làm muốn nhân cơ hội làm một trận lớn tận diệt chúng ta, chấm dứt hậu họa.”

“Quân ta chính xác có được bao nhiêu?”

“Tám vạn. Nếu có thể tin dùng được một phần bộ hạ cũ của Dương Đăng và Tiêu Tử An, thì nhiều nhất mười vạn.”

Hai người trầm mặc rất lâu. Dương lúc Lý Nhu Phong bắt đầu lo lắng, chợt nghe Thông Minh tiên sinh hạ giọng: “Vậy xem ra, trận này bắt buộc phải dùng đến người côi âm.”

“Trước mắt tiên sinh tìm được bao nhiêu rồi?”

“Hơn bốn ngàn.”

“Dương bạt thì bao nhiêu?”

“Một thôi.”

“Đủ dùng không?”

“Chỉ cần Trương Thúy Nga cam tâm tình nguyện phối hợp cùng chúng ta ——” Thông Minh tiên sinh kiên định lạ thường, “Thế là —— có thừa.”

Lý Nhu Phong choáng váng tựa vào vách tường lạnh buốt.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Tiêu Yên tiến Thông Minh tiên sinh ra cửa, vừa ngược mắt đã thấy Lý Công tử đang an nhiên dạo bước giữa đình, trăng thanh soi phủ dáng hình đượm sương.

Lý Băng Lý Băng. Lần đầu gặp chàng, y đã tự hỏi cố sao một thiếu niên phong lưu đa tình đến thế, lại có cái tên lạnh lùng vô tình chùng này. Bởi vậy, vào năm chàng tròn đôi mươi, y đã ban thưởng tên chữ “Nhu Phong” cho chàng.

Ai có thể ngờ được, chàng của hiện tại lại đúng là hiện rõ vài phần phong tư của tên thật kia.

Song, Lý Nhu Phong thế này chỉ càng khiến y say đắm hơn.

Muôn ánh trăng lạnh sesắt gieo xuống hình dung cô quạnh, làm y muốn quên đi tình cảnh trước mắt, quên hết mọi mệt mỏi và trống trải dồn dập mấy hôm nay, chỉ muốn được cận kề bên chàng.

Thông Minh tiên sinh cũng thấy Lý Nhu Phong, bèn quăng cho Tiêu Yên ánh mắt nhắc nhở. Ông cụ vái chào Tiêu Yên: “Điện hạ bận rộn cả ngày, cần sớm nghỉ ngơi để dưỡng sức.”

Là cảnh tình Tiêu Yên, cũng là cảnh cáo Lý Nhu Phong.

Thông Minh tiên sinh vừa ra khỏi viện, Tiêu Yên đã bước vài bước tới gần Lý Nhu Phong, nhẹ giọng hỏi: “Tới từ lúc nào thế?”

Lý Nhu Phong đáp: “Mới tới thôi. Thủ vệ bảo là điện hạ có khách nên thần chờ ở đây.”

Tiêu Yên ngăm nhìn chàng, thở dài: “Cậu chịu đến thăm ta, ta rất vui.”

Lý Nhu Phong khẽ chau mày. Trước đó chàng từng cầu kiến Tiêu Yên mấy lần, đều theo đúng lễ quân thần, nhờ người trình báo chứ không vào thẳng đây.

Tiêu Yên thế này là đang trách chàng tỏ ra xa cách với y.

Lý Nhu Phong cup mắt, hỏi: “Đã muộn vậy mà điện hạ vẫn chưa nghỉ ngơi, phải chăng là có việc gấp gì?”

Tiêu Yên xoa xoa giữa mi, cười đáp: “Không có gì đâu, đều là ít quân vụ vụn vặt. Lúc trước còn có Duy Ma chia sẻ cùng ta, hiện tại phải tự mình làm cả.”

Tiêu Yên nói thật nhẹ nhàng, thản nhiên, Lý Nhu Phong lại khomà không để ý hai chữ “Duy Ma”. Chàng biết, hai chữ này đối với Tiêu Yên là biết bao ánh đao và máu đổ.

Lý Nhu Phong ướm lời: “Không có gì thật sao? Nếu có, thì thần cũng giúp điện hạ phân ưu được.”

Tiêu Yên chấp hai tay sau lưng, vẫn cười: “Thật sự không có. Ta luôn thích ngủ muộn, cậu cũng biết rồi đấy. Khi xưa cậu còn giục ta mau sửa thói quen đó đi, nay đã chẳng thế nữa rồi.”

Từng câu Tiêu Yên thốt ra đều như cửa vào lòng chàng. Nhưng y đang tính toán điều gì, sao lại không dám cho chàng hay? Là sợ chàng vì Bảo

Kênương nương, sẽ trở mặt với y chăng?

LýNhu Phong cắn chặt răng, ngón tay trong tay áo run rẩy.Chàng dẫn xuống, bình tĩnh chấp tay làm lễ: “Nếu đã không việc gì, vậy điện hạ, thần xin cáo lui.”

Chàng xoay người rời đi.Chưa được mấy bước, TiêuYên đã đuổi theo, níu lấy tay chàng từ phía sau. Ngón tay chàng cứng đơ, rụt lại. TiêuYên hơi ngây ngẩn, chậm rãi buông ra.

Chàng ngheTiêuYên sau lưng nói: “Nhu Phong, khoảng chiều tối mai, ta muốn đến chùa KêMinh bái kiến một vị cao tăng, xong sẽ nghỉ tạm ở đây một đêm, cậu ——” TiêuYên dừng giây lát, nhẹ giọng như thể đang khẩn cầu, “Cậu cóthể đồng hành cùng ta chứ?”

LýNhu Phong sững người, hồi lâu sau mới xoay lại, khom lưng làm lễ: “Vâng, thưa điện hạ.”Dứt lời liền bước nhanh rời khỏi viện của TiêuYên.

***

Bảo Kênương nương tỉnh lại sau giấc ngủ dài thìtrời đã về chiều. Nàng thay đồ ra ngoài, bắt gặp cửa phòng bên cạnh đóng kín, hơi thở đặc trưng của người côi âm len qua khe cửa tản mát khắp nơi.Chẳng biết LýNhu Phong trong đóđang làm gì. Nàng giơ tay định gõ cửa, thoáng chần chừ, rồi vẫn thả xuống.Xoay người sang phòng ngoài, nàng gọi hầu gái chuẩn bị thuốc vàcơm chiều.

Bữa chiều này rất phong phú, Bảo Kênương nương chưa từng ăn nhiều thịt cáđến vậy. Nàng không kén ăn, cứ nghiêm túc bỏ hết vào miệng. Nàng lại nhờ hầu gái: “Côgọi Lýcông tử qua dùng bữa giúp tôi nhé.”

LýNhu Phong đáp lời đi ra, ngheđược hương thơm từ các món trên bàn, bèn hỏi: “Hôm nay ăn cáđối nhỉ?”

Hầu gái vui vẻ đáp: “Lý công tử quả là danh sĩ phong lưu, vừa nghe đã biết ngay.”

Lý Nhu Phong nói: “Món này phải ăn kèm với gừng mới đặc sắc. Cô đi lấy ít gừng đến đây, nhớ kỹ, phải là gừng đất Thục, gừng nơi khác không đủ cay nồng.”

Hầu gái trở mặt: “Nhưng trong phủ đâu có gừng đất Thục đâu ạ?”

“Vậy ra ngoài mua liền đi.”

Hầu gái bất đắc dĩ lui ra. Bão Kênương nường quở: “Chỉ ăn một con cá hôi, chàng cần gì làm khó cô ấy thế? Giờ là lúc nào chứ, được ăn cá đã làm may mắn lắm rồi, bao nhiêu người còn chẳng có nổi miếng gừng để ăn kìa.”

Lý Nhu Phong không tiếp lời nàng, chỉ gác đũa xuống: “Nường nường, ta tiễn nàng đi thôi.”

Bão Kênương nường vẫn luôn tay gấp thức ăn, thuận miệng hỏi: “Đi gì? Đi đâu?”

Lý Nhu Phong đáp: “Chẳng mấy chốc nữa quân Đại Ngụy sẽ kéo tới, trong thành không an toàn, nàng nên rời khỏi đây càng sớm càng tốt.”

Bão Kênương nường nhướn mày: “Chàng thì sao?”

Lý Nhu Phong nói: “Ta không đi được. Ta mà đi là thành lâm trận bỏ trốn ngay.”

Bão Kênương nường ngậm miếng cá, cười lạnh: “Ta đi rồi thì chàng định thế nào? Ôm tượng Phật cầm mõ gõ đầu từng tên địch à?” Nàng châm chích cay nghiệt, “Lý Nhu Phong, ta thấy chàng là được phú quý trở lại, tính nuốt lời nên lấy cớ bỏ ta thôi.”

LýNhu Phong biết nàng hiểu lắm.Chàng rất tốt tính kiên nhẫn giải thích: “Nương nương, nàng làdương bật, cóthể khống chế người cõi âm. Ta chỉ sợ... nàng sẽ bị lợi dụng.”

Đôi đũa trong tay Bão Kênương nương chột chững lại giữa không trung: “Ý chàng làsao?”

LýNhu Phong thoáng chần chừ, mới giải thích: “Nương nương, nàng làngười thiện tâm, nàng lấy bản mẫu pháp quyết của Pháp Tuân chỉ để học một chúkhử tà, bảo vệ mình ta. Nhưng ThôngMinh tiên sinh không giống thế.Ông ta cóbản mẫu kia rồi thìmuốn mượn tay dương bật, sai khiến người cõi âm trong thiên hạ.”

Bão Kênương nương nhạy bén biết chùng nào, tất nhiên đã nghera ýchàng. Nàng lại cắn một miếng gà, chậm rãi nhai nát, chậm rãi nuốt xuống, chậm rãi nói: “ThôngMinh tiên sinh chẳng phải làngười của Trùng vương à?Cho dùmuốn sai khiến người cõi âm, thìcũng làvigiữ thành thôi.” Nàng nhấp một hớp canh gà, đoạn cầm khăn lau miệng, cười nhạt, “Nếu thật cóchuyện này, lẽ ra chàng nên khuyên ta giúp TiêuYên chứ?”

Ngoài dự liệu, LýNhu Phong lại cười cười: “Trong thành Kiến Khang cómười vạn quân trúđóng, nào cóai không làđại trượng phu? Nếu phải để phụ nữ vàngười chết xông trận giết địch giữ thành, thìcòn gìlàanh hùng hào kiệt? Kể cả cógiành được thiên hạ, thìhá lại chẳng thành tròcười cho thế nhân?”

Bão Kênương nương giật mình ngơ ngẩn.Chột, một giọt nước rơi xuống, khi sắp chạm đến mặt bàn thì nàng thoát giơ tay, dùng tay áo vải lạng lẽ đón lấy, không để LýNhu Phong thính tai phát hiện.

LýNhu Phong dặn: “Nương nương, các thứ lộ phí, bản đồ, y phục, lương khô... ta đều chuẩn bị xong cho nàng rồi. Ta biết dưới nền nhàọ Phạm cómột đường ngầm bí mật, dẫn thẳng ra ngoài thành.Một canh giờ

sau TiêuYên sẽ khởi giãđến chùa KêMinh ở núi KêLung, Phạm Bảo Nguyệt cũng tháp tùng. Ta sẽ theo sát canh chừng họ, nương nương nàng hãy rời thành, mau chóng trốn đi. Thuốc hôm nay cũng đừng uống nữa.”

Bảo Kêương nương lặng thinh, hồi lâu, nàng nghèn nghẹn hỏi: “Vậy nếu như, thành bị pháthìsao? Nếu như, lần này đại bại thìphải làm thế nào?”

LýNhu Phong lắc đầu: “Không đâu.”

Nàng ngẩng đầu nhìn chàng: “Ngộ nhớ thìsao?Ý ta làngộ nhớ ấy.”

LýNhu Phong đáp: “Thành bị phá, thìlui về giữ thành khác;lần này bại, thìlại nằm gai nếm mật, chờ ngày ĐôngSơn tái khởi.”

Nàng cười khan: “LýNhu Phong, ta còn ngóng trông sớm ngày thiên hạ thái bình, gióyên biển lặng để kết hôn cùng chàng đây.”

LýNhu Phong thấy mũi cay cay: “Ta nói càn thôi, nàng muốn kết hôn thìbây giờ chúng ta cóthể kết hôn ngay.”

Trong phòng này thờ tượng Phật, cạnh tượng Phật cóđặt sẵn hương nhang. LýNhu Phong rút ba nén hương, đưa ba nén khác cho Bảo Kêương nương.Mới đầu nàng chưa nhận, LýNhu Phong hỏi: “Hay lànàng chỉ tỏ vẻ yêu ta thế thôi, chứ không phải thật lòng muốn gả cho ta?”

Bảo Kêương nương ngẩn ra, chàng liền đặt hương vào tay nàng rồi giúp khếp các ngón lại. LýNhu Phong kéo nàng ra ngoài phòng, quỳ bái về phương đông.Chàng khẩn: “Càn khôn nhật nguyệt làm chứng, hôm nay LýBăng tôi vàTrương Thúy Nga kết làm phu thê, đời đời kiếp kiếp, sinh tử không đổi.”

Bảo Kêương nương nghechàng nói “đời đời kiếp kiếp, sinh tử không đổi”, thìbất giác rơi lệ: “Chàng cần gìhứa nhiều thời gian cho ta như thế,

một đời thôi ta đã thấy đủ rồi.”

LýNhu Phong cười: “Ta bây giờ là người cõi âm, chẳng biết đang ở đời nào. Ta chỉ sợ thần linh trong thiên địa nghe không rõ, nên cứ hứa tất cho nàng vậy.”

Bão Kênương nương cắn chặt môi, chẳng thể thốt nên một câu một lời nào. Nàng cầm nén hương, cuối cùng cũng chầm chầm quỳ xuống.

Chàng lại cùng nàng quỳ bái về phương nam hướng TrùngChâu: “Cha mẹ, các anh và chị dâu, cùng tổ tiên bao đời của họ Lý, con cưới Trương Thúy Nga làm vợ, xin mọi người hãy gặp mặt nàng, nhớ kỹ nàng, đừng hù dọa nàng. Nàng làm một dương bật, mọi người cũng chớ có sợ nàng.”

Bão Kênương nương rưng rưng, quỳ chấp tay mà rằng: “Con không biết cha mẹ mình là ai, từ nay về sau, cha mẹ chàng sẽ là cha mẹ con.”

Cuối cùng, chàng khom mình bái Bão Kênương nương: “Nương tử.”

Bão Kênương nương khom mình bái chàng, mở miệng, khó khăn thốt ra hai chữ: “Lang quân —— ”

LýNhu Phong cười nhẹ: “Nương tử, hôm nay lễ tiết đơn sơ, thiết thòi cho nàng. Sau này vi phu sẽ bù lại váy cưới nhé.”

Bão Kênương nương cười nhạt: “Đã mặc hai lần rồi, chẳng cảm giác gì.” Nàng khẽ giọng lẩm bẫm, “Dù sao thì, có mặc chàng cũng đâu thấy được.”

LýNhu Phong vươn tay ôm nàng vào lòng, cúi đầu hôn nàng, chợt bị nàng tránh đi. LýNhu Phong trêu: “Cưới rồi lại không cho hôn à?”

Bão Kênương nương hỏi: “Chàng tự ý thả ta đi, TiêuYên hận chàng thì biết làm sao?”

LýNhu Phong hơi ngậy ra, rồi bình thản đáp: “Ngài ấy muốn hận thì hận thôi. Ta chỉ không muốn phải tự hận chính mình.”

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Chùa Kê Minh là một ngôi chùa cổ trong thành Kiến Khang. Hơn hai trăm năm trước, khi thành Thạch Đầu được xây xong thì trên núi Kê Lung đã tồn tại đạo tràng này.

Trong chùa cổ có vị sư già, mặc dù tuổi đã ngày càng cao, nhưng đầu óc vẫn rất minh mẫn. Hàng năm Tiêu Yên sẽ lên núi một lần để hoặc xin tháo gỡ gút mắc, hoặc trò chuyện thâm đàm với nhà sư.

Hôm nay đến chùa Kê Minh, Tiêu Yên dựa theo chỉ dẫn của nhà sư, sau khi tắm rửa trai giới thì vào cõi Phật nghi ngút khói hương an nghỉ vài canh giờ. Mãi đến tận giờ Tý (23h) mới khoan khoái tỉnh dậy, cùng nhà sư vào tịnh xá đàm đạo.

Lý Nhu Phong liên tục theo sát bên Tiêu Yên, thấy y tỏ ra hết sức thành kính, từ đầu đến cuối không nói lời nào dư thừa, cũng không nhắc tới chuyện dương bặt và người cõi âm.

Lý Nhu Phong cứ kiên nhẫn chờ. Tiêu Yên vào tịnh xá một mình, chàng đứng trong sân ngoài tịnh xá, phải đến canh năm (3h) y mới ra ngoài.

Tiêu Yên đã khoác áo choàng dài, gặp Lý Nhu Phong ăn mặc phong phanh đứng ngoài trời đêm, bèn hỏi: “Không lạnh sao?”

LýNhu Phong đáp: “Người côi âm đâu sợ lạnh.”

TiêuYên phủ hạt sương trên tóc chàng: “Nói thì nói thế, nhưng cậu vẫn cảm thấy lạnh, giống như thấy đói vậy thôi.” Đoạn lặng im cởi áo choàng, phủ lên vai LýNhu Phong, đưa chàng về phòng thiền của mình.

LýNhu Phong chẳng từ chối hay giãy ra, cảm thấy phản ứng như thế thì quá kệt cớm. Chàng chỉ trầm mặc, theo TiêuYên vào phòng thiền.

Trong phòng rất ấm áp, đã được nội thị theo hầu châm đèn từ trước, ánh sáng dịu dịu soi khắp cả gian phòng tĩnh lặng xưa cũ. TiêuYên lệnh cho tùy tùng lui hết ra ngoài.

LýNhu Phong cởi áo choàng, lại vì không thấy đường mà chưa biết đặt ở đâu. TiêuYên kịp thời nhận lấy, treo lên giá áo cạnh cửa.

TiêuYên khẽ than: “Huynh trưởng cậu sao lại hà khắc với cậu thế, khi không còn bày vẽ thêm độc làm cậu mù. Bây giờ gặp bao nhiêu khó khăn, chỉ khổ cho cậu.”

LýNhu Phong cụp mi: “Cám ơn điện hạ.”

“Cần gì phải cám ơn chứ? Để ta làm gậy chống cho cậu cả đời thì đã sao nào?”

Nghê được hai chữ “gậy chống”, tự nhiên LýNhu Phong lại nhớ đến Bão Kê nương nương. Ban đầu chàng không có gậy thì chẳng dám bước đi, Bão Kê nương nương cứ bắt gặp là liền quất tới tấp.

Thật sự bởi vì ghét chàng chống gậy quá xấu ư? Chàng rửa nát kính tòm thế kia mà nàng còn không chê nữa là.

Tận bây giờ chàng vẫn nhớ rõ mấy câu nàng mắng mình —— Thân là người côi âm mà không biết dùng tai, mũi sao? Mất gậy chống là sống

chẳng nổi nữa à? Còn dám dùng gậy, ta đánh gậy chân người!

Nàng nói mình sẽ chết, mà chàng còn sống mãi. E rằng từ ngay buổi đầu đấy, nàng đã muốn tập cho chàng không phải dựa dẫm vào bất cứ thứ gì, bao gồm cả gậy chống và những điều, những người tương tự gậy chống.

Tiêu Yên nhận ra Lý Nhu Phong bất giác xuất thần, ánh mắt nao nao đôi hướng xa xăm. Y cho rằng chàng đang xúc động, bèn bước tới, trầm giọng gọi: “Nhu Phong —— ”

Lý Nhu Phong nghe tiếng thì ngừng đầu. Tiêu Yên thấy đôi mắt trắng đen rõ ràng của chàng sáng bừng khi nghe giọng y, thầm nghĩ, rõ ràng vẫn là Lý Nhu Phong quyền luyến y như thuở đầu. Y tin tưởng, bất kể có thế nào, Lý Nhu Phong đều không buông bỏ được y. Bất kể có thế nào, ngay cả khi biết y muốn dùng Trương Thúy Nga điều khiển người côi âm, thì chàng cũng chẳng đổi thay.

Y nghĩ, chung quy mình vẫn ở vị trí đầu tiên trong lòng Lý Nhu Phong, đã có tình cảm đậm sâu tận mười năm. Trương Thúy Nga và chàng thì tình là gì chứ? Liệu chàng có biết đằng sau tình yêu đấy của Trương Thúy Nga là oán hận đâm rễ sâu vào lòng? Suy cho cùng, tình cảm của Lý Nhu Phong đối với y luôn là vô biên vô tận, luôn luôn nhân nhượng, bao dung. Ngay cả bản thân chàng cũng không thể kìm nén hay tùy tiện dứt bỏ, bất kể là về mặt cảm tình, hay còn bởi lương tâm chính chàng.

Dẫu rằng, y có đôi khi buông thả, có đôi khi phung phí tình cảm đó của Lý Nhu Phong, nhưng y tự nhủ đây chỉ là bất đắc dĩ, và sớm muộn gì cũng được hóa giải. Và chẳng, y biết buông thả và phung phí chừng ấy là vừa đúng mực.

...

Đôi môi tươi sáng trước mắt vẫn luôn như thế, mê hoặc tựa trái cấm chín mọng. Tiêu Yên ngấm chẳng chớp mắt, dần dần loạn nhịp tim, chậm

chạm rướn tới gần. Trong khoảnh khắc sắp chạm vào kia, LýNhu Phong chột khẽ run, giật ngửa đầu ra sau, tránh khỏi y.

TiêuYên thân làvương hầu, có lòng tự tôn lớn biết bao nhiêu. Thần sắc y hơi đổi: “LýNhu Phong, không muốn thân thiết với cô nữa sao?”

LýNhu Phong dờ mắt, nhỏ giọng: “Điện hạ, nay đã chẳng còn như xưa rồi.”

“Cậu tính quên hết tình nghĩa cũ ư?”

LýNhu Phong đáp: “Tình nghĩa năm xưa, làm sao có thể quên.”

TiêuYên chấp hai tay sau lưng, tránh chàng vài bước: “Đã là thế, có gì chúng ta không thể như trước kia? Con người ở trên đời là biết mấy cô độc. Xưa nay cậu hiểu rõ trong lòng ta không chỉ có mình cậu, trong lòng ta còn có thiên hạ, có thể thiệp và con cái, mà cậu vẫn nguyện ý ở bên ta. Nay ta biết trong lòng cậu có Trương Thúy Nga, ta cũng có thể dễ dàng khoan dung. Lòng đàn ông đều rất rộng lớn, đâu như phụ nữ hạn hẹp. Cậu thích ở cùng Trương Thúy Nga cũng được, cùng phụ nữ khác cũng được —— ”

Y xoay người nhìn sâu vào LýNhu Phong: “Đời người dài đằng đằng, để vương càn cô quả. Ta chỉ hi vọng, chỉ hi vọng là, cậu có thể luôn bên ta, cùng ta trải hết những tháng năm này.”

LýNhu Phong lặng thinh mãi lâu, mới nói: “Điện hạ, có lẽ chúng ta không nên nghĩ đến chuyện xa vời như thế.”

TiêuYên siết hai tay, ánh mắt dần chuyển lạnh: “Vậy cậu cho rằng, bây giờ chúng ta nên nghĩ chuyện gì?”

LýNhu Phong đã cảm giác được giọng TiêuYên đánh lại, tình cảnh này đâu phải chàng chưa quen thuộc. TiêuYên làvương, tất nhiên sẽ có những lúc sắt đá, chẳng qua là khi trước chàng không mấy để bụng thôi.

Song giờ đây chàng ngẩng đầu lên, vẫn mở miệng: “Điện hạ, xin điện hạ đừng bắt dương bạo khống chế người côi âm trong trận chiến giữ thành sắp tới.”

Giọng TiêuYên trầm hẳn xuống: “Cậu biết rồi?”

LýNhu Phong đáp: “Thần đã nghe được.”

TiêuYên chất vấn: “Thế ra tối nay cậu đồng ý đến đây với ta, thực chất là quyết tâm làm thuyết khách à?”

LýNhu Phong sẽ giọng: “Thần chỉ đang lo cho danh dự của điện hạ...”

“Đấy đâu phải việc cậu nên lo.” TiêuYên ngắt lời, “Cậu đã từng nghĩ thử chưa? Nếu không dùng người côi âm, cứ đưa mười vạn quân chấp vá hiện thời ra gồng mình đối kháng với hai mươi vạn quân Ngụy, cho dù có thể giữ được Kiến Khang, thì số thương vong sẽ lớn tới mức nào?”

“Vậy điện hạ đã bao giờ thử nghĩ người côi âm là gì chưa? Người côi âm và cương thi, thủy quái có gì khác biệt?” Giọng LýNhu Phong bỗng át hết mọi thanh âm. Đây là lần đầu, lần đầu tiên, chàng đứng ngang hàng với TiêuYên.

Chàng hỏi vặn lại: “Điện hạ đã biết, người côi âm cũng cảm thấy lạnh, người côi âm còn ghi khắc tình xưa. Điện hạ cảm giác được gì, người côi âm đều cảm giác được, điện hạ nhớ được gì, người côi âm đều nhớ hết cả. Những người côi âm như thế, điện hạ cứ xem họ như yêu quái, như đao kiếm vô tri vô giác mà tùy ý sử dụng sao?”

Chàng nói năng hết sức tinh táo, không hề phần nộ hay kích động. Nhưng sắc mặt TiêuYên, theo từng lời chàng thốt ra, dần dần biến hóa hoàn toàn. Giọng y đã rút sạch dịu dàng, chỉ còn rét lạnh cực độ, y trách: “LýNhu Phong, cậu quả thực đã thay đổi. Ta vẫn luôn xem cậu là con người, nhưng cậu...”

Mấy chữ buốt giá cuối cùng rít qua kẽ răng y:

“Cậu đã, không còn là con người.”

Lý Nhu Phong rất bình tĩnh: “Thời điểm bị treo trên công thành, rốt cuộc thần đã cẩn thận suy nghĩ, xác thực thần không còn là con người nữa.”

Chẳng cùng một giống loài, bất đồng ắt sinh ra —— Tiêu Yên thầm nghĩ, nhưng mà, Nhu Phong, cuối cùng ta vẫn đối xử khác biệt với cậu.

“Giữa mười vạn tướng sĩ và bốn ngàn người côi âm, cậu cho là ta sẽ chọn lựa bên nào?” Tiêu Yên nghiêm khắc, “Lý Nhu Phong, cậu chớ nên quángាយ thơ.”

Lý Nhu Phong khẩn thiết: “Thần không phải ngាយ thơ. Điện hạ, người côi âm đi ngược với đạo của thiên địa, tuyệt đối không thể dùng tùy tiện, nếu dùng, thiên hạ nhất định đại loạn!”

Tiêu Yên giận khó kìm được: “Lý Nhu Phong! Vậy cậu cho ta một giải pháp xem!”

“Thần đây.” Lý Nhu Phong trả lời, “Bắt giặc bắt vua trước, thần sẽ giết đại tướng quân của Đại Ngụy, còn lại thì dễ xử lý hơn rồi.”

“Cậu ——” Tiêu Yên bỗng nhiên chẳng thốt nên lời! Rốt cuộc y cũng hiểu ý Lý Nhu Phong, rốt cuộc đã biết trong đầu chàng đang suy tính gì. Chàng nói không nên nghĩ đến chuyện xa vời như thế, chàng nói mình chưa từng quên tình nghĩa xưa. Hóa ra chàng vốn đã nghĩ rõ ràng, nghĩ thông suốt, đã hạ quyết tâm phải làm việc này. Chàng chẳng thể lại yêu y, nhưng chàng cũng không phụ y!

Chàng muốn giết đại tướng quân đấy thế nào? Biến thân ma chẳng? Giống lúc giết Tiêu Tử An? Nhưng chàng còn chẳng định giữ dương bát bên mình, nếu thật sự biến thân ma, thì liệu có còn sống sót trở về?!

Tiêu Yên tức giận toàn thân run rẩy, giận đến mức hai mắt đỏ ngầu. Y đã không thể nào làm Trùng vương tỉnh táo, chẳng sợ nguy hiểm nữa. Y níu chặt vạt áo trước ngực Lý Nhu Phong, quát: “CẬU ĐỪNG MƠ!”

“Lý Nhu Phong cậu nghe kỹ cho ta, đừng nói là phụ bốn ngàn người cõi âm, cho dù ta phải phụ mười vạn tướng sĩ, phụ tất cả người trong thiên hạ, ta cũng sẽ không để cậu chịu chết lần nữa!”

Chợt có tiếng gào rống gáy vang khắp chùa Kê Minh. Từng chuỗi tiếng gáy nối nhau, mỗi tiếng làm một sắc thái, khuấy động cả ngọn núi Kê Lung, kéo theo vô vàn tiếng gào hợp thành lớp sóng lan tỏa ra toàn bộ thành Thạch Đầu.

Ánh sáng và sắc độ trong đôi mắt Lý Nhu Phong phai nhạt đi. Chàng rất điềm tĩnh: “Đâu phải do ngài quyết định.”

Tiêu Yên nhìn chàng chăm chăm, ánh mắt đầy tưởng chừng muốn xuyên thủng chàng. Giọng y như tứa ra từ hàm răng nghiến chặt:

“—— Được thôi —— Chúng ta hãy chờ xem, là do ta, hay là do cậu!”

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Rừng rậm là gì?

Cỏ không mọc loạn gọi là rừng (bụi rậm), cây không mọc loạn gọi là lâm (rừng), trong đó tự có quy củ, phép tắc riêng [*]. Bên nhà Phật, nơi các vị sư già cùng cư ngụ, ví như chỗ cổ thụ tụ tập, thì đều gọi là Tùng Lâm (rừng rậm).

Huấn Âm Nghĩa.

Trước mắt, phía ngoài thành Kiến Khang, ở khoảng không khoáng dã mênh mông trên mỏ đá động trời cũng vừa xuất hiện một mảnh rừng.

Một mảnh rừng lạ lùng, hiếm thấy trên đời, là cả rừng Phật và người cõi âm.

Vô số tượng Phật, làm từ đá, từ gỗ, mạ vàng, đúc đồng, to bằng cồn đất, nhỏ chừng nắm tay, cầm hoa mỉm cười, trợn trừng hai mắt, trật tự, chỉnh tề, được sắp xếp đan xen khéo léo giữa vô ngần hoang vu.

Gió to xoáy vòng cuốn bay lớp lớp cánh hoa và lá thu, cuốn cả Phạn âm như thủy triều của chúng tăng nhân vào rừng tượng Phật, rồi giạt tung từng tiếng lên cao tận các tầng trời.

Phật khí thanh tịnh vi diệu và âm khí tuyệt giá hung tàn chậm chậm giao hòa, ngưng kết một cách thần kỳ trên vùng đất hoang dã ngút ngàn. Ngay cả số giọt sương đọng trên lá cành cũng dày đặc hơn bình thường, và lạ thay, đỉnh giọt đồng loạt hướng về đầu Phật đặt gần chúng nhất.

Giữa mỗi tượng Phật là một người cõi âm đang ngồi ngay ngắn, nhiều tận mấy ngàn, ken dày như nêm. Chỉ thoáng liếc sơ qua cũng đủ không rét mướt.

Tất cả đều là thi hài u ám với tình trạng khi chết khác nhau, vụn vẹo, co rút hết sức kinh khủng, cơ hồ chẳng một ai còn được hoàn chỉnh.

Đáng sợ hơn cả là, những người này ngồi bất động như tượng đá, nhưng đôi mắt lại sống động, theo gió thổi cỏ lay mà đảo quanh, bên trong chất chứa khiếp hãi, khó hiểu, vô vọng, bi thương... Chỗ này như đường một bể khổ, một cõi địa ngục điêu linh. Mọi nỗi thương, mọi niềm sầu bi trong nhân thế đều hiện rõ ở những đôi mắt này.

Bỗng nhiên Bảo Khê nương cảm giác được, những người cõi âm đây cũng là tượng Phật. Nơi loạn thế với trăm dạng tâm tình, ngàn muôn cung bậc, đều tụ về rừng tượng Phật và người cõi âm này.

“Trúng chú định thi cả rồi sao?” Bảo Khê nương hỏi.

Thông Minh tiên sinh đáp: “Đúng thế. Hơn bốn ngàn người cõi âm, nếu không dùng chú định thi thì chẳng phải loạn hết lên à? Dùng chú định thi cũng có cái hay, lúc Phật khí giảm đi thì vẫn trì hoãn được quá trình mục rữa của họ.”

Bảo Khê nương chậm rãi bước đến gần hàng dãy người cõi âm. Dương khí tựa ánh mặt trời rực rỡ xuyên thẳng qua tầng hỗn hợp Phật khí và âm khí, nhất thời như giọt mực rơi vào hồ nước trong, dần dần loang rộng. Toàn bộ người cõi âm giống được đột ngột kích hoạt, trong mắt

lóemàu khác biệt, bắn ra ánh nhìn đói khát, đồng loạt hau háu nhắm vào Bão Kênương nương.

Trước đó nào có cảm thấy buồn nôn bực này ——

Mấy ngày nay, mỗi khi đêm xuống, trong vài canh giờ LýNhu Phong ra ngoài tiếp chuyện người quen, ThôngMinh tiên sinh sẽ đưa nàng đến bãi tha ma, đến chợ quý, đến ven sông TânHoài, đến đủ các nơi vớt đầy thây chết.

Đoán chừng ba lần đổi vương kỳ đã khiến thành Kiến Khang loạn lạc ngập trời, âm khíở nhân gian tích tụ quá mức mà trào lên đậm đặc, kết quả là mỗi tối đêm lại xuất hiện mấy trăm người côi âm sống dậy từ đồng xác. Bão Kênương nương chẳng cần làm gì, cứ dạo qua bãi tha ma là sẽ có vô số thi thể như giò bọ ngọ nguậy bò tới chỗ nàng. Lửa đỏ của dương bặt tĩnh lặng mà rừng rục khiêu khích, trở thành ánh đèn hấp dẫn thiêu thân trong đêm đen. Song, họ chưa kịp tới gần thì đã trúng chú thuật của ThôngMinh tiên sinh, bị tóm gọn như bầy cá lọt lưới.

—— Có thể bởi vì thực sự quá đông đúc, hơn nữa còn là vào ban ngày, hết thảy tà ác đều hiện rõ mồn một.

Tất cả những ánh mắt thèm thường, không hề khắc chế này khiến Bão Kênương nương cực kỳ căm ghét. Thanh rựa đeo bên hông nàng đang âm ỉ réo gọi, muốn khử sạch những ánh mắt này, muốn giết hết những người côi âm này.

ThôngMinh tiên sinh vẫn luôn theo dõi phản ứng của Bão Kênương nương, ông bình thản hỏi: “Người căm hận người côi âm lắm à?”

Bão Kênương nương đétay lên rựa, mím chặt môi, không đáp một lời.

ThôngMinh tiên sinh dời mắt đi, hơi hợt kết luận: “Xem ra người từng bị người côi âm hiếp đáp.”

“Câm miệng!”

Thông Minh tiên sinh lại cười nhạt: “Không việc gì. Những người côi âm này, giờ đây đều phải rậm rắp nghe người sai khiến. Các thế tay và chú thuật ta dạy mấy ngày qua, người đã nhớ cả chưa?”

Bão Kênương nường gật đầu: “Nhớ rõ.”

“Vậy hôm nay thao luyện trận pháp lần cuối là được.”

Bão Kênương nường liếc Thông Minh tiên sinh, châm biếm: “Xem ra cái gì mà cao nhân không màng danh lợi, ẩn sĩ từ chối xuất thế, cái gì chẳng may may hay biết pháp thuật Đạo gia, tất cả đều là hình phờ thiên hạ. Ngài có chỗ nào khác Pháp Tuân đâu. Trước kia còn ra vẻ đầu đốn trực xuất lão khỏi sư môn, thực chất là muốn dung túng lão để chờ ngày hưởng lợi. Cứ bảo ‘quân tử tránh xa nhà bếp’, hóa ra toàn bộ là đối trá.”

Thông Minh tiên sinh cười lạnh: “Đàn bà vô tri! Hiện giờ Đạo môn không còn hưng thịnh, từ ngày Trương Đạo Lăng bày ra đạo Ngũ Đấu Mễ tới nay, dân chúng ngu muội chỉ còn tin thờ các thứ yêu pháp bùa chú ẩn dấu [*]. Ngược lại, Đạo môn ngũ thuật chính thống chúng ta muốn truyền bá cũng mỗi lúc mỗi gian nan. Ta thân là người đứng đầu của phái Dương Ẩn, há có thể ngoan cố câu nệ, ngồi chờ suy bại?”

hiệu lên giấy. Chú: lời niệm ra miệng. Ẩn: dùng con dấu bằng đá, pháp ấn chân chính là vô hình và chỉ thấy được khi có pháp nhãn. Đấu: cách bước đi theo thất tinh, ngũ hành, bát quái...

Mễ chịu ảnh hưởng nặng của vu thuật, đồng thời còn tụ tập dân chúng chống chính quyền nên thời gian đầu bị xem là tà thuật.

Bão Kênương nường cũng cười lạnh, chẳng nói thêm nữa. Ai phải ai trái, ai chính ai tà, cuối cùng đều không hơn gì mấy chữ, kẻ thắng tất đúng.

Trong lòng LýNhu Phong có hai chấp niệm, thứ nhất là TiêuYên, thứ hai là thiên hạ thái bình, gió yên biển lặng. Để người từng náy ý liều chết lại tiếp tục quyết chí vong thân, là rất dễ dàng. Nàng lỡ giẫm một chân vào vũng lầy, chẳng rút ra được, quá mức thâm hiểm rồi, đã vậy thì cứ quyết định giẫm luôn hai chân vào đi.

Hôm ở dưới cổng thành đó, nàng ôm LýNhu Phong cả đêm. LýNhu Phong không nhìn thấy, nhưng nàng biết, TiêuYên cũng đứng cách đó không xa cả đêm.

LýNhu Phong khuyên nàng mau trốn, bảo lo lắng nàng là dương bật sẽ bị lợi dụng. Nhưng từ đầu đến cuối, chàng chưa từng nói một lời nào là TiêuYên sai. Rốt cuộc chàng vẫn muốn bảo vệ TiêuYên. Cho dù TiêuYên sai rõ mười mươi, chàng cũng cố gắng để sai lầm của y bớt nghiêm trọng.

Nàng nghĩ, đã vậy thì tác thành đi thôi.

Cứ thế, tác thành thôi.

Toàn bộ những chuyện này, đều bắt nguồn từ một ý nghĩ xằng bậy của nàng trong chớp mắt kia.

Nàng tự ám thị với mình, những điều này đều không phải thật. Nàng vốn chưa từng gặp Lý công tử LýNhu Phong tại Lan Khê, cũng chưa từng gặp người côi âm LýNhu Phong tại chợ quý. Tất thảy mọi sự, đều là ảo tưởng của nàng, là tự nàng, sai.

Song cuối cùng, nàng vẫn còn chút vương vấn khó dứt bỏ. Tựa như có một sợi tơ cực mảnh ràng buộc lấy họ. Nàng ngủ suốt ngày, buồn ngủ cũng ngủ, không buồn ngủ cũng ngủ. Nàng thôi dõi mắt tìm kiếm LýNhu Phong, thôi trò chuyện cùng chàng. Có đôi khi nàng sẽ sinh ra ảo giác, rằng chẳng còn thấy sợi tơ này nữa, rốt cuộc nó đã biến mất hoàn toàn. Thế mà đương lúc nàng thở phào nhẹ nhõm, LýNhu Phong lại giật mạnh ở đầu

kia, lòi hết ngũ tạng lục phủ nàng đảo loạn, lòi cho nàng đau đớn tận xương.

LýNhu Phong lòi nàng cùng kết hôn. Kỳ thực, bấy giờ rõ ràng là nàng đã muốn từ bỏ, nhưng chàng lại nghĩ mình đang hóa giải chấp niệm cho nàng. Thật ra nàng vẫn luôn hiểu thấu, khi đó LýNhu Phong cũng giống nàng, cũng một lòng quyết tử.

Thời điểm chàng nói “Trong thành Kiến Khang có mười vạn quân trú đóng, nào có ai không là đại trượng phu?”, nàng lập tức nhận ra chàng đã muốn quyết tử. Chàng không phải kiểu người bỗ bã, nghĩ gì nói vậy. Khi thốt lên câu này thì giọng chàng thậm chí còn ôn hòa, mềm mỏng, là chất giọng êm đềm của vùng Trường Châu, từng tiếng rót mật xoa dịu lòng người. Tuy vậy, thái độ chàng lại rất kiên quyết, nàng biết chàng đã cẩn thận suy tính phải làm thế nào.

Có lẽ nàng thật sự hiểu tường tận lòng chàng. Hiện giờ mỗi một động tác, mỗi một suy tư nhỏ của chàng, nàng đều thấy được rành mạch. Nàng chẳng biết nên buồn hay vui. Chàng yêu nàng, có lẽ là được chút ít. Chỉ đáng tiếc, lại yêu không phải lúc. Thời khắc chàng nói “đời đời kiếp kiếp, sinh tử không đổi”, nàng cảm thấy, đủ rồi, thế là quá đủ rồi. Nhưng nếu có thể sớm hơn thì tốt biết bao nhiêu. LýNhu Phong hiểu kiếp này đã không thể làm gì cho nàng, bởi vậy mới hứa cùng nàng vô tận kiếp sau.

Nàng nghĩ, LýNhu Phong thật sự làm một người xấu, làm một người rất rất rất xấu, cứ luôn đưa những điều xa xôi ra hứa hẹn lấy lệ với nàng.

Nàng không muốn thế.

***

Đến gần chạng vạng, âm dương tương giao, chân trời đượm màu hoàng hôn bị phủ một tầng bụi dày, không rõ phải chăng là bởi hai mươi vạn quân Đại Ngụy đang cưỡi trên bụi mù tung trời, cuồn cuộn mà đến.

Thành Kiến Khang đã bày trận sẵn sàng đón quân địch. Trên cổng thành dựng lên một vương trướng tạm thời, ngay trước vương trướng quây vải dày là đồng lửa cháy sáng hừng hực giữa bóng chiều tà. khắp nơi trong thành, đâu đâu cũng dễ dàng bắt gặp tướng sĩ võ trang đầy đủ đang hối hả bước đi, lui lui tới tới. Tất cả mọi người đều thật trầm lặng, trầm lặng theo một trật tự trải rộng mà cổ kính, trang nghiêm, là sự trầm lặng hàm ẩn thứ nhẩn nại mệnh mang, diệu vợi.

Bên tai tràn ngập đủ các loại âm thanh, liên tục giao thoa phức tạp hơn lúc nào hết. Quách Khứ đã từng hoặc là yêu, hoặc là hận, hoặc mềm yếu, hoặc hung tàn, Bão Kên vương nương vẫn chưa bao giờ có được cảm giác thế này, vô thường mà trầm tĩnh. Lần này nàng không bói một quẻ cho mình. Bốn ngàn người coi âm hiện diện sau lưng nàng, cuộc đời nàng nay chỉ còn vô thường.

Nàng toàn thân đen tuyền trong bộ đạo bào khi lập đàn làm phép của phái Dương Ấn. Dây vải trắng thắt chặt vòng eo mảnh dẻ, tôn rõ tư thái yếu diệu, mong manh. Chuông trấn hồn xanh màu đồng vẫn đeo bên hông, theo nhịp bước nàng mà rộn ràng, réo rắt, là âm thanh truyền đến nghìn dặm giữa âm gian. Mái tóc dài được nàng bới cao thật chặt, trên đỉnh đầu là búi tóc đạo sĩ gọn gàng, không để sót một sợi nào buông lơi.

Tóc xanh kia vẫn điểm xuyết một đóa dành dành tuyết trắng. Có lẽ là đợt nở rộ cuối cùng của mùa hoa ở thành Kiến Khang.

Giữa làn khói đen nhàn nhạt, nàng tiến vào vương trướng tạm thời: “Chuẩn bị xong hết chưa?” Nàng cup mắt, trên mặt không có bao nhiêu cảm xúc.

“Đều xong cả rồi.”

Tiêu Yên nhìn đồng hồ nước: “Người đã vất vả suốt hai đêm liền, hiện vẫn còn vài ba canh giờ nữa mới tới lúc quân Đại Ngụy hạ trại công thành,

người cứ chớp mắt một lúc đi.”

Bão Kênương nường đáp: “Được”.

Chốc lát sau, TiêuYên dời mắt khỏi hàng chông công văn, ngược lên, hỏi: “Sao còn chưa đi nữa?”

“Chàng đâu?”

“Bị ta nhốt lại rồi.”

“Người xác định chắc chắn chàng sẽ không trốn được chứ?”

“Chuyện này cũng hơi khó.” TiêuYên mệt mỏi xoa giữa mi, đứng dậy rời bàn, “Giờ cậu ấy hung hăng lắm, hễ chọc giận là biến thân ma ngay.”

“Sao không dùng chú định thi với chàng?” Bão Kênương nường khôkhốc hỏi.

TiêuYên liếc qua nàng: “Người dạy pháp quyết cho cậu ấy, đúng chứ?”

Bão Kênương nường khẽ giật mình. Tự tay hướng dẫn pháp quyết cho LýNhu Phong, dường như đã là chuyện tận kiếp nào, nàng gần như đã quên mất.

Bão Kênương nường xác nhận: “Có dạy chút ít, nhưng mới là vài bài quyết sông trôi, đâu đã khớp được với ThiênCương.”

“Pháp Tuân từng dùng chú thuật với cậu ấy, người thì làm mẫu chỉ dẫn. Người cho rằng bằng vào ngộ tính của cậu ấy, chẳng lẽ không tự lĩnh hội được?” TiêuYên chống tay lên bàn, nhìn nàng nói, “Bây giờ ThôngMinh tiên sinh đã hết cách với cậu ấy, bất kể là loại pháp quyết nào, cậu ấy đều hóa giải được.”

Bão Kênương nường hơi ngậy ra, ngheTiêuYên tiếp: “Nhưng thật ra cũng tạm ổn rồi, hôm qua đã bị ta chuốc say.Cậu ấy không uống được rượu, một vòBạch Đạo xuân lao là đủ để cậu ấy say mèm bất tỉnh mấy ngày liền.”

Bão Kênương nường gật đầu, nhẹ giọng thốt ra mấy chữ:

“Vậ thìquátốt rồi.”

Ngũ thuật của Đạo gia: Năm thuật huyền bí căn bản, bắt nguồn từ Kinh Dịch.

–Sơn: Tu luyện thể xác và tinh thần (lên núi cao tĩnh tâm, ăn uống hít thở theo đúng phương pháp, tu các phép thần thông, luyện đan, bùa chú)

–Y: Điều trị và phòng bệnh (tinh thông về kinh mạch, châm cứu, đơn thuốc, tác động tâm lý)

–Mệnh: Thấu suốt vận mệnh, lý giải nhân sinh (suy đoán dựa trên bát tự, sao trời, thần số)

–Bốc: Tiên đoán tương lai (tính cát hung theo Thái Ất, Kỳ môn, Lục Nhâm, Mai Hoa, Lục Hào, đoán chữ, giải mộng, rút xăm, đếm cỏ thi, gieo đồng tiền...)

– Tướng: Quan sát bề ngoài để tìm ra các mối liên hệ giữa con người và thế giới (xem trời – chiêm tinh, xem đất – phong thủy, xem người – tướng mạo, hình thể, tay chân, giọng nói...)

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Đương dợm chân ra khỏi vương trướng, nàng chột dừg bước.

“Ta muốn qua xem chàng.”Ma xui quý khiến thế nào mà nàng quay đầu, bờ môi và đầu lưỡi tưởng như không phải của mình, nàng nói, “Ta muốn xem thử một lúc.”

Lại là tông giọng thấp vừa khàn vừa nghệt, Tiêu Yên ngẩng đầu nhìn nàng. Thiếu phụ nhỏ gầy này vận vào bộ áo đạo đen tuyền, vẫn lẻ bước một mình thế đấy, nhưng rõ ràng đã khác hẳn cô bé từng gặp nhiều năm về trước.

“Chỉ liếc qua một cái thôi.” Nàng tiếp tục lăm bằm. Không phải cầu xin hay khẩn nài, nàng rất bình tĩnh, như thể đơn giản là đang báo cho y hay vậy.

Tiêu Yên gạt vợi cảm giác phức tạp còn cào dưới đáy lòng. Ngay cả chính y cũng chẳng rõ cảm giác khác thường bỗng dưng xuất hiện đó là gì, chỉ phát phát tay, không nhìn nàng nữa.

“Đi đi.” Y nói.

Lý Nhu Phong đã say bí tử, ngủ bất tỉnh nhân sự, cho dù đến gặp thì có tác dụng gì.

Y chẳng thể nào hiểu nổi suy nghĩ của đám phụ nữ này.

Bảo Kênương nương lẳng lặng rời khỏi vương trướng, chuông trấn hồn trên thân vang lên hết tiếng này tới tiếng khác. TiêuYên nhú chặt mày.Y cảm thấy chuông kêu như thế không quáo, nhưng chẳng biết tại sao lại lẩn át hết thảy mọi âm thanh khác.

***

LýNhu Phong đang ở trong một phủ đệ tường cao đình sâu. Bên ngoài phòng, quanh các cửa lớn nhỏ đều có lính gác mặc giáp vác đao canh chừng.

Trước khi vô cửa, Bảo Kênương nương cởi giày, tháo chuông trấn hồn tặc kín bông, rồi nhét vào dây lưng.

Lính gác tra chìa mở khóa, vừa kéo ra, mùi rượu nồng nặc đã đập thẳng vào mặt. Trong phòng thờ Bồ Tát, cả gian đều bày biện trang nhã, thanh tao, phía đầu giường có cắm vài nhành hoa tươi. Thông thường các hộ gia đình hiền quý ở TrùngChâu đều thế này, đúng là TiêuYên đã trao cho chàng một mái nhà như xưa.

LýNhu Phong say mềm gục trên bàn, dưới đất vút lăn lóc mấy vò Bạch Đọa xuân lao nhỏ. Bảo Kênương nương chậm rãi đi vào, dừng bên chàng.

Chàng vẫn bộ dáng kia, chân mày dài quá đuôi mắt, chênh chếch chạm phải tóc mai, khi say ngủ lại càng tăng thêm thần thái phong lưu. Phật khínồng đậm rất tốt cho cơ thể chàng, da thịt đã trắng muốt tựa trân châu nay còn ửng sắc hồng do men say, hồng như phơn phớt phấn đào. Rốt cuộc thì, chàng đã chẳng cần có nàng mà vẫn sống tốt được.

Ngón tay mảnh khảnh của dương bạt hạ xuống cách chàng gang tấc. Âm khính hèn hẹ tản ra, lành lạnh, man mát, khẽ nâng đầu ngón tay nàng. Đầu ngón tay chững lại, nàng cười nhạt. Nàng nhớ tới hôm cùng chàng vào

ở quán trọ vô danh, khi ấy nàng muốn hôn chàng, nhưng cũng là không dám thế này.

Thôi. Thôi. Cứ như vậy đi, từ đây dứt hết bao vương bận.

Rượu thừa trên bàn còn lại nửa chén, nàng cầm lên, lặng lẽ ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Rượu mạnh cay xé cháy thẳng xuống bụng, một luồng hào khí bi tráng xộc thẳng lên, mượn sức rượu này nàng quyết tuyệt xoay người, bước nhanh ra cửa.

Chưa đi được mấy bước, chợt ngang hông bị giữ lấy. Đầu tiên làm một cánh tay vòng qua eo nàng, lập tức cả người đều ngã vào lòng chàng. Chàng ôm nàng thật chặt, áp môi lên đỉnh đầu nàng, khàn giọng hỏi:

“Nương nương, cố gìnàng lại trở lại?”

Sao chàng đã tỉnh rồi? Chẳng phải đã nói say bất tỉnh nhân sự mấy ngày à? Trương Thúy Nga thầm than thế là hồng bét, bèn cố gắng giãy ra, dõ: “Chàng đang trong mơ thôi”. Vừa thoát khỏi tay chàng liền toan tông cửa chạy đi.

Chàng lão đảo, song tay chân đều dài hơn nàng, chỉ quơ quào chốc lát đã đập rầm vào cửa đóng sầm, nàng bị ép mạnh lên đấy. Nàng cắn răng không bật thốt đau đớn, chàng lại còn mơn trớn khắp người nàng.

“Đúng là đang mơ thật.” Chàng lẩm bẫm.

Thủ vệ ngoài cửa gọi: “Bão Kê nương nương!”

Nàng vừa nghiêng đầu, lòng bàn tay chàng đã vuốt lên áo đạo lụa đen óng mượt trên thân nàng: “Sao nàng lại ăn mặc như này, sao lại mặc đồ đạo cô...” Chàng đã hoàn toàn xem nhẹ mấy lời trao đổi của thủ vệ bên ngoài.

“Đừng mở cửa ngay! Mở ra ngộ nhờ Lý Công tử trốn mất thì sao!”

Chàng cọ mũi vào bên mánhỏ nhắn của nàng, cực thân mật cực triền miên. Chàng thì thào: “Việc suy nghĩ của ta về nàng cứ hoang đường thế này...” Tuy bảo là “hoang đường”, trong ngữ điệu lại mang theo ý cười thoải mái. Đương lúc rồi bời, Trương Thúy Nga vẫn thoáng thấy môi chàng, đẩy làm một nụ cười thật nhẹ nhàng, thật thư thả.

Chàng bỗng bế bổng nàng lên, vịn rượu mà bước chân loạng choạng, thoát chốc đã đắm sầm vào cạnh bàn. Đồng chén trên bàn rơi vỡ loảng xoảng. Trương Thúy Nga cố gắng giãy ra, khê quát: “Lý Nhu Phong, thả ta xuống!” Chàng lại đặt nàng nằm lên giường.

Khi chàng vươn một tay, tấm màn dày buông rủ, che khuất mọi tia sáng, Trương Thúy Nga bỗng chợt hiểu chàng muốn làm gì. Nàng như phát điên bật dậy, lại lo bên ngoài có người, không dám to tiếng, cũng không dám hô hoán. Nhưng một mình nàng làm sao đối phó được Lý Nhu Phong vừa ở độ tuổi sung sức vừa đang say bết nê, nên nháy mắt đã thất thủ mất sạch đồ.

Răng nàng va lập cập, đầu móng tay bấm sâu vào vai chàng. Nàng hung hãn đá xuống đùi chàng, lại bị chàng bắt lấy chân, ghim chặt lên một bên đệm. Khoảnh khắc chàng tiến vào, nỗi sợ của nàng đã lên đến cực độ.

Quanh thân nàng đều tủa mồ hôi lạnh, còn lạnh hơn cả chàng. Nàng rét run như một nhành liễu giữa gió buốt. Linh hồn nàng bỗng chốc rời đi. Trong chớp nhoáng này nàng cũng thôi hết mọi kháng cự, nhắm chặt hai mắt, mím chặt môi, ngậm chặt miệng, mặc cho chàng thi hành hình phạt. Đầu óc nàng trống rỗng, nàng để bản thân mình không nhìn thấy gì, không cảm nhận được gì. Mái tóc dài kia như một dòng sông, bồi hồi chảy trôi giữa thân thể họ. Nàng tưởng chừng đã chìm xuống đáy nước, chẳng có bất kỳ tia sáng nào, chẳng còn bất kỳ thanh âm nào.

Ấy thế mà, nàng nghe được một giọng nói. LýNhu Phong đang gọi: “Thúy Nga, nương tử.”

Linh hồn nàng chợt rơi vụt xuống, ngã thẳng vào xác thân, trong nháy mắt đón nhận lấy chàng hạ thấp. Xiết bao đớn đau, nàng nức nở bật thốt. Một tiếng này làm LýNhu Phong giật nảy. Chàng hoảng hốt ôm chặt nàng, vươn tay khẽ vén làn tóc dài ướt đẫm dính trên trán nàng, liên tục thủ thủ gọi: “Thúy Nga, nương tử, Thúy Nga.”

Đây là giọng TrùngChâu đặc sệt. Nếu lúc xuôi nam nàng không đi ngang qua Lan Khê, không gặp được chàng, nàng sẽ chẳng biết trên đời lại có người dùng giọng nói mềm mại du dương thế này để nói chuyện, nàng cũng sẽ chẳng biết hóa ra thế gian còn có người như vậy. Tiếc rằng sau khi biến thành người cõi âm, chàng đã cực ít dùng giọng TrùngChâu. Chàng ở thành Kiến Khang này chỉ nói tiếng quan thoại, chàng thường gọi nàng “nương nương”, lúc tức giận gọi nàng “Trương Thúy Nga”, khi kết hôn gọi nàng “nương tử”, đều là tiếng quan thoại chuẩn mực.

Nhưng đây là lần đầu chàng gọi nàng “Thúy Nga” bằng giọng TrùngChâu, ấm nồng mà mềm mỏng, khiến nàng nhớ tới ngày xuân năm nào gặp được chàng, làm một ngày xuân ấm áp, sẽ giónhẹ bên Lan Khê... Nàng cũng nhớ tới sạp hàng đầu đường dùng que trúc kéo mảnh ngàn ngàn vụn vụn sợi tơ mạch nha, là thứ kẹo ngọt ngào tan chảy thấm đượm vào tim, dầu có bị đuổi đánh chết thì nàng vẫn muốn ăn hết. Nàng nghĩ, nếu không phải vì muốn gọi nàng, đoán chừng cả đời này chàng sẽ chẳng thốt ra hai tiếng quê mùa đến thế. Giọng TrùngChâu không có âm “Nga”, bởi thế chàng phát âm cứ giống “Thúy Nhi, Thúy Nhi”. Nàng lặng nghe, biết rằng đời này mình thật sự chẳng thể thoát khỏi LýNhu Phong.

Cả đời này, nàng không cha không mẹ, không ai thương nàng, gọi nàng như vậy, chỉ có LýNhu Phong.

LýNhu Phong ôm siết lấy nàng, nhè nhẹ xoa dịu khắp thân nàng. Chàng biết nàng đau. Chàng vẫn muốn nàng, khát khao chữa giảm, nhưng đã đành bởi hấp tấp, vội vàng.

Giờ đây cả người nàng đều mềm nhũn, từ tảng băng trôi tan chảy thành bùn mịn. Hay có chăng đã hóa thành con suối đầy nước trong. LýNhu Phong đã đào sâu vào tận suối nguồn, khơi dậy dòng suối ẩn tàng nơi nàng. Mỗi một mạch ngầm đều trào dâng ấm áp, dịu dàng, giúp nàng dễ chịu, cũng dễ người trên nàng vui thích.

Nàng loáng thoáng nghe được tiếng suối ngân, cảm giác xấu hổ chợt ủa đến. Nàng đã từng chết lặng, đã phải quen với tình cảnh không mảnh vải che thân trước mặt hoạn quan, nàng xem đây là hình phạt, mà quên mất thế nào là nương nung và hối lỗi.

Nàng nhắm nghiền hai mắt trốn nơi cổ chàng. Trăm lần rồi chăng? Nghìn lần rồi chăng? Nàng bỗng nghe có người đẩy cửa tiến đến, theo tiếng bước chân, không chỉ một người. Nàng chợt như con têtê, co rút thành một cuộn tròn bé xíu rúc bên chàng. Những người kia dừng trước giường, chàng cũng đột ngột ngừng lại, vùi đầu thở dốc bên tóc mai nàng.

Nàng vì xấu hổ mà căng thẳng, chẳng dám động đậy, toàn thân đều cứng đờ. Bỗng đâu có thứ gì lạnh, từ từ ngập tràn nơi giao kết.

Những người kia lục tục rời đi. Tự nhiên nàng nhớ tới trong nhà của dân nuôi tằm, trên tấm giấy bồi to là vô số bướm tằm kết đôi. Nào có ai sẽ chia tách đôi bướm tằm đang hoan hợp?

Cửa khép lại, bấy giờ toàn thân nàng mới thả lỏng, thở hắt ra. Chàng dường như cũng buông tiếng ngâm trầm khàn theo một hơi đẩy của nàng, lại ôm thật chặt nàng vào ngực.

Chàng cầm bàn tay vô lực của nàng áp lên thân mình, chàng khe khẽ thì thào: “Thúy Nhi, Thúy Nhi, cuối cùng ta đã nhớ rõ hình dáng nàng rồi.

Nàng hãy xem ta đi, cũng nhớ kỹ ta nhé.”

Giữa bóng tối bao trùm, chàng cầm tay nàng vuốt lên mặt chàng, để nàng chạm vào đôi mắt chàng, sống mũi chàng, bờ môi chàng... Mắt nàng chột cay, rớt cuộc nàng đã hiểu, chàng đâu phải cố ý xâm phạm nàng. Nếu không cho rằng mình đang mơ, thì là chàng chẳng dám tùy ý làm càn với nàng thế. Mãi đến bây giờ chàng vẫn chưa nhớ ra tướng mạo nàng. Kỳ thực, cho dù có nhớ được thì cũng đã qua hơn bảy năm, nàng đã trưởng thành thay đổi rất nhiều.

Chàng từng chút từng chút lưu luyến khắp thân nàng, đều bởi vì muốn biết đến tột cùng nàng trông ra sao. Trương Thúy Nga trong lòng chàng, có thể nào lại không mang một dáng hình hoàn chỉnh.

Chàng ghé sát lại, thủ thỉ phả hơi vào tai nàng: “Thúy Nhi, sau này nếu ta tìm tới, nàng nhất định phải nhớ rõ ta.”

Nàng nhủ thầm, còn phải dặn thế sao? Cho dù chàng có hóa thành một đồng xương khô, thành một nắm tro tàn, nàng đều sẽ nhận ra được. Cả cổ họng đã tê cứng, nàng nghẹn ngào ừ một tiếng.

Nàng vỗ về tấm lưng rộng như loài cá voi cô độc của chàng. Nàng tự hỏi, người đàn ông nàng đã vọng tưởng mười năm này, vì lẽ gì chạm đến nơi đâu cũng là chua xót? Không không, hiện tại chàng đã là của nàng, nàng hẳn phải vui vẻ, phải hân hoan, phải phóng túng mới đúng.

Nàng nhẹ nhàng rướn lên, ngửa đầu hôn chàng. Nàng đồng thời chạm vào thế giới thẳm sâu nơi chàng. Thứ hung mãnh ngủ đông trong thân nàng kia bỗng dựng thức tỉnh, bùng bùng lớn mạnh, bắt đầu đẩy thúc nàng, nhấm nuốt nàng, khuấy đảo nàng. Lần này nàng không hề sợ hãi. Đây là người cõi âm của nàng, là Lý Nhu Phong của nàng, là lang quân của nàng. Đây là hạnh phúc bé nhỏ của nàng, dầu chỉ tồn tại vài canh giờ cũng tốt.

Không gian quanh đây làm một vùng hỗn độn. Ánh lửa vàng kim hừng hực bốc cao tận ba ngàn trượng giữa âm gian, người cỡi âm nghịch thể mà sinh cũng mãnh liệt hơn bao giờ hết. Khi cực âm cực lạnh trên thân kia được thân thể dương bạt thấm nhuần, căng đầy thành một cuộn khổng lồ mạnh mẽ. Khắp trong phủ, một đêm này lác cây trút cạn, sương đọng trắng xóa hóa mây mù.

Trương Thúy Nga không biết mình bị giày vò bao lâu. Nàng đã quên mất một chuyện, có dương bạt ở bên thì người cỡi âm bị tiêu hao bao nhiêu sức lực đều mau chóng phục hồi. Chàng như chẳng biết thỏa mãn. Nàng sợ hãi, có khi nào dương bạt và người cỡi âm sẽ gặp cảnh mây mưa tới chết? Nàng rốt cuộc không thể chịu nổi, nàng khẩn cầu, Nhu Phong, chàng tha cho ta đi.

Vẫn là một vò Bạch Đọa xuân lao chuốc say chàng. Bạch, đọa, xuân, lao [*], nàng chậm chậm nhấm bốn chữ này. Khen thay ai khéo đặt tên ấy, chuyển choáng tựa như cả một đời nàng quen biết Lý Nhu Phong.

“si đại sa vào rượu xuân”.

...

Nàng cẩn thận mặc y phục, cẩn thận chải đầu. Mặc đồ chải đầu xong, nàng lại đi qua mặc giúp Lý Nhu Phong. Trước gương đồng đốt nến sáng, nàng chải từng lọn từng sợi tóc cho chàng. Mái tóc đen nhánh rơi mất sợi nào, nàng nhẹ nhàng vuốt lên, một sợi óng mượt chắc khỏe khác lại mọc ra từ đầu ngón tay đấy.

Tóc chàng như đầm nước quán quanh ngón tay nàng. Nàng chải từng chút, trong lòng cũng từng chút trầm tĩnh lại. Chải đến một lọn tóc cuối cùng, một phần chấp niệm sau cuối trong nàng cũng rời đi.

Nàng nâng chàng dậy trước gương đồng, ngắm nhìn dung mạo tựa ánh nước hòa dịu đầu xuân trong gương. Sau mới chậm rãi hạ chàng xuống, đặt

chàng gục lên bàn trở lại giống ban đầu vừa thiếp đi. Nàng cúi đầu, khẽ hôn lên gò má như ngọc mát rượi của chàng. Nàng nói:

“Người người đều bảo thà làm chó thời bình, chớ làm người thời loạn. Người người đều căm hận loạn thế này, riêng mình ta thích nó——”

Nàng cười nhènhe, nước mắt tuôn rơi.

“Nếu không phải vì loạn thế này, loạn đường lối thiên địa, loạn trật tự nhân gian, thì làm thế nào, có thể cùng chàng chung bước đến nay?”

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Khi bước ra khỏi phủ, Trương Thúy Nga thuận tay vuốt lại tóc, thấy sao trống trơn, mới phát hiện không còn đóa dành dành nữa. Chắc là trước đó Lý Nhu Phong tháo tóc nàng đã gỡ xuống, chẳng biết bỏ ở đâu rồi.

Giờ có muốn trở về tìm cũng không được. Vậy thôi, để trên đường ra trận thử nhìn quanh xem, nếu gặp được đóa khác thì hái sau... Bên đùi nàng mới nhừ, dưới chân bủn rùn, phải vịn tường mới có thể đứng vững. Vừa ngược mắt, đã thấy Thông Minh tiên sinh.

Thông Minh tiên sinh cũng khoác đạo bào khi lập đàn làm phép, bên trong láo bát quái tím nhạt căng phồng giữa gió rét. Trên mặt ông cụ như đã kết sương, trong ánh mắt hiện đầy băng châm. Nàng nhận ra giữa đồng châm đó là mấy chữ to:

Không biết liêm sỉ.

Nàng cười ngược ngùng, chống người đứng thẳng lên, vuốt mái tóc búi cao không có một sợi rối loạn, khô khốc nói: “Để tiên sinh đợi lâu.”

Thông Minh tiên sinh chấp hai tay sau lưng, râu dài tung bay theo âm phong. Ông cụ cất giọng nghiêm khắc: “Trương Thúy Nga, hãy nhớ rõ bốn phận của người.”

Trương Thúy Nga cười khan: “Vâng.” Nàng cũng chẳng muốn nhiều lời với Thông Minh tiên sinh. Phía trước là một con ngựa to đen nhánh đang đứng chờ, trên cổ có buộc túi đựng đầy sách thuật số chuẩn bị sẵn cho nàng. Đây không phải ngựa ô của nàng. Nàng đi vòng qua người Thông Minh tiên sinh, nghetiếng ông cụ vẳng lại từ sau lưng:

“Đừng quên trước kia ngươi chỉ là đứa ăn mày đầu đường xó chợ, phải hát ‘Vui rắc hoa’ ① để xin cơm, lừa tiền.”

Trương Thúy Nga chột đứng sững, chốc lát sau, nàng cười gằn. Hàng mày dài mảnh tùy ý hưởng cao, khiến nụ cười này dần dần hiện rõ khinh miệt, tỏ rõ chẳng thèm chấp nhặt. Nàng cao ngạo ngẩng đầu, dứt khoát phóng thẳng lên ngựa.

***

Trống con lớp lớp nổi vang dậy đất, cờ xí rợp rợp phất phới bụi mù. Đại quân tuyên bố gồm bốn mươi vạn người đã trải khắp đường ranh ngăn cách thiên địa, kéo dài từ đông sang tây, thế đến tựa vũ bão, tựa đầu sóng Tiền Đường sục sôi cuốn phẳng hết thủy, nhận chìm hết thủy.

Thành Thạch Đầu ba trăm năm trong màn đêm như con sư tử gồng căng cơ bắp đã vào thế phục sẵn. Mỗi một phiến đá được đào lên khỏi lòng đất đều sừng sững vươn cao, giữa các khe hở cắm chi chít chông sắt, trường mâu. Sông sâu cuộn cuộn chảy, trăng rót bạc bao trùm, tòa thành này vốn thật nhỏ bé giữa thiên địa. Song đêm nay, hoàng triều suy bại muốn hóa ra măng xà không lồ há to miệng máu nhắm thẳng vào nó, mà nó cũng kiên quyết phải làm tảng đá cứng sắc nhọn đập nát miệng măng xà.

Không ngoài dự liệu của Tiêu Yên. Đại tướng quân phe Đại Ngụy đã quen dùng lối đánh kéo dài thời gian, khảo nghiệm lòng nhẫn nại của đối phương, nay lại đột ngột phát lệnh dốc toàn lực công thành ngay giữa đêm khuya.

Trước đó quân Ngụy được nghỉ ngơi dưỡng sức một ngày, nên thời khắc này thế đến như chẻ tre, rầm rập kéo theo thang móc, thang mây, máy bắn nỏ hai mươi bốn khung, máy bắn đá, xep hát ường [1], chấn động khiến cả tòa thành Thạch Đầu cũng rung bần bật. Nước sông Tần Hoài dậy sóng sủi tăm, lớp sương dày trên đê đôn ép thành đặc quánh. Mỗi nhà mỗi hộ, từ già trẻ lớn bé, đến khỏekhoăn, bệnh tật, tất cả đều cầm chắc côn sắt, dao phay, cùng nhau thủ sẵn sau cửa. Bên tai họ truyền đến hàng chuỗi tiếng âm âm rền rĩ, mặt đất dưới chân liên tục rung động.

Tiêu Yên mặc giáp dày, đứng thẳng trên tường thành cao quan sát thế trận. Thi thoảng lại có gach đá, tên bay sượt qua y, thân vệ cố khuyên tránh ra sau nhưng y nhất định không đáp ứng.

“Cô chính là người mang thiên mệnh, tất được thần linh khắp thiên địa phù hộ. Kiếp nạn lớn nhất trong mệnh số đã vượt qua được thì tuổi thọ ắt phải là tám mươi sáu năm, chắc chắn sẽ một bước lên trời, sao có thể chôn thây ở đây!”

Trùng vương vũ dũng nhường này, sĩ khí các tướng sĩ giữ thành lập tức tăng cao, phấn chấn hô vang rền trời.

Sương giá ban đêm kết tầng mù mịt, hai mắt Tiêu Yên rực sáng, trở thành thứ móng vuốt của loài hổ báo, móc dính vào mỗi một góc xa trên chiến trường. Quân Ngụy chết đi, lính giữ thành rơi khỏi tường cao, máu đào tưới đầm đất đen, ươm giống độc mọc lên hàng đồng thi hài.

Người đã trải sinh tử, người từng băng biển máu, giữa gió bụi khói lửa vẫn có thể tỉnh táo làm mãnh thú ẩn sâu rình mồi. Y là thợ săn dôi theo con mồi, tay y nắm chắc trường kích, chờ đợi một thời cơ chuẩn xác.

...

Bão Kê nương nương ngồi xếp bằng giữa bóng tối, sau lưng là vô số đôi mắt chớp động. Trong nửa tháng này có một đoạn thành bao ② được xây

dựng cấp tốc quanh thành Kiến Khang. Chỉ làm một đoạn thành bọc quanh cổng chuyên dùng để tăng cường phòng ngự cho các thành trì, nên chẳng ai cảm thấy có gì lạ. Mãi đến tận trước lúc quân Đại Ngụy dàn trận tấn công, thì một số ít binh lính giữ thành mới biết, lần lượt có những chiến xa che kín vải đen, nhân lúc tối trời mà chạy vào thành bao.

Những chiến xa đen tuyền kia xem chừng đều chở đầy người, ấy thế mà lại cực kỳ im ắng, không có bất cứ động tĩnh gì.

Sao Bắc Cực đã chuyển đến giữa trời, gieo từng tia sáng li ti xuống thế trần, kết thành từng hạt nhỏ vụn rơi trên búi tóc Bão Kê nương, khiến búi tóc đen nhánh ấy như lóng lánh sắc xanh của kim loại. Nàng nhắm mắt lại, ngồi giữa chiến xa vách sắt được điều khiển bởi một người côi âm lực lưỡng.

“Nổi trống xuất chiến, khua chiêng thu binh.” Bên tai vang lên giọng của Tiêu Yên, y đích thân dạy chiến thuật cho nàng. Chẳng biết tại sao, điều này khiến nàng dần dần không còn hận y như trước nữa.

Y không phải người tốt, nhưng, khi làm vương, nhất là so với những đế vương khác, y thật sự vẹn tròn trách nhiệm, thậm chí còn là ưu tú.

“Khi dùng gần hết người côi âm thì chúng ta sẽ khua chiêng. Người từ vị trí tiên phong lùi về sau, sẽ có quân đội tiếp ứng ngay.

“Sử dụng người côi âm chỉ là hành động bất đắc dĩ khi quá cấp bách, nhằm để giảm bớt thương vong của tướng sĩ, đồng thời tạo cơ hội dồn sức phản kích, một trận diệt sạch quân Đại Ngụy. Có như thế, bình định thiên hạ là trong tầm tay.

“Người cứ yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ người chu toàn. Nếu cậu ấy tỉnh lại mà không thấy người còn nguyên vẹn, thì đó là ta có tội với người, cũng có lỗi với cậu ấy.”

Bão Kê nương chậm rãi mở mắt, xephátường ở phía xa tông âm âm như sấm rền, bụi đất ào ào rơi xuống giữa khedá. Cả tòa thành bao lung lay nghiêng ngả.

Thành bao sắp bị phá.

Nàng đứng dậy giữa các vách sắt của chiến xa, vượt phẳng vạt áo. Dưới ánh sao, đôi tay mảnh khảnh đầy sức mạnh kia xếp chồng tạo thế phức tạp, từng ngón duỗi gập, nhật nguyệt hợp nhất, thân thỉnh Địa Sát, quyết khớp Thiên Cương. Ngay khoảnh khắc tường thành vỡ vụn, gỗ đá văng tứ tung, nàng nghe được tiếng trống nổi thùng thùng.

Thúc trống xông trận!

Nàng vụt mở mắt, thẳng người lên, tay hướng Bắc Đẩu, thiên địa vạn hóa, nhập xuống một thân.

“Tam Thanh trên cao, nhật nguyệt soi tỏ, uy truyền tam giới, thống lĩnh vạn linh —— TỈNH!”

Lábùa chu sa thoát hóa tàn tro chấp chới bay khắp trời, đất bằng chột nổi sấm rền gióngiặt. Gió cuốn thốc tung tất cả vải đen che chiến xa, cánh cổng địa ngục mở toang. Chuông trấn hồn réo rắt vạn dặm. Tay dương bạt vừa chỉ, trong âm gian liền bắn ra hàng chuỗi lửa đỏ. Bùa chú vừa cháy sạch kia tựa như cỗ trùng tìm kiếm vật chủ, lướt tới giữa mi từng người cõi âm. Pháp ấn tinh thi phập phù gõ vang bốn ngàn hồn phách. Bốn ngàn người cõi âm, đồng loạt biến thân ma.

Binh lính Đại Ngụy đánh vào thành bao không hề biết mình gặp phải thứ gì. Đại đao và trường mâu của chúng dường như đã nhập ma, máu tươi đổ chẳng dẫn đến tử vong, vỡ nát còn sẽ sinh sôi lại. Xác thân chúng thoát chốc đã bị xé toang, trường mâu trong tay xuyên qua tim chính mình, đại đao trong tay bổ tung óc chính mình. Chúng không hiểu vì sao mình chết,

chúng không rõ mình chết thế nào. Chúng chỉ lờ mờ biết được, tựa hồ mình vừa mở ra cánh cổng địa ngục hung tàn, để lũ ác ma bò lên từ lòng đất.

Đây đích thực là một cõi địa ngục. Chiến xa chở dương bát chạy đến đâu, người cõi âm lại như châu chấu đông nghịt trời, cản xé sạch sẽ hoa màu còn sống. Những nơi chiến xa cán qua, đều là thi thể be bé, xếp thành lớp lớp chồng chồng trên mặt đất. Âm phong trong thiên địa rít gào, tiếng hô công thành dần dần lắng xuống, thay vào đó là tiếng khóc than rền rĩ của vạn quỷ trong đêm. Những ai phải trải qua một đêm này đều vĩnh viễn không thể nào quên thanh âm kia, một đêm này họ đã chẳng còn ở nhân thế.

Tiêu Yên trên đầu thành lạnh lùng quan sát hết thảy. Y đã thấy thế trận thây ma của người cõi âm từ trước, thậm chí còn tự tay thao luyện vài lần. Song khi thế trận này thực sự triển khai, y vẫn cảm giác được thứ buốt lạnh tận xương tủy khi đi ngược lại đạo của thế gian.

SÁT!

Đứa bé trong chùa Đại Từ Ân bỗng dưng mở to mắt.

SÁT!

“Điện hạ!”

Kỵ binh giấy của Thông Minh tiên sinh bay vọt ra từ hai bên tường thành, tách riêng cánh quân rối loạn của Đại Ngụy. Tiêu Yên vung cờ lệnh, đội quân phục ngoài thành nhờ thuật chemắt yểm hộ, cấp tốc diệt sạch đám quân mất trật tự đấy.

Chỉ sau ít phút hỗn loạn ngăn ngui vì bị người cõi âm cắt xé hàng ngũ, quân Đại Ngụy đã ý thức được mình phải đối đầu với thứ gì. Chúng tưởng rất cuộc vẫn hiểu biết sâu rộng, lập tức nhận ra đây đều là người cõi âm. Đã vào đất chết thì chớ nên oán thán thừa thãi, trong lòng có khiếp hãi cũng cầm

chắc không còn đường lui. Người côi âm biến thân ma luôn chỉ cầm đầu căn xé, mãi đến khi bị bằm thành muôn mảnh hay hóa cốt mới thôi. Đội quân Đại Ngụy kiêu ngạo, tự mãn đồng loạt bị nỗi sợ tử vong dồn ép mà đông kết, cấp tốc bày ra tư thái ngoan cường và bạo tàn nhất từ trước đến nay.

Chúng mau chóng xác định hai nhược điểm lớn của đội quân người côi âm này, thứ nhất là dương bặt, thứ hai là bọn người côi âm ở ngoài rìa không nhận được dương khí của dương bặt. Dương bặt rất khó tiêu diệt, chiến xa vách sắt đầu dễ phá bung, người côi âm bao quanh dương bặt như bày ong chen chúc bên ong chúa, cơ hồ chẳng chừa một kẽ hở nào để đột phá. Bởi thế chúng bắt đầu chém giết người côi âm ở ngoài cùng trước. Bị chèn đến sát mép thường là bọn nhỏ yếu nhất, tàn tạ nhất. Rồi xa dương bặt, sau khi bị bằm nát thì khả năng hồi sinh của bọn này rất kém.

...

Nhịp trống trên tường thành lúc nhịp lúc khoan, lúc nặng lúc nhẹ, truyền đến tín hiệu biến trận cho dương bặt trong chiến xa. Đội quân người côi âm đập lên máu huyết, thi hài, nhích dần từng tấc đến gần trung tâm của quân Đại Ngụy. Máu thịt văng đầy trời, binh lính Đại Ngụy gào thét ngã như ngã rạ. Tướng quân Đại Ngụy kiên định ngồi ngay ngắn giữa trận, bình tĩnh ban lệnh, chỉ huy quân mình bọc đánh hai bên sườn, dùng chiến mã tách người côi âm khỏi dương bặt, siết chặt vòng vây, chậm chậm nuốt lấy cả bày mấy ngàn người côi âm từ ngoài vào trong.

Chúng có thừa kiên nhẫn, chúng tự xưng là đại quân bốn mươi vạn lính, nhiều gấp trăm lần đám người côi âm này. Một trăm giết một, là quá thừa rồi.

Vòng vây đang không ngừng thu nhỏ, máu thịt người côi âm rơi vãi khắp nơi, nhưng nhúc như sâu bọ, ghê tởm khiến rất nhiều binh lính nôn hết ra.

Phong vân phía chân trời nhiều động, sắc trời biến ảo khôn lường. Tiêu Yên lặng im bất động đứng trên tường thành, chiêm đồng đã chuẩn bị sẵn sàng bên người y. Y nhìn đăm đăm vào một vùng đã nhiễm đỏ máu tươi, chùy gỗ trong tay giương cao.

“Điện hạ, người côi âm ở gần dương bật rất khó bị đánh bại, vẫn có thể chờ thêm chút nữa.” Thông Minh tiên sinh bên cạnh Tiêu Yên lên tiếng.

Người côi âm giết nhiều hơn một kẻ địch, gánh nặng trên vai tướng sĩ sẽ giảm bớt một phần, khả năng sống sót sẽ tăng thêm một phần. Bốn ngàn người côi âm này, nhất định phải tận dụng triệt để.

Thông Minh tiên sinh nghĩ như vậy. Bao Kên vương nương, cũng nghĩ như vậy.

Chỉ có điều nàng còn nghĩ nhiều hơn chút là, khả năng sống sót của tướng sĩ tăng thêm một phần, thời gian Tiêu Yên bình định thiên hạ sẽ rút ngắn một phần.

Lý Nhu Phong, chàng sẽ vui vẻ hơn một phần.

Nghĩ đến đây, nàng cũng sẽ cười khe khẽ.

Mùi máu tanh, mùi xác thối đã đậm đặc khiến nàng chết lặng. Nàng thân ở giữa các vách sắt, chỉ dựa vào la bàn và tinh tú trên trời để xác định thời gian, phương hướng. Nàng đã sớm cảm nhận được tốc độ tiến đến trước đang biến hóa mạnh, càng lúc càng chậm chạp, gian nan.

Các vách sắt của chiến xa đã hư hại nghiêm trọng, bao nhiêu mũi tên nặng đâm xuyên qua vách dày, thậm chí còn có dùi đâm rơi vào trong xe. Nhưng không sao, nàng không sợ hãi. Bầu trời đang bắt đầu hửng sáng. Từ những lỗ thủng trên vách xe, nàng nhìn đăm đăm ra ngoài, nhìn vào cảnh tượng quân Đại Ngụy vây giết người côi âm.

Thực ra đâu phải nàng chưa bao giờ thấy người côi âm trúng chú tinh thi, nàng thậm chí còn từng chém nát Long viên ngoại trúng chú tinh thi. Một dương bát muốn đổi phò người côi âm đã biến thân ma thì cần phải chém liền tay, suốt quá trình không được do dự.

Xử lý Long viên ngoại, nàng cũng chẳng có cảm giác gì, không có thương hại, không có quá nhiều cảm phẫn. Nhưng trước nay nàng chưa từng gặp hàng loạt người côi âm biến thân ma như thế. Những người côi âm này nàng đã ở cùng một thời gian ngắn. Mặc dù họ bị trúng chú thuật mà đông cứng, bất động, nhưng từ những tổn thương trên thân họ, từ ngàn vạn biến hóa trong mắt họ, nàng nhìn ra được câu chuyện của riêng mỗi người. Họ thật sự là giống loài kỳ quái, họ không phải con người, nhưng lại đúng là con người. Hiện tại họ đã mất sạch lý trí, chỉ biết nghe theo sự sai khiến của nàng, chỉ còn hung hãn, tàn nhẫn tấn công quân Đại Ngụy. Tất cả họ đều đã biến thành con rối.

Phía ngoài vách xe máu chảy thành sông, trời long đất lở, bên trong xe lại rất yên tĩnh. Ánh sáng của thất tinh Bắc Đẩu dần dần nhạt nhòa, cảnh vật trước mắt nàng từ từ hiện rõ — Nàng nhìn thấy ngựa ô kéo xe cũng mặc giáp sắt, đang bước đi dưới sự điều khiển của người côi âm. Đây không phải là ngựa ô của nàng, nàng chẳng nỡ để ngựa ô sắp làm cha của la con phải ra trận, biến thành một con nhím ô.

Cũng như Tiêu Yên có thể để bốn ngàn người côi âm chiến tử sa trường, lại quyết không cho người côi âm Lý Nhu Phong bước một bước vào biển máu Tu La.

Bỗng nhiên Bão Kê nương nhớ tới câu, Phật nói, chúng sinh bình đẳng. Nhưng thế gian này chung quy không có gì là bình đẳng, yêu hận của họ đã khiến vạn sự vạn vật trên thế gian phân hóa rõ rệt. Thế nhưng, con ngựa ô xa lạ kia có tội gì đâu, bốn ngàn người côi âm xa lạ kia có tội gì đâu.

Hết thảy đều viloạn thế.

Mànay đã đi tới tình cảnh này —— Bao Kênương nương nghĩ, nàng ngherõ từng tiếng vọng ra từ tòa thành, coong, coong, coong, coong, mỗi tiếng mỗi sốt ruột. TiêuYên đang gọi nàng về. Bây giờ trở về, vẫn còn kịp, nhưng —— Nàng không muốn lui về sau, bởi đã tới nước này.

Đêm nay mặc sức sát sinh đến tận đây, nàng đã mang nghiệp chướng nặng nề, đủ để bị đày xuống địa ngụcVôGián.

Nếu đã phải vào địa ngục, vậy thìchẳng sợ xuống sâu hơn một tầng nữa.

Giết nhiều thêm một tên lính Đại Ngụy, TiêuYên sẽ bình định thiên hạ sớm được một ngày, LýNhu Phong, chàng sẽ vui vẻ hơn một phần.

Vàtrận tàn sát như đêm nay, cũng sẽ không xảy ra nữa.

Nàng lẩm nhẩm trong lòng. LýNhu Phong, LýNhu Phong, Nhu Phong, Nhu Phong, thật giống một ma chúđiu dàng. Một ma chúkhiến nàng thà rằng bị nghiệp hỏa đốt làm tro tàn cũng tuyệt đối chẳng muốn lùi lại nửa bước.

Bốn vách sắt vẫn liên tục chấn động.Âm rung kia chưa lúc nào ngơi nghỉ, càng lúc càng dồn dập, rõ ràng như nổi lòng mỗi người nơi đây, cũng càng lúc càng nôn nóng.

Trương Thúy Nga chậm rãi đứng thẳng lại giữa các bức vách.Chuông trấn hồn reo vang, mười ngón tay mảnh khảnh mạnh mẽ của nàng gập bẻ nắm lấy nhau, liên tiếp thi triển vô số thế pháp quyết phức tạp. Từ miệng nàng tuôn ra lửa đỏ thiêu rụi bùa chú, linh khítrong thiên địa đang dần yếu đi bỗng chốc ồ ạt tụ hội nơi ThiênCương, tụ về sinh sát khí.

“Đến tột cùng là Trương Thúy Nga muốn làm gì!” Rốt cuộc người trên tường thành đã phải gầm to.

Thông Minh tiên sinh cũng không thể trả lời vấn đề này cho y.

Song trên chiến trường, tất cả mọi người, tất cả người côi âm đều nghe được giọng của dương bạt, là thứ âm thanh nghèn nghẹn, ngang ngang nhưng lại hết sức rõ ràng ——

“Cửu khí Đế quân, nhận thần ấn này [2]. Dương sinh âm sát, quỷ thần tuân theo!”

Khắp chiến trường, bất thành linh, lại có vô số người côi âm trỗi dậy —— Những người côi âm vừa được sinh ra trong đêm này, lại một lần nữa cảm giác được dương bạt triệu hoán.

Tro bùa tình thi bay tới giữa mi từng người côi âm mới xuất hiện, chớp mắt, lại làm một đợt biến thân ma điên cuồng. Máu tanh sát khí quét ngang toàn bộ sa trường.

Mà đúng lúc đấy, chiến xa vách sắt cũng hoàn toàn bị xuyên thủng.

Lời tác giả:

① Điệu Vui rắc hoa: Nguyên là một đoạn do tăng lữ niệm khi truyền bá kinh Phật trong dân gian, về sau cải biên thành điệu “Hoa sen rụng” tràn tục hơn. Sử sách ghi nhận điệu “Vui rắc hoa” bắt nguồn vào thời Đường, nhưng nói không chừng đã có từ thời Nam Triều sớm hơn chút rồi.

② Thành bao: Thời gian xuất hiện thì vẫn phải chờ giới khảo cổ kiểm chứng, có điều là từ thời Hung Nô đã thấy hình mẫu ban đầu. Thành bao được phổ biến, xây dựng nhiều nhất vào thời Ngũ Đại, Bắc Tống, trước đó rất hiếm khi dùng tới.

Thành bao ở cửa tây thành cổ Quảng Phú:

Một loại công cụ dùng để leo lên cổng thành. Tương truyền thang mây được Lỗ Ban phát minh vào thời Xuân Thu, nhưng thực ra vào thời Hạ Thương Chu trước đó đã xuất hiện với tên thang móc. Lỗ Ban cải tiến thành cấu trúc gồm 3 phần là bánh xe, thân thang gấp và móc sắt ở đỉnh thang.

hệ thống nhiều khung nỏ gắn vào một giá chung, mỗi khung bắn được nhiều tên. Loại máy bắn nỏ này được ghi nhận lần đầu trong cuốn «Bắc sử», có đoạn về Thành Văn đế của Bắc Ngụy dùng máy bắn nỏ 13 khung, khi căng dây mỗi khung phải cần tới 6 con trâu kéo.

Mẫu khung nỏ lắp trên giá:

Máy ném đá:

phát trường (xe Lữ Công): Loại chiến xa công thành cỡ lớn do Lữ Công Khương Tử Nha phát minh. Xe gồm nhiều tầng với độ cao xấp xỉ tường thành định tấn công, dài vài chục trượng, trong đó chở mấy trăm lính và trang bị đủ thứ đồ nghề để xâm nhập vào thành như cung, nỏ, thương, kích, đao, mâu, thang, móc, ván gỗ... Thường được phủ da để giảm nguy cơ bị đốt cháy.

Khi áp sát tường thành thì lính ở các tầng trên nhảy lên tường đánh giáp lá cà, tầng dưới dùng đầu gỗ nhọn tông vào phát trường. Loại xe này cũng

kênh nên gặp địa hình không phù hợp thì có phát huy tác dụng, nhưng một khi xuất hiện thì sẽ có sức uy hiếp khổng lồ.

Hình bên phải là minh họa trong «Võ bị chí»:

Cửu khí Để quân, nhận thần ấn này: Một phần trong câu chú khi bắt quyết để dùng loại ấn vô hình do thần linh ban tặng, được ghi trong «Chính thống Đạo tàng».

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Lý Nhu Phong khó khăn ngồi dậy, đầu đau như búa bổ. Chàng chưa từng uống nhiều rượu đến vậy. Chàng biết là Tiêu Yên chuốc say mình. Tiêu Yên hiểu rõ nhược điểm của chàng, chỉ cần y muốn buộc chàng uống thì chàng chẳng thể từ chối. Nhưng mới vừa nhấp môi, chàng đã biết là không xong rồi — Tiêu Yên để chàng uống loại rượu Bạch Đọa xuân lao cực mạnh. Ngày xưa, nếu có thể thì chàng đều tránh xa Bạch Đọa xuân lao.

May mà chàng vẫn tỉnh lại. Cả người nồng nặc mùi rượu giúp chàng biết được là chưa qua quá lâu. Chàng cố sức mở mắt. Thật kỳ quái là trước mắt sáng choang, khiến chàng giật mình tưởng vẫn còn ở thời điểm trước khi bị mù.

Chàng nhìn về phía phát sáng kia. Ra là một khung cửa sổ vuông vức. Từ đó ló lên ánh lửa đỏ ngập trời, nhưng lại không phải hiện tượng tự nhiên. Điều này đâu thể là hiện tượng tự nhiên, vì nay chàng đã chẳng thấy được hiện tượng tự nhiên nữa, trong mắt chàng chỉ còn âm gian. Song trước giờ âm gian vẫn thường tăm tối, nào có chói chang đến vậy.

Chàng cố xoa mắt, nhất thời không biết là thực hay ảo. Bên tai chợt vang vọng một giọng nói, thánh thót như sơn ca, “Lý công tử.” Giọng nói này trùng lặp lên chất giọng ào ào của Bảo Kê nương nương, “Lý Nhu Phong.”

Lý công tử.

Lý Nhu Phong.

Chàng lại nhớ đến nàng. Chàng nhớ rất rõ mình đã nằm chiêm bao, đã mơ một giấc mộng cùng nàng vui cuộc hợp hoan. Bão Kên vương nương ăn mặc như một đạo cô, nhập vào giấc mộng của chàng. Chàng gỡ xuống đóa dành dành thơm ngát trên tóc nàng, gỡ bung mái tóc óng mượt được nàng búi gọn chỉnh tề. Làn tóc dài như tơ như lụa ấy trượt phủ lên thân thể nàng nhỏ xinh, cả người đều yêu kiều mềm dịu đến say lòng.

Chàng chỉ mới hồi tưởng thôi mà toàn thân đã biến đổi từng đợt, cứ như bị xối nước nóng nước lạnh luân phiên. Ngón tay không tự chủ mà gập lại, thân thể không tự chủ mà căng cứng. Quả đồi chân thực, chàng chẳng những nhận rõ dáng hình mỗi nơi mỗi chỗ đủ khắp người nàng, mà còn nếm được hương sữa nhè nhẹ thoảng trên thân nàng.

Ban đầu nàng trong lòng chàng giãy giụa kinh lắm. Chàng thầm buồn cười, sao nàng ở giấc mộng này cứ thẹn thùng thế chứ, còn không cho chàng chạm vào. Chỉ là nàng trong này chưa ý thức được mình đã gả cho chàng, đã là nương tử của chàng. Nhưng chàng biết có thể nào thì nàng vẫn luôn thương chàng. Quầng lửa vàng óng kia bùng cháy mãnh liệt như vậy, như muốn đốt sạch cả thế giới u ám của âm gian. Cho nên chàng mới dám tùy ý làm càn, mới cả gan động tay động chân với nàng. Chàng muốn sờ từng chút xem, nương tử trong lòng chàng này, rốt cuộc là công tử thế nào.

Nương tử của chàng đúng là thật xinh, chỉ không giống tưởng tượng của chàng ở chỗ quá mức mảnh mai và sở hữu một đôi mắt dài. Trong lòng chàng cứ nghĩ sẽ làm mày liễu mắt hạnh, hễ giận lên thì mắt hạnh kia sẽ trừng tròn vo. Nhưng nàng khác hẳn thế. Chàng chẳng thể tưởng tượng nổi, vóc người bé xíu chừng này, sao có thể hùng hổ vung rựa như vậy.

Chàng sờ lên mặt mình, cảm giác chắc đã cháy bùng rồi. Mặt người côi âm mà cũng nóng rẫy được, chàng biết mình không thể nghĩ tiếp nữa. Nếu cứ mãi kéo dài giấc mộng xuân này, nỗi nhớ mong về nàng sẽ trở thành chấp niệm chàng không nỡ buông lơi.

Nhưng bất chợt, chàng lại nghe được gì đó trên tay, là hương hoa dành dành, hòa cùng hương thơm trên thân người ngọc trong mộng mà tay chàng đã vờn vờn lướt.

Tim chàng như nổi trống dồn, trong đầu chợt lóe linh cảm xấu.

Cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Lòng chàng rối bời cực độ, rối như cuộn chỉ xoắn tung, chẳng thể tìm ra đầu dây manh mối. Chàng vội nhào đến bên cửa sổ, kéo toang rèm che để cảnh ngoài cửa kia hiện lớn hơn chút. Chàng chăm chú quan sát, rốt cuộc đã thấy rõ, đó là ngành hỏa hồng liên, là ánh lửa bùng lên từ tầng địa ngục nứt toác.

Chàng thả hai tay, chậm rãi lui lại. Vì sao âm gian này đột nhiên xuất hiện ngành hỏa hồng lớn đến thế? Ánh lửa đã bao trùm cả một vùng trời. Chàng đứng phải cạnh bàn, chàng chợt lại nhào đến bên giường, điên cuồng tìm kiếm khắp lướt trên đấy. Song chỉ có chăn đệm được trải gấp gọn gàng, tưởng chừng chưa từng phát sinh điều gì, không thấy cả một sợi tóc thừa. Chàng lại quỳ rạp xuống lần tìm dưới đất. Mò mẫm chốc lát, chàng chợt ngửi được hương hoa nhèn nhẹ, bởi vì khô héo mà nhạt đi nhiều. Chàng lần theo hướng phát ra hương hoa, rốt cuộc moi được một đóa dành dành đã úa tàn kẹt giữa chân giường và vách tường.

Hoa dành dành.

Lần đầu gặp gỡ ở chợ quý, chàng đã thấy nàng cài ít đóa dành dành trên tóc. Trong sân nhà cũ cũng trồng đầy các gốc dành dành. Là hoa dành dành luôn thơm ngát giữa thành Thạch Đầu ngập máu tanh, dường như vĩnh viễn sạch sẽ, tinh khôi, vĩnh viễn tách biệt khỏi bụi trần ô trọc.

Là hoa dành dành ấy.

Lý Nhu Phong tông cửa xông ra.

***

Người côi âm rơi vào tay những kẻ thế nào, thì mức phát huy tác dụng sẽ theo thế nấy.

Trương Thúy Nga không còn vách sắt che chắn, chính thức dẫn thân vào màn tàn sát máu me đầy mắt, gào thét ngập tai. Điều đầu tiên xuất hiện trong đầu nàng, chính là ynhĩ kia.

Nhân gian thái bình sẽ không có người côi âm, người côi âm đều bởi loạn thế mà sinh. Trăm ngàn năm qua đâu phải chưa từng có loạn thế, và chắc gì chưa từng xuất hiện người côi âm. Thế nhưng các thuật pháp dùng để điều khiển người côi âm, không biết tại sao chẳng hề có bất cứ lưu truyền gì tới nay. Bằng không thì Pháp Tuân cũng chẳng phải tốn mười năm vất óc suy nghĩ cho ra một quyển chú thuật liên quan tới người côi âm.

Nàng nhớ tới gã dương bặt đầu tiên gặp Lý Nhu Phong, điều gã muốn nhiều nhất chỉ là lợi dụng Lý Nhu Phong để kiếm ít tiền lẻ. Cuối cùng bán chàng đi, tự nguyện góp cho mình một ngôi phò đồ bảy tầng.

Tới đạo sĩ Pháp Tuân, lão chỉ muốn dùng xác âm của người côi âm cho con trai Tiêu Tử An hoàn hồn, từ đó mưu cầu một chức vương sư bên cạnh Tiêu Tử An.

Qua Dương Đăng, hẳn muốn mượn tay người côi âm giết Ngô vương Tiêu Tử An, để mình tự phong vương.

Đến lượt Thông Minh tiên sinh và Tiêu Yên, người côi âm trúng chú tinh thi dưới sự điều khiển của dương bặt đã trở thành đại quân kinh khủng nhất, gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật.

Người côi âm phối hợp với dương bặt, là thanh đao tàn ác nhất. Thanh đao này tăng trưởng theo gió, rơi vào tay người có tâm thế nào, thì sẽ trở nên sắc bén thế này.

Ở Tiêu Yên là đã tâm khuấy đảo thiên hạ.

Người côi âm xung quanh vẫn liên tục kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên. Rất nhiều người côi âm dùng thân mình chặn hết tên nhọn bắn thẳng vào nàng. Con ngựa ô xa lạ đã chết. Người côi âm cao to đánh xe cho nàng cũng bị xẻ thành từng khối, chưa kịp mọc lại đã bị băm nát như.

Nàng nắm chặt rựa chém chết một tên lính Đại Ngụy xông qua được trận pháp người côi âm quanh mình. Nàng tự hỏi, liệu có còn tệ hơn được chăng?

Liệu sẽ có kẻ nào còn tệ hơn Tiêu Yên một lòng muốn đánh chiếm thiên hạ? Hay có khi nào dã tâm của y tăng vọt, bản thân cũng tha hóa đi?

Con đường tàn sát của người côi âm đã mở ra, sau này liệu chẳng sẽ còn xảy ra chuyện tàn nhẫn hơn nữa?

Nàng cảm thấy mình thật quángâỵ thơ. Cũng như việc nàng chưa hề lường trước sẽ có hôm nay, nàng chẳng thể nghĩ ra còn chuyện gì tàn nhẫn hơn. Nhưng nàng biết, chắc chắn sẽ có kẻ nghĩ ra được.

Nhất định sẽ có tình cảnh tồi tệ hơn thế này.

Mà nàng, đã không muốn tiếp tục trở thành một thanh đao, tiếp tay làm ác.

***

Lý Nhu Phong dễ dàng lao ra khỏi phủ. Cánh cổng địa ngục đã mở, ác quỷ lơ lửng bay quanh, choáng hết tầm nghe tầm nhìn của con người, bởi

vậy chẳng còn gì có thể cản nổi người cõi âm như chàng.

Chàng không trông thấy thành trì, lại nhìn rõ được chiến trường Tu La. Chàng dõi mắt theo nghiệp hỏa hồng liên như từ lòng đất phun cao, đốt thành một biển lửa trải dài vô tận. Trước mặt chàng là hàng hà sa số quỷ hồn mới sinh bị lửa đỏ thiêu cháy vút lên tận trời, xoay vòng giữa tầng không tăm tối của âm gian, rồi ào ào thi nhau rớt thẳng xuống. Đây là trận giótáp mưa sa đầy những quỷ hồn.

Chàng không phải chưa bao giờ thấy chiến tranh, Tiêu Yên từng đích thân dẫn chàng đi xem các trận đại chiến. Chàng nhìn thử vài lần xong thì chẳng mấy hứng thú. Dù sao thì đều là Tiêu Yên thắng, chàng nghĩ, có gì đáng xem đâu.

Nhưng đây là lần đầu chàng chứng kiến chiến tranh của nhân gian bên mặt âm gian. Ai có thể ngờ lại là cảnh tượng hết như tận thế! Chàng chưa khi nào thấy nhiều quỷ hồn đến vậy, chen chúc, dày đặc ngồn ngộn khiến chàng chẳng thở nổi. Chàng chưa từng nghe chừng ấy tiếng gào thét thảm thiết, chàng không thể không kéo vạt áo che kín hai tai.

Quỷ hồn đông đúc giúp chàng khỏi cần phải tìm đường. Chàng cứ chạy ngược dòng quỷ hồn đang tủa đi, phóng thẳng tới chỗ nghiệp hỏa hồng liên. Chàng biết chắc chắn quãng lửa của mình cũng ở trong đó, bởi giữa nghiệp hỏa kia đã ngưng kết âm khí đặc quánh như mây đen che trời, như cơn bão rải cánh!

Chàng chạy điên cuồng, cởi xuống áo khoác vướng víu. Chàng chợt cảm giác như hai vai bị một đôi tay bấu chặt, bên tai lại văng vẳng hai giọng nói trùng lặp vào nhau ——

—— Lý Công tử

—— Nhu Phong

Một giọng như sơn ca, một giọng khản đặc đứt quãng.

Nhưng đây là cùng một người.

Chân chàng đột ngột vấp mạnh, chàng ngã lăn ra đất. Cánh tay xây xước không thấy đau đớn, chàng chỉ cảm giác nơi xương vai như bị ấn sâu. Tay chàng vớ vào áo chạm đến đáy, thử nhấn xuống, quả nhiên lạnh như nước vùi bầm. Chàng nhớ ra được, khi vừa bắt đầu, mỗi lần chàng tiến vào thì nòng rất căng thẳng, thậm chí còn đôi chút hoảng sợ. Nàng cố sức bấu chặt vai chàng, như thể chàng là kẻ địch của nàng, mà cũng là chỗ dựa duy nhất của nàng.

Nhưng cảm giác các ngón tay bấm vào vai này, cứ sao cứ như đã từng gặp qua?

Trong đầu chàng chợt hiện ra một cảnh tượng xa xôi mơ hồ, cũng là căn phòng tối đen không ánh sáng. Chàng chẳng mấy tình nguyện trút bỏ áo sống. Lần đấy Tiêu Yên buộc chàng vào, bảo là Gia Cát Phùng Sinh nắm xương xem mệnh cực kỳ chuẩn xác, một đời người thế nào đều ẩn chứa hết trong cốt tướng.

Khi đó chàng vốn không ưa chuyện bói toán này. Thứ nhất chàng chẳng tin có người thật sự chỉ nắm xương mà nhìn ra chính xác được số mệnh. Thứ hai nếu biết rõ mệnh số cả đời, thì cuộc sống còn gì là thú vị nữa?

Nhưng Tiêu Yên vừa dỗ vừa khuyên, vừa cứng rắn vừa mềm mỏng đẩy chàng vào, nên chàng đành phải thử một lần.

Chàng của năm mươi bảy tuổi cứ bực bội ngồi ở đó. Thế rồi có một đôi tay ấm áp vươn ra, thử dò xét giữa bóng tối. Đầu tiên là đặt lên mặt chàng, tiếp đó dò xuống xương vai. Đôi tay kia rất mạnh mẽ, ngón tay thon dài, vừa chạm vào đã cảm thấy khớp xương cứng rắn, mới đầu chỉ dịu nhẹ, nhưng ngay sau đã có lực xuyên qua máu thịt đến thẳng cốt tủy.

Đây là nạn xương gãy? Chàng khịt mũi coi thường. Ngoài việc bị bóp đau thì chàng chẳng có cảm giác gì khác. Xương cốt nửa thân trên gần như bị kẻ kia nắn hết một lượt, cứ như muốn tháo rời hết các khớp.

Sau khi ra ngoài, một tờ giấy vàng được đẩy qua khe cửa, chàng thấy trên đó là mấy chữ:

Mệnh ngài hỗn độn, khó mà lường được.

Thế này mà bản lĩnh gì? Chàng đưa Tiêu Yên xem sơ rồi xénát vụn. Ngược lại trên giấy viết cho Tiêu Yên chỉ chút chữ, ghi là thọ đến tám mươi sáu tuổi, năm ba mươi tất có một đại kiếp sinh tử, không qua nổi thì vong mạng, qua được sẽ một bước lên trời các kiểu. Hết sức chi tiết, khác hẳn những cao nhân thế ngoại nức tiếng xa gần toàn huyện thuyên mấy lời tối nghĩa khó hiểu.

Chàng búng vào mảnh giấy trên tay Tiêu Yên: Đồ giả.

Tiêu Yên kinh ngạc: Giả thế nào? Kết quả xem mệnh là giả hay sao?

Chàng khinh miệt: Luyện Nhi, ngài bị lừa rồi. Kẻ nắn xương không phải Gia Cát Phùng Sinh, kẻ viết chữ cũng không phải Gia Cát Phùng Sinh.

Chàng rành nhất là phân biệt dạng chữ trên đồ cổ, cả mắt cả tay cả toàn thân, tất thấy đều đạt tới cảnh giới cực kỳ nhạy cảm. Chữ viết kia, cảm giác từ đôi tay kia, chỉ có thể qua mắt Tiêu Yên, chứ làm sao lừa được chàng?

Chàng hời hợt nói: Đây là phụ nữ.

Là phụ nữ.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 58

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Làvisắp chết rồi chẳng? Nàng bắt đầu hồi tưởng lại cả đời mình.

Ký ức về một đời này của nàng đúng là bắt đầu từ Lan Khê. Đường như phải có Lý Nhu Phong, thì cuộc sống nàng đây mới thật là đang sống. Những năm trước đó đều nhạt nhòa tựa mây khói thoảng qua.

Gặp Lý Nhu Phong tại Lan Khê, ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng lại theo chân họ đến thẳng Trùng Châu. Ở Trùng Châu rất khó kiếm ăn. Tệ hơn nữa là mới đầu nàng chưa biết nói giọng Trùng Châu, thời bấy giờ Trùng Châu cũng không theo đạo Phật giống phương bắc, nàng hát “Vui rắc hoa” để xin cơm, nhưng chẳng một ai chịu bố thí cho nàng. Nàng chỉ có thể dùng ít trò vặt lừa dăm đồng lẻ để sống qua ngày. Đám ăn mà bản địa thấy nàng là người ngoài, coi cút một thân một mình, lại chiếm chỗ hành nghề của chúng nên xúm vào đánh nàng một trận như tử, suýt nữa đã mất mạng.

Nàng bị quăng vào đống xác người chết đói. Cũng đêm đó, lần đầu tiên nàng gặp người cõi âm. Kinh khủng nhất là người cõi âm kia đã nát rữa chỉ còn phần thân mình, lại cứ vừa nhìn nàng vừa chầm chậm rướn tới, dọa nàng sợ kinh hồn bạt vía. Nàng nghĩ mình chắc chết ở đây rồi, nhưng thật không cam lòng vì nàng mới vừa nhắc thấy Lý Nhu Phong thôi... Thế là, chỉ dựa vào một ý nghĩ về dáng hình kia mà nàng quyết gắng gượng, cố sống đến tận khi gặp được Gia Cát Phùng Sinh.

Từ ngày đi theo Gia Cát Phùng Sinh, cuộc sống của nàng đã tốt hơn rất nhiều. Trước lúc quyết định nhận nàng làm đệ tử thì Gia Cát Phùng Sinh để nàng thử nắn vai cho mình một lần. Bản lĩnh của nàng vượt trên mong đợi của Gia Cát Phùng Sinh. Ông nhìn đôi tay như gang thép mạnh mẽ kia của nàng, hiếu kỳ sao một cô bé gầy yếu vậy mà lại có được đôi tay thế này. Nàng đáp lảnh ba năm chày lưng cho quý tộc tại hồ nước nóng Tiêu Long. Gia Cát Phùng Sinh cười thật phức tạp, lẩm bẩm đây quả nhiên là thiên mệnh. Có thể gặp gỡ sờ nắn nhiều người chừng đấy, đủ loại sang hèn, giờ không dạy cho con bé này thì còn biết dạy ai.

Nhưng rồi tiếc vui chóng tàn, chưa được mấy năm, Gia Cát Phùng Sinh đã trúng gió qua đời. Đúng hôm ông vừa tắt thở, thi thể vẫn còn âm ấm, Tiêu Yên chợt xuất hiện, đem theo cả rương to đựng đầy tiền và vàng bạc châu báu, bày tỏ thành tâm thỉnh cầu Gia Cát Phùng Sinh nắn xương tính mệnh.

Sau khi liệt nửa người, Gia Cát Phùng Sinh luôn từ chối dân thường đến xem bói, nhưng quan lại quyền quý lên tiếng thì ông vẫn xem cho, bởi vì chẳng thể đắc tội họ. Quan lại quyền quý cũng thường ra tay rất hào phóng, bởi vì họ cho rằng phải không tiếc vung tiền, Gia Cát Phùng Sinh mới không kiếm lời tiên đoán.

Nàng nhìn cả rương của báu sáng lóng lánh kia, thậm chí nuốt nước bọt. Nhiều tiền thế, đủ cho nàng sống an nhàn mấy đời.

Song, nàng đâu thể liều lĩnh theo vụ phiêu lưu này. Nếu bị phát hiện giả mạo Gia Cát Phùng Sinh nắn xương cho Tiêu Yên, nàng chỉ có một con đường chết.

Thế là nàng từ chối y: Gia Cát tiên sinh tuổi cao sức yếu, tinh thần đã suy giảm rồi, chỉ sợ khó lòng nắn xương cho Trùng vương điện hạ.

Nàng đẩy thi hài chưa lạnh của Gia Cát Phùng Sinh ra, để Tiêu Yên nhắc trông cách rèm, chứng thực lời nàng vừa nói về ông. Cuối cùng thì nàng vẫn phải lo tính cho tương lai chính mình. Nếu hiện tại nàng báo Gia Cát Phùng Sinh chết rồi, thì tòa nhà này, và tất cả gia sản của Gia Cát Phùng Sinh đều bị tịch thu sung công. Thế thì nàng lại một lần nữa chẳng còn chỗ nương thân. Nàng cần chừa ra ít thời gian để chuẩn bị thêm.

Nhưng Tiêu Yên là loại người chưa đạt được mục đích thì quyết không bỏ cuộc. Ý rất bất mãn: Chút sức để nắn xương cũng chẳng có nổi à? Vài bữa trước còn thấy bảo tiên sinh xem cho đại tư đồ đấy. Cô chỉ cần tiên sinh nắn cho hai người thôi, đâu nhiều nhận gì.

Hai người? Còn lại là ai?

Lý Công tử.

Tiêu Yên liền ra lệnh dẫn Lý Băng đang chờ ở ngoài vào.

Nàng cố dẫn xuống niềm hân hoan quá đỗi dưới đáy lòng, nàng cố gắng bình tĩnh xác nhận: Công tử thứ ba nhà họ Lý à?

Đúng, công tử thứ ba, nhà họ Lý Trường Châu.

Khi đó nàng biết, người kia ở trước mặt nàng chính là ma quỷ, là ma quỷ dẫn lối đưa đường, mê hoặc nàng bước vào đất chết.

Là chính nàng lựa chọn. Nàng có thể cự tuyệt, nàng biết rõ tất cả hậu quả, nhưng đây chính là lựa chọn của nàng. Nàng không khống chế được hai tay mình, càng không khống chế nổi trái tim đang đập cuồn cuộn. Các nhà võ tộc luôn kín cổng cao tường, sau khi bước vào Trường Châu, ước chừng mỗi năm nàng chỉ có thể trông thấy Lý Công tử đôi lần. Cả đời nàng này, phải tới bao giờ mới có cơ hội được chạm đến chàng?

Nàng chỉ muốn nhẹ nhàng, thật nhẹ nhàng chạm tay vào chàng thể thôi. Nàng muốn biết, một người như vậy, khi chạm vào thì sẽ có cảm giác gì?

Nàng thật sự muốn biết, nàng muốn biết đến điên cuồng.

Nàng thấy như miệng mình mấp máy, nàng nghe được giọng mình vang lên: Vậy, để nôtỳ vào hỏi tiên sinh xem sao.

Vừa gặp LýNhu Phong, hết thấy mọi thứ, toàn bộ đều vượt khỏi tầm kiểm soát. Thân thể nàng chẳng còn là của mình, tình cảm với chàng dường như biến thành một con quái vật hung mãnh, nấp trong lòng nàng. Con quái vật đấy dẫn dắt nàng làm tất cả mọi chuyện, bất kể nàng có nguyện ý hay không, đều chỉ để lấp đầy bụng nó, để nó liên tục sinh trưởng thành khổng lồ.

Nàng nhìn đôi tay mình nhuộm đầy máu tươi, nhìn thanh rựa đã sứt mẻ quá nửa, nhìn máu thịt bung bét rơi lả tả của người côi âm và binh lính Đại Ngụy, nhìn máy bắn nỏ mười hai khung nhắm thẳng vào mình. Nàng đột nhiên ý thức được, hóa ra nàng đang bị tình yêu với LýNhu Phong dẫn dắt làm những việc này, chính nàng đã sai khiến những người côi âm ấy biến côi trần ai ô trọc đây thành một biển máu.

Tầng không trên cao kia nhuộm màu đỏ ối, sao Bắc Cực lạnh lẽo lấp lánh nơi góc trời tận cùng. Nàng nghĩ, hết thấy những điều nàng đang làm đây, hóa ra đều là bị người lợi dụng, lợi dụng tình yêu của nàng đối với LýNhu Phong. Nàng là nô lệ của mối tình này, cũng là con rối của mối tình này, mà LýNhu Phong đã trở thành mối câu.

***

Chàng từ dưới đất chật vật bò dậy, chàng từ dưới đất lao đảo đứng lên, hai chân chàng cuống cuống, chàng loạng choạng lao đi, chốc chốc lại tông

vào tường, nhưng chàng vẫn điên cuồng chạy tới trước, chạy về hướng nghiệp hỏa hồng liên.

Trước kia chàng vẫn còn lẩn trốn bao điều. Mặc dù chàng biết mình yêu Trương Thúy Nga, nhưng từ đầu đến cuối cứ có một số việc vấp ngang trong lòng chàng, khiến chàng chưa thể thông suốt.

Mãi nay chàng mới nhận ra Trương Thúy Nga là cô bé bên cạnh Gia Cát Phùng Sinh, là cô bé giả làm Gia Cát Phùng Sinh năn xương xem tướng cho chàng. Từ lâu chàng đã hoàn toàn quên mất việc đấy, chàng thậm chí còn không nhớ nổi cô bé trong quá khứ ấy có bộ dáng thế nào. Chàng chỉ nhớ rõ tiếng gọi như sơn ca kia: Lý công tử. Chàng biết Bao Kên nương giỏi tính mệnh, giỏi xem tướng, mà chưa hề biết, nàng am hiểu nhất chính là năn xương. Nàng quen Pháp Tuân, quen Thông Minh tiên sinh, chàng lại hoàn toàn quên mất, Gia Cát Phùng Sinh cũng thuộc phái Dương Ấn.

Câu chuyện kia kết thúc thế nào? Chàng không rõ việc phát sinh sau đó, chàng chưa từng quan tâm. Chàng chỉ lảng máng nghe được tiếp theo là một sự kiện ở bãi tha ma của Trường Châu, làm xôn xao cả vùng. Hai gã cai ngục áp giải một nữ tử từ bãi tha ma hành hình, tử tù đã sai hai tên người côi âm giết chết cai ngục, rồi lẩn trốn mất. Thân dưới bọn cai ngục bị xén nát, đau đớn cùng cực mà tất thảy, tình trạng khi chết hết sức thảm. Mọi người đều bảo, hai gã cai ngục kia thường xuyên cưỡng bức nữ tù, thế này đúng là báo ứng.

Sau đó thì sao? Sau đó nữa thì thế nào? Sau đó, giọng nói như sơn ca của Trương Thúy Nga bị hủy mất, hai tên người côi âm chẳng rõ tung tích, dương bặt bắt đầu chém giết người côi âm, dương bặt cầm hận người côi âm. Sau đó nữa, mục buôn người dùng một bát nước mật cứu sống nàng, nàng ôm gà trống to gả cho lang quân yếu mệnh. Trương Thúy Nga trở thành Bao Kên nương, thành Bao Kên nương chua ngoa, tàn nhẫn, giết người như ngóe.

Chàng từng tự hỏi cứ sao ban đầu nàng lại căm hận mình đến thế. Ở chợ quý nàng cay nghiệt khinh rẻ chàng: Mua người? Người còn không đáng giá một đồng!

Nàng để mặc chàng bò dưới đất như thằn lằn, sai chàng chạy tới chạy lui như loài vật. Nàng sỉ nhục chàng, tra tấn chàng, đánh mắng chàng, nàng làm chàng thương tích đầy mình, rồi lập tức chữa lành tất cả. Khi đó chàng cảm thấy, nàng dẫn chàng từ chợ quý về chỉ để tìm thú tiêu khiển. Khi đó chàng không hiểu ác ý của nàng đối với mình từ đâu mà ra, chỉ cho rằng nội tâm nàng vừa tối tăm vừa méo mó.

Chàng phát hiện nàng bắt đầu chấp nhận việc mình yêu chàng, là vào sau lần chàng suýt bị Pháp Tuấn đoạt xá. Ngọn lửa kia luôn tỏa ánh kim, nhưng trước đó nàng vẫn kháng cự lại tình yêu này. Cả khi hôn chàng, nàng cũng phải uống rượu say, phải quất roi chàng rồi mới có thể hôn. Bởi vùi chuyện ấy, lúc trước chàng đã từng thấy hận, phải mất thật lâu, chàng mới có thể từ từ mở lòng mà đón nhận nàng.

Cuối cùng chàng đã biết đúng là Bảo Kê nương nương rất hận mình, hận khắc cốt ghi tâm. Nàng hiểu rõ là chính Lý Băng chàng, chứ không phải Tiêu Yên, nếu chàng không bảo cho Tiêu Yên hay, Tiêu Yên sẽ chẳng sai người tra ra nàng giả mạo Gia Cát Phùng Sinh.

Chàng nhớ rành rành là mình từng nói với Bảo Kê nương nương, Tiêu Yên “nhân hậu, khoan dung”, chỉ đổi lấy những lời trào phúng, đay nghiến của nàng. Thực tế thì sao? Vừa nghe từ chàng một câu, năn xương lậphụ nữ, y liền tống nàng vào tử lao. Chỉ có rơi vào tình cảnh của nàng mới hiểu, Tiêu Yên có mật sắt đá của đế vương, không hề nhân hậu, khoan dung đơn thuần như chàng tưởng.

Chàng trong quá khứ chỉ cho rằng, mình cùng lắm là một cậu ấm lông bông ham chơi nhác việc, chưa từng có gì xấu. Nhưng chàng nào hay chỉ vài lời hời hợt thốt ra, đã có thể nghiền nát cuộc đời người khác.

Chàng látấm áo cưới dệt bằng cành gai của nàng, là chiếc mũ hoa tết từ bụi gai của nàng. Nàng yêu chàng nhưng đã phải hận chàng, đã hận chàng nhưng rồi vẫn yêu chàng. Khi chàng tỉnh tỉnh mê mê muốn chiếm lấy nàng thì nàng hết sức kháng cự, nhưng quầng lửa ánh kim kia vẫn bùng bùng cháy đến tận trời. Nàng bị chàng róc thịt cả người đẫm máu, còn phải dùng thân mình nhỏ bé đờn độc nhóm lên đống lửa khổng lồ thiêu đốt âm gian, dùng đôi tay mạnh mẽ nâng rựa che chở chàng an lành.

Chàng nghĩ, mình đây đến tột cùng là thứ gì, là cái thứ gì chứ. Chàng chứng kiến giữa khói lửa bốc cao đầy trời của nghiệp hỏa hồng liên làm một đốm lửa ánh kim leo lắt, giống hệt đóa sen vàng còn chùng bàn tay. Đóa sen vàng kia lung lay chao đảo, đã gần lụi tàn.

Chàng quên mất mình đang dẫn thân vào đâu, cũng quên nốt bên trong nghiệp hỏa ngập trời kia là gì. Chàng quên mình vẫn là xác thân con người, chàng cũng quên cả việc mình là người cõi âm. Chàng chỉ biết nhất định phải nhảy vào nghiệp hỏa hừng hực đấy, dầu có bị thiêu ra tro thì chàng vẫn nhất định phải lao vào.

Trên thành Thạch Đầu sừng sững giữa mây nước, chàng tung người nhảy vọt, gió lùa vạt áo, tóc đen tung bay. Chàng nhảy xuống khỏi tường thành cao ngất kia.

“NHU PHONG! —— ”

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Trên người dương bạt đã trúng ba mũi tên, nàng quỳ chống chân xuống mặt đất không rõ là bùn đen hay thi thể chất chông. Nhờ thanh rựa gãy đỡ lấy thân thể, nàng vẫn ngoan cường ngẩng đầu lên.

Quanh nàng chỉ còn lại dăm bảy người côi âm, nhưng vẫn hung tàn kinh người nên chẳng một binh lính nào đủ can đảm áp sát. Máy bắn nỏ mười hai khung đồng loạt nã tên về phía họ. Người côi âm phát điên bảo vệ dương bạt ở giữa, không ngừng nhổ tên trên thân ra ném trả lại. Chỉ đến khi bên kia tạm dừng để lên dây, lắp tên cho nỏ thì mới có thời gian thở dốc.

Từng trận cuồng phong quét tới, cuốn theo hỗn hợp nồng nặc mùi máu tanh và xác rữa, buốt thấu tận xương, tưởng chừng có vô vàn lưỡi dao liên tục rạch qua mặt nàng.

Trận gió này chắc còn lâu lắm mới dừng lại.

Nàng thở hồng hộc, cố hết sức ngẩng đầu. Đã chẳng thể nhìn vào nhân gian, nàng đành trông về phía trời.

Lại gần đến thời gian âm dương tương giao, trận ác chiến này thế mà đã kéo dài đến cả một đêm. Hơn nữa, thoát trông tình hình thì có lẽ sẽ không kết thúc khi rạng đông soi tỏ. Cũng làm một buổi đêm thôi, cứ sao lại cứ dài đằng đẵng thế... Nơi đường chân trời hiện lên một vạch sáng trắng

mờ ảo. Đường ranh vốn bị mây đen che khuất giữa màn đêm đã thấp thoáng len ra, trông hết như một sợi bông xém mảnh.

Bầu trời ở canh giờ này quen thuộc lắm chẳng?

Nàng đã thường xuyên lặng nhìn vào nó. Kể từ khi bắt đầu sử dụng sức mạnh của người côi âm, kiểu gì thì sức mạnh bị nàng dùng ấy cũng sẽ bật ngược lại vào nàng, đem đến cho nàng vô tận đau đớn. Bởi thế nên sau này nàng luôn cầm chắc một thanh rựa sắc, tránh thật xa người côi âm. Nhưng bọn người côi âm từng giam cầm và hạ độc để nàng cầm kia vẫn luôn là cơn ác mộng ám ảnh. Nàng đã vô số lần trông mãi về bầu trời này, hoảng loạn đợi bình minh. Nàng ôm một con gà trống vào lòng, chỉ khi gà trống gáy sáng ba hồi, nàng mới cảm thấy tạm thời được cứu vớt. Nàng biết đời này của mình thật sự ứng nghiệm lásố kia.

Mưa gió mịt mù, gà không thôi gáy.

Nhưng một đêm này, có sao nàng vẫn chưa nghe được tiếng gáy ấy? Hay là, có lẽ không thể nghe được nữa rồi.

Nàng chỉ nghe tiếng trống trận nổi như sấm rền phía sau. Tiếng trống lần này bỗng to khủng khiếp, vang từ tận cùng tai trái qua đến tận cùng tai phải của nàng, cơ hồ như vạch ra một đường song song với chân trời, biến thành chiến tuyến dài thượt giữa hai quân.

Nàng biết Tiêu Yên chẳng chờ nàng về nổi nữa, nên muốn xua quân lên cứu nàng. Đại quân của Trưng vương đã sẵn sàng nghênh chiến từ trước, nay trực tiếp tấn công quân Đại Ngụy đang bọc đánh phía sau nhóm người côi âm. Đây mới đúng là chiến tranh giữa người với người. Không có tiếng kêu khóc thảm thiết, méo mó như người côi âm, chỉ có tiếng hô vang chinh tề, ngắn gọn mà hùng tráng, nhưng cũng khắc nghiệt và tàn nhẫn hơn gấp bội. Một tiếng hét vang lên, là đã mất ngay một mạng. Người sống nào có giống người côi âm. Người côi âm chẳng chết liền được, bao tiếng rên rỉ,

khóc than sẽ kéo dài suốt đêm trường, chậm chạp suy yếu mãi lâu mới dứt hẳn.

Lưỡi mâu xỏ qua màng tim, máu tươi bắn vọt ra trong chớp mắt co thắt, tạo thành tiếng phun trào ồ ạt nặng nề, ngọt ngào. Đây là thứ thanh âm tưởng chừng không có hồi kết. Trên mặt đất đã mọc đầy giống độc lại bắt đầu ươm thêm một lớp mầm tươi mới.

Trận chiến này sẽ kéo đến khi nào? Trương Thúy Nga hạ mắt, nở nụ cười, từng giọt từng giọt máu trên người nhỏ xuống đất, hàng viền tơ vàng dọc áo đạo đen tuyền cũng đã bị tử huyết nhuộm thành đen nhem. Nàng bất chợt bật cười. Âm khí trên chiến trường càng lúc càng dày. Nàng cảm giác được, lại có vô số người cõi âm vừa mới xuất hiện. Hệt như vô số giọt sương đột ngột đọng đầy trên lá, vào trước lúc tiếng gáy đầu tiên ở thành Thạch Đầu vang lên, bọn họ lại nhận lấy sinh mệnh ngăn ngui.

Đến bao giờ mới không còn người cõi âm? Nàng tự hỏi mình.

Thiên hạ thái bình, gió yên biển lặng. Nàng trả lời chính mình.

Đến bao giờ dương bạo mới không còn bất cứ tác dụng gì? Nàng tự hỏi mình.

Thiên hạ thái bình, gió yên biển lặng. Nàng trả lời chính mình.

Đến bao giờ mới không còn những chuyện như của nàng và Lý Nhu Phong? Nàng tự hỏi mình.

Thiên hạ thái bình, gió yên biển lặng. Nàng trả lời chính mình.

Rốt cuộc nàng cười phách lên, cười to vang vọng, tựa như thiết kỵ nện vào xông pha, như đao thương va đập loảng xoảng. Nàng muốn sống vì chính mình một lần. Lần này, nàng muốn sống cho chính bản thân mình, vì chính

mình giành lấy thiên hạ thái bình, gió yên biển lặng. Không phải vì Lý Nhu Phong, không phải vì Tiêu Yên, không phải vì bất cứ ai trên cõi đời này.

Nàng chống phập rựa gãy xuống đất, rút hết mũi tên trên đùi, trên vai, ngang hông ra. Thân hình gầy yếu lẻ loi lại đứng thẳng lên. Trên trời vẫn còn một vì sao, là Trường Canh luôn mãi sáng nhất [*]. Chỉ cần Trường Canh còn soi chiếu, ba mươi sáu sao Thiên Cương sẽ chưa tắt hẳn.

Sao Hôm theo cách gọi của người xưa.

Nàng thả ống tay áo, gió tanh và mưa máu vẫn vũ rót vào thân nàng, nhật nguyệt và càn khôn đều tồn tại trong nàng, sấm vang và chớp giạt cùng hiện hữu trong nàng. Thân thể nàng hóa nhập thiên địa tự nhiên, hóa nhập đạo của vũ trụ. Tay nàng nhóm lên lửa bùa cháy sáng hừng hực, cuồng phong thông thốc tấp qua, cuốn phăng vô vàn đốm lửa chưa tàn bay ngập đò trời đất.

“Thiên địa tạo hóa, hợp vào thân ta! Ta sinh sát tâm, chúng ác thi hành!”

Thời khắc này nàng dùng tất cả sức lực gào to, phát ra những tiếng rách tươm, lại đâm thủng màng nhĩ từng người cõi âm vừa sống dậy trên sa trường. Miệng nàng ho ra máu, nhưng đã tiếp tục lần thứ ba ép tỉnh người cõi âm vừa xuất hiện như ma quỷ chốn địa ngục. Lửa đỏ của dương bệ đã cháy đến tận cùng, nhưng có lát tận cùng, nàng cũng muốn dùng một khắc cháy sáng này khiến ngàn ngàn vạn vạn người cõi âm biến thân ma kia lao về phía binh lính Đại Ngụy!

Chiến đi! Hãy cùng chiến đi! Đã chiến đến nước này rồi, vậy thì hãy dứt khoát giành cho được thiên hạ thái bình! Nàng muốn để thế gian này, sẽ không còn người cõi âm. Nàng muốn để thế gian này, mỗi một dương bệ đều là người thường. Nàng muốn để thế gian này, sẽ không còn cảnh đạp bụi gai ca múa, máu tươi tưới cát bồi.

Nàng muốn để một thân dương bặt mình đây, không còn bị lấy tình yêu ra lợi dụng. Nàng muốn để chính mình được sinh ra làm người, không phải là hung khinh gian luyện chế cùng người cõi âm.

Nàng muốn để tình yêu của mình với LýNhu Phong, sạch sẽ, thanh bạch, không còn nhiễm phải bất cứ dối trá, mưu toan nào.

Từng đợt mưa tên vẫn nhắm thẳng vào nàng, lần này làmáy bắn nổ hai mươi bốn khung. Tấm chắn bằng xác thân liên tục mọc lại của người cõi âm cũng chẳng chịu nổi được một đợt công kích.

Nàng cố gắng mở đôi mắt đã biến dạng chỉ còn thấy mờ nhòà, thoáng như bắt gặp dáng áo trắng bên Lan Khêbước về phía mình. Giữa bao máu tươi và lửa đỏ, nàng mỉm cười ——

Mưa gió mịt mù,

Gà không thổi gáy.

Gặp quân tử đấy,

Há chẳng mừng vui?

Nàng chậm rãi nhắm mắt, trong khoảnh khắc ấy, ngàn vạn đôi chân tới tới lui lui trước mắt nàng. Nhịp bước vọng bên tai, đó là tất cả mọi người nàng gặp gỡ trong đời. Tiếc rằng nàng có cố nhìn kỹ thế nào, thì họ vẫn như khách qua đường vội vã, nhạt nhòa không thể nhận ra ai. Duy chỉ còn LýNhu Phong. Duy chỉ còn LýNhu Phong trong mắt nàng rõ ràng như nhật nguyệt trên trời cao. Nhật nguyệt với với cao xa kia chỉ có riêng một, nhật nguyệt lạc giữa nhân gian này lại được mấy vầng?

Nàng nghĩ, thế gian này vốn dĩ chẳng còn hận nữa.

***

Đốm lửa ánh kim kia đã sắp tắt đến nơi. LýNhu Phong ngoi lên khỏi hào bọc thành tanh hôi, toàn thân dính đầy thứ nước sền sệt kinh tởm, trộn lẫn tro bụi vàvàng mỡ cháy ra từ thi hài. Đối diện làlệ quý ùn ùn tủa đến mãnh liệt. Đất trời trong âm gian đảo ngược, nghiệp hỏa hồng liên quét tới với thế lửa bạo tàn thiêu rụi toàn bộ xung quanh. Những lệ quý chậm chân đã bị nghiệp hỏa nuốt gọn trong nháy mắt, toàn thân cháy đen, rạn nứt rồi vỡ toang thành mây khói.Chúng lệ quý kêu gào thất thanh vụt bay tán loạn, nhưng làm sao trốn thoát khỏi tốc độ chảy lan của lửa hồng liên.

Cảnh tượng như vậy, chỉ thoạt trông đã khiến lòng người khiếp hãi run sợ.Cả vùng hoang dã làlốc xoáy cuốn tung tro bụi khắp nhân gian, nào cókẻ lại dám đến gần. Nhưng LýNhu Phong biết chàng nhất định phải lội ngược dòng vạn quý, chàng nhất định phải chạy về phía trung tâm của nghiệp hỏa kia, bởi ngay giữa vùng lửa đỏ ấy chính làmột đóa sen ánh kim còn chùng bàn tay. Ngọn lửa hồng liên đột ngột bùng cháy, chỉ cóthể làdo đóa sen vàng kia đã gần lụi tàn.

Ngàn ngàn vạn vạn người cõi âm trúng chúthì lại vạn vẹo chiếc đầu nhoenhoét máu thịt, từ từ bòdậy. Tuy thân thể đã chỗ gãy chỗ rời, nhưng đầu răng như bọc thép nhọn vẫn một lần nữa cắn xébinh lính Đại Ngụy đứng gần mình nhất.Quân của Trùng vương cũng không dám đến quágần, vìnếu đến gần làsẽ cónguy cơ bị xénát.

Song LýNhu Phong chẳng nhìn thấy những người cõi âm kia, chính chàng làngười cõi âm, những người cõi âm kia cólẽ cũng chẳng trông thấy chàng.Chàng phóng nhanh tới giữa nghiệp hỏa nóng rẫy, chàng chứng kiến thi cốt trái hàng lớp lên mặt đất.Mặt đất kia mềm nhũn, nhấp nhônhư đập lên sóng dềnh, chênh chao như từng nhịp võng đưa.Cái thế giới này xiết bao quái quỷ, nhưng chàng đều bất chấp.Chàng chạy điên cuồng giữa chốn quái quỷ của âm gian vàđương gian chõng khít lên nhau này, chàng như đã vào chỗ không người.

***

Trùng vương TiêuYên hấp hấp tấp lao xuống tường thành, mặc kệ bao nhiêu thân binh và văn thần ngăn cản, phóng ngay lên chiến mã của y, rút phăng trường kích ra. Y phải xuất chiến, y nhất định phải xuất chiến. Nhu Phong của y đã nhảy khỏi tường thành, Nhu Phong của y đang xông vào tâm trận người côi âm, mà tâm trận kia chỉ cách quân trưởng của đại tướng quân Đại Ngụy chừng trăm bước. Máy bắn nỏ hai mươi bốn khung đang chực chờ LýNhu Phong, trường mâu khát máu của tướng quân Đại Ngụy đang chực chờ LýNhu Phong. Nhu Phong của y là trời trong trăng sáng, không nên xuất hiện ở nơi đó.

Số nhân mạng tổn thất bên quân Đại Ngụy đã tăng lên đáng kể, song chúng vẫn quyết đương đầu tới cùng. Dầu có hối hận vì phát động tấn công lúc đêm khuya, thì chúng đều tin tưởng, chỉ cần dương bặt giữa trận chết đi, và đặng đông bình sáng nắng mai, chắc chắn trận quyết chiến như ác mộng xuyên đêm này sẽ mau chóng kết thúc, tình thế nhất định đảo ngược. Chúng còn hơn mười vạn người, vẫn còn đủ sức nhổ bay cái gai khó nhằn là Trùng vương TiêuYên.

Ánh mắt như lang sói của tướng quân Đại Ngụy tinh táo quét qua những người côi âm kia, tiếng chuông trấn hồn của dương bặt quẩn quanh bên tai. Hẳn cười lạnh, cuối cùng thì tiếng chuông kia cũng mau chóng yếu dần.

...

Vì sao chứ, vì sao ngón tay nàng chỉ phất qua, tất cả đau đớn trên thân chàng đều tan biến, nàng chỉ đặt xuống một chiếc hôn khẽ, bao nhiêu tóc trắng chàng nhiễm tuyết sương đều hóa về tóc xanh? Mà sao nay tay chàng cố với, vẫn không bắt được một vụn lửa ánh kim, chàng tình nguyện đánh đổi tất cả máu huyết tâm can, cũng không thể làm quầng lửa kia bùng cháy rực rỡ, ngang tàng như buổi đầu gặp lại?

Chàng thà rằng thời gian đảo ngược, chàng thà rằng chính mình là dương bát gánh trọng trách kia, mà người cõi âm là nàng. Thế này chàng sẽ có thể chữa lành tất cả cho nàng, chữa lành hết thấy thương đau trong nàng của quá khứ, hiện tại, và kể cả tương lai. Chàng muốn để nàng trường sinh bất lão, chàng chỉ mong lòng nàng sẽ luôn mãi mừng vui.

Nhưng giờ đây thân thể từng nóng hổi của nàng đã trở nên lạnh lẽo, nàng mềm yếu ngã trước ngực chàng. Nàng không còn cảm nổi gậy gỗ, roi da, nàng thậm chí còn không thể mở mắt liếc chàng một lần.

Ngàn vạn mũi tên đâm xuyên khắp người Lý Nhu Phong, dáng hình chàng điêu linh rung bật dưới lực tên cắm vào thân mình, nhưng vòng tay vẫn chẳng rời lỏng. Những mũi tên lạnh băng kia không buốt giá bằng thân thể chàng, những đầu tên sắc bén kia không cắt lìa được đầu lưỡi chàng. Chàng dịu dàng, ôm vào lòng hình hài gầy yếu bê bết máu ấy. Chàng chạm vào khóe miệng nàng đang cười, thế là chàng cũng cười, cúi đầu kề gần tai nàng, khẽ gọi: “Thúy Nga, nương tử.”

Chàng muốn nói “Ta tới rồi đây, nàng đừng sợ”, lại nghe được một thanh âm yếu ớt bé nhỏ. Chàng nghiêng thân mình ghim đầy mũi tên xuống, ghé tai vào sát miệng nàng.

Chàng nghe rõ lời nàng thì thào:

“Lý Nhu Phong, ta nóng quá.”

—— Lý Nhu Phong, ta lạnh quá.

—— Sau này ngài cứ bảo nóng thôi. Than lạnh thế thì lộ liễu lắm.

Nàng từng than lạnh, làm muốn được chàng ôm mình. Nhưng lần này, nàng thật sự lạnh cóng rồi.

Một tiếng thét cuồn cuộn bật ra khỏi miệng người côi âm, lâm thanh bị ép nghẹt dưới lồng ngực, nén chặt trong cổ họng, cuối cùng đã bùng phát bạo liệt ra khỏi miệng, bạo liệt át cả nghiệp hỏa hồng liên ngập trời, bạo liệt đến tận chín tầng trời dày đặc mây mù nhiễm khói bụi nhân gian.

Lý Nhu Phong, ta nóng quá.

Ba đồng tiền, hai ống trúc nước lê, bọn họ dừng chân ở đầu chợ quý để cùng uống, lẽ nào thật là thời gian vui vẻ nhất cả đời nàng?

Một tiếng gào kia chấn động tất cả mọi người trên chiến trường, không ai biết xuất phát từ đâu, ngoại trừ Trùng vương Tiêu Yên. Y giục ngựa phi nước đại, vung kích quất gạt hết tất cả người côi âm và binh lính cản đường. Khắp chiến trường nơi nơi đều cháy sáng, y xuyên thẳng qua lửa đỏ, y gào to hết sức bình sinh: LÝ NHU PHONG! LÝ BĂNG!

Thế nhưng người côi âm không nghe được nữa. Người côi âm tuyệt vọng ngựa đầu, nước nở trong gió bắc. Tướng quân Đại Ngụy hết sức chuẩn xác bắn một mũi tên xuyên qua cổ chàng. Đôi mắt chàng như núi thăm ngập giữa nước trong, trống rỗng dõi nhìn cao xanh, bất chợt, rót đầy máu tươi đỏ ngầu.

Trường Canh chưa tắt, mười ngón tay chàng chỉ thẳng trời cao, phóng theo Bắc Đẩu, kết ấn Thiên Lô. Người và ta đã có tội gì, mà phải chịu nghiệp hỏa đốt thân! Có chăng trên bị thần linh trách phạt, hoặc chăng dưới bị yêu quỷ hại oan, ta muốn tuyệt mệnh diệt thiên, giết cho ra một con đường chết!

“—— Tuyệt đối không thể ——!” Thông Minh tiên sinh bất giác với tay tới trước, tiếng thét gọi của Tiêu Yên im bật trong cơn gió mạnh quất thẳng vào người. Khớp Thiên Cương, gát trống khắp thiên hạ gáy vang. Thời khắc một tia sáng cuối cùng của chòm Bắc Đẩu tắt ngúm, chút tinh thi tàn nhẫn nhất của người côi âm đã khớp với Thiên Cương.

Đó là một bài chú tinh thi nhằm vào chính mình, là bài chú tinh thi, lợi hại nhất.

Tiêu Yên vung tay tóm cổ áo Thông Minh tiên sinh vẫn theo sát bên y, hai mắt trợn trừng như muốn nứt toác, khản giọng hỏi: “Cậu ấy dùng chú tinh thi với chính mình, có thể trở về như cũ được không?! Có thể không!”

Đáp lại y chỉ có tiếng gió rít buốt rất bên tai.

Ban đầu, Lý Nhu Phong học pháp quyết là vì không muốn bị trúng chú thuật, để người khác chi phối. Chàng biết Trương Thúy Nga trộm bản mẫu pháp quyết từ Pháp Tuân, lên học chú khử tà là có dụng ý gì. Tất cả đều vì gần chàng trao xác âm này cho hồn phách Tiêu Yên. Nàng hiểu cho dù lúc ấy Tiêu Yên chưa chết, thì chàng vẫn giữ lại một đường lui cho y.

Chàng nhận ra suy tính của nàng. Nhưng ở thời điểm đó tâm ý chàng đã quyết, chẳng thể lay động.

Làm sao đoán trước được sẽ có ngày này hôm nay, giờ này hiện nay.

Người cõi âm không nói lời hối hận, nương tử của chàng cũng chưa từng nói lời hối hận. Nàng đã bảo: Người người đều căm hận loạn thế này, riêng mình ta thích nó——

Như vậy chàng cũng sẽ không hối hận, trách than.

Hào quang nhật nguyệt rơi vào một thân, xác phàm nhỏ nhoi cô độc, đoạt công việc của tạo hóa thế gian. Từ trên thân người cõi âm đi ngược lại đạo của trời đất mà sinh, vô số mũi tên lao rào văng xuống đất. Ngàn vạn chòm sao trên thế gian bỗng chốc tan tác rơi rụng, ngàn vạn chúng sinh ở khắp thập phương đột ngột xáo động, đổi thay.

Cuồng phong xoáy vòng, cuốn bay lên ba nghìn trượng tóc trắng, ba nghìn trượng tóc trắng bọc lấy dương bặt nhỏ gầy thành chiếc kén tuyết trắng xinh đẹp. Máy bắn nỏ hai mươi bốn khung đồng loạt bung tên, nhưng chẳng xuyên thủng nổi chiếc kén kia, chỉ đâm nghiêng thân thể người côi âm đã hóa thành trắng toát.

Người côi âm đẩy hơi khom lưng, công lên chiếc kén của chàng. Đôi con người đỏ máu đã co lại bằng lỗ kim, trong mắt chàng như đã không còn ánh sáng, trong mắt chàng chỉ còn đạo của vạn hóa. Hai mắt chàng không còn nhìn thấy gì, ánh mắt chàng lại hướng thẳng đến tướng quân Đại Ngụy. Chàng nhắm đến tướng quân Đại Ngụy, công chiếc kén của chàng, bước từng bước từng bước tới trước.

Hoa cỏ lau hòa cùng tàn tro đen lãng đãng bay giữa màn trời không rõ sắc màu. Phút lặng yên khiếp hãi ngăn ngui trôi qua, toàn quân Đại Ngụy lao nhao gào thét.

“GIẾT NÓ!”

“GIẾT NÓ NGAY!”

Trăm ngàn thanh trường mâu đâm xuyên thân thể LýNhu Phong, dùng tử huyết của chàng hiến tế cho từng hồn linh bỏ mạng nơi chiến trường này.

Trăm ngàn thanh trường đao bổ vào thân thể LýNhu Phong, dùng máu thịt chàng hiến tế cho từng hồn linh bỏ mạng nơi chiến trường này.

LýNhu Phong bị ngàn đao xẻ xác.

LýNhu Phong bị lóc thành muôn mảnh.

LýNhu Phong nhận đại hình lãng trĩa ngàn vạn lần.

Vô số kẻ muốn níu chân Tiêu Yên, trường kích vô tình của y nóng nảy đâm xuyên tất cả binh lính Đại Ngụy chắn trước mặt. Quân đội Trường vương theo sát sau lưng, y thực mạng lao tới, nhưng gang tấc kia lại ngỡ như cả biển trời, chẳng cách nào vượt qua.

Lý Nhu Phong lại điên cuồng mọc trở lại, chàng giống loài đĩa dưới nước, loài giun trong đất, thạch sùng trên đá. Thân mình đã nát bươm, nhưng dù là hóa thành thịt vụn, thì ở dưới chiếc kén tuyết trắng kia, chàng lại mãnh liệt hồi sinh, tựa thủy tức liên tục đâm chồi sinh trưởng.

Cơ hồ hết thảy thời gian sinh trưởng đều là chớp mắt trên thân chàng, mà mỗi một khoảnh khắc ở nơi trần thế này, với chàng lại là dài đến vạn kiếp.

Tóc trắng ba nghìn trượng phảng phất như vô vàn bàn tay dịu dàng, che chở chiếc kén nhỏ giữa binh đao khói lửa, mịt mù mưa tên, cũng nhẹ nhàng xuyên thủng cổ họng mỗi kẻ nhào tới.

Trong tròng mắt trắng kia của chàng chứa sự chấp nhất, chấp nhất của chàng hóa vào làm một cùng chấp nhất của cô gái chàng công trên lưng.

Chàng công nàng vượt qua núi thây biển máu. Chàng nuốt trái tim của tướng quân Đại Ngụy. Chàng lại công nàng hướng đến phương đông tỏa nắng sớm mai.

Lý Nhu Phong đã biến thành quái vật.

Lời tác giả:

Về việc khớp Thiên Cương, Thiên Cương là chỉ phần chuôi của chòm Bắc Đẩu thất tinh. Cổ nhân sùng bái sao trời, Đạo gia tin tưởng là thiên địa nuôi dưỡng vạn vật, nếu con người và vũ trụ tự nhiên cộng hưởng thì có thể nhận được sức mạnh của thiên địa. Đây là điều đã nhắc tới ở các chương 26, 27: “Vũ trụ trong lòng bàn tay, thân biến hóa sinh vạn thứ”. Cho nên khi

người ta bắt quyết khớp được với “Thiên Cương”, thì cũng chính là lúc người và trời hợp nhất, như thế sẽ bắt đầu phát huy công hiệu của pháp quyết.

Đây là cách lý giải và thiết lập của riêng tác giả thôi, xin đừng truy tra đến cùng.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Trương Thúy Nga thoát chết.

Lúc tỉnh lại, nàng phát hiện mình đang ở trong một tòa nhà trống. Tòa nhà không quá to, nhưng tường rất cao, khoảng chừng gấp ba lần nàng.

Các vết thương nhỏ trên người gần như đã lành hết, vết thương lớn thì chưa khỏi hẳn. Bởi vậy mọi cử động của nàng còn hơi khó khăn, chỉ có thể miễn cưỡng xuống giường đi lại.

Nàng thấy mình đứng lảo đảo dai như đũa, trúng bao nhiêu tên vậy rồi mà vẫn chả chết nổi. Hoặc cũng có thể là do chưa chịu đủ báo ứng, nàng điềm tỉnh nghĩ.

Qua chốc lát, nàng chậm chậm rời giường. Không biết đã hôn mê bao lâu, các cơ ở bắp chân bắp tay đều nhão hết ra, chẳng còn sức lực nữa. Nàng thả bộ dạo quanh một vòng, đứng là trong nhà trống trơn, tất cả các cổng đều bị khóa ngoài. Tuy nhiên, y phục và đồ dùng hàng ngày chuẩn bị cho nàng đều rất đầy đủ, thậm chí còn có ít món trang sức vàng bạc, châu ngọc.

Ở đây nàng gặp được hai người sống. Một là cô hầu câm, chuyên lo nấu cơm, giặt giũ, thay thuốc cho nàng. Một là lão bộc câm, chỉ làm mấy việc tốn sức như chẻ củi, đun nước.

Hai người kia cũng chưa từng ra khỏi nhà. Trên tường đã trở sẵn một cửa sổ nhỏ nên mỗi ngày đều có thịt cá, rau quả tươi và được liệuhết qua đó.

Bọn họ cứ êà, dùng tay trao đổi với nhau, song từ đầu tới cuối chẳng hóhề lời nào với nàng. Nàng bắt chuyện thì họ cũng không nghe, chỉ xua tay, chẳng biết là không nghe thấy hay không được phép nghe.

Trương Thúy Nga đành chui vào góc tường đào ba ba đếm ngày. Nàng lấy một vò rượu của lão bộc cầm, mỗi ngày bỏ một con ba ba đào được vào đó. Lúc vò rượu ngâm tới mười tám con thì mọi thương tích trên người nàng đều khép miệng. Thuốc đẩy đúng là cực tốt, đơn thuốc cực công hiệu, nên cứ đem đến là nàng nhận tất, cũng không bám theo hầu gái cầm để dò hỏi tình hình nữa. Mười tám ngày này nàng rất yên phận.

Sau khi bỏ vào con ba ba thứ mười chín, nàng thả một mồi lửa trong kho củi, rồi dùng than viết một hàng chữ to đẹp mà rất đơn giản dễ hiểu:

Ai dám làm gì hai người hầu cầm này, thì đừng trách ta luyện người côi âm về giết sạch cả nhà.

Nàng đã gom hết trang sức vầy phục vôtúi, lựa lúc hai người kia lo dập lửa là chui ngay vào đường hầm đào ba ba, trốn ra ngoài.

Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, chuột sinh ra con tự động biết đào hang. Tường quá cao chẳng bay thoát được, chả lẽ lại không nghĩ ra nổi vài biện pháp khác?

...

Vẫn lơ trong thành Kiến Khang, nàng xác nhận. Nhưng nàng đột nhiên phát hiện nơi này đã khác hẳn khi trước, cứ như được lột xác hoàn toàn.

Cả tòa thành đều trắng sáng lóa mắt, yên tĩnh khiến lòng người hoảng hốt. Nàng giơ tay che nắng, ngắm nhìn xung quanh. Quả nhiên đã chẳng phải thành Kiến Khang trong trính sử của nàng. Hiện nay cả vương thành này đều không còn một sợi âm khí, bùn đất bị máu huyết nhuộm đen hầu như đã biến trở lại màu sắc vốn có. Nàng cảm giác được, yên tĩnh đây thực ra không phải là không có thanh âm. Trái lại, mọi người lui tới rất huyền ảo, chỉ là những tiếng động kia đan chéo giao thoa, nhưng chẳng một tiếng cụ thể nào truyền được vào tai nàng. Trên mặt mỗi người đều an tĩnh, đã thôi hết những hoang mang, căng thẳng khi xưa.

Là—— thiên hạ thái bình rồi sao? Nàng nghi hoặc, bối rối hết sức, do dự chưa dám khẳng định chắc chắn. Ngẩng đầu nhìn về đầu thành vờn vờn ở nơi xa, dưới bầu trời xanh thẳm là một lát vương kỳ khổng lồ đang bay phát phới, chính giữa khung viền thêu chỉ đen trang trọng hiện rõ một chữ “Tiêu” lớn.

Vẫn là thành của Trùng vương.

Vậy Lý Nhu Phong đâu?

Nàng chạy đến vương cung, cửa cung đóng kín. Nàng níu lấy một ông lão đứng gần đấy: “Xin hỏi cụ, hiện giờ người ở vương cung này là Trùng vương phải không ạ?”

Câu này của nàng rất kỳ quái, cứ như đã sống trên núi rất lâu, không biết năm tháng ở nhân thế. Ông lão thấy nàng ăn mặc chỉnh tề, sang quý, nói chuyện cũng lễ phép, liền đáp: “Đúng là Trùng vương ở, nhưng cũng rời cung khá lâu rồi.”

“Trùng vương đi đâu vậy ạ?”

“Ngài ấy đang xuất chinh thảo phạt Đại Ngụy đấy.”

“Vậy cụ có biết Lý Nhu Phong thế nào rồi không?”

“LýNhu Phong lài?”

“Công tử thứ ba nhà họ LýTrùngChâu, tên LýBăng.Chắc làchàng vẫn theo bên Trùng vương...”

“Chưa từng nghethấy.”Ông lão trả lời, “Con trai lão làthân binh của Trùng vương đây, nhưng đâu nhenói bên cạnh ngài ấy cóngười nào như vậy.”

“Thế... Thế bây giờ ai ở trong cung ạ?”

“Chuyện này màcônương cũng không biết à? Tạm thời thay mặt quản lýtriều chính làNam Bình vương, còn trông coi cung cấm làthái tử Tiêu Thuần Phong.”

Trương Thúy Nga rất ngạc nhiên. Nam Bình vương anh em của Trùng vương thìàng biết, nhưng thái tử Tiêu Thuần Phong làchui từ xónào ra vậy?Chẳng phải tất cả con cái của Trùng vương đều bị giết hết rồi à?

Nàng xin ít thông tin về Tiêu Thuần Phong, ngặt nỗi ông lão im rekhông đáp.

Trương Thúy Nga chưa thỏa lòng, nhưng đành cảm ơn ông lão.Vừa tính đi thìsực nhớ tới một người, bèn hỏi: “Cụ ạ, còn ThôngMinh tiên sinh hiện đang ở đâu nhỉ?”

“ThôngMinh tiên sinh à, ngài ấy đến tháp vuaADục [*] để thọ giới lễ Phật rồi.”

Trương Thúy Nga “Ồ” lên, thắc mắc sao lại thế, ông lão giải thích: “Trùng vương điện hạ sùng bái Phật giáo, ThôngMinh tiên sinh vốn làông sư Đạo gia, nếu không thể Phật – Đạo kiêm tu, thìlàm sao cóthể được Trùng vương tín nhiệm, bảo toàn pháiDương Ấn?”

Trương Thúy Nga ngơ ngẩn. Sau khi chào ông lão, nàng lững thững loanh quanh khắp thành. Đi rất nhiều nơi, hỏi rất nhiều người, đáp án nhận được không mấy khác biệt với ông lão kia.

Nàng mệt lử trở lại nhà cũ. Cổng nhà khóa chặt, nhìn qua khe cửa thấy trong đó chẳng có thứ gì. Lại sang ngôi phù đồ, trái ngược hẳn là bên này được tu sửa, đổi mới hoàn toàn, tượng Phật to đã được bọc vàng, bắt đầu nghi ngút khói hương. Ấy vậy mà chẳng thấy bóng dáng Xuân và hóc Đình Bảo, đến Đại lang quân, ngựa ô, cả lửa xám cũng chẳng biết đi đâu rồi.

Trương Thúy Nga trèo vào nhà cũ ở một đêm. Khuya vắng, vẫn là một đêm gió lạnh se sắt thổi bóng trúc chao lay.

Nàng bước quanh sân, thấy gạch chữ từ «Thiếp Lan Đình» vẫn đan xen lát đầy trước mắt.

Đột nhiên, nàng cảm giác tựa như mình vừa trải giấc mộng dài. Là giấc mộng có bao người chân thật, mộng tỉnh rồi lại chẳng còn ai.

Cả thành Kiến Khang không còn cảm nhận được tâm khảm nào, cứ như thể ba ước nguyện trong mộng kia của nàng đều biến thành hiện thực:

Thế gian này không có người côi âm.

Thế gian này dương bạo chỉ là người thường.

Thế gian này đã không còn những chuyện như của nàng và Lý Nhu Phong.

Đều là cơn mộng dài.

Nhưng sao nàng lại là người còn sống? Mộng nay tỉnh, người đâu mất rồi?

Nàng chột cười to. Cười đến vang vọng nhất thì bắt đầu bật khóc, ngã xuống đất khóc òa. Cứ khóc, khóc mãi, bỗng chốc cảm giác thật trống rỗng, thậm chí chẳng hiểu vì sao mình rơi lệ.

Nàng chỉ còn thấy buồn bã, mất mát, hồn vía cũng trôi vào hư không.

***

Nàng rời khỏi thành Kiến Khang. Nàng chẳng thấy phương hướng, cứ lang thang vô định. Khi thì cưỡi ngựa, khi thì nhờ xe, đói thì ăn, khát thì uống, mệt thì ngủ, trong đầu hoàn toàn trống không. Bàn tay nàng rách rữa, ngón tay kẹp móng bùa, nom vô cùng hung hãn, ngay cả trộm cướp có gặp cũng phải đi vòng qua.

Thân mình nàng ngày càng đầy đặn.

Tới một sớm nọ dậy thay đồ, nàng đột nhiên phát hiện như bị béo bụng, vòng eo to bất thường. Bấy giờ mới giật nảy, tự hỏi sao bỗng nhiên lại phát phì thế chứ.

Nàng đoán chắc là do nhẹ lòng nên tăng cân nặng. Lang bạt bấy lâu, những người những việc trước kia nàng gần như sắp quên cả. Đây cũng là ý định ban đầu của nàng. Đã chẳng chết được, vậy cứ quên sạch sẽ thôi, quên hết rồi thì nàng sẽ được giải thoát.

Cơ mà để béo thế này cũng không hay lắm.

Nàng bèn ngừng cưỡi ngựa, tự mình đi bộ. Đến giữa trưa thì dừng chân ở một trấn ven sông ăn cơm. Vì hôm nay vận động nhiều quán nên không dẫn lòng được, phải gọi ngay một suất lớn đầy thịt. Nàng nhận thấy dạo gần đây mình rất thích ăn thịt.

Ăn xong rồi lại tiếc đứt ruột vì suất lớn thế này rất đắt. Nhưng sờ vào đồng thịt trên cổ và bụng, nghĩ, thôi béo cứ béo đi, đều là tiền cả. Mặc dù tiền

này chẳng phải của mình, vào bụng thành mỡ dù sao vẫn hơn lànôn hết ra.

Vừa tự an ủi thế, bỗng đâu thấy buồn nôn thật, buồn nôn hết sức. Ban đầu nàng còn cố nhịn, ai ngờ nó cứ òng ọc trào lên, không thể ép xuống nổi. Thế là phải tấp vội vào lề đường xả tuốt tuột bao nhiêu thứ mới ăn ban này, còn nôn cả nước chua.

Nàng thở hồng hộc cầm túi nước ra sông súc miệng rửa mặt, thầm lo kiểu này là rách quá nhiều nên hỏng bụng hay sao nhỉ? Nhưng rõ ràng chẳng thấy đau, với cả bụng nàng xưa nay đâu ngán thứ gì, từng ăn cả chuột bọ mà vẫn bình thường đấy thôi.

Nàng quỳ trên bờ lau mặt, chợt phát hiện phần cảm nhọn của mình nay đã vô cùng mượt mà, hai má cũng đầy đặn hơn rất nhiều.

Chớp lóe, một ý tưởng nàng chưa từng dám nghĩ bay vút qua đầu. Nàng lập tức hóa đá quỳ ngay đơ ở đó.

Đơ hồi lâu, nàng lại vội run rẩy đặt hai ngón lên mạch cổ tay mình. Nhà chồng đầu tiên của nàng theo nghề thuốc, mẹ chồng là bà đỡ nên nàng cũng được truyền ít tay nghề.

Nàng bắt mạch mãi lâu, nhủ bụng không thể nào không thể nào, nhất định là do tinh thần bất ổn nên phán đoán sai thôi. Nàng tĩnh tâm ngồi cả nửa ngày chỉ để tự bắt mạch, bắt đi bắt lại mấy chục lần, nhằm tính thời gian ——

Hơn ba tháng.

Nàng lập cập đứng bật dậy, suýt nữa giẫm luôn lên váy tén hào. Nàng cầm rửa giơ hai tay, hướng ra khung cảnh non xanh nước biếc, khàn giọng hét to:

“Lý Nhu Phong! Mẹ nhà chàng này!”

[1] Vua ADục (Ashoka, ADuCa, ADuGià...): Vị vua kiệt xuất của Ấn Độ xưa, là người có công ủng hộ và lưu truyền Phật giáo. Ông từng chiêm bái hết tất cả thánh tích ở Ấn Độ, ở mỗi thánh tích đều cho xây bảo tháp, bia đá, trụ đá để đánh dấu nơi đức Phật từng đi qua.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Lý Nhu Phong nhắm mắt tĩnh tọa trong Phật đường. Nơi đây ngoài một ngọn đèn trước tượng Phật ra thì không còn nguồn sáng nào khác.

Chàng đã ở Phật đường này mười ngày.

Những thương tổn trước đó trên thân đã bình phục hẳn, chàng chưa muốn rời khỏi đây ngay, chẳng qua là vì cảm thấy hơi nản lòng.

Ba năm rồi.

Suốt năm đầu tiên chàng vẫn làm một thầy ma mất sạch ý thức. Tiêu Yên lệnh cho Thông Minh tiên sinh, bất kể là dùng biện pháp gì, nhất định phải giúp chàng trở lại bình thường.

Theo ghi chép trong bản mẫu pháp quyết của Pháp Tuân, thì một khi đã trúng chú tinh thi, người cõi âm sẽ biến thành thầy ma hung tàn nhất, vĩnh viễn không có khả năng khôi phục lý trí.

Tuy nhiên, có lẽ là do Pháp Tuân chưa từng mong chờ bất cứ người cõi âm nào trúng chú thuật của mình hồi tỉnh, hơn nữa, lão cũng chẳng có dương bệ. Lão xem người cõi âm trúng chú tinh thi như giày rách, dùng xong thì cho hóa cốt luôn, nên làm sao biết liệu họ có khả năng trở về bộ dáng ban đầu được không.

Tóm lại là bằng cách nào đấy, dưới sự giúp đỡ của Thông Minh tiên sinh, sau một năm thì chàng tỉnh dậy.

Vừa có thức là chàng bắt đầu bôn ba khắp nơi tìm Trương Thúy Nga, thế mà mãi vẫn chẳng thấy bóng dáng nàng đâu. Chàng nhờ A Xuân làm hộ mình một tượng Phật gỗ, to vừa phải để tiện công đi. Tượng Phật do A Xuân làm luôn luôn tốt nhất, sẽ tỏa Phật khí nồng đậm nhất. Chàng cứ công tượng Phật gỗ kia là có thể trì hoãn rửa nát mấy tháng liền. Mỗi tội, lỡ đâu bị tổn thương trên thân thì vẫn phải vào chùa chiền có nhiều Phật khí hơn để chữa trị.

Mới đầu Tiêu Yên cố sức ngăn cản chàng. Nhưng Thông Minh tiên sinh nói, nếu Lý Nhu Phong bị chọc giận lại biến thân ma, thì rằng không hồi phục được nữa. Bởi vậy Tiêu Yên đành phải để mặc chàng đi. Dù sao thì, có tìm cũng chưa chắc sẽ gặp, rồi chàng vẫn quay lại bên y thôi.

Lý Nhu Phong công tượng Phật gỗ suốt quãng đường xuôi nam. Chàng ra đảo Đam Nhĩ, đáng tiếc chẳng lần ra bất kỳ dấu vết nào của Trương Thúy Nga. Chàng chưa bỏ cuộc, sau đó lại đi thêm vài lần, cơ hồ đã xới tung mỗi tấc đất ở Đam Nhĩ. Thế mà vẫn không thấy được Trương Thúy Nga, không nghe được bất cứ tin tức gì liên quan tới Trương Thúy Nga hay Bão Kênương nương. Đã chẳng có kết quả, ngược lại còn bị cướp đường chém đứt đầu cụt tay. Hôm đấy chàng lượm lại đầu làm bọn cướp sợ hãi, xong phải vào chùa dưỡng mất ba tháng mới mọc lên như cũ.

Một năm này, Tiêu Yên tiếp tục nam chinh bắc chiến, thu phục dần các tộc thiểu số và chư hầu lớn nhỏ.

Năm thứ ba, Lý Nhu Phong lại công tượng Phật gỗ lên phương bắc, theo đúng con đường khi xưa Bão Kênương nương từng đi qua để xuống nam. Thậm chí chàng còn tìm đến hồ nước nóng Tiêu Long của Đại Ngụy, nhưng vẫn không nghe được tẹo phong thanh nào liên quan tới Bão Kênương nương.

Nàng vừa rời khỏi Kiến Khang thì gần như đã hoàn toàn bốc hơi khỏi nhân thế. Chàng biết người của Tiêu Yên và Thông Minh tiên sinh cũng đang âm thầm tìm kiếm, đương nhiên mục đích khác hẳn chàng. Họ chỉ muốn phòng ngừa dương bát bị chư hầu khác lợi dụng.

Song vẫn là biệt tâm biệt tích.

Lý Nhu Phong bắt đầu nóng ruột nóng gan. Nàng còn sống không? Hay có khi nào lại bị người côi âm khác bắt nốt? Rất nhiều chuyện chàng chẳng dám nghĩ sâu, một khi nhớ tới là đau thắt tâm can. Chàng tìm suốt cả ngày, tìm trọn cả đêm, chàng thiếu điều muốn lục tung hết cả hai thế giới. Chàng nghĩ ít nhất nàng sẽ để lại tin cho mình, còn sống hay đã mất, bất kể là dương gian hay âm gian, chàng đều nhất định phải kéo nàng ra được.

...

Ngoài Phật đường có tiếng bước chân của người hầu vội vã chạy tới, dừng lại rồi gõ cửa khẽ gọi: “Công tử? Thưa công tử?”

Chàng nghĩ mình nên đi ra thôi. Có lẽ chàng phải qua chợ quý hỏi thăm xem sao, hỏi thợ rèn đao sĩ, hỏi gã chủ quán, hỏi Dục phu nhân, hỏi mấy hàng đồ cổ, hỏi tất cả những ai trong quá khứ từng tiếp xúc với Bảo Kê nương. Thế nào rồi cũng sẽ tìm được nàng, chàng nghĩ, chàng có vôtận thời gian.

Người hầu đứng ngoài Phật đường trình: “Thưa công tử, Thôi công tử Thôi Tiên Bính vừa gửi thư, mời ngài qua Nê Cổ trai một chuyến.”

Lý Nhu Phong khẽ chau mày. Thôi Tiên Bính này là con em sĩ tộc ở Ngô Quận, so với chàng thì anh ta còn cuồng sừ tầm bản dập bia đá hơn gấp mấy lần. Nhờ có cùng sở thích với cổ vật nên trước kia hai người vẫn hay lui tới. Anh ta cũng là một trong số ít những bạn cũ hiện nay biết chàng chẳng phải người bình thường.

Thôi Tiên Bính vẻ người đẹp dễ, tư tưởng phóng khoáng, cởi mở, còn hơi hơi ranh mãnh. Tính cách anh này rất được, duy có một điều, chính là quá mức háo sắc, quasi mê chuyện nam nữ. Năm ngoái anh ta từng một lần bảo muốn làm cuộc hội ngộ tùy hứng với chàng, vì cầm chắc là chàng không thấy đường nên dẫn ngay vào một thanh lâu mới mở. Anh ta giới thiệu trong đấy đều là các cô thiếu thư con quan ở Đại Ngụy sa cơ lỡ vận, toàn người văn nhã, phong lưu cả, nên nhất định phải chia sẻ với chàng. Chàng đã vất vả lắm mới thoát thân được. Lần đó Tiêu Yên rất bực, bèn tìm bừa vài lý do phật đánh Thôi Tiên Bính một trận, rồi tổng cổ anh ta khỏi Kiến Khang.

Nhớ đến việc này, Lý Nhu Phong toan từ chối, người hầu lại lên tiếng: “Thôi công tử viết, chuyện bữa trước ngài ấy đã biết sai, riêng hôm nay là chuyện nghiêm chỉnh. Ngài ấy vừa qua được đại nạn, dở sống dở chết trở về, mới gom được rất nhiều bản dập chữ khắc trên vách đá. Hầu hết đều là chưa ai từng thấy, nên nhất định phải mời công tử sang giúp giám định, xem thử triều đại và xuất xứ thế nào.” Người hầu cầm thư đọc nguyên văn, “Nhất định nhất định nhất định phải đến, huynh dập đầu dập đầu lại dập đầu cảm tạ.”

Lý Nhu Phong ngẫm nghĩ, Thôi Tiên Bính đúng là đã rời Kiến Khang gần một năm, nghe đâu langao du đến tận Ba Thục, tìm kiếm chữ khắc trên vách đá của tiền triều. Chàng thở dài, đáp: “Thôi cứ đi đi.” Chàng chỉnh lại y phục cho ngay ngắn, rồi giao phó người hầu, “Cậu cũng đi cùng để ta đỡ bị anh ta trêu cợt.”

Ba năm trước, sau một trận đánh bại Đại Ngụy, Tiêu Yên liền bảo Xuân dẫn nhóc Đinh Bảo đến các chùa miếu lớn nhỏ trong thành để tạo thêm nhiều tượng Phật mới. Có điều là do thế cục thiên hạ còn bất ổn, họ chưa dám tuyên dương rộng rãi. Hiện giờ Phật khí trong thành đang dần dần dày lên, ở nhà Thôi Tiên Bính cũng xây một Phật đường, bởi vậy Lý Nhu Phong ra ngoài vào ban đêm thì khỏi cần công tượng Phật theo.

Thôi Tiên Bính tự mình ra đón, LýNhu Phong làm lễ chào anh ta. Đương thời lấy bên trái làm tôn kính, Thôi Tiên Bính là chủ nhà, LýNhu Phong bèn đứng bên phải anh ta. Thôi Tiên Bính vươn tay dẫn LýNhu Phong vào, đang đi thì chàng tinh ý nhận ra anh ta dùng tay trái.

“Tiên Bính huynh, một năm không gặp, sao huynh đổi thành thuận tay trái rồi?”

Thôi Tiên Bính âu sầu: “Ôi thôi, nói chỉ thêm buồn. Ta còn mạng để về đây đã làmay mắn lắm lắm.” Anh ta giơ tay phải ra trước mặt LýNhu Phong, “Đệ sờ thử xem.”

LýNhu Phong vừa chạm vào đã giật nảy. Bốn ngón tay phải của Thôi Tiên Bính bị chém ngang, cả đầu ngón cái cũng bị vạt mất một mẫu, các ngón bằng nhau thẳng băng.

Chàng thất kinh: “Tiên Bính huynh, kẻ nào lại tàn nhẫn thế?”

Thôi Tiên Bính lắc đầu: “Ôi việc này ly kỳ lắm, cũng do ta tự gây nghiệt. Chốc nữa sẽ kể rõ với đệ sau.”

Tiến vào phòng trong, Thôi Tiên Bính trải hết các bản dập chữ khắc trên văn bia, vách đá thu được trong cả năm ra trước mắt LýNhu Phong. Tất cả đều được tô lại một lần bằng mực trộn tro cốt để chàng tiện xem xét.

LýNhu Phong quan sát tỉ mỉ từng bản, hết sức tán dương: “Những chữ này hình thái mộc mạc, thuần hòa, bút lực cứng cáp, các nét rõ ràng, thực sự đều là bảo vật hiếm gặp.” Chàng tạm dừng, rồi tiếp, “Nghe kể vùng nổi tiếng nhất về vách đá khắc chữ ở Ba Thục có địa thế vô cùng hiểm trở, Tiên Bính huynh dập được chùng này chữ, chắc hẳn là hết sức gian nan.”

Thôi Tiên Bính lập tức kể khổ: “Há lại chỉ có từng đó hết sức gian nan! Quả thực là gian khó trùng trùng, hiểm nguy lớp lớp ấy!” Anh ta rút một bản cho LýNhu Phong xem, “Khốn khổ nhất là tấm này đây! Nó ở ngay

vách đá cheo leo bên sông ThanhY, đồ cổ lăm lăm rồi ấy, nên ta không nỡ bỏ qua. Ta và hai tên hầu thả dây đu xuống, kết quả là cả hai đứa kia đều rớt xuống sông chết mất, ta cũng suýt chút bỏ mạng.”

Anh ta quơ quơ bàn tay phải cụt lủn: “Ngón tay bị mất ở đây đây.”

LýNhu Phong nhìn chữ ở bản dập, nhận ra nội dung trên đó là quốc sử của nước ThanhY Khương. Tương truyền khi trước bên sông ThanhY từng có một nước ThanhY Khương cổ xưa, tồn tại từ thời Vũ vương phạt Trụ, tiếc rằng tới thời Đông Hán thì diệt vong. Chữ khắc đá quý hiếm như thế, thảo nào Thôi Tiên Bính có phải liều mạng cũng muốn dập cho được.

Chàng nghĩ tới vết đao thẳng tắp kia: “Phải chăng Tiên Bính huynh gặp cướp khi treo trên vách đá?”

Thôi Tiên Bính lắc đầu: “Không gặp phải cướp, chỉ có một ân nhân cứu mạng thôi. Nhưng vị ân nhân này ——” Anh ta thở dài đánh thượt, “Còn lợi hại hơn cả cướp nữa.”

Thôi Tiên Bính hết sức hâm mộ LýNhu Phong, bảo là cho dù chàng có thịt nát xương tan, thì chỉ cần dập đầu một cái trước tượng Phật, qua mười ngày nửa tháng là nguyên vẹn như cũ rồi. Nếu có dương bật thì còn chẳng cần tới mười ngày nửa tháng, chớp mắt đã mọc xong.

LýNhu Phong cười khở: “Tiên Bính huynh thử vác một tượng Phật to vào đất Thục, băng qua sông ThanhY xem.”

Thôi Tiên Bính dựng thẳng bàn tay cụt ngùn lên: “Miễn miễn, ta cứ làm người thôi được rồi.” Anh ta chột tòmòghétai LýNhu Phong thì ào hỏi, “Hiền đệ, kỳ thực ta cứ thắc mắc mãi. Mọi lần vui vẻ với các cô, phải chăng mỗi lượt xong là đệ phải về ôm tượng Phật một cái, rồi mới có thể bắt đầu lượt mới?”

LýNhu Phong chấp tay với anh ta: “Tiên Bính huynh, ta xin cáo từ thôi.”

Thôi Tiên Bính giơ tay trái tự vả ngay vào mặt: “Tệ quá tệ quá, ta cứ không kiểm soát được miệng với tay mình thế đấy. Tay ta đây, cũng bởi vì vô lễ với vị ân nhân cứu mạng kia nên mới bị ân nhân chặt mất.”

Hóa ra, khi ấy Thôi Tiên Bính treo lủng lẳng trên vách đá bên sông Thanh Y cả buổi trời mà vẫn chả thấy nửa bóng người. Chỗ đó vốn làit ai lui tới, ngoài loại người rảnh quáchóa cuồng như anh ta ra, thì khi không ai lại chạy vào nơi nguy hiểm thế? Lúc đã gần như hoàn toàn tuyệt vọng, anh ta bỗng trông thấy một cô gái vận áo xanh đi ngang qua. Anh ta lớn tiếng kêu cứu, khẩn cầu cô gái giúp mình. Cô gái kia đúng là rất tốt, bỏ tận hai canh giờ, dùng rựa bạt ra một lối cứu anh ta xuống.

LýNhu Phong nghe thấy chữ “rựa”, trong lòng khe khẽ nao nao, bèn thở dài. Thôi Tiên Bính hỏi: “Hiền đệ sao thế?”

LýNhu Phong lắc đầu: “Không sao đâu, chỉ nhớ tới ít chuyện xưa nên hơi xúc động.”

Thôi Tiên Bính tiếp tục đề tài dang dở: “Chậc, hiền đệ cảm thấy cô gái kia rất thuần khiết, rất thiện tâm chứ gì.”

LýNhu Phong gật đầu: “Nếu là cô gái bình thường, sao lại tổn đến hai canh giờ, phí bao nhiêu sức lực để cứu một người xa lạ như vậy?”

Thôi Tiên Bính xác nhận: “Đúng đấy, ta đưa tiền thì nàng ấy từ chối, chỉ hỏi ta vài bản dập chữ từ vách đá. Ta thấy nàng khá thú vị nên mới bắt chuyện, nàng lại chẳng thèm trả lời cho một cái tên.”

Thấy LýNhu Phong vẫn chăm chú lắng tai nghe, Thôi Tiên Bính kể thêm: “Hôm đó sau khi nàng cứu ta thì trời đã sẩm tối, đường núi ven sông rất gập ghềnh, khúc khuỷu, chân ta còn bị trật, nên bất đắc dĩ phải kiếm

một hang động bên bờ để nhóm lửa ngủ tạm. Cô gái kia ăn mặc như phụ nữ có chồng, tuy chưa thể xem làm mỹ nhân khuynh quốc gì, nhưng cũng mặn mà, say lòng lắm. Nhất là khi ngồi bên đống lửa, âu sầu vương đầy mắt, ôi đúng là càng ngắm càng thấy có hương vị đặc biệt. Ta hỏi nàng vì sao sầu lo, nàng đáp sợ người ở nhà đợi mình sốt ruột. Ta lại hỏi phải chăng là phu quân trong nhà? Nàng liền lặng thinh không nói lời nào nữa, chỉ dựa vào tảng đá ngủ mất.”

Anh ta chemiêng ho một tiếng: “Hiền đệ cũng biết tính ta rồi đấy, xưa nay ta có ít ham thích với phụ nữ có chồng, nên cả đêm đó làm sao ngủ được. Qua một hồi chẳng thể dần lòng, bèn thừa lúc nàng ngủ say mà qua vuốt má một cái. Chậc, đất Ba Thục dường người cứ phải gọi là, y như sờ vào đậu hũ ấy. Tươi non nõn nà, ấm ấm mềm mềm sướng tay quá sức. Khụ, ta lại đòi xuống dưới chút xíu —— ”

Lý Nhu Phong nén giận trách: “Tiên Bính huynh, như thế là quá trớn lắm đấy.”

Thôi Tiên Bính gật đầu: “Đúng đúng, ta cũng biết vậy. Nhưng vẫn không quản nổi bản thân —— Ai ngờ nàng tỉnh ngay, cho ta một bạt tai, còn mắng tát. Cái giọng kia cứ như quạ kêu. Thế mà lúc đó chẳng biết ta lấy đâu ra can đảm, cứ nhào tới ôm nàng. Còn bảo nàng bỏ gã chồng ở nhà đi, hãy theo ta về Kiến Khang, làm phu nhân của ta, cả đời không phải lo chuyện áo cơm, cũng không cần trốn củi ở nơi hoang dã nguy hiểm thế này nữa. Xong chẳng biết nàng làm gì mà ta không thể động đậy. Rồi nàng đặt tay phải ta vừa sờ nàng lên đá, vừa vung rựa vừa quát, người xem cho kỹ đây —— Lập tức hạ xuống phát, chặt phăng hết đầu ngón tay ta. Khi đó ta còn tưởng nằm mơ, nghĩ bụng một cô nàng bén như hạt tiêu, sao lại to gan dữ —— ”

Anh ta không để ý giọng Lý Nhu Phong đã hơi run rẩy, chỉ nghe chàng hỏi bốn chữ: “Sau thì thế nào?”

“Sau thìnàng băng bó sơ cho ta, ném hết lương khô đem theo lại, cầm mấy bản đập ta đưa trước đờì tự mình đi mất. Phải chờ tới sáng ta mới cử động được, bèn chạy ngay về nhà. Ôi, tí thì toi mạng...”

Anh ta chợt thấy thái độ của Lý Nhu Phong hơi sai sai. Tuy biết chàng là người côi âm từng giết vạ người, nhưng anh ta không nhìn tận mắt, cho nên cũng chẳng cảm giác được có chỗ nào đáng sợ. Vậy mà lúc này trên thân Lý Nhu Phong tỏa ra âm khí nồng đậm, làm bao nhiêu gai ốc của anh ta đều dựng hết lên, trong lòng bỗng dưng khiếp đảm. Anh ta bất giác run rẩy lùi lại mấy bước: “Hiền đệ?”

Lý Nhu Phong bước ngay tới trước, đến gần anh ta, vội hỏi: “Cô gái đó, vóc người nhỏ nhỏ,” Chàng giơ tay ước chừng độ cao, “Bên hông có buộc một dây chuông đồng, một túi vải nhỏ, trên tóc cài một hàng hoa dành dành, đúng chứ?”

Thôi Tiên Bính ngạc nhiên: “Sao đệ biết thế? Cái chuông kia cứ rung mãi, tiếng vang xa lắm.”

Lý Nhu Phong lại ép tới trước một bước, cả người tỏa áp lực, giọng chàng lạnh tanh: “Huynh sờ nàng ở đâu?”

Lúc này Thôi Tiên Bính đã sợ tới mức cứng lưỡi, khí lạnh thấu xương của người côi âm như con rắn thâm nhập cốt tủy anh ta. Bây giờ anh ta mới thật sự nhận thức trước mắt đây không phải người sống, mà là một thi thể lạnh băng. Anh ta bị dọa run lập cập, nghe người côi âm vạ hỏi lại một lần: “Huynh sờ nàng ở đâu?”

Thôi Tiên Bính nhũn hết cả chân, phải chống hai tay lên bàn phía sau, lắp bắp: “Chỗ, chỗ nào mềm, mềm là, sờ, chỗ đó thôi ——” Anh ta đã hối hận muốn chết rồi. Trước kia còn nghĩ người côi âm quý hiểm mới lạ cũng thú vị phết. Cứ thấy Lý Nhu Phong ngoài bị mừa thì vẫn đối xử với mọi người như gió xuân ấm áp giống khi xưa, rồi còn muốn nhìn thứ gì là phải

nhúng vào tro cốt, nom mới hay ho làm sao...Hiện giờ anh ta mới hiểu, vìđâu TiêuYên nhất định phải hạ lệnh diệt trừ người côi âm.Hóa ra, đúng lànhững người này quá sức khủng khiếp!

Ngón tay buốt giá của người côi âm chặn ngang cổ họng anh ta, thoát cái đã siết chặt. Thôi Tiên Bính chỉ thấy trước mắt nhoáng lên thế giới lạnh lẽo âm u không thuộc về nhân gian.Anh ta nghe giọng nói kia rất lạnh lùng:

“‘Bỏ gã chồng ở nhà’ —— Nàng chặt thế là đúng rồi! Lẽ ra nên chặt luôn cả bàn tay đi! Nếu làta, thìđầu huynh cũng chẳng còn trên cổ đâu!”

LýNhu Phong buông tay, kéo vạt áo xoay người rời đi ngay. Thôi Tiên Bính cứ như lại vừa nằm mơ phát nữa.Anh ta chỉ thấy bóng lưng lẻ loi của LýNhu Phong vội vàng khuất sau cánh cổng, giữa những bước chân hấp tấp dường như không kịp được quáđôi mừng vui.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Thực tế đúng là Trương Thúy Nga không đến Đam Nhĩ.

Sau khi xác nhận mình đã mang thai, nàng nằm liệt ở trần kia hết vài ngày.

Ba chữ “LýNhu Phong” này, nàng đã trốn tránh thật lâu. Có lẽ là một loại số mệnh. LýNhu Phong chính là Phật pháp to hơn trời của nàng, là hết thủy phương hướng, bến bờ của nàng. Nàng có bay nhảy thế nào, vẫy vùng ra sao, hay có trốn đến chân trời góc bể, thì cuối cùng cả thế giới đều vẫn là chàng.

Hết như năm đó khi nghe tin LýNhu Phong chết, ba hồn nàng tan mất một, bảy vía nàng vỡ mất hai, bỗng chốc đã biến thành cái xác rỗng tuếch. Nhưng như thế sẽ chẳng còn đau buồn, nàng cảm thấy đấy cũng là một loại giải thoát.

Nào hay, LýNhu Phong đâu có hóa thành quý, à không, thành người cõi âm, cũng chẳng chịu buông tha nàng.

Đến lần này, LýNhu Phong chơi xấu hơn, trực tiếp để huyết mạch của chàng và nàng tương liên. Nàng thậm chí còn chả biết thứ trong bụng đây rốt cuộc là người hay quý, hay cái gì kỳ quái khác. Có quý có quý, trong lòng có quý, đúng là đang nói về nàng đấy.

Thực ra không phải nàng chưa từng tính tới việc bỏ nó đi, nàng rất sợ mình sẽ sinh yêu quái. Nàng từng đọc sơ qua tư liệu liên quan đến người côi âm của Pháp Luân, mà đâu hề thấy chỗ nào đề cập đến chuyện người côi âm có thể sinh con.

Ai lại sinh con cùng người côi âm chứ.

Nàng rất suy sụp.

Lại nói, nếu bé con này là người, thì sinh ra xong rồi phải làm gì tiếp? Một ngày nào đó, nó sẽ hỏi cha mình là ai, nàng biết trả lời thế nào?

Cha con khi còn chưa chính thức gặp mẹ con thì đã lăn ra chết rồi.

Nàng bụm mặt, chẳng biết làm sao. Trong lòng nàng hiện giờ chỉ mong, giánhư LýNhu Phong ở đây thì tốt quá. Vừa nghĩ tới đây đã thấy nước mắt tràn qua kẽ tay, nàng cứ sụt sùi ráng lau cho hết.

Nàng từng nhiều lần ngẫm lại, nhờ đâu mình có thể sống sót trở về sau trận huyết chiến kia. Thành trì địa ngục đảo nghiêng, nghiệp hỏa hồng liên thiêu đốt côi trần, nhật nguyệt khuất bóng dưới bàn tay LaHầu khổng lồ [*], nàng làm sao bình an thoát khỏi trận chiến Tu La ấy?

Hầu (Rahu) là một Atula bốn tay, nửa người nửa rắn, thường tạo sự hỗn loạn, đôi khi sẽ nuốt mặt trời, mặt trăng.

Ngoài LýNhu Phong ra, thì còn có thể là ai.

Về sau, nàng nghĩ chắc do mình là dương bạt nên mới không chỉ giúp người côi âm tái tạo được xương thịt, mà còn là canh giã rượu, là thuốc hoàn hồn của họ. Bởi vậy khi nàng bước vào phòng thì LýNhu Phong, vốn bị TiêuYên chuốc bao nhiêu Bạch Đọa xuân lao, vẫn có thể trở dậy. Lúc đó đã trở dậy được, thì tiếp theo hẳn nhiên sẽ tỉnh táo thôi.

Nhưng chàng cứu nàng thế nào.

Nàng chẳng muốn nghĩ nhiều về việc này. Sao lúc trước nàng lại tìm cách tranh thủ nắm tay chàng chứ, còn dạy chàng pháp quyết kỹ càng. Là nàng đích thân đặt đao tự sát vào tận tay chàng. Nàng tưởng đao nằm trong vỏ thì chàng sẽ không rút ra sao? Nàng thật ngu ngốc quá sức.

Nàng biết mình rất nhát gan. Nàng đã từng trải qua cái chết của Lý Nhu Phong một lần, nên chẳng muốn nếm trải thêm lần nào nữa. Dù rằng nàng hiểu đây mới thật sự là giải thoát. Bất kể Lý Nhu Phong bây giờ đã hóa cốt, hay vẫn còn làm một thầy ma vĩnh viễn vô tri, nàng đều không muốn biết.

Nàng hoàn toàn không muốn biết chút nào.

Nàng cứ xem như Lý Nhu Phong vẫn còn sống tốt, sống an lành trong thành Kiến Khang, trường sinh bất lão, vĩnh viễn thanh xuân. Cho dù chàng có ở với Tiêu Yên, nàng biết chàng còn sống là đủ rồi.

Khốn nỗi, giờ thì nàng lại có con của Lý Nhu Phong. Lý Nhu Phong dùng một đứa bé, bắt nàng phải thời thời khắc khắc nhớ tới chàng, nghĩ về chàng, thời thời khắc khắc không được quên chàng. Chàng muốn hành hạ chết nàng giày vò chết nàng đây mà! Chàng thật quá ác độc.

Bảo Kênương nương lau nước mắt. Nàng đã mấy lượt nhờ bà chủ quán trọ chỉ nhà thầy lang trong trấn, nhưng lúc định bước ra thì lại tê liệt ngồi ngay xuống bậu cửa. Rồi còn cứ nôn hết lần này tới lần khác, mà mỗi lần nôn xong là nàng lại điên cuồng ăn bù. Ăn đến khi mồm miệng đầy dầu mỡ, nàng mới ý thức được mình vẫn mong sinh mệnh trong bụng ấy được khỏe mạnh sống sót.

Nàng hồi tưởng lại đêm hôm đó, tượng Phật trong phòng Lý Nhu Phong là Bồ Tát. Nàng nghĩ họ đã cùng nhau trước mặt Bồ Tát, đoán chắc đây là Bồ Tát ban con nhỉ? Nếu là Bồ Tát ban tặng thì nàng không thể từ chối.

Bất chợt nàng như có thêm sức mạnh. Nàng phát hiện mình đang rẽ qua hướng tây, thế thì cứ dứt khoát tây tiến luôn. Nghe bảo đường vào Thục là khó đi nhất, khôn như lên trời. Đã vậy nàng chỉ cần bước lên con đường vào Thục, thì có muốn lùi lại cũng chẳng dễ dàng. Nàng sẽ không quay về nữa.

Thế là nàng thẳng tiến qua phía tây. Mãi miết đi đến tận bờ sông Thanh Y giữa đất Thục thì bưng đã to kênh, nàng thực sự chẳng nhắc bước nổi nữa mới dừng lại.

...

Hồi sáng nay nàng dẫn Nhóc Quý đến nhà thầy ở thôn bên cạnh, vừa định về thì ông giáo già trạc lục tuần gọi nàng lại nói chuyện riêng: “Cô Trương ạ, cậu bé nhà cô này, sợ là lão đây không dạy nổi nữa rồi.”

Bão Kênương nương kinh ngạc, hơi sốt ruột hỏi: “Thưa thầy, thẳng bé lại quậy phá chẳng chịu nghe lời, làm thầy tức giận ạ?”

Ông giáo già vội lắc đầu: “Không phải vậy, trẻ con tinh nghịch là thường tình, đâu có gì đáng trách. Vấn đề là cậu bé được trời ban tư chất thông minh, lão đây kiến thức nông cạn... Cô Trương ạ, quận bên có mở trường đấy, trong trường sẽ mời các vị học giả uyên thâm, cô thử đưa cháu nhà đến đấy xem sao.”

Bão Kênương nương chau mày. Nhóc Quý này khi vừa chào đời, ngoài việc toàn thân tím xanh ra thì chẳng có gì khác những đứa bé bình thường. Về sau từ từ lớn lên, màu tím xanh cũng dần nhạt đi nên nàng không phải lo lắng nữa. Nhóc Quý còn học đi học nói nhanh hơn bọn trẻ đồng lứa rất nhiều. Trẻ con bình thường phải từ bốn, năm tới bảy, tám tuổi mới đến trường, con nàng thì chỉ hơn một tuổi đã phải xách tới nhờ thầy dạy cho.

Ông giáo già đưa mấy tờ tập viết của Nhóc Quý cho Bão Kênương nương xem: “Cô Trương, cô nhìn chữ cậu bé đi, còn đẹp hơn của lão, số mặt chữ biết được cũng nhiều hơn lão, thì lão còn dạy thế nào nữa? Hiện tại cậu

bé có thể dạy ngược lại cho lão rồi.” Ông lắc đầu thở dài, “Hậu sinh khả úy, lão đây sống uống sáu mươi năm, thực sự hồ thẹn, thực sự hồ thẹn...”

Bảo Kênương nương đau đầu hết sức. Trước kia Nhóc Quý muốn học viết, nàng làn người đã thấy nhiều chữ đẹp, như của Lý Nhu Phong chẳng hạn, chữ nào chữ nấy đều làm nàng vui mắt, nên khi nhìn bảng chữ mẫu ông giáo già viết cho Nhóc Quý thì quả thực là khólòng đánh giá cao nổi. Nàng nhớ ra ven sông Thanh Y có rất nhiều vách đá khắc chữ, lối thư pháp của các chữ ấy đều thuộc hàng tuyệt mỹ, thế mới thu xếp lên đó mấy chuyến. Nàng vốn định tự mình đập chữ, sau lại ngoài ý muốn gặp một người đã làm trước rồi, nên cũng phần nào đỡ tốn công tốn sức.

Nhóc Quý học theo bản đập nàng đem về, học xong hết thì đương nhiên sẽ đạt trình bỏ xa ông giáo tận ngàn dặm.

Bởi vậy Bảo Kênương nương nghĩ, bắt buộc phải tìm thầy giỏi nhất cho con rồi. Nàng ưu sầu trở về thôn, thăm nhủ, có lẽ nàng nên học hỏi cổ nhân, theo chân Mạnh mẫu dời nhà ba lần [*].

Mẹ Mạnh Tử 3 lần chuyến nhà để con mình được sống trong môi trường giáo dục tốt nhất.

...

Vừa đến đầu thôn nàng đã được vài cô bác tới nhắc: “Chị Trương này, tối qua thôn mình mới xuất hiện một con quái vật đen sì đấy. Nghe bảo nó cứ như ngọn núi nhỏ biết đi, biết động đậy, làm ông Hai Dương ra ngoài tiểu đêm sợ hết hồn. Với cả mấy nhà khác đều kể làn nghe có tiếng ồn, nhưng trưởng thôn dẫn mọi người tìm suốt đêm mà vẫn chưa thấy đâu. Chị là quả phụ đơn thân, nhớ phải cẩn thận cửa ngõ nhé.”

Bảo Kênương nương hỏi: “Đó là gì nhĩ?”

Các bà các cô đều ra chiều nghiêm túc suy tư, rồi xúm vào thảo luận om sòm, cuối cùng nhất trí với một kết luận: “Là thái tử sống [*], sẽ ăn thịt người đấy.”

Một loài được người xưa cho là có dạng như khối thịt một mắt.

Bão Kênương nương gặt đầu cám ơn họ. Có thứ quý thần nào mà nàng chưa gặp đâu, tám chín phần mười là một đĩa trộm gà. Nàng nuôi rất nhiều gà, đúng là phải cẩn thận hơn. Mỗi lần bọn trộm gà xuất hiện trong thôn thì nàng toàn đứng mũi chịu sào, nên giờ nàng hơi nóng máu xú.

Đọc đường quả nhiên gặp trưởng thôn và cả toán đàn ông trai tráng xách dao đi lòng vòng tuần tra. Khi gần đến nhà, Bão Kênương nương rút rựa vác trên lưng ra, tháo hết vải quần để lộ lưng rựa bén ngọt, cầm chắc cán trong tay.

Nàng không qua cổng ngay, chỉ lượn quanh xem xét căn nhà đã khóa chặt của mình. Quả nhiên cạnh chân tường ở mép cổng sau hiện rõ mấy dấu chân, trên tường cũng có, nhìn sơ là biết trèo vào nhà rồi. Nàng thầm mắng một tiếng, lôi ra sợi dây thừng có móc, quăng lên đầu tường, rồi nhẹ nhàng như chim yến nhảy vào nhà theo dấu chân kia.

Trong sân bừa bọn kinh khiếp, đúng thật là chui vào chuồng gà. Chẳng biết tên trộm gà đó làm gì mà nguyên cái chuồng to ngăn nắp của nàng đổ bẹp ra đất, trong số mấy con gà bị đè dẹp bên dưới có cả Đại lang quân năm màu sắc sỡ. Nhặt Đại lang quân lên ngó thử, trông mắt đã bị đập vỡ mất, lập tức, nàng nổi trận lôi đình.

Chừng trăm con gà trong sân bay lượn nháo nhào, kêu gào quang quác, lông gà phân gào vung vãi tứ tung, chỉ chớp mắt thôi mà khoảnh sân sạch sẽ của nàng đã bị phả bung bét. Nàng muốn mắng tiên sư nhà mình mấy trăm lần, nhưng tạm thời ráng dẫn hết xuống. Nàng nhẹ tay nhẹ chân đi tới, cầm theo rựa, không phát ra một âm thanh nào.

Dấu chân bùn hương thẳng tới trước, cuối cùng tấp vào một chòi nghỉ râm mát. Hiện đang là giữa trưa, hôm nay nắng đẹp, chiếu xuống khắp mặt đất sáng lóa. Trước khi ra ngoài nàng luôn có thói quen khóa kín hết các cửa, cả sân chỉ còn đúng căn chòi này làm mát mẻ.

Nàng im ắng áp sát, trông thấy một bàn tay đàn ông bắn thiu lộ ra ngoài. Nàng cắn răng, chém ngay một phát vừa chuẩn vừa mạnh ——

“Chó hoang trộm gà, xem bà có bằm chết mày không!”

Người kia đau quá than khẽ một tiếng, ló ra khỏi chòi. Bão Kê nương giơ rựa đang muốn chém tiếp, lại bị tiếng than kia như mũi tên đâm xuyên qua tim. Nàng kinh ngạc nhìn người đang chui ra đấy, rựa rớt loảng xoảng. Nàng vội nhào qua ôm ngay cổ tay bị chặt đứt đoạn vào lòng, cũng chẳng để ý chàng bắn tới mức nào, cứ quỳ dưới đất, giữ cánh tay lạnh cóng trước ngực mình, ở nơi gần tim mình nhất.

Tim nàng đập cuồn loạn, cũng hết như đàn gà đang chích óe loạn xạ sau lưng. Nàng dán mắt xem bàn tay cụt kia chầm chậm mọc lại, mọc ra từng ngón tay dài thon gọn, trắng trẻo. Thế rồi bàn tay lạnh lẽo ấy từ từ lần theo cổ nàng, chạm đến mặt nàng, cuối cùng áp vào má nàng, nâng niu trong tay. Nàng cúi thấp đầu, giọt nước mắt to như trân châu lăn dài, chỉ khàn giọng, khẽ nức nở gọi:

“Lý Nhu Phong, ôi oan gia —— “

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Trương Thúy Nga chuẩn bị giúp Lý Nhu Phong tắm rửa. Từ nhỏ Nhóc Quý đã rất thích nghịch nước, ngặt nổi sông Thanh Y vừa sâu vừa chảy xiết, nàng không dám cho con ra đón nên mới đào ao, chèn đá luôn trong sân theo kiểu hồ nước nóng Tiêu Long. Quanh ao này có thể nhóm lửa để giữ nước ấm.

Nàng bảo Lý Nhu Phong xuống ao ngâm trước, khi bước qua thì chàng hơi loạng choạng, nhưng chẳng nói tiếng nào. Bấy giờ nàng mới để ý trong giày chàng, lòng bàn chân bị cọ sát toét máu thịt, lộ ra cả phần xương trắng toát. Nàng giúp chàng hồi phục lại da thịt ở chân, trách chàng cần gì đi vội thế. Chàng vẫn lặng thinh không hề lên tiếng.

Cũng chẳng biết đã bao lâu chưa tắm rồi, trên người có thể lột được nguyên tầng bùn đất. Tóc tai thì xơ cứng bết hết vào nhau, cố cách mấy cũng không chải ra được, trong đó còn loe ngoe kha khá bọt chết. Trương Thúy Nga cắn răng, dứt khoát xách kéo ra cắt trụi hết, sau đó tóc mới mọc lại, tất cả đều sạch sẽ óng mượt như tơ. Nàng vuốt từng tấc da thịt chàng, mỗi tấc này có lẽ đã từng vì nàng mà chịu đâm chém, róc xẻ. Lại ngó ngài tượng Phật gỗ bên kia cũng chẳng mấy sạch sẽ y chang bên này, chính là ngài Phật gỗ cỡ ngọn núi nhỏ đập toang chuồng gà của nàng, để chết Đại lang quân của nàng. Việc Phật làm, nàng ngoài thờ dài ra thì đâu dám trách gì khác.

Làn da héo úa vệt tả bôn ba không kể đêm ngày lại lần nữa hồi sinh. Thay mấy lượt nước, cuối cùng thì chàng cũng từ một cây khô trở lại làm một cây sống trong trẻo như châu như ngọc.

Từ đầu đến cuối chàng cứ nhắm chặt mắt, ngậm chặt miệng. Bất kể là Bao Kênương nương hỏi gì, chàng đều chẳng ừ hử. Nàng thắc mắc làm sao tìm được mình, đi mất bao lâu, giữa đường có vào chùa để tự tu bổ không, làm thế nào công tượng Phật mà vào thôn... Lại nhìn vết thương rải khắp toàn thân chàng, hỏi phải chăng còn bị kẻ khác đánh chém. Chàng vẫn chẳng đáp lấy một lời. Có điều vừa nghe đến câu cuối thì lập tức xoa xoa cổ tay mới bị nàng chặt rớt, dường như hết sức tui thân, đoạn ôm chầm lấy nàng, ép vào lòng hết hôn rồi cắn. Hồi trước toàn là nàng cắn chàng, mãi nay nàng mới biết rằng người côi âm nhọn tới mức nào. Chàng cắn môi cắn lưỡi nàng, tưởng chừng muốn cắn luôn cổ nàng hút khô máu nàng vậy.

Chàng rầu rĩ hỏi: “Sao không chờ ta?” Còn bổ sung, “Sao lại bỏ trốn?”

Hai câu này cũng làm Bao Kênương nương tui thân hết sức. Nàng nghĩ, ta chờ chàng kiểu gì? Chàng bị Tiêu Yên giấu mất, ta có muốn nhìn một cái cũng khó, chẳng lẽ bắt ta phải chịu giam cầm mãi trong tòa nhà chỉ có hai người hầu côi chờ chàng? Nàng nghĩ, ta mang thai con chàng, không trốn chạy mà cứ ở lại thành Kiến Khang thế, lẽ nào Tiêu Yên và Thông Minh tiên sinh chịu bỏ qua cho ta? Chàng là người côi âm, chàng biến thân ma rồi là xong hết mọi chuyện, tự động có Tiêu Yên cưng chiều, che chở. Dương Bạt ta lẻ loi một mình, làm sao thoát khỏi bấy nhiêu mưu đồ, tính toán lợi dụng của họ? Nàng nghĩ, cái kiểu đàn ông như chàng này, vui vẻ sướng thân rồi thì nhẹ nhàng tách đi, để một mình ta lưu lạc viễn xứ xa xôi vạn dặm, một thân một mình mang thai, sinh con, nuôi con. Chàng hỏi sao ta không chờ chàng, thế có bao giờ chàng hiểu nỗi vất vả của ta?

Nghĩ đến đây, lòng nàng đã là bao chua xót đắng cay, thấy mình vẫn đang ở trong lòng chàng thì tránh ra. Nàng biết chắc chàng không nhìn được, bèn cởi áo ngoài, chỉ còn chừa lại yếm và váy trong để xuống nước

tắm giúp chàng. Chỉ chốc lát, trên lưng trần cảm giác được lòng bàn tay chàng khẽ khàng lướt qua, hơi thở chàng mát lành phủ dài lên cổ. Nàng chợt nhận ra ba năm đã trôi qua, tuổi tác nàng không còn chênh lệch mấy với chàng rồi. Qua thêm vài năm nữa thì sẽ thế nào? Sớm muộn gì chàng cũng xa lìa nàng. Nàng phải vất vả lắm mới quen được cuộc sống một mình nuôi Nhóc Quý, cứ sao chàng lại đột nhiên trở về, dùng dằng mãi với nàng?

Hiện tại nàng chỉ hi vọng đời mình luôn phẳng lặng thế này, chẳng muốn lại trải qua những cực buồn cực vui, cực yêu cực hận, hay tử tử sinh sinh như trước nữa. Một lần gặp chàng ở Lan Khê, một lần trùng phùng nơi chợ quý, nàng cảm giác mình đã sống đủ hai kiếp trầm kha. Đến kiếp thứ ba này, nàng chỉ mong được yên ổn, an bình.

Nhân lúc tình này vẫn chưa nhen nhóm trở lại, thì thôi cứ kết thúc sớm cho đỡ bận lòng.

Nàng đẩy chàng ra, đứng khỏi mặt nước: “Lý Nhu Phong, ta đã gả cho người khác, cũng có con luôn rồi. Chàng tắm rửa xong thì đi ngay đi.”

Lý Nhu Phong bỗng cứng đờ: “Gả cho người khác?” Chàng chưa kịp nhận ra mấy lời ấy tạo thành cảm giác gì, chỉ máy mót hỏi, “Nàng gả cho ai?”

Nàng bước lên bờ, lau người, mặc đồ lại, đáp: “Một mình ta ở đây sống không nổi, nên lại gả cho lang quân mới thôi.”

Lý Nhu Phong ngậy ra trong nước, giọng hơi cứng nhắc: “Vậy lang quân của nàng đâu?”

“Chết rồi.” Trương Thúy Nga khô khan đáp, “Chàng cũng biết đấy, ta khắc phu. Vừa sinh con thì chàng ấy mất ngay.”

“Nàng có con rồi ư?” Giọng chàng như đã nhòa đi.

Trương Thúy Nga cười nhạt, thuận tay cầm chiếc trống bỏi bên bờ ao lắc lắc, hạt gỗ đập vào mặt trống kêu tung tung: “Không tin thì tự chàng kiểm chứng đi. Quanh ao này có đầy đồ chơi trẻ con đấy.”

Nàng chiều đã chéch hảnh sang métây, Trương Thúy Nga quay lưng về phía mặt trời, nghiêng mình lau tóc, lẳng lẳng nhìn LýNhu Phong lảo đảo lội nước ra cạnh bờ, vươn tay lần tìm mấy thứ trên đó.

Nàng chẳng hề lừa chàng, xung quanh ao đúng là bày đầy đồ chơi của NhócQuý: Chong chóng, còi đất nung, trâu xuân [*], tượng gỗ, thuyền hái sen, con lật đật... Từ nhỏ nàng vào nam ra bắc nên biết rất nhiều thứ, cả đồng đồ chơi be bé này gom góp từ mấy quán hàng rong cũng có, tự mình làm cho con cũng có.

dán giấy, nguyên gốc là loại được rước đi trong lễ hội đầu xuân, rồi người dân vừa lấy roi quất vừa đọc lời chúc lành.

Ngón tay chàng nhất loạt sờ soạng những món đấy, càng sờ càng chậm, tóc đen rối tung xõa dài phủ lấy bờ vai rộng, lại hiện rõ vẻ tiêu điều khắc sâu. Bão Kê nương nương nhìn chàng lẳng người xoa bàn tay một tượng đất trẻ con bị NhócQuý làm vỡ, trong lòng thật như bị đao cứa nhói đau.

Nàng hơi hồi hận đã lừa chàng, nhưng đau nhiều sao bằng đau ít? Nàng có thể chịu được, vẫn tiếp tục mỉm cười, dùng giọng ghen ghen mà bực bẽ nói: “Tắm xong rồi thì lên đi, đừng để trương sinh, ta lại phải ấp áp ôm ôm chữa cho chàng. Trong thôn nhiều người phức tạp, nếu bị bắt gặp thì ta có mọt cả trăm cái miệng cũng không giải thích nổi. Ta bị dìm lồng heo thì thôi, nhưng con ta từ nhỏ đã bị người đời chỉ trích đàm tiếu, chàng bảo nó phải sống thế nào?”

LýNhu Phong chợt hỏi: “Con nàng bao nhiêu tuổi rồi?”

Tự mình dứt ruột sinh ra, nàng còn nhớ được cả bao nhiêu ngày, suýt nữa là bật thốt ngay. Song, lời vừa lên đến thì đã bị nàng ép xuống, đột nhiên hiểu ra Lý Nhu Phong đang nhử nàng nói thật. Chàng vẫn hoàn toàn chưa tin. Nàng lại cười khò khò: “Hơn một tuổi đấy.”

Lý Nhu Phong cup mắt, chẳng cần vặn nữa, chỉ buồn hiu nói: “Y phục kia của ta hết dùng được rồi. Lang quân nhà nàng nếu còn đồ cũ, có thể cho ta mượn mặc tạm không?”

Trương Thúy Nga nghĩ bụng người này vẫn tâm cơ sâu hệt như trước, liền đáp ngay: “Lang quân mất thì cũng chôn hết đồ cũ theo. Chẳng lẽ chàng không đem theo vài bộ để thay à?”

Lý Nhu Phong lặng thinh. Nàng bèn qua tìm thử trong bụng tượng Phật to, quả nhiên lôi ra được đến mấy bộ sạch sẽ. Trương Thúy Nga cười lạnh, thầm nghĩ ta đây biết tỏng hết mấy mảnh của chàng đấy. Nàng thả khăn khô cho chàng, đoạn xả hết nước trong ao đi.

Trên tầng không vừa chớm phủ ráng chiều, Trương Thúy Nga vận áo xanh như người Khương, ngồi ở mép ao. Nàng không nhìn Lý Nhu Phong, chỉ ngẩng đầu dõi mắt về bầu trời xa xăm. Lý Nhu Phong im lặng mặc đồ. Tình cảnh thế này như dường đã từng hiện hữu, nhưng lòng người nay lại khác biệt quá nhiều.

Đợi Lý Nhu Phong ăn mặc chỉnh tề, Trương Thúy Nga nhảy khỏi mép ao, vừa gọi vừa quát xua gào vào phòng chứa củi. Tiếp đó lấy một cây chổi to bót từ nhánh tre quết hết lông gà phân gà trong sân, rồi rửa tay sạch sẽ, bước thẳng ra ngoài.

Lý Nhu Phong hỏi với theo: “Nàng đi đâu vậy?”

Trương Thúy Nga đáp: “Hôm nay con ta được bên chồng dẫn qua nhà chơi, ta phải đón nó về đây.”

Bao lâu nay nàng quen khua môi lửa gạt rôi, giờ cứ mở miệng ra làphăng được đủ thứ, hết sức tự nhiên. LýNhu Phong vốn vẫn ôm một bụng hoài nghi, dùsao vừa rôi bên bờ ao chàng mòthấy chuối chín vòng vàkhóa Lỗ Ban [1], trẻ con hơn một tuổi làm sao tháo lắp được mấy món này? Chàng đã dòxong bên người nàng không cólang quân, chàng cảm thấy ngay cả chuyện con cái cũng chỉ do nàng bịa ra. Nhưng trước mắt nàng lại thật muốn đón con về, hiển nhiên đã chẳng ngại để đưa békia xuất hiện trước mặt chàng —— Lẽ nào nàng không hề lừa chàng?

Trong lòng chàng nhất thời hụt hẫng, bàng hoàng, màchẳng biết phải làm thế nào, chẳng biết nên nói từ đâu. Tìm nàng hai năm, nàng lại cứ như vậy nhẹ nhàng, một lần nữa kết hôn sinh con rồi sao?

Chàng hiểu được nàng chưa từng thật sự tin chàng yêu nàng, hết thảy những điều chàng nghĩ trong lòng nàng đều nhìn thấu.Cả lần kết hôn kia, nàng cũng biết thực ra chàng đang hóa giải chấp niệm cho nàng —— Kỳ thực nào phải chàng hóa giải chấp niệm cho nàng? Là nàng đã giúp chàng hóa giải chấp niệm. Nàng biết chàng là người giữ lời, tuyệt đối sẽ không làm trái hứa hẹn nhất định cưới nàng. Nàng chỉ muốn tác thành cho chàng.

Nàng vẫn luôn biết, chàng cóbao mối bận tâm, chưa thể toàn tâm toàn ý yêu nàng.Chờ đến khi chàng thật sự toàn tâm toàn ý, thì nàng cũng chẳng cần biết nữa rồi.

Đều đã muộn.Cũng như khi không chạm vào nàng, chàng sẽ quên thực ra nàng chỉ là một cô bé gầy yếu. Khi không để tâm sâu sắc đến cuộc sống của nàng, chàng cũng hầu như quên mất, nàng chỉ là một phụ nữ bình thường, ngày ngày tháng tháng đều phải tảo tần bươn chải để sống sót.

Chàng dựa vào đâu mà cứ muốn nàng mãi chờ đợi những lời hứa sông của mình, hao mòn hết tuổi xuân của nàng?

Lý Nhu Phong nghe Bão Kênương nường đẩy cửa rời đi, nghe giọng nàng bình thản vọng lại: “Bên ngoài có rất nhiều người đang lùng bắt chàng. Chàng cứ chờ ở đây, đến đêm xuống thì hãy đi thôi.”

Chàng thất thần trong sân rất lâu, lâu đến tận lúc tà dương rọi xuống thân mình, bắt đầu xuất hiện hư thối nhói đau. Bấy giờ chàng mới phục hồi tinh thần, vội bước vào bên tượng Phật gỗ trong chòi. Phật khínhàn nhạt mà tinh thuần tỏa ra xoa dịu hết thảy. Chàng nghĩ, chàng không nên đi, nàng chẳng đợi chàng được thì chàng sẽ đợi lại. Chàng có nhiều nhất là lòng kiên nhẫn, chàng chịu được cảnh đợi chờ đặng đặng, đợi chờ đến vô chừng.

Thời điểm chàng níu lấy nàng ở chợ quý thì nàng đã gả chồng lần hai, hiện tại có gại gì nàng gả lần bốn hay đã sinh con. Chẳng phải nàng luôn khắc phu à? Dù sao thì bên nàng cũng đâu có người đàn ông nào khác, dù sao thì chàng cũng đã là người chết rồi, nàng cứ khắc thoải mái đi. Khắc cho chàng tan xương nát thịt, nàng vẫn có thể vươn tay nặn ra một chàng hoàn hảo mới.

Chàng liền ở lại trong sân đợi Trương Thúy Nga về. Nhưng đợi đến tận tối mịt, trước mắt chàng đã hiện rõ âm gian mà vẫn chưa thấy bóng dáng nàng đâu.

Chàng tự hỏi, chẳng lẽ nhà chồng giữ nàng lại ăn tối? Hay là con nàng đột nhiên đổ bệnh, nàng phải đưa đi tìm thầy lang? Hay là trên đường về gặp rắc rối gì, kiểu như đụng phải một Thôi Tiên Bính nào đó? Hay là có người khác lôi kéo giới thiệu lang quân mới cho nàng?...

Bao nhiêu phỏng đoán cứ càng lúc càng nổi đầy lên, ngập kín cả đầu khiến chàng lo sốt vó. Vừa quyết định ra ngoài tìm nàng, thì bỗng nghe được tiếng gõ cửa cốc cốc, rồi có giọng trẻ con non nớt gọi —— “Mẹ ơi!”

Ngay sau đó, cửa bị đẩy kết ra.

LýNhu Phong ngạc nhiên đứng giữa sân.Chàng trông thấy một nhóc quẻ xanh rờn, cao chừng cây lúa bên sông ThanhY. Trong tay nhóc quẻ còn xách một con cá, chính xác là một con “cáquẻ”.Con cáquẻ này giãy giãy mấy cái xong thì hồn lìa khỏi xác, chàng không còn thấy nữa.

Nhưng nhóc quẻ kia lại vẫn xanh rờn.

Nhóc quẻ xanh rờn quen thuộc lon ton chạy vào, vừa chạy vừa liên tục nhìn trái ngó phải, ỉới gọi: “Mẹ!Mẹ ơi!”

LýNhu Phong lấy làm lạ, sao lại cóquẻ dám vào nhàdương bặt?Còn cóquẻ không sợ lửa của dương bặt à?

Nhưng chàng bỗng sực tỉnh ra.

Làm gì cóquẻ nào xanh rờn chứ.

Quẻ đều màu đen cả.

Đó là con người, một người, chàng có thể nhìn thấy.

~♥~♥~♥~

[1]Các món đồ chơi trí tuệ, gồm nhiều bộ phận đan cài vào nhau, cần tháo lắp theo đúng phương pháp chứ không thể dùng sức.

Chuỗi chín vòng:

Khóa Lỗ Ban:

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Nhóc quý xanh rờn khua đôi chân ngẩn cùn chạy tới, vì còn quán nhỏ nên cứ lảo đảo, liêu xiêu không vững. Lý Nhu Phong sợ bẽ mặt, bèn vội bước lên vài bước, nửa cúi người vươn hai tay ra trước đỡ lấy.

Bé con kia chạy càng lúc càng gần, sống mũi thẳng nho nhỏ, mắt to như điểm phết sơn thủy, hàng mày chên chếch nghiêng nghiêng... Mặt mày xinh xắn sắc nét dần dần hiện rõ trước mắt Lý Nhu Phong, rõ đến từng chi tiết.

Chàng phải hình dung tâm tình của mình ở giờ khắc này thế nào đây? Chàng nở nụ cười, chàng ngẩng đầu, hướng lên trời cao mà cười. Dường như cả khoảng trời bao la kia đang ngập tràn muôn vàn tinh tú, thật là dải ngân hà xưa cũ trong chàng.

Chàng đột nhiên cảm giác được mình có thể trông thấy tất thảy, xuyên thấu suốt trăm ngàn năm nhân quả, theo cánh bèo lay chợt nổi cuồn phong, tình khởi đầu từ năm Vĩnh Hòa thứ chín, đến cuối cùng xé toang mọi sinh tử, biệt ly. Trương Thúy Nga, Trương Thúy Nga, chàng nhắm kỹ cái tên này bao lượt trong lòng, cười mừng rỡ mà lệ nhòa khóe mi.

Chàng ngồi xồm xuống, ngắm nhìn dáng hình thấp thoáng bóng mình của nhiều năm về trước, tưởng chừng đúng từ một khuôn mẫu đúc ra. Mãi đến nay chàng vẫn nhớ như in bức tranh huỳnh trưởng vẽ mình của ngày

chập chững biết đi, bécon trong tranh đấy nay đã chạy ra, bước đến trước mặt chàng.

Bécon hỏi: “Chú là ai thế, sao lại ở trong nhà con?” Còn nhướng mày, thật giống hệt như chàng lúc nhỏ.

Chàng quỳ chống chân, để tầm mắt ngang với bécon, rồi tự giới thiệu: “Ta tên Lý Băng, là cha của con đây.”

Bécon nhướng mày, cất giọng non nớt nhưng hết sức nghiêm túc: “Mẹ bảo, không được gọi cha lung tung. Chỉ có người ban cho mình hình hài mới có thể gọi là cha.”

Lý Nhu Phong hỏi: “Con tên gì thế?”

Bécon đáp: “Mẹ gọi con là Nhóc Quý, tên thật là Tài Ương (cấy mạ).”

Lý Nhu Phong nghe hai cái tên này thì hơi choáng, ngón tay trên đùi run rẩy. Chàng vươn tay phải tới trước mặt Nhóc Quý: “Đưa tay con cho ta nào.”

Có lẽ thật sự làm máu mủ tình thâm, Nhóc Quý hiếm khi nghe lời người lạ, lúc này lại ngoan ngoãn giơ tay phải ra, đặt vào lòng bàn tay chàng.

Trong khoảnh khắc chạm tay cùng Nhóc Quý, trái tim Lý Nhu Phong cũng theo đó mà đập dồn. Một niềm vui lớn lao trào dâng trong tim chàng, hóa thành trăm ngàn dòng nước ấm dạt dào, chảy lan ra khắp cả toàn thân. Bàn tay bécon nhỏ xíu, đặt ngay ngắn trong lòng bàn tay chàng, cứ như một miếng sủi cỏ trắng trẻo — Tuy chỉ thấy được màu xanh, nhưng chàng biết là rất trắng. Chàng nhẹ nhàng nắm chặt tay con, mềm mềm xinh xinh, ấm áp như dương bặt.

Đây là cốt nhục của chàng, có thể hóa thành linh hồn tinh khiết thế này.

Trái tim chàng bồi hồi. Trên người bécon thoang thoảng hương sữa, cũng giống hệt trên thân Trương Thúy Nga.Chàng cầm tay NhócQuý, chọn lấy ngón trỏ bebedặt vào vị trígiữa hai mi mắt mình.

Chàng kéo ngón trỏ đẩy trượt một đường theo sống mũi đến tận chóp mũi.

“Con sờ thấy chưa?Cóphải làrất khónhìn ra, nhưng ở đócómột khắc nổi lên không?”

NhócQuý thích thú: “Ừa, đúng rồi!”

“Con sờ thử mũi mình xem.”

NhócQuý giơ tay kia lên vuốt, càng khoái chíhơn: “Con cũng cócon cũng có này!”Cậu bẻnhắm ngón trỏ của chàng, “Chúcũng xem đi!”

Ngón tay LýNhu Phong được cậu bẻcầm vuốt qua sống mũi thẳng tắp nhỏ xinh, tại vị trítương đồng, cũng cómột khắc nổi khómàn hận ra bằng mắt thường.

Mũi chàng chột cay, thuận thế ôm bécon xiu xiu vừa mềm vừa ấm vào lòng, nghèn nghẹn gọi: “NhócQuý!”

NhócQuý vút cáxuống, cũng choàng tay ôm cổ chàng, gọi: “Cha!”Cậu béhơi đau lòng, “Mẹ kể làcha rất đáng thương. Tuy rằng trao cho con hình hài, nhưng đã già, mất từ lâu lắm lắm rồi.Con biết dùcha cóbiến thành quỷ thìthể nào cũng về tìm con, trên người cha lạnh lạnh nè.”

LýNhu Phong nghiêng rặng một cái, nghĩ bụng hóa ra Trương Thúy Nga giới thiệu mình với NhócQuý thế đấy.Chàng vuốt mái tóc trơn mượt của con, Trương Thúy Nga hoàn toàn xem NhócQuý như phiên bản thu nhỏ của chàng để chọn lối ăn mặc. Từ trang phục đến tóc tai, đều giống y hệt chàng trước kia.Mặc dùcòn nhỏ thôi, nhưng hiển nhiên đã làbộ dáng của

một công tử bé. Nhất định là chàng không ngờ được, chàng có thể trông thấy Nhóc Quý.

Lý Nhu Phong tiếp lời: “Mẹ con nói đúng đấy, cha chẳng phải người sống đâu. Lần này cha về làm muốn ở lại cùng hai mẹ con con. Con có sợ cha không?”

“Không sợ!” Nhóc Quý phần chần hỏi, “Cha biết bơi không?”

“Biết. Cha lặn giỏi lắm, có thể lặn rất rất sâu.”

“Cha biết leo cây không?”

“Biết.”

“Cha biết bắt cá không?”

“Biết, nhưng cha chẳng thấy đường đâu.”

Nhóc Quý hét “Òa” lên, cọ cọ lăn lăn trong lòng chàng: “Không sao ạ. Mẹ cứ bảo là nguy hiểm, toàn cấm con leo cây tắm sông bắt cá. Về sau có cha đi chung là hết sợ rồi.”

Lý Nhu Phong mỉm cười. Chàng biết, cả đời chàng từ khi còn sống làm người kia, và đến nay trở thành người cõi âm, chàng chưa từng cười được thế này. Lần này chàng cười, đã không còn giống trong quá khứ xưa. Bởi tim chàng là tràn đầy.

...

Lý Nhu Phong đứng dậy, Nhóc Quý nhón chân treo cái đèn móc gỗ đóng dọc tường. Nhìn sắc trời đang tối dần, Nhóc Quý lại bò lên ghế, muốn đốt ngọn đèn treo trên tường.

LýNhu Phong bế cậu bé, dựa theo hướng dẫn của con màmồi lửa, châm đèn sáng.Chàng hỏi: “Ban này mẹ đi đón con đây, sao con lại về trước rồi?”

NhócQuý chưa kịp trả lời, cửa sân đã bị đảrầm ra. LýNhu Phong chỉ thấy một luồng lửa nóng rực phóng vút lại gần, bùng bùng thiêu đốt cả một vùng trời đất. Bão Kênương nường khàn khàn gào lớn: “Nhóc ——”Chợt thấy LýNhu Phong, lập tức nuốt ngay chữ “Quý” xuống, đổi giọng gọi, “Tài Ương!”

NhócQuý chạy vèo ra sau lưng LýNhu Phong, vươn tay nhỏ nắm chặt áo chàng. LýNhu Phong cũng đồng thời vòng một tay ra sau checho con. Đáng tiếc Bão Kênương nường vừa liếc đã thấy ngay NhócQuý. Nàng đập cửa đóng lại, ném rựa xuống đất xong làvới tay lấy chổi chà móc trên tường, bước nhanh đến đây.

“Lại trốn học đi chơi! Báo hại ta tìm khắp mấy xóm, còn sợ con rút xuống sông rồi, cứ phải chạy theo hỏi hết người này tới người khác!Con thìhay lắm, chẳng nói chẳng rằng một mình tốt về nhà. Để xem ta cóđánh gãy chân con không!”

Mắt thấy Bão Kênương nường giận thật, NhócQuý buông áo LýNhu Phong, òa khóc trốn vào kho củi. Tuy cậu békhác biệt hẳn bọn trẻ cùng lứa, nhưng cặp chân ngắn cũn kia làm sao nhanh hơn được Bão Kênương nường.Chổi chà lao vun vút, tình hình lànhất định sẽ đánh trúng mông NhócQuý. LýNhu Phong lảng nghe tiếng gió, đoạn sải một bước dài, chắn trước mặt con.

Chổi trên tay Bão Kênương nường vốn định đến gần mông NhócQuý mới giảm bớt lực, nào ngờ giữa đường lại xuất hiện LýNhu Phong! Thế làchổi kia không kịp hăm đà, quất “CHÁT —— ” một phát đau điếng lên lưng chàng.

LýNhu Phong bật than khê, hơi lão đảo nghiêng qua.

Bão Kênương nương sững người, phải mất giây lát mới giật mình buông chổi. Nàng nhào qua, tháo dây lưng chàng, lật áo lên nhìn kỹ khắp lượt. Quả nhiên đã hằn cả vết sưng đỏ xù xì. Nàng vội xoa tay vào đấy, vừa giận vừa xót, cuối cùng đều hóa thành phần nộ: “Ta dạy con ta, chàng xen vào làm gì!”

LýNhu Phong ngoái đầu nhẹ giọng: “Con trẻ bướng bỉnh thì nàng hãy giảng giải cho nó hiểu, đừng mạnh tay quá.”

NhócQuý phía sau dè dặt kéo tay chàng, hơi áy náy: “Cha ơi, mẹ chỉ dọa con thế thôi, chứ đó giờ chưa từng đánh thật. Với cả, con cũng toàn giả bộ sợ...”

“TÀI ƯƠNG!” Bão Kênương nương vừa chữa xong vết thương trên người LýNhu Phong, tức thì lại nổi đóa, “Ai là cha con! Đừng có gặp người nào cũng gọi bừa!”

NhócQuý tự ngó chính mình, lại ngó LýNhu Phong, tuy bị Bão Kênương nương quát hơi hoảng tí, nhưng vẫn kiên quyết giữ vững lập trường. Cậu bé nhích về sau, cúi đầu nhỏ giọng lầu bầu: “Đúng là cha mà... Mẹ còn sờ kia... Mỗi lần nói chuyện với thầy hay mấy chú bác khác thì mẹ toàn đứng xa ba bước...”

Bão Kênương nương nhìn một lớn một nhỏ trước mắt này, ăn mặc giống nhau như đúc, ngay cả biểu cảm cũng giống nhau như đúc. Thật chẳng biết tại sao nàng lại sinh ra thằng bé tinh quái thế. Thấy NhócQuý gọi LýNhu Phong là cha, LýNhu Phong còn đỡ đòn cho NhócQuý, thật chẳng biết trong một khắc nàng về muộn kia, cả hai đã móc ngoặc gì với nhau không thể cho nàng biết rồi.

Nàng nhọc nhằn mang thai mười tháng, vất vả nuôi NhócQuý hơn hai năm, vậy mà chỉ trong vòng một khắc trời xui đất khiến này, thằng bé đã bị

cha quý của mình bắt mất vía. Thế này thì làm sao nàng đuổi Lý Nhu Phong đi được nữa? Đời này của nàng, lẽ nào đúng là đến chết vẫn phải dây dưa không rõ với Lý Nhu Phong, vèchàng khóc vèchàng cười, vèchàng buồn vèchàng vui, vèchàng thiêu đốt ra tro thật sao?

Nàng đau xót trong lòng, rũ vai bước vào sân, ngồi luôn xuống đất ôm mặt nước nở. Lý Nhu Phong và Nhóc Quý cuống quýt chạy tới.

Một người nói: “Nương tử, nàng đừng khóc.”

Một người nói: “Mẹ ơi, đừng khóc mà.”

Trương Thúy Nga càng khóc tợn hơn, nàng giận dữ quát vị lớn: “Ai là nương tử của chàng!” Lại quay qua vị nhỏ, “Ta không xứng làm mẹ con!”

Vị lớn liền ôm nàng thủ thủ dỗ: “Nương nương, nàng đừng khóc nữa. Trước đó luôn là ta không đúng, mới rồi cũng là ta hiểu lầm nàng. Nàng đánh ta đi, ta đáng đánh lắm...”

Vị nhỏ cũng bò tới ôm eo nàng: “Mẹ, mẹ ơi, con sai rồi. Tại bà thầy dạy con đều hiểu hết nên mới nghỉ một bữa thôi. Hồi đầu tính là bắt cá xong sẽ quay lại đợi mẹ, đâu biết hôm nay mẹ đi đón sớm thế... Con nghe bảo mẹ về rồi nên mới về nhà luôn.” Cậu bé khoengay, “Mẹ! Nãy con bắt được cá lớn to, mẹ thích ăn nhất này!”

Trương Thúy Nga nhìn một người ôm ghì phía sau, một người nằm bò phía trước, tự nhiên muốn dấm ngực giậm chân. Nghĩ bụng oan gia lớn oan gia bé, đây cũng là thiên la địa võng Lý Nhu Phong giăng ra, đời này kiếp này của nàng, rốt cuộc là khỏi trốn thoát được rồi.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 65

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

Bữa tối nay có món canh cá lóc, nước canh nêm nếm đậm đà nên Nhóc Quý cứ xì xụp ăn ngon lành. Lý Nhu Phong đang tính gắp vào bát, bỗng bị Trương Thúy Nga gõ rớt đũa. Nàng múc cho chàng một bát toàn nước canh, lạnh lùng nói: “Chàng không được ăn, chỉ cho húp nước thôi.”

Nàng còn ra vẻ giận dỗi. Lý Nhu Phong nhìn quàng lửa tỏa ánh kim lấp lánh nơi nàng, biết thực ra là nàng lo mình lâu chẳng có gì bỏ bụng, đột nhiên ăn đồ rắn thì sẽ khó chịu, không tiêu.

Nhóc Quý ngồi bên cạnh cứ cười hi hi mãi.

Dùng bữa xong, Trương Thúy Nga dọn bát, Lý Nhu Phong đi rửa. Nàng cũng chẳng ngăn cản, chỉ lo đun nước rồi gọi Nhóc Quý đang chơi bên ngoài vào tắm.

Nhóc Quý nghịch ngợm hiếu động, tắm rửa cũng không yên, vừa nhảy vô thùng tắm là cứ hăng say vọc nước, làm văng ướt khắp người khắp mặt Trương Thúy Nga. Nàng đành nghiêng đầu né, chợt gặp ngay Lý Nhu Phong đứng một bên cười như gió xuân ấm áp, tự nhiên bực ghê gớm: “Lý Nhu Phong! Chàng qua tắm cho thẳng bết đi!”

Lý Nhu Phong qua thật, xắn tay áo chuẩn bị tắm cho Nhóc Quý. Nhóc Quý vỗ nước ào ào, luôn miệng hét: “Òa——Òa——!”

Chàng đặt ngón trỏ lên môi “Suýt” một tiếng, ôm cổ ghétai rủ rủ với bécon: “Chúng ta chơi trò nói thầm, đừng cho ai biết đi.”

NhócQuý nghe thế thì lập tức yên tĩnh ngay, còn chụm hai tay chemiệng, ghé sát vào tai LýNhu Phong thì thào: “Cha muốn nói thầm gì?”

Tay trái LýNhu Phong ôm NhócQuý, tay phải vươn về phía Trương Thúy Nga. Trương Thúy Nga trợn mắt há mồm, đưa xơ mướp và bông tắm thơm cho chàng.

“Cha kể con nghe chuyện này, hồi bé ấy, cha lừa lắm nhé.” LýNhu Phong xoa bông tắm lên khắp cả người dính đầy bùn và râu của NhócQuý, rồi lau rửa cho tới khi toàn thân sạch sẽ, láng mịn, “Mỗi lần được bànội tắm cho, cha cứ ngâm nước một hồi làn gù mất...” Chàng dán bên tai NhócQuý thăm thì, vừa chà sạch lưng cho con xong là chuyển qua tay, rửa kỹ từng ngón, từng móng tay và kẽ tay. NhócQuý trong vòng tay chàng ngoan ngoãn vâng lời, lắng tai nghe say sưa, thỉnh thoảng cũng thủ thỉ lại vào tai LýNhu Phong.

Trương Thúy Nga đứng ngoài ngây như phỗng. Chỉ thấy hai người một lớn một nhỏ này châu đầu ghétai cực kỳ thân mật. Đây làm mới có mấy canh giờ thôi đấy! Oan gia, đúng là oan gia. Sao chuyện gì dính tới oan gia, cứ vào tay nàng là lại thành gian nan thế chứ! Xem LýNhu Phong xử lý oan gia bé này, nàng mới phát hiện hóa ra nuôi con còn có thể đơn giản vậy!

Đang hơi ghen tị, NhócQuý bỗng nhiên bám vách thùng gọi: “Mẹ! Mẹ! Mai con khỏi đi học nha!”

Trương Thúy Nga đánh mặt: “Muốn làm gì mà không đi học?”

NhócQuý nhảy nhót trong nước: “Muốn cha dạy cơ! Cha bảo mình thông minh nhất trên đời, giỏi hơn các thầy khác cả vạn lần!”

Trương Thúy Nga mắng ầm trong bụng, “LýNhu Phong chàng mặt dày quáròi đấy!” Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thế sẽ tiết kiệm được một khoản lớn vào quẻ thầy, nàng cũng khỏi phải dọn nhà nữa ——

Thế là nàng hờ hững nói: “LýNhu Phong, vậy chàng đừng đi nữa, cứ ở lại làm thầy cho con ta cũng được. Cơ mà phải nói trước là ta sẽ không trả một xu nào đâu.”

Ánh kim từ quầng lửa bay cao chót vót, mấy lời thuận thế xuống nước này cũng thành ra giấu đầu hở đuôi rồi. LýNhu Phong lắc đầu buồn cười, gọi: “Nương tử ——”

“Hừm.”

Chàng đổi giọng: “Nương nương ——”

“Gì đấy?”

“Nàng qua đây chút.”

Trương Thúy Nga liền bước chân trần tới. LýNhu Phong nhờ vả: “Nương nương, tay áo ta bung ra rồi, nàng xắn lên hộ với. Tay ta đang ướt.”

Trương Thúy Nga bèn ngồi xổm xuống cạnh chàng, cúi đầu nghiêm túc cuộn từng vòng tay áo đang buông rủ. LýNhu Phong lắng tai nghe nhịp thở của nàng, chuẩn xác mỗi chụt lên môi nàng. Nhân lúc nàng còn thất thần lại mỗi tiếp một cái sâu hơn. Khi rời đi thì hướng xuống, môi dưới trượt qua môi nàng, môi trên cũng theo sau chậm chậm bật qua, giữa chừng còn vươn đầu lưỡi ra gầy dính môi nàng. Trong đó ngầm chứa bao nhiêu phong lưu, bao nhiêu tình ý triền miên, đều lạnh lùng điều cả đời này Trương Thúy Nga chưa từng nghĩ tới.

NhócQuý trong thùng gỗ chemắt la to: “Mắc cỡ mắc cỡ mắc cỡ!Mắc cỡ mắc cỡ quáchùng!”

Mãi lâu Trương Thúy Nga mới định thần lại, cuống đến độ buột miệng trách: “Sao chàng lại làm vậy trước mặt con!”

LýNhu Phong rất bình thản: “Sớm muộn gìcon cũng phải học mà.”

NhócQuý đu trên thành thùng gỗ cười hi hi ha ha.

Trương Thúy Nga đỏ bừng mặt, thả lại một câu: “Lưu manh!”Rồi bước nhanh ra ngoài.

NhócQuý loi chơi: “Mẹ thẹn thùng!”

LýNhu Phong cười, về sau, chàng cóthể để nàng ngày ngày thẹn thùng.

NhócQuý tắm rửa xong thìđến lượt Trương Thúy Nga đi tắm. LýNhu Phong thấy con thay đồ rồi nhảy nhót sang phòng cách vách năm, bèn qua sờ thử, nhận ra làmột chiếc giường nhỏ.Chàng hỏi NhócQuý: “Con không ngủ với mẹ à?”

NhócQuý vừa tự đắp chăn cho mình vừa than: “Mẹ nóng lắm đấy cha! Nóng dữ thần luôn!”

LýNhu Phong cúi đầu, hôn lên trán NhócQuý. NhócQuý cũng ôm hôn bên málạnh lạnh của chàng, nói: “Cha ơi, con ngủ đây.”

LýNhu Phong khép cửa phòng NhócQuý.Chàng đến đứng bên ngoài phòng tắm.Chốc lát sau, Trương Thúy Nga lau tóc ướt đi ra, nhìn thấy chàng thìbảo: “Đừng chắn đường ở đây, qua kho củi đấy!Chàng đập chết Đại lang quân của ta, tối nay hãy túc trực bên linh cữu nóđi!”

Nói xong thì mặc kệ chàng, chẳng thèm ngoái đầu mà giận dữ bước thẳng về phòng mình.

Lý Nhu Phong qua kho củi túc trực bên linh cữu Đại lang quân. Thôn nhỏ ven sông Thanh Y này hết sức yên tĩnh, quanh tai chỉ vọng lại tiếng nước lao xao vỗ vào chân núi dọc hai bên bờ, thì thoảng xen lẫn vài tiếng vượn nhảy chuyền cành. Hoàn toàn không còn nửa câu khóc than của quý hồn phiêu đảng.

Yên bình xa cách đã lâu. Tuy chàng chẳng thấy gì, nhưng quần quanh bên mũi đều là hương gỗ trầm, hương cỏ cây ướm sương, hòa quyện cùng hương hoa dành dành nồng nàn. Thời khắc này, chàng dường như đang chiêm ngưỡng cả vùng non nước thanh bình, phần vinh trái rộng trước mắt. Đúng thật là tiên cảnh ở chốn đào nguyên.

Mùa đông ở đây liệu có tuyết chẳng? Chẳng biết khi tuyết rơi, phủ khắp thiên địa một màu trắng xóa thì sẽ là cảnh đẹp đến mức nào? Nương tử và Nhóc Quý của chàng vui đùa bên đống tuyết, thì sẽ trông ra sao?

Chàng bỗng nhiên vô cùng chờ mong.

Trở về phòng, không phải phòng chứa củi, mà là phòng của Trương Thúy Nga. Nàng chẳng khóa trái, chàng khe khẽ đẩy cửa đi vào, nghe một tiếng bật thốt bé xíu, rồi nàng thối tắt đèn, chui vào chăn.

Chàng cười nhẹ, đến ngồi bên giường nàng, sẽ giọng gọi: “Nương tử, nương tử —— ”

Nàng vờ ngủ.

Chàng bèn cởi giày vớ vày phục, thong thả chui vào chăn cùng nàng. Hơi thở khô ráo, sạch sẽ tỏa lan khiến chàng hết sức dễ chịu.

Chàng gọi tiếp: “Nương tử, nương tử —— ”

Trương Thúy Nga xoay người, quở: “Ta đã lấy chồng khác rồi, chàng đừng có mà gọi nương tử nữa.” Nàng đẩy chàng, “Xuống đi.”

Tất nhiên là chàng không xuống, lại còn hơi kiêu ngạo khẳng định: “Nhóc Quý là con ruột của ta.”

Trương Thúy Nga hừ lạnh: “Vớ vẩn! Người côi âm đã chết từ đời tám hoánh nào như chàng thì lấy đâu ra con ruột! Thằng bé là con ta và người khác...”

Lý Nhu Phong ngắt lời: “Sao nàng biết người côi âm đã chết thì chẳng thể có con?” Chàng chợt xoay người đèo lên nàng, “Thế thôi, nàng đã bảo Nhóc Quý không phải con ruột ta, vậy cứ sinh cho ta một đứa đi!”

Nàng kêu khê một tiếng, đẩy chàng ra. Trước giờ chàng đều rất hiền hòa, nhưng cả tối nay bị nàng xoay vòng làm đầu óc rối bời, thành thử muốn bất chấp hết. Chàng cầm đầu hôn nàng, kéo bung áo mỏng nàng đang mặc. Nàng là cô gái của chàng, là hetử đã cùng chàng bá thiên địa, chàng muốn nàng, thì có gì không đúng?

Nàng vùng vẫy chốc lát, lại chợt dừng phắt khi chàng xoa nắn đôi đường cong mềm mại. Nàng vừa bất động thì chàng đã giật nảy, cuống quýt rút tay. Chàng nhớ tới việc nàng từng chịu khổ, nhớ tới lần Thôi Tiên Bính vô lễ với nàng. Hiện tại chàng ép buộc như thế, phải chăng lại khiến nàng kinh hoàng?

Chàng nhẹ giọng trấn an: “Thúy Nhi, đừng sợ.”

Nàng run rẩy đáp: “Ta... Ta không sợ.” Lại quơ lấy y phục ngồi dậy, “Ta phải đi tắm đã.”

Lý Nhu Phong giữ ngay thân hình nhỏ nhắn đang tính nhảy khỏi giường kia, thắc mắc: “Nàng vừa tắm rồi mà?”

Mới đầu nàng chẳng trả lời, bị chàng vắn hỏi lần nữa thì mới xấu hổ lí nhí: “Ướt đấy, bẩn lắm.”

Chàng với tay xem thử dưới nàng, đúng thật là trơn ướt, dính dính, đầy tràn nước trong. Nàng thật sự không hiểu chuyện này. Chắc hẳn trước đó cũng đã luôn sợ hãi, bài xích mà khinh ghét, nên mới cảm thấy khó chịu. Nhưng thân thể nàng vẫn nhớ kỹ chàng, chỉ vừa bắt đầu là đã nhạy cảm đến thế.

Chàng xót vô cùng, vuốt lên gò má nóng như lửa của nàng, khe khẽ thì thào: “Không bẩn đâu, không bẩn chút nào cả. Thúy Nhi, vì nàng yêu ta nên mới thế. Ta yêu nàng thì cũng giống vậy thôi.” Chàng cầm tay nàng đặt lên chính mình.

Chàng vuốt tay nàng để nắm chặt, gục bên cổ nàng thở dốc, hỏi nàng: “Trăng đêm nay có sáng không?”

Đêm này là khoảng giữa mười ba mười bốn, vầng trăng sáng rõ như một thái dương dịu dịu, vẫn nhẹ tuôn ánh bạc thanh tịnh, trong lành ngập khắp gian phòng. Bờ vai dẻo dai và dáng hông thon gọn hiện rõ dưới ánh trăng. Từng chùm sáng gieo lên sống lưng thẳng tắp cùng bắp thịt căng đầy hai bên đang khẽ động theo từng nhịp thở. Cơ thể này từng bày ra trước mắt không chỉ một lần, nhưng nàng lại cứ như lần đầu trông thấy. Tim nàng đập dồn dập, cổ họng khô cứng chẳng nói nên lời, chỉ có thể gật đầu “Ừm” một tiếng.

Chàng cắn tai nàng: “Thúy Nhi, ngày đó nàng nắn xương cho ta, cũng đâu thể thấy rõ thế này, nhỉ?” Căn phòng kia tối om, không nhìn ra năm ngón. Chàng biết nàng bối rối chẳng biết làm sao, bèn cầm tay nàng nắm chặt lấy mình, ghé bên tai nàng trầm giọng rủ rỉ, “Nơi này không có xương, nhất định là nàng chưa từng chạm vào, nhỉ?”

Nàng ngập ngừng: “Đúng là chưa chạm vào bao giờ, nhưng... từng thấy rồi.”

Chàng hỏi: “Thấy ở đâu? Hồ nước nóng Tiêu Long à?”

“Ở hồ đó... chẳng ra gì.”

“Nàng còn phân biệt được ra gì với không ra gì nữa? Vậy ra gì thì thế nào?”

Trương Thúy Nga “A” một tiếng, mặt nóng như bị lửa thiêu, nhưng vẫn nhỏ giọng lắp bắp: “Lúc qua sông Thanh Y, gặp rất nhiều người kéo thuyền, bọn họ... toàn chẳng mặc chi hết...”

Chàng nhướng mày y hệt Nhóc Quý: “Hử?”

“Nhưng không giống chàng ở chỗ... chỗ...” Nàng xấu hổ đến mức câu chữ bay biến sạch, lập tức vùi mặt vào trước ngực Lý Nhu Phong, gò má nóng bỏng nung chảy cả tim chàng.

Nàng nhẹ tay lau từng mồ hôi mỏng phủ lên làn da mát rượi của chàng. Họ đều biết, thế gian này nào có điều gì dễ dàng đạt được mà không phải nếm trải khổ đau. Huống chi, cả hai người họ còn là tham lam nhất trên đời, vừa muốn thể xác tương giao, vừa muốn linh hồn hòa quyện.

Hai cơ thể trẻ trung quấn quýt nhau cả đêm, cùng dâng hiến cho nhau, cùng tìm hiểu lẫn nhau. Lạnh giá hòa vào nóng rẫy, ngọt ngào xen lẫn buốt đau, là hủy diệt mà cũng là hồi sinh.

...

Đêm này Lý Nhu Phong nằm mộng, một giấc mộng về gốc cổ thụ khổng lồ vươn tán rộng như lọng che trong nhà thờ họ. Gốc cổ thụ đầy nở rất nhiều loại hoa, kết trái trĩu cành, thân cây xoáy vòng vươn lên càng lúc

càng cao, che kín cả trời, bao trùm cả đất. Mà vị trí dưới gốc cổ thụ ấy, đúng là ngọn Tu Di [1].

Đêm này, Trương Thúy Nga không nằm mơ.

***

Sáng sớm hôm sau, khi Lý Nhu Phong tỉnh lại, nắng mai ấm áp đã chiếu khắp toàn thân chàng. Vươn tay qua sờ thử, bên gối chẳng có ai. Chàng hốt hoảng ngồi lên, ý thức được thế mà mình lại say ngủ.

Từ khi biến thành người cõi âm, chàng đã thôi không ngủ nữa, cũng chưa từng chiêm bao.

Chàng kinh ngạc xoa mười ngón tay mình, vẫn hoàn hảo vẹn nguyên, thử cắn một ngón, còn khá đau đấy.

Chàng thay đồ, chải đầu chỉnh tề rồi đi ra ngoài. Trong sân, chàng nghe được mùi khói lửa nhân gian. Phụ nữ vo gạo rửa rau, con trẻ hơn hờ gọi “Cha!” chào buổi sáng, rồi tiếp tục khua tay múa chân theo bài quyền rèn luyện thân thể của mình. Hương thức ăn thơm lừng từ trong bếp tỏa lan, bày gà trống gà mái ồn ào không ngớt.

Ánh dương rọi lên mặt hơi ran rát, chàng đi đến bên người phụ nữ đang vo gạo rửa rau, cảm giác đầy lập tức tiêu tan.

Chàng nhay bèn nhận ra trong sân này chẳng còn Phật khí, bèn hỏi: “Nương tử, tượng Phật kia đâu mất rồi?”

Bảo Kê nương nương rất thản nhiên: “Bố làm củi rồi.”

Chàng kinh ngạc “A” lên.

Bảo Kê nương nương nói: “Tượng đấy hộ tống chàng suốt quãng đường tới đây, đã hoàn thành sứ mệnh. Ta lại dùng để nấu ngũ cốc nhân

gian, Phật Tổ sẽ không nổi giận.”

Nàng đổ nước vo gạo vào thùng gỗ, bảo Nhóc Quý múc tưới cây dành dành và các loại rau củ trong sân.

Giọng Bảo Kênương nương bằng phẳng mà sắt đá: “Giờ chẳng còn tượng Phật nữa, suốt mười dặm tám thôn quanh đây cũng chỉ có mình dương bặt ta. Lý Nhu Phong, chàng đã được cho một cơ hội rồi đi rồi mà không chịu nắm lấy, vậy nên phải ở đây cùng ta cả đời thôi. Dầu sau này ta có già có bệnh có xấu xí, hay chàng hận ta ghét ta hết yêu ta, thì cũng đừng hòng rời xa ta nửa bước.”

Nàng nhượng hàng mày dài mảnh, hỏi Lý Nhu Phong: “Hối hận không?”

“Không hối hận.” Lý Nhu Phong đáp ngay, chẳng mảy may do dự.

Bảo Kênương nương mím môi cười. Nàng cụp mắt rửa từng lá rau, rửa xong lại xoay qua thái hành. Thái hết mới ngẩng đầu, Lý Nhu Phong vẫn nhìn nàng chẳng chớp mắt.

Nàng ngạc nhiên: “Chàng thấy được ta à?”

“Không thấy.”

“Vậy cứ nhìn ta làm gì?”

“Nàng thấy được ta mà.”

Tức thì, mặt Bảo Kênương nương đỏ ửng. Nàng cúi đầu bọc lại mớ rau vừa rửa sạch. Lý Nhu Phong nhận rõ trúc trong tay nàng, dặn: “Về sau mấy việc dễ làm hỏng da tay hãy để cho ta. Tay ta bị chai thì nương tử cứ sờ giúp là khỏi ngay.”

Bão Kênương nương thấy NhócQuý không nhìn về phía này, bèn nhón chân hôn lên má chàng. LýNhu Phong cảm nhận được môi nàng, cười khen: “Nương tử cũng to gan rồi đấy.”

Chàng cúi xuống muốn hôn lại, Bão Kênương nương cười nghiêng đầu, tránh qua. Nàng nghiêm giọng: “LýNhu Phong, chàng đã tới đây thì có chuyện nhất định phải hỏi cho rõ. Lâu nay cứ canh cánh trong lòng, ta rất khó chịu.”

LýNhu Phong hơi rùng mình, nghĩ bụng nàng bắt đầu tính nợ cũ rồi sao? Là chuyện người xưa hay chuyện đào hoa mắc mứu? Cơ mà bây giờ lòng chàng đã quang đãng sạch bong, tim chàng đã tìm được nơi chốn an ổn, có thể sừng sững bất động giữa trăm trận gió to, ngàn tròng cá mồi, còn sợ gì vài câu chất vấn của nàng.

Thế là chàng cũng nghiêm túc đáp: “Nàng hỏi đi.”

Bão Kênương nương xò tay đếm, khà lờ lỉ rằm: “Chàng thích ăn trên giường, anh hai chàng thích ăn trên bệ xí, vậy còn anh cả, rốt cuộc là thích ăn ở đâu?”

LýNhu Phong ngây ra hồi lâu, xong mới ngửa mặt lên trời cười vang.

Non xanh vẫn đợi nhau, mây trắng mãi yêu nhau, hàng muôn lớp sóng trên sông ThanhY vẫn nổi nổi chìm chìm, đêm ngày quần quýt đến đời đời kiếp kiếp. Qua khắp vạn trượng hồng trần này, LýNhu Phong biết, chắc chắn chàng sẽ không thể gặp người thứ hai nào được như nương tử mình nữa.

[Hết]

~♥~♥~♥~

[1] Núi TuDi (DiệuQuang, DiệuCao, Meru, Sumeru...): Ngọn núi thiêng với 5 đỉnh; do tứ bảo kết thành, nên gọi là diệu, vượt qua các núi khác, nên nói là cao.

Theo vũ trụ quan của Ấn Độ cổ thì đây là trung tâm vũ trụ và là trục xử của chư Thiên.

Trong kinh sách Phật giáo, núi TuDi được mô tả như một đài sen nhô lên từ mặt nước (nhất hoa nhất thế giới). Quan niệm Phật giáo cho rằng núi này là trung tâm của một tiểu thế giới. Trong tiểu thế giới ấy, thấp nhất là phong luân, trên là thủy luân, trên nữa là kim luân (hay địa luân), tiếp đến là cửu châu bát hải. Ở đỉnh núi có cung điện của Đế Thích, ngang sườn núi là các cung của Tứ Thiên vương, xung quanh núi là biển cả và lục địa bao bọc.

xong phần chính truyện. Ngoại truyện thì mình sẽ đăng muộn hơn, vào 1/6 nhé.

nhân của tác giả, bộ này sẽ được xuất bản trong năm nay nhưng chưa biết ngày cụ thể (Lúc viết xong tác giả bầu đề tài nhạy cảm, chắc không ra sách đâu, ai ngờ mới qua hơn tháng đã có tin vừa ký hợp đồng :)). Mình sẽ xem thử, nếu có thêm ngoại truyện mới thì cũng mua về rà lại, chỉnh sửa những chỗ thay đổi theo sách và dịch tiếp giống hồi làm Chuyện Tháng Tư. Cơ mà chắc phải chờ tới cuối năm lận.

NHU PHONG

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Ngoại Truyện

Tác giả: Tiểu Hồ Nhu Vĩ

Biên dịch: 1309

không khicủa ngoại truyện hơi trầm nên mình tách riêng ra. Thấy đầu tác giả có li môi môi ít kẹo ngọt, hi vọng là sẽ viết thêm nhiều khi ra sách.

Trời lại mưa.

Hoàng đế không muốn chedù, chỉ chấp hai tay sau lưng, đứng lạng trên công thành.

Năm nay là năm ThiênGiám thứ mười hai. Đại Lương khai quốc, Lương hoàng đăng cơ đã được mười hai năm. Lương hoàng TiêuYên tuổi vừa bốn lăm, tướng mạo khôi vĩ, khíkhái, uy nghi, tính ra thì, đây là giai đoạn phong độ nhất của y.

Người người đều khen Lương hoàng là vị hoàng đế tốt, vừa chuyên cần chính sự, vừa cần kiệm, đức độ, luôn theo vương đạo rộng mở, tránh hết vô độ ham mê. Từ ngày đăng cơ tới nay, quả thực đã vun vén nên mười hai năm thái bình ngay giữa thời loạn, để thiên hạ bách tính có được mười hai năm sống an ổn, yên vui.

Song, Lương hoàng cũng là kẻ lạ đời. Y thường xuyên leo lên lầu gác cao chót vót trên công thành này, ngây ngẩn trông về phương tây xa xăm. Cột cờ ở công này luôn để trống, chưa bao giờ thấy có bất cứ lá cờ nào. Các vị bô lão trong thành Thạch Đầu kể rằng, cột cờ kia từng treo một

người côi âm, phơi nắng ba ngày ba đêm thìthối rữa thành xương khô. Âm khitrên cột cờ cực nặng, bởi thế màtừ đây không còn treo lácờ nào nữa.

Hiện giờ, lưu truyền về người côi âm trên đời lại một lần nữa chìm sâu vào quên lãng.Một vòng luân hồi mười hai năm, trong đầu những người thuộc vòng luân hồi mới ấy đã chẳng còn ba chữ “người côi âm”. Tất cả họ cùng bảo, thiên hạ thái bình rồi, hết thấy, đều ổn cả rồi.

Chỉ riêng Lương đế TiêuYên, biết hết thấy trước mắt đây không ổn chút nào.

Hoàng đế hỏi lần nữa: “Mưa đã bao lâu rồi?”Hoàng đế bốn mươi lăm tuổi, đang ở độ tuổi uy phong nhất, thế màđôi khi trínhớ cóvẻ suy giảm nhiều.

Kẻ hầu đành phải lặp lại câu trả lời: “Bẩm bệ hạ, mùa mưa năm nay bắt đầu từ sau rằm tháng giêng, tính đến thời điểm này đã gần ba tháng rồi.” Kẻ hầu nhìn mặt lựalời, cẩn thận thưa tiếp, “Bệ hạ đừng quálo lắng, đây làđiềm cát tường, nước mưa dồi dào, giónam ấm áp, năm nay chắc chắn sẽ làmột năm tốt lành...”

Hoàng đế không lòng dạ nào nghehết câu, chỉ lẩm bẫm: “Tận ba tháng rồi ư?” Lại hỏi, “Kiến Khang khi trước cũng thường mưa rông rã vậy à?”

Lúc nói lời ấy, ánh mắt y đã mông lung, hồ như chẳng còn đặt vào bất cứ đâu nơi thế gian này, hồ như xuyên thấu qua tầng tầng thời gian và mùsương, lùi về những tháng năm xưa cũ.

Đúng vậy, khi trước thành Kiến Khang từng mưa tầm tã thế này ư? Giang Nam khi trước, từng cóbao ngày mưa dầm liên tiếp thế này ư? Lày giàrời chẳng, lẩm cẩm rồi chẳng?Visao trong trínhớ của y, Lan Khê, Nam Lan Lăng, TrùngChâu, Kiến Khang, mỗi một nơi y đặt chân đến đều chưa từng đổ mưa?Chỉ cần LýNhu Phong ngoái đầu, ba ngàn thế giới đều làlưu

ly bình sáng, làn gập tràn ánh dương hoặc chói lóa hoặc trong lành, lài gợn nhẹ thành thời, lài trắng thanh nghiêng bóng, nào có thấy mưa bao giờ?

Phải rồi, bởi Lý Nhu Phong, trong ấn tượng của y, tất cả những nơi Lý Nhu Phong xuất hiện đều chưa từng đổ mưa. Y đứng lài già thật rồi, y chợt nhận ra tất cả hồi ức lưu lại trong đầu mình luôn có Lý Nhu Phong hiện diện. Là một miền nắng vàng rực rỡ, là chốn đâu chưa từng ướt mưa.

Lý Nhu Phong đã rời khỏi y mười hai năm. Chàng đi trước khi y lên ngôi ba tháng. Ngày đăng quang để vị, bên cạnh y không có Lý Nhu Phong. Một chuyến đi dài tận mười hai năm, y chưa từng gặp lại chàng.

Hoàng đế cố gắng hồi tưởng, phải chăng trong mười hai năm này trời vẫn mưa không dứt. Trong mười hai năm này dường như y chưa từng dừng bước, dường như y đã làm rất nhiều điều, nhưng hốt nhiên, y chẳng thể nhớ nổi bất cứ gì. Ngập trong đầu y, tất cả đều lài tháng ngày ở Lan Khê, ở Trường Châu, ở Nam Lan Lăng, lài những quãng ngày có Lý Nhu Phong, những tháng năm tươi đẹp, an lành.

Hoàng đế thì thào: “Trận mưa này đúng lài kéo dài quá lâu rồi.” Y chấp hai tay, dáng hình khô vĩ đã hơi còng xuống, tóc mai điểm bạc vương vụn mưa như khói như sương. Y khẽ rướn người khỏi lan can, chỉ thấy mưa khuất lâu cao, sương mờ bến cũ, toàn thân y cũng tựa hồ tan vào màn mưa vô biên vô tận trùm kín nhân gian.

Kẻ hầu đứng bên cạnh, nhìn vị hoàng đế mình đã theo hầu từ thời còn lài Trường vương đến nay thành Lương hoàng. Lương hoàng trong lòng hẳn anh minh thần võ, khoáng bìn ỏi, thế mà giờ đây, hẳn chợt cảm thấy hoàng đế cũng đã già, đã xưa cũ như bao giớ mưa tưởng chừng vĩnh viễn không dứt này.

“Khởi bẩm hoàng thượng,” Chợt có nội thị vội vàng tới báo, gần như lăn đến phủ phục trước mặt hoàng đế, cả người run lấy bầy, “Thái tử điện

hạ, ngài ấy... đập vỡ bảo ấn thái tử rồi!”

“LÀMCÀN!”Hoàng đế quát to, quay phắt lại, “Sao lại thế?”

Nội thị rạp xuống mặt đất ướt sũng, khuôn mặt trắng bệch cũng ép sát đất, tất cả mặt mày áo sớng đều lấm lem bùn đen, như thể chỉ có tình trạng bản thiêu đấy mới ít nhiều bảo toàn tính mạng cho mình. Gã run giọng trình: “Thái tử điện hạ ngài ấy... ngài ấy bảo mình không phải con ruột của bệ hạ, tại sao bị ép vào vị trí thái tử này.”

Đôi bàn tay vẫn luôn cứng cõi, sắt đá của hoàng đế nắm chặt, lại siết mạnh, vang lên từng hồi răng rắc. Y nén giận hỏi: “Trẫm đã nói với nó bao nhiêu lần rồi, nó chính là cốt nhục của trẫm, mẫu phi Cảnh thị của nó vốn là người của trẫm; vết bớt trên ngực nó cũng giống trẫm như đúc, vì lẽ gì nó còn chưa chịu tin!”

Hoàng đế cất lời, tiếng sau cao hơn tiếng trước, mỗi tiếng đều như đang vung roi thép, quất vào nội thị còn quỳ mọp kia.

“Điện hạ bảo... bảo bệ hạ và Tiêu Tử An vốn là cùng tộc cùng tông, chưa biết chừng trên thân Tiêu Tử An cũng có vết bớt như thế. Bệ hạ cần gì phải lấy cái danh thái tử làm ngụy trang, lại giam cầm ngài ấy trong chùa mười lăm năm... Thái tử điện hạ thỉnh cầu bệ hạ...”

Nội thị nghe hoàng đế nghiêm giọng hỏi một câu “Thỉnh cầu gì?” thì run như cây sậy, lắp bắp đáp: “Thái tử điện hạ xin, xin bệ hạ xử, lý ngài ấy phút đi. Hoặc là, một đao giết ngài ấy, hoặc là, thả ngài ấy tự do...”

Hoặc một đao giết, hoặc thả tự do ——

Nó là ai chứ! Là thái tử hoàng triều Đại Lương Tiêu Thuần Phong! Xin cha giết con, nó lại có thể nói ra lời đại nghịch bất đạo như thế!

Hoàng đế chợt nhớ tới câu Thông Minh tiên sinh phán cho Tiêu Thuần Phong: Đại hung đại sát. Lòng y chợt chùng xuống.

“Đánh!” Hoàng đế giận tái mặt quát, giọng nói đột nhiên trầm hẳn, trở thành buốt lạnh như băng, “Đánh cho trẫm, đánh tới khi nóng oan ngoãn, tới khi nào nóng hận rõ trẫm là phụ hoàng của nó thì thôi.”

Nội thị bỗng ợc lui ra.

Long bào đen huyền của hoàng đế đã bị cơn mưa đang dần nặng hạt thấm ướt, loang ra thành một mảng thâm sâu hơn cả sắc đen huyền. Trong lòng hoàng đế lạnh lẽo, càng lúc càng lạnh hơn. Y vốn cho rằng, Tiêu Thuần Phong tư chất thông minh không thua Duy Ma, chỉ cần y dốc lòng bồi dưỡng, kẻ này nhất định sẽ là Duy Ma thứ hai để y hài lòng và kiêu ngạo. Có ai ngờ, đứa con ruột thịt của y này đúng là một con sói con, dẫu cố nuôi bao lâu cũng chẳng thân quen được.

Y lại nhớ Duy Ma thuở trước. Thời điểm Duy Ma ra đi là mười lăm tuổi, Tiêu Thuần Phong bây giờ cũng mười lăm tuổi, nhưng tại sao có thể khác nhau một trời một vực thế chứ. Y nhìn qua màn mưa trũ nặng mênh mông. Y hiểu được, những người y hết mực thương yêu, như thê tử kết tóc Si thị, như Duy Ma, và những đứa con khác đã từ giã cõi đời, đều không về được nữa. Loại cảm giác yêu sâu đậm xưa kia, rốt cuộc không tìm về được nữa.

Thái tử oán ghét y. Sau khi đăng cơ cũng có vài phụ nữ bình thường, vô vị tiến cung, mặc dù kính y, nhưng lại sợ y. Ngay cả đứa em cùng cha khác mẹ, đáng tin nhất là Nam Bình vương cũng bị quyền lực cám dỗ mà phản bội y.

Máu mủ tình thâm đã chẳng thể đem lại bất cứ thân tình nào cho y. Y biết lời mình nói với Lý Nhu Phong tại chùa Khê Minh đã sớm thành sự thật — Đời người dài đằng đằng, để vương càng cô quả. Y sẽ thọ tám mươi

sáu năm, cuộc đời y chỉ mới đi được nửa đường, vẫn còn gần nửa quãng đường, y không muốn cứ như thế côquạnh sống tiếp.

Trong trínhớ của y chỉ còn sót lại khoảng thời gian quang đăng ngập nắng kia, liệu có còn điều gì liên kết giữa y và những ngày xưa ấy, còn lại điều gì gắn liền được nữa đâu.

LýNhu Phong, LýNhu Phong, LýNhu Phong.Y bắt đầu điên cuồng niệm cái tên này trong lòng, y bước vòng quanh, y ở ngay trước ánh mắt kinh ngạc của kẻ hầu, cuồng chân luẩn quẩn giữa lầu gác.Y giống một con thú bị bao vây, muốn tìm lối thoát cho sinh mệnh khốn đốn của mình. LýNhu Phong chính là người cứu vớt y, là người duy nhất.

Hoàng đế trên lầu gác lớn giọng gọi át tiếng mưa rơi: “ThôngMinh tiên sinh, mời ThôngMinh tiên sinh đến đây cho trẫm!”

Dưới cổng thành bỗng có bóng ngựa nhoáng qua, từ phương tây tới, vun vút xuyên thủng màn mưa giăng giăng lớp lớp.Sau lưng người đó giắt một lácờ đen đỏ, không hề bị cản trở mà trực tiếp xông thẳng vào hoàng thành.

“Khẩn cấp tám trăm dặm.”

“A, khẩn cấp tám trăm dặm, từ phương tây tới.”

Kẻ hầu nhìn hoàng đế của họ dang rộng hai tay, kích động tới tới lui lui quanh lầu gác, dường như có niềm vui khôn xiết. Từ sâu dưới đáy mắt hoàng đế lại tỏa ra ánh sáng đã mất từ lâu và ngập tràn mong chờ.

Y vẫy tay: “Gọi lên đây! Mau gọi lên đây!”Y đang nói về người truyền tin khẩn tám trăm dặm kia.

ThôngMinh tiên sinh cũng sải bước vào lầu gác, trong tay ông cụ cầm một mảnh vải đầy chữ.Mở ra xem, trên đấy viết một bài ca dao ngắn,

có đoạn:

“Cây cỏ chẳng cùng hương,

Lá hoa muôn sắc thắm.

Nhấn hẹn người xưa vắng,

Biết lòng ta nhớ thương.”

Lướt nhanh từng chữ, càng đọc thì hàng mây tiên phong đạo cốt càng chau chặt. Ông cụ siết mảnh vải, thả vào ống tay áo chứa cả càn khôn, quay qua hỏi nội thị đến mời mình đang đi bên cạnh: “Chính hoàng thượng viết à?”

Nội thị kính cẩn xác nhận: “Thưa vâng, đây là bài ca «Vóngựa bạch đồng» [1] do đích thân hoàng thượng biên soạn khi tây hạ Tương Dương, từng dạy cho dân bản xứ tập hát để truyền xướng, còn bảo, có thể lan xa đến tận đất Thục là hay nhất.”

Thông Minh tiên sinh sa sầm, bước vội lên lầu gác, không nói gì nữa.

Trên tường thành, sứ giả phong trần mỗi một quỳ dưới đất, hai tay nâng ngang mây dâng một quyển thẻ tre.

Tiêu Yên trừng trừng ghim ánh mắt vào anh ta, mãi sau mới vươn tay nhận lấy: “Đây là gì?”

Sứ giả chẳng dám ngẩng đầu nhìn hoàng đế: “Thưa, đây là hững lời Lý Công tử để lại cho hoàng thượng.”

Tiêu Yên cắn răng, hỏi: “Sao lại dùng chữ ‘để lại’?”

Sứ giả cúi thấp đầu, nhẹ giọng: “Hoàng thượng, Lý Công tử hóa cốt rồi.”

TiêuYên chợt đứng không vững, lui về sau mấy bước, nhưng mấy bước kia chẳng đủ để ổn định, cả người đều ngã quỵ. ThôngMinh tiên sinh phía sau phát tay áo, tránh cho hoàng đế mất mặt trước sứ giả và kẻ hầu.

TiêuYên không biết, y thật không biết, vìđâu hai chữ ấy từ miệng người khác lại có thể nhẹ nhàng đến thế. Sứ giả làm sao hiểu được, anh ta làm sao hiểu được chứ —— Anh ta làm sao hiểu được hai chữ ấy đối với y nặng tựa ngàn cân! Chỉ một đòn giáng xuống cũng đủ để y tan tác, hoang liêu!

Giọng y đã như chiếc lárún rầy lay lắt giữa giómưa, y cố dần lòng, ép ra từng chữ vững vàng, y nói: “Người lặp lại lần nữa xem.”

“Bẩm hoàng thượng, Lý công tử hóa cốt rồi.”

“KHÔNG THỂ NÀO! KHÔNG THỂ NÀO NHƯ THẾ!” Hoàng đế thất thố gào to, nhưng từ đôi mắt tựa lau phết ấy lại trào lệ. Nước mắt sáng trong thoát chốc đã ướt nhòa hàng mi dày, làm những sợi mi kia kết dính như từng nhúm rong bện lá.

Bộ dạng này của hoàng đế sao có thể để người khác trông thấy. ThôngMinh tiên sinh lệnh cho kẻ hầu mau xua hết lính gác trên cổng thành đi, cuối cùng chỉ còn lại hoàng đế và sứ giả.

Ngón tay TiêuYên run rẩy chẳng mở nổi quyển thẻ tređấy. Y dứt khoát cởi áo choàng khoác ngoài long bào, trải rộng xuống mặt đất ướt lênh láng, rồi gỡ bung thẻ tre lên đó.

“Thần LýBăng kính thượng.

“Những năm qua bệ hạ bảo hộ vợ chồng thần và hai con bình an, thần vô cùng cảm kích, không cách chi báo đáp. Trong quyển thẻ tre này là địa hình phong thổ đất Thục và quốc sử người Khương, xin kính dâng để bệ hạ

ngự lâm.Cầu chúc cho giang sơn của bệ hạ vĩnh viễn trường tồn cùng thiên thu tuế nguyệt...”

TiêuYên vội xem lướt qua, nét bút trên giấy tản mạn, an nhiên như mây bay ngang trời, thư thả như hồng hạc nghiêng cánh, đã hoàn toàn là phong thái của bậc đại tác gia. Tranh vẽ đằng sau đúng với lời đầu thư, quả thật đều là phong cảnh và con người ở đất Thục, nhưng đồng thời cũng là một phần công văn quân sự chính trị tuyệt hảo, đặc biệt họa lại cho y.

TiêuYên nhìn chốc lát, chợt vỡ hết thẻ tre quăng xoạch ra đất, cả giận gào khan: “Ai cần những thứ này!” Song vừa thấy thẻ tre vấy bẩn, y lại cuống cuồng nhặt lên, ôm vào lòng, dùng tay áo lau khô sạch sẽ.

Thông Minh tiên sinh đi tới, kéo TiêuYên dậy. TiêuYên đứng thẳng người, vẫn ôm thẻ tre, đoạn phẩy tay hát Thông Minh tiên sinh ra, hai mắt đỏ ngầu xoáy vào sứ giả: “Sao cậu ấy lại hóa cốt? Tại sao hả?”

Sứ giả là thân binh khi xưa của TiêuYên, luôn trung thành tuyệt đối, vốn chẳng mấy sợ TiêuYên như nội thị, nhưng nay vẫn bị giật mình lùi lại vài bước, cúi đầu thưa: “Là do Lý Công tử tự lựa chọn, thuộc hạ không rõ lắm. Hoàng thượng lệnh cho thuộc hạ chỉ âm thầm bảo vệ, cấm tiếp xúc trực tiếp với họ, nên thuộc hạ mới chẳng ngăn cản.”

Lúc này TiêuYên đã hơi bình tĩnh hơn, đôi mắt vẫn đỏ máu, nói: “Vậy người hãy thuật lại tường tận mọi việc trước khi cậu ấy hóa cốt, không được thiếu một chữ nào.”

Sứ giả lưỡng lự: “Hoàng thượng thật sự muốn nghe?”

TiêuYên cắn răng gật đầu: “Muốn, không được bỏ sót chữ nào.”

Sứ giả lau nước mưa trên mặt. Sau bao năm sống ở đất Thục, khuôn mặt anh ta đã giảm hẳn vẻ thô kệch cố hữu, nhưng đôi lại là gầy gò, sạm đen hơn. Giọng anh ta hơi khàn do phải im lặng lâu ngày, anh ta bắt đầu kể:

“Khi đó nương nương đã chẳng còn bao nhiêu thời gian, nên cứ hỏi Lý công tử mau rời đi...”

...

Ngược lại Lý công tử rất kiên định, chỉ đáp, ta không đi, ta sẽ luôn ở cùng nàng.

Nương nương trách, cùng gì mà cùng chứ, chàng mau đi thôi.

Lý công tử nhắc lại, ta đã hứa sẽ bên nàng đời đời kiếp kiếp, nên đâu thể thiếu một đời một kiếp nào.

Nương nương mắng, chớ nói xằng, ta giết nhiều người như vậy, làm sao có đời đời kiếp kiếp, chỉ chớp mắt là xuống hỏa ngục rồi.

Lý công tử khẳng định, ta cũng giết rất nhiều người đấy, ta sẽ xuống hỏa ngục cùng nàng.

Nương nương bảo, chỉ cần chàng tránh hóa cốt thì đâu phải sa hỏa ngục. Nàng khuyên, ta từng nhờ Tiêu Yên đúc nhiều tượng Phật cho chàng rồi, sẽ đúc rất rất rất nhiều tượng Phật. Chàng mau rời khỏi đây thôi, Nhóc Quý và Nhóc Tiên đi du ngoạn về nhà, không thấy cha mẹ thì đau lòng lắm. Chàng ở cùng ta mười hai năm, ta đã chẳng cầu mong gì hơn rồi.

Lý công tử vẫn lắc đầu, Nhóc Quý và Nhóc Tiên đều đã lớn cả, không cần quáo lảng về chúng nữa.

Nương nương khê than, thực ra bề ngoài ta xấu lắm ấy, ta sợ mình vừa chết thì chàng sẽ trông thấy rõ. Nàng thêu thào, Lý Nhu Phong, khi trước ta vẫn lừa chàng thôi, tượng Phật gỗ kia chưa bị đốt đâu. Ta vẫn giấu trong động đá ven sông, ngày ngày đều đốt hương dâng hoa quả cúng bái, tượng đấy sẽ phù hộ chàng suốt đường về Kiến Khang.

Lý Công tử xác nhận, từ đầu ta đã biết rồi, luôn biết nàng vẫn giữ lại. Ta biết nàng thường xuyên bá láp, tạ ơn vì đã đưa ta đến đây. Nàng còn khen tượng đá là Phật tốt, rất thiện tâm, nên nhất định cũng sẽ bảo hộ ta bình an trở về. Lý Công tử lại trấn an, ta không bận tâm nàng trông thế nào đâu, cho dù nàng bị lửa thiêu thành xương khô, ta cũng vẫn yêu nàng, thương nàng như cũ.

Bấy giờ nương nương đã nói chẳng nên lời, chỉ mỉm cười, cười thế rồi hai mắt khép lại.

Lúc này trời đã tối, Lý Công tử cứ nhìn nương nương không chớp mắt, rồi cũng từ từ mỉm cười. Chàng rủ rủ, nương tử, ta chậm hơn nàng một chút, nàng hãy chờ ta nhé. Không có ai bên cạnh, ta sợ nàng sẽ chẳng chịu nổi một ngày ở hỏa ngục.

...

“Sau thì Lý Công tử ôm thi thể nương nương một ngày một đêm, cứ bất động thế rồi hóa thành xương khô.”

Cơn mưa ngoài kia càng lúc càng trở nặng, từ từng sợi mỏng mảnh lất phất nhẹ giăng, dần dần hóa thành chuỗi hạt châu rơi vỡ. Hoàng bào trên thân Tiêu Yên ướt sũng, nước mưa trút lên đầu tóc, lăn dài qua trán. Hai vai y rũ xuống, xốc xếch ngời bệt ngay cổng thành như một pho tượng đá. Bàn tay y buông thõng gác lên đầu gối, bất chợt, y cảm thấy một làn gió nhẹ lướt qua, quấn quanh năm đầu ngón tay mình, chùng như đang lưu luyến chia tay cùng y.

Y vội mở choàng mắt, loạng choạng bật dậy. Hai chân y bị áo choàng dưới đất vướng víu, y như phát điên với tay tới trước, gọi to: “NHU PHONG! NHU PHONG!”

Năm ngón tay y cố sức chụp vào không trung, những mong bắt được làn gió nhẹ kia. Nhưng làn gió ấy, cuối cùng vẫn trượt khỏi kẽ tay y.

Hoàng đế Đại Lương gục xuống mặt đất đầy bùn đen, thảng thốt nhìn mãi vào năm ngón tay mình.

Y nghĩ, lẽ nào đây cũng là vận mệnh? Nếu năm xưa y không bất chợt tâm huyết dâng trào, vừa sáng sớm đã lôi Lý Nhu Phong đi tìm Gia Cát Phùng Sinh nắn xương xem tướng, Lý Nhu Phong có thể gặp Trương Thúy Nga được sao? Nếu hơn chục năm trước, y không phải vì ghen mà phạt Thôi Tiên Bính một trận, trục xuất khỏi thành Kiến Khang, thì Thôi Tiên Bính kia có thể nào rồi hơi mò đến tận sông Thanh Y, gặp được Trương Thúy Nga?

Bao nhiêu thiết lập trong đời, dễ thường đều theo một ý nghĩ chợt lóe, ma xui quỷ khiến, vô ý kích lên mà khởi động toàn bộ.

Y tin đạo của thiên địa, y là Phật – Đạo kiêm tu, y ngỡ như đã sớm hiểu thấu vận mệnh. Y tin mình chính là Đế tinh Tử Vi, mọi việc đều thuận lợi. Y tin chỉ cần mình xây trăm ngàn chùa chiền vì Lý Nhu Phong, đợi đến khi Trương Thúy Nga nhắm mắt, Lý Nhu Phong lại có thể trở về bên y, cùng y sánh bước đến hết quãng đời còn lại. Nhưng cuối cùng y vẫn chưa hiểu rõ, hóa ra, vận mệnh là một phần bất lực nhất kiếp người.

Cuộc đời y vẫn còn gần nửa, lẻ loi, đơn độc, y phải đi tiếp thế nào đây. Y ngã ra đất, thốt lên từng tiếng khắc vào xương tủy: “Lý Nhu Phong, cậu thật quá hãn tâm.”

“Hoàng thượng, năm đó Trương Thúy Nga mười bốn tuổi, vốn đã phải chết, may được người côi âm sửa mệnh. Trận chiến mười lăm năm trước, lẽ ra cũng bỏ mạng, kết quả là Lý Công tử với thân phận người côi âm tiếp tục sửa mệnh cho. Lý Công tử đã từng hại Trương Thúy Nga, trời xanh thương cảm Trương Thúy Nga một lòng si dại, để Lý Công tử làm người côi âm bồi thường lại mười lăm năm.

“Nghịch thiên sửa mệnh, có sống sót cũng không sống được bao lâu. Ngắn như Dương Đẳng là vài ngày vài tháng, dài như Trương Thúy Nga,

thêm được mười lăm năm tuổi thọ đã là kỳ tích rồi.” Thông Minh tiên sinh ân cần giảng giải, “Bệ hạ, nhân quả trần thế, duyên nghiệp tam sinh, đơn giản như thế thôi. Ngài là rồng giữa loài người, cần gì phải cố chấp với phạm nhân thế tục?”

Tiêu Yên lẩm bẩm: “Cậu ấy bồi thường cô ta mười lăm năm? Vậy ta thì sao? Nhân quả trần thế, duyên... nghiệp tam sinh ư?” Y được Thông Minh tiên sinh và kẻ hầu chằm chậm nâng dậy, ôm thế tre, nhìn mãi vào những dòng chữ tưởng như vừa mới viết xong. Quân vương hoàng triều Đại Lương bỗng nhiên cạn kiệt sức lực.

Ngoài kia vẫn là hăm thăm vòm không, mịt mù giông bão, hàng trăm mái chùa thấp thoáng ẩn hiện giữa tầng nước mênh mang vô tận. Bỗng nhiên, một tiếng chuông Phạn [2] vang vọng ngân xa, tựa như xáo lợi tỏa từng vòng hào quang rực rỡ. Tiếng chuông này lan tỏa khắp hoàng thành, lần lượt, trong cả hoàng thành, hàng muôn chiếc chuông Phạn ở các ngôi chùa cũng đồng thời gõ vang.

Từng tiếng, từng tiếng, vô số âm thanh, tất cả tiếng chuông dệt thành một tấm lưới to dày chằng chéo, từ bốn phương tám hướng dội vào tai Tiêu Yên, xuyên thấu suốt thập phương Tịnh thổ. Y nhắm mắt lại, tiếng chuông này thật huy hoàng, thật đầy đặn. Đây là bản tấu hoan hỉ dâng chư Phật, là khúc nhạc nguyện cầu chốn nhân gian.

Chưa từng có bất cứ hoàng triều nào tạo được tiếng nhạc to lớn đến thế. Tiếng nhạc lớn ấy kết thành tầng Phật khí dày dặn trong thành Thạch Đầu, không nơi đâu không nghe thấy lời ca thấm hương hoa, không nơi đâu không nghe câu kinh kệ rầm rì tụng niệm.

Phật khí xông lung mờ mịt.

Y xây nhiều chùa chiền như thế.

Y đúc nhiều tượng Phật đến vậy.

Y đã chờ hết năm này qua năm khác.

Y sẽ vì đây mà trở thành quân vương ngu muội, cuồng tín đạo Phật dưới ngòi bút của sử quan hậu thế.

Nhưng y, vẫn không đợi được người mình ngóng chờ.

Thế gian này, chỉ còn mưa phủ, nắng tắt thật rồi.

***

Mồng bảy tháng ba năm ThiênGiám thứ mười hai, tất cả kẻ hầu, nội thị, vệ binh từng trông thấy Lương hoàng trên cổng thành hôm đó, toàn bộ đều đột tử một cách lạ thường. Sứ giả tự xin lưu vong đất Thục, Thông Minh tiên sinh treo triều phục tại chợ Lộc ở cổng Thần Vũ, biến mất khỏi hoàng thành Kiến Khang, từ đây chẳng còn tung tích.

Mồng tám tháng ba năm ThiênGiám thứ mười hai, hoàng đế Đại Lương Tiêu Yên đến chùa Kê Minh xuất gia. Qua ba ngày lại trở về cung, đại xá thiên hạ, đổi niên hiệu thành Đại Hóa.

Ba trăm năm sau có thơ phúng dụ rằng:

“Bốn trăm tám chục chùa Nam quốc

Mưa khói chelầu biết mấy không?” [3]

Trên đời này chẳng còn ai hay biết, hơn bốn trăm tám mươi mái chùa của Nam quốc ấy, đã không đợi được người kia trở về.

[Hết Trọn Bộ]

Lời tác giả:

1. Tuy đã đề cập rất nhiều lần trên Wechat, nhưng tôi vẫn xin nói một lần chính thức cuối cùng ở đây: Bộ này cũng giống «Mơ thấy sư tử», không đặt nặng vấn đề giới tính.

2. Nhân vật Tiêu Yên mà là nữ thì đảm bảo sẽ bị chửi chết, đúng là kỳ thị giới tính nhỉ?

Truyện lấy bối cảnh tưởng tượng phỏng theo Nam triều, nguyên mẫu của Tiêu Yên là Lương Vũ Đế Tiêu Diễn của Nam triều, Tiêu Diễn có tên lúc nhỏ là Tiêu Luyện Nhi. Ngoài nam nữ chính ra thì Thông Minh tiên sinh, Tiêu Duy Ma, Tiêu Thuần Phong... đều có nguyên mẫu trong lịch sử. Thành thử thiết lập giới tính cho Tiêu Yên là dựa theo hình tượng lịch sử, nếu Lương Vũ Đế là nữ thì nhân vật này cũng sẽ là nữ.

Để nữ để làm nữ phụ, bằng vào công lực của tôi thì chắc mọi người vẫn thích cô ấy thôi, tin tôi đi.

3. Bộ này là phần trước của hồ cổ đại «Xuân Phong vô chùng» đào hồi xưa lác rôi. Trong «Xuân Phong vô chùng» thì nữ chính là người coi âm đắp tượng Phật A Xuan, nam chính là cậu chàng thái tử xúi quẩy chẳng biết cha ruột là ai Tiêu Thuần Phong, cũng chính là cậu nhóc hay trừng mắt dữ tợn ấy.

4. Không còn gì nữa. Rất cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng tôi suốt thời gian qua. Hẹn gặp lại vào một ngày không xa.

[1] Vong gưạ bạch đồng: Một trong những tác phẩm của Lương Vũ Đế Tiêu Diễn, được sáng tác khi ông đến Tương Dương và nghe trẻ con hát đồng dao về ngựa bạch đồng. Bài này miêu tả nỗi buồn biệt ly của đôi nam nữ trong cuộc chinh chiến lâu dài thời Nam Bắc triều. (Mấy câu trong truyện là đoạn giữa, cả bài gồm 3 đoạn với nội dung Chia ly – Tương tư – Đoàn tụ, kết thành một câu chuyện hoàn chỉnh).

Chuông Phạn (chuôngUMinh, hồng chung, đại chung, hoa chung...):
Loại chuông lớn đúc bằng đồng xanh pha ít sắt, trên thân có các loại hoa
văn cầu kỳ, thường được treo trong gác chuông để báo giờ sớm tối, giờ thọ
trai hoặc chiêu tập chúng tăng. Tiếng chuông Phạn có thể giúp người mở
tâm nhãn mà xua tan phiền não.

Xuân Giang Nam của Đỗ Mục, Lê Nguyễn Lưu dịch.

XD)

Chương này có đoạn in nghiêng đánh giá về Tiêu Yên, đây là phỏng theo
một phần nhận xét của Ngụy Trưng – nhà chính trị và sử học thời Đường –
về Lương Vũ Đế Tiêu Diễn (hay hoàng đế Bồ Tát).

Đoạn in nghiêng thứ hai là hành động treo triều phục của Thông Minh
tiên sinh, cũng dựa theo ghi chép trong sử sách về nguyên mẫu
Đào Hoảng Cảnh (người đất Mạt Lăng đời Lương, tên tự Thông Minh,
có chút đạo thần tiên nên ở ẩn trên núi, Lương Vũ Đế thường cho sứ giả đến
hỏi ý kiến ông, bởi vậy được xưng tụng là Tể tướng trong núi).

lả, chết bao nhiêu là tế bào não :))

Cũng như tác giả, mình cảm ơn mọi người đã cùng đồng hành
nhé. Mong là sẽ còn thêm một lần gặp lại ở bộ này :>.

(: Đã có ngoại truyện Thất Tịch nhé XD)

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66: Ngoại Truyện](#)